

ЗВУКИ
УКРАЇНИ

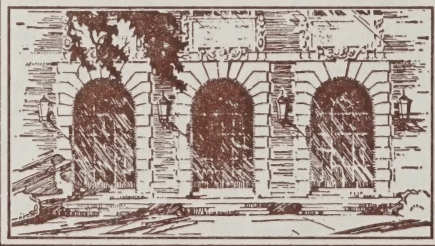
MELODIES
OF
UKRAINE

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS
AT URBANA-CHAMPAIGN

ELIAS CZAYKOWSKY
COLLECTION OF
UKRAINIAN CULTURE

784.49477

An2z

MELODIES OF UKRAINE

600

UKRAINIAN SONGS
WITH NOTES FOR ONE VOICE
AND COMPLETE LYRICS.

EDITED AND PUBLISHED
BY
DMYTRO ANDREYKO

NEW YORK, N. Y.
1923

PRINTED IN GERMANY.

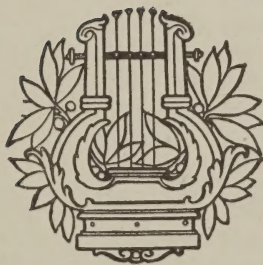
Н. Корсар

ЗВУКИ УКРАЇНИ

600

УКРАЇНСЬКИХ ПІСЕНЬ
З НОТАМИ НА ОДИН ГОЛОС
І З ПОВНИМ ТЕКСТОМ.

ЗІБРАВ І ВИДАВ
ДМИТРО АНДРЕЙКО.

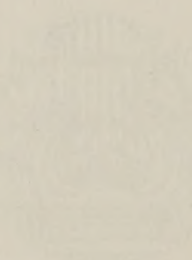
НЮ ЙОРК, Н. Й.
1923

PRINTED IN GERMANY.

СЪДЪЖИЕ

ПРЕДМЪТЪТЪ НА ИСТОРИЯТА
НА БЪЛГАРИЯ

ИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРИЯ

Друкарня Шарфого у Вецларі.

784.49477
 Ан 22

З М І С Т К Н И Ж К И

(Поазбучно)

Число	Стр.	Число	Стр.
76	А ві Львові на ратушу	70	
421	А вже кури запіли	284	
372	А вже три дні, три неділи	252	
90	А вже чумак дочумакував ся	80	
470	А в неділю пила	313	
323	А звідси гора	220	
306	А звідси гора	210	
454	Атамане, батьку наш	362	
168	А ти поїхав	125	
314	А ти старший калабаю	215	
311	А у нашої вдовиці	214	
166	А хто іде?	124	
363	А я люблю Петруся	245	
359	А я тебе прошу мила	243	
547	Без роси травиця вяне	358	
16	Без тебе, Олесю	29	
29	Біда тому козакови	39	
349	Біду собі купила	235	
600	Благослови, батеньку	386	
597	Благослови, Боже	385	
337	Бодай ся когут збудив	227	
370	Болить мене головонька	251	
177	Брязнули ключики по столу	130	
333	Бувай ми здорова	225	
368	Був пан Сава в Немирові	249	
572	Була собі Гандзя	372	
546	Було літо, а тепер зима	357	
43	Було не рубати зеленого дуба	49	
544	Бють літаври гучні	356	
61	В гаю зеленім враз зі мною	61	
137	Верховино, сьвітку ти наш	106	
334	Весною птички щебечуть	226	
10	Вже більше літ двісті	24	
562	Вже більше літ двісті	366	
62	Взяв би я бандуру	62	
272	Вітер, вітер коло хати	188	
60	Віють вітри, віють буйні	60	
127	Видно шляхи Полтавській	100	
241	Вийду я на гіроньку	170	
488	Вилітали орли	324	
120	В кінці греблі шумлять верби	97	
117	В кінці греблі шумлять верби	96	
319	В славнім місті Заліщиках	217	
518	Всюда темно, як в могилі	341	
382	В чистім полі при долині (Про Нечая)	261	
399	Гандзю любя, Гандзю мила	272	
218	Гарбуз білий качаєть ся	154	
558	Гей, братя опришки	364	
162	Гей, гук, мати, гук	122	
260	Гей, гук, мати, гук	181	
453	Гей, з-за лісу, гей, з-за лісу (Про Нечая)	303	
450	Гей, крикнули козаченьки (Про Нечая)	301	
207	Гей, не дивуйте, добрії люде	148	
432	Гей, нум, братця, до зброї	291	
427	Гей, нікому так не горе (Пісня наймпта)	288	
492	Гей! По синьому морю	326	
592	Гей, поїхав князь Ревуха	392	
6	Гей, Січ іде	21	
20	Гей, там на горі Січ іде	31	
527	Гей, там при долині	346	
140	Гей, ти тату, тату наш	109	
70	Гей, у лузі червона калина	67	
344	Гей, я козак з України	231	

Число	Стр.	Число	Стр.
55	Гимн Американських Українців	57	
125	Гомін, гомін по діброві	99	
245	Гомін, гомін по діброві	173	
150	Горе-ж мені, горе	113	
569	Горе мені на чужині	370	
414	Горе тій чайці	280	
552	Горіла сосна, горіла	360	
42	Гуляв чумак на риночку	48	
515	Гусар гуси зганяє	339	
513	Гуралю, з чорними очима	339	
551	Да туман яром	360	
325	Два явори, оден зелененький	221	
396	Де Дніпро наш котить хвилі (Згадка)	271	
521	Де-ж ти мя поведеш	343	
124	Де ти, доле моя, бродиш	99	
332	Де єсть руська вітчизна	224	
285	„Для України живем!“ (Гимн американських Українців)	197	
374	Добре тії Ляхи чинять	254	
534	Добри-вечір тобі	350	
233	Добрий вечір, дівчино	168	
178	До Дунаю стеженька	130	
222	Дощик капає дрібненько	157	
423	Дівча в сїнях стояло	285	
121	Дівчино кохана, здорова була	98	
68	Дівчино моя	65	
357	Діду, діду, та в луг по калвну	242	
136	Журилам ся, журилам ся (Коло- мийка)	105	
34	Журож моя, журо	42	
84	Заграй ти, цигане старий	75	
543	Заграли тамбори	355	
451	Задумав дідочок	302	
69	Зажурилась дівчинонька	66	
274	Зажурилась Україна	189	
185	Зажурила ся бідная удовонька	134	
46	Закувала зазуленька	51	
526	Занадив ся журавель, журавель	346	
288	Засвітали козаченки	199	
74	За Сибіром сонце сходить (Про Кармелюка)	69	
	Засьпів	13	
390	Зашуміла березонька	267	
440	Зеленая ліщинонька	295	
165	Зеленая рута, жовтий цвіт	123	
275	З-ва темного лісу (Про Нечая)	190	
336	Змарнів я, счорнів я	227	
329	З тої гори високої	223	
512	Із чужого краю	338	
511	І учора горох	338	
220	Ішов козак дорогою	155	
167	Ішов милий горонькою	124	
308	Ішов тюлюн дорогою	211	
303	І шумить, і гуде	206	
106	Кажуть люде, щом щаслива	89	
179	Кажуть люди, що я лиха	131	
255	Казав мені батько	178	
535	Казав мені старий Драла	350	
419	Катерино, засьвіти но	383	
435	Кей ми прийшла карта	293	
437	Кину кужіль на полицю	294	
27-28	Козак коня напував (Коломийка)	38	
206	Козак одївдає	148	
107	Козак пана не знав з віка	90	
200	Козаченьку, куди йдеш	144	
379	Колиб же я біду знала	258	
220	Коли-б мати не була	163	
226	Коли-б мені, Господи	159	
343	Коли любиш, люби дуже	231	
448	Коли любиш, люби дуже	300	
522	Колись Русин в під Бескида	343	
38-39	Коломийки (1. Коло гаю поход- жаю; 2. Ой, чи видів, чи не видів)	46	
80-83	Коломийки (1. Коло млина ясени- на, коло вітрового; 2. Далась мені, дівчинонько, далась ми принаду; 3. Попід сад, попід сад; 4. Коло млина ясенина, явір похилив ся)	73	
95-103	Коломийки (1. Ой, стоюж я любко стою; 2. Серце ми ся розпадає; 3. Упав сніжок на обліжок; 4. Ой, як я си нагадаю; 5. Цвите терне, цвите терне; 6. А калина біло цвите; 7. Я вже чую, мій милень- кий; 8. Ой, дубочку зелененький; 9. Який листок зелененький)	83	
141-149	Коломийки (1. Сьпіваночки, гуля- ночки; 2. Ой, є в мене таке зіле; 3. Тупну я си чобіточком; 4. Ой, дівочки, паняночки; 5. Ой, чорні очка; 6. Ой, сьпівайте дівчаточка; 7. Ой, засьвіти, місяченьку; 8. Ужи- ла я пшениченьку; 9. А у мого миленького)	109	
215	Коло млина, коло броду	153	
580	Коло млина, коло броду	376	
507	Кому воля, а кому неволя	335	
110	Копав же я криниченьку	92	
268	Копав же я та криниченьку	186	
575	Котила ся та зоря в неба	376	
389	Красна дівце, вір же мені	267	

Число	Стр.	Число	Стр.
30	Крпалець	40	
7	Кувай же ми, кувай	21	
517	Кувай же ми, кувай	340	
532	Кукала зазуля од калиночки	349	
504	Куди вітер віє	333	
345	Кулик Чайку любив	232	
199	Кучерява Катерина	144	
360	Летів орел понад море	243	
235	Лугом іду, коня веду	166	
559	Літа мої молодії	365	
549	Люблю! у-гу!	259	
219	Максим козак Залізник	155	
392	Мала баба три дочкп	268	
469	Малам се милего фуяреша	312	
72	Марш Соколів	68	
417	Маширують жовняроньки в полі	282	
152	Мене мати за те лають	115	
524	Мізерія на тім світі	345	
49	Ми гайдамаки	53	
542	Минуло літо Боже (Осін)	352	
14	Моя мати ворожба	27	
402	Набирали некрутиків	274	
67	На в-городі калинонька	65	
161	На вулиці дудка грає	121	
428	На вулиці сурма грає (Січова пісня)	289	
13	На городі цвіткп вють ся	27	
548	На добраніч, мила, чуєш	358	
340	Над Прутом у лузі	229	
412	Над річкою беріжком (Чумак)	279	
386	На тім боці на голоці	265	
89	На чужніі загигаю (Туга за родиною)	79	
2	Наша дума	18	
21	Наша славна Україно	32	
491	На що було старому женить ся	326	
350	На що мене зачіпаєш	236	
382	Не буду я женити ся	262	
296	Не вольно, матусю, нелюбалюбить	204	
135	Не дай мене, моя мати (Коломийка)	104	
122	Не журить мя, мати	98	
589	Не жури ся, мій хазяю	381	
355	Нема гірше так нікому	240	
541	Не плакати нам	345	
115	Не пора	95	
566	Не співайте, півні	369	
204	Не топила, не варила	147	
506	Нехай же нас Бог ратує (Про Куперяна)	334	
486	Не хили ся, сосно	323	
322	Не ходи, Грицю, на вечерниці	219	
442	Нї, мамо, не можна нелюбалюбить	296	
23	Нїхто не винен, тільки я	34	
134	Нова хата, нова хата (Коломийка)	104	
292	Оддала мене моя матінка	202	
105	Одна гора високая	88	
461	Одна гора високая	308	
11	Ой, біда чайці небозі	25	
118	Ой, Боже мій, Боже	96	
262	Ой, бре море, бре	183	
242	Ой, був в Січи старий козак (Про Саву Чалого)	170	
53	Ой, був! та нема	55	
310	Ой, було літо, а тепер зима	213	
252	Ой, важу я, важу	177	
426	Ой, Василю, Василю	288	
466	Ой, в городі на росточі	311	
318	Ой, вербо, вербо кучерява	217	
298	Ой, вийду я на вулицю	206	
418	Ой, вийду я на вулицю	283	
56	Ой, вишеньки, черешеньки	58	
290	Ой, в полі керниця	206	
85	Ой, в полі, в полі росте калина	76	
557	Ой, в полі садок	365	
408	Ой, в четвер Маруся з Николов гуляла	277	
500	Ой, гай, мати, гай зелененький	331	
248	Ой, Гандзю милостива	175	
78	Ой, гаю мій, гаю	72	
446	Ой, гаю мій, гаю	299	
409	Ой, гила, гила, гусоньки, на став	278	
478	Ой, глибокий колодязю	318	
425	Ой, горе тій чайці	287	
281	Ой, гуляйте, добрі люде	194	
449	Ой, густий очерет	301	
583	Ой, давно, давно я в батька була	378	
279	Ой, деж ти ся, мій миленький, вбїраєш?	193	
75	Ой, джпгуне, дужпгуне	70	
537	Ой, Дністре мій	351	
539	Ой, дубинко зелененька	352	
187	Ой, дуб тай на дуба	135	
173	Ой, дуду, дуду, дуду	128	
363	Ой, ду, ду, ду, ду, ду, ду	247	
381	Ой, дівчина горлиця	260	
354	Ой, дівчино небого	240	
528	Ой, жаль і туга	347	

Число	Стр.	Число	Стр.	
530	Ой, журавлю, журавлю	348	113 Ой, місяцю, місяченьку	94
273	Ой, завяла червона калина	189	330 Ой, місяцю, місяченьку	223
188	Ой, закувала сива зазуленька	136	596 Ой, мовив же сь з бука листочку	384
430	Ой, запив козак, запив	290	94 Ой, Морозе, Морозеньку	82
22	Ой, зацвила калинонька (Коломийка)	33	157 Ой, Морозе, Морозеньку	118
63	Ой, зацвила калинонька в лузі	62	493 Ой, наварили а Ляхи пива	327
246	Ой, з-за гори, з-за лимана (Проруйнованне Січи)	174	59 Ой, нависли чорні хмари	60
139	Ой, з-за гори, ой, з-за гори (Про Нечая)	108	497 Ой, на горі василечки сходять	329
244	Ой, з-за гори та із-за кручі	172	192 Ой, на горі жито	139
438	Ой, з-за гори чорна хмара стала	294	87 Ой, на горі, на високій	78
452	Ой, з-за лісу, та ой із-за лісу (Про Нечая)	302	19 Ой, на горі огонь горить	31
346	Ой, зійди, зійди ти зіронько та вечірняя	233	464 Ой, на горі огонь горить	309
250	Ой, зійди, зійди, ясен місяцю	176	190 Ой, на горі та женці жнуть	138
445	Ой, зійшла зоря вечірова	298	213 Ой, на горі та женці жнуть	152
164	Ой, зійшли ся всі бурлаки	123	460 Ой, на горі та женці жнуть	307
211	Ой, знати, знати	151	560 Ой, на горі та женці жнуть (Про Дорошенка)	365
214	Ой, із-за гори та буйний вітер віє	152	295 Ой, на горі явір зелененький. — Темна нічка тай невидненька	204
578	Ой, ізійду я на могилу	375	233 Ой, на гору козак воду носить	165
232	Ой, і зрада карі очі, зрада	164	387 Ой, на дворі метелиця	266
376	Ой, і зрада карі очі, зрада	255	487 Ой, на ринку, на риночку (Про козака Байду)	323
598	Ой, і не гаразд Запорожці	385	202 Ой, наступає та чорна хмара	145
79	Ой, і не стели ся	73	571 Ой, ньенько, зацьвіло серденько	372
494	Ой, і не козак, не	327	258 Ой, не пугай, пугаченьку	180
480	Ой, і повій, повій, буйний вітре	319	93 Ой, не світи, місяченьку	82
291	Ой, ішли наші славні Запорожці	201	576 Ой, не цвіти буйним цвітом	374
112	Ой, ішов чумак з Дону	93	371 Ой, не шуми, луже здібровою дуже	251
73	Ой, ішов я вулицею раз-раз	69	444 Ой, не шуми, луже, зелений байраче	297
151	Ой, казала мені мати	114	181 Ой, озму я коновоньки	132
26	Ой, коби я була знала (Коломийка)	36	204 Ой, оре Семен, оре	210
519	Ой, коню мій, коню	342	229 Ой, оре Семен, оре	162
477	Ой, косить хазяїн та на сіножати	317	395 Ой, орле, орле	270
12	Ой, краче та чорненський ворон	26	77 Ой, пе Байда мед горілочку	71
484	Ой, крикнула лебедонька	322	467 Ой, пе Байда мід-горілочку	311
280	Ой, куку, куку	194	538 Ой, пігнала дівчянонька	352
585	Ой, кумо, кумо, добра горілка	379	302 Ой, під вишнею	206
205	Ой, летіла горлиця	147	378 Ой, під вишнею	257
36	Ой, летіла зазуленька	44	394 Ой, під вишнею, під черешнею	270
599	Ой, летіли гусоньки	386	65 Ой, під гаєм, гаєм	63
278	Ой, лугами йдем	193	41 Ой, під гаєм зелененьким	47
531	Ой, лугом іду, голосок веду	348	263 Ой, під горою, під перевозом	183
15	Ой, любив та кохав	28	579 Ой, під лісом Лебедином	376
271	Ой, Ляше, Ляше	188	249 Ой, піду-ж я лісом бором	175
593	Ой, мамуню, мамунцюню	383	170 Ой, піду я до млина	126
225	Ой, мати, мати, мати	159	351 Ой, пішов чумак у дорогу	237
217	Ой, мій милий умер, умер	154	476 Ой, пила та Лемериха на меду	317
			180 Ой, плинуть гусоньки	131

Число	Стр.	Числа	Стр.	
209	Ой, по горах, по долинах . . .	150	221 Ой, у полі криниченька . . .	156
570	Ой, по горах, по долинах . . .	371	270 Ой, у полі круті гори . . .	187
256	Ой, по горах а сніги біліють .	179	436 Ой у поли озерце	293
505	Ой, по горі вівчар вівці ганяє .	334	459 Ой, у полі тай у Барішполі . .	306
257	Ой, по горі сірі воли ходили .	179	584 Ой, у полі три доріжки різно .	379
563	Ой, полетів, галко (Про Кальнишевського)	367	422 Ой, у полі три криниченьки . .	285
289	Ой, попід гай зелененький (Про Добуша)	199	416 Ой, у саду вишня	282
454	Ой, попід гай зелененький (Про Добуша)	303	234 Ой, учора орав	165
510	Ой, попід гай зелененький	336	568 Ой, хвалив ся та козак Швачка (Про Швачку)	370
237	Ой, попливи вутко	167	297 Ой, ходив чумак сім літ по Дону	205
403	Ой, пора, вже пора	274	251 Ой, ходила дівчина беріжком .	176
197	Ой, послала мене мати	142	455 Ой, ходить сон коло вікон . .	304
424	Ой, послала мене мати	286	348 Ой, чиж бо я на світі одна . .	234
516	Ой, посіяв я конопель	340	155 Ой, чий же то двір?	117
44	Ой, прийшов я до коршми	50	203 Ой, чий же це двір	146
40	Ой, пушу я кониченька в саду . .	47	17 Ой, чи ти то, чи не ти	30
231	Ой, сама-ж я, сама пшениченьку жала	163	479 Ой, чи цвіт, чи не цвіт	319
380	Ой, Сербихо, Сербиночко	258	326 Ой, чи чули, чи не чули	221
434	Ой, сусідко, сусідко	292	356 Ой, чумаче, чумаче	241
193	Ой, Січ мати	139	54 Ой, що ж бо то тай за ворон . .	56
595	Ой, там за гороньков	384	269 Ой, що-ж то за шум учинив ся	187
433	Ой, там за Дунаєм	292	429 Ой, що-ж то за шум учинив ся	289
171	Ой, там за лісом	126	160 Ой, їздив чумак	120
555	Ой, там на горі коршмонька стоїть	362	439 Ой, їхав я коло млина	295
401	Ой, там на горі малювали малярі	273	33 Ой, їхали козаки з обозу	42
393	Ой, там на горі їдуть мазурі . . .	269	247 Ой, я батька єдиниця	174
596	Ой, та спив ся козак, спив ся . .	329	377 Ой, як тужить серце моє	256
463	Ой, ти горокаменная (Коломийка)	309	577 Орав би я	375
462	Ой, ти дубе кучерявий	308	407 Орав мужик край дороги	276
320	Ой, ти дівчино зарученая	218	591 Орле мій, куда леташ	382
174	Ой, ти дівчино, перепелонько . .	128	159 Очерет лугом гуде	120
184	Ой, ти зоро, зоро вечірняя . . .	134	565 Ох, і бачить ся лісок	368
253	Ой, ти місяцю, зоре	177	485 Ох, і вийду я за ворітчка	322
556	Ой, тисячу сімсот (Про Чепигу та Головатого)	363	58 Ох, і горе, горе, гей!	59
598	Ой, тихая вуличенька, тиха	330	590 Ох! та не люби двох!	330
550	Ой, тужила дівчинонька	359	339 Ох, я нещасний	228
307	Ой, у лузі, в лузі червона калина	211	283 Пала роса коло проса	195
465	Ой, у лузі та і при березі	310	132 Пасла дівка лебеді	103
582	Ой, у неділеньку рано-пораненьку	378	573 Пасіте ся, сірі воли	373
300	Ой, у поли береза стояла	207	327 Під білою березою	220
194	Ой, у поли два явори	140	586 Під горою деркач дере	380
9	Ой, у поли черемшина	23	400 Піду я в той садочок	273
509	Ой, у полібилиночка коливається	336	312 Піду я, скочу я в поле	214
156	Ой, у поли, в поли біл камінь . .	117	91 Пішла мати на село	81
347	Ой, у поли, в поли біл камінь . .	234	502 Пішла Оляна до броду	332
			309 Пішли женці в поле жати	212
			104 Пішов я раз на улицю	87
			45 Пливе човен води повен	50

Число	Стр.	Число	Стр.		
313	Плили гуси, плили	214	410	Спи, дитя моє малес (Мати стар- чиха)	278
290	Повій, вітре, на Україну	201	525	Спить жінка тай не чує	345
411	По діброві вітер віє (Тополя)	279	540	Сповнилась міра	353
342	По дорозі жук, жук	230	24	Стоїть гора високая (Журба)	34
456	Пожурили ся молоді хлопці	303	189	Стоїть коршма над болотом	137
369	Поза гаєм брала дівчина льон	250	126	Стоїть явір над водою	100
50	Поклик до братів Славян	53	331	Стоїть явір над водою	224
71	Поклик Соколів	67	52	Сіно моє, сіно	54
210	Полюбила коваля	150	31	Сіяв мужик просо	40
397	Помалу-малу, чумаче, грай	272	481	Та бодай тая степовая	320
176	Понад тими гороньками	129	482	Та бодай тая степовая	321
66	Понад чорне море літали ворони	64	594	Та була в мене жінка	383
92	По ошеньки ходила	81	254	Та жила собі та удівонька	178
266	По той бік гора	185	195	Та забілила сніги	141
358	Посіялам яру руту	242	47	Та казала мені Солоха, прийди	51
130	Посіяла руту-мяту	101	119	Та кохав мене батько	97
114	Поїхав милий, востали ся туги	94	447	Та куди їдеш, Явтуше	299
406	Продав батько сірі воли	276	523	Там де Черногора шумно	344
328	Пропала надія, забило ся серце	222	35	Там за лісом	43
443	Пропала надія, забило ся серце	297	335	Там на горі крута вежа	226
388	Прошу тебе, рідний сину	266	305	Там на горі сніг біленький	210
533	Прощайте, гори	349	8	Там на полі сніжок трясє	22
574	Привертали вільні чумаченьки	373	186	Там у полі береза стояла	135
228	Пряла-б же я куделицю	161	441	Там у полі коршмина	296
293	Раз на варті я стояв	203	240	Та не жур мене, моя мати	169
365	Рають мені, щоб ся вінчати	247	367	Та не люблю я ні Стецька	248
64	Реве та стогне	63	405	Та нема в світі так нікому	275
317	Рідна мова	216	208	Та нема гірш нікому	149
315	Родимий краю	215	243	Та не спав я нічку	172
163	Розвивай ся ой, ти старий дубе	122	267	Та понад берегами	186
483	Розвивай ся ти, дубочку	321	503	Та тече вода з під города	332
520	Світить місяць і зора	342	196	Та туман яром котить ся	142
457	Сивий голубонько	305	501	Та туман яром, мороз долпною	331
109	Сидить голуб на березі	91	169	Татуницю старенький	125
175	Сидить голуб на дубоньку	129	495	Та щука риба п морі	328
265	Сидить дід на печі	185	183	Темна нічка тай невидная	133
32	Скажи мені правду	41	212	Тече річка беріжками	151
508	Славне було Запороже	335	191	Ти козаче, собою	138
474	Соненько горіло	316	588	Тиха ніч налягла світ	380
420	Сонце западає, вже вечір бли- зенько	283	567	Тихо Дунай воду несе	369
413	Сонце заходить, гори чорніють (Вечір)	280	198	Туман яром	143
108	Сонце низенько	90	375	Тяжко знести тої розлуки	255
182	Сонце низенько	132	536	У діброві чорна галка	351
131	Сонце низенько	102	259	У Києві на ринку	181
341	Сонце ся сховало за високі гори (Вечір)	230	25	У містечку Богуславку	35
264	Спать мені не хочеть ся	184	158	У містечку на риночку	119
			553	У містечку на риночку	361
			301	У поли могила з вітром говорила	207

Число	Стр.	Числа	Стр.
385	У Сербина добре жити	284	Чорна ріля заорана
581	У суботу рано-пораненьку	561	Чорне мое поле (Думка хлібороба)
321	У сусіда хата біла	514	Чорні очі як терен
37	Утоптала стежечку...	282	Чуєш, брате мій
276	Ходить гарбуз по городу	223	Чумарочка рябесенька
111	Ходить сорока	472	Шалійте, шалійте
154	Хожу, нужу, ручка ломлю	172	Широкее болонячко
391	Хома паний у млині	133	Шлю соколонька
123	Хусточкаж моя	51	Шуміла ліщина
471	Цьвітка дрібная молпла неньку (Веснівка)	216	Шумить-гуде дібровонька
261	Час до дому, час	316	Щаслив, хто знайде в земной падоли
364	Час до дому, час	590	Щастя нам, Боже
415	Червона калина тай у лузі стояла	1	Ще не вмерла Україна
294	Через річеньку, через болото	564	Що в Київі на риночку (Про Бондарівну)
138	Через річку гребелька	384	Щож я буду бідний діяв
353	Чи є в світі молодиця	224	Що за слава в світі стала
352	Чи сеж тая криниченька	489	Що молода жінка в старим му- друвала
404	Чи сеж тая криниченька	18	Що той явір робив
4	Чи ти будеш, дівчинонько	153	Їхав козак за Дунай
129	Чи ти мене, моя мати	431	Їхав стрілець на войноньку
239	Чи ти, милий, пилом припав	468	Я до леса не підзем
5	Чи я в лузі не калина була?	86	Як бим була я зазулев
490	Чи я вплила, чи я вбрела	545	Як гарно спочати (На волі)
529	Чи я-ж тобі не казала	373	Як гірко в неволи
587	Чи я кому виновата	473	Який то вітер шумно грає (Гимн руських хлопів радикалів)
88	Чи я не хазяйка	57	Як ніч мя покриє
362	Чия причина розстання мого	361	Як посіяв мужик
286	Чоботи	48	Як поїхав мій миленький до млина
116	Чогож вода каламутна	227	Як поїхав мій миленький
458	Чого мене зачіпаєш	287	Як я була молодою
3	Чом соловій не сьпіває	475	Як умру, то поховайте (Заповіт)
338	Чом так скрито син сусіда	327	Я щасний руську матір маю
201	Чом, чом не прийшов		
128	Чом, чом, чом?		
236	Чорна гречка, білі крупи		

Energico. **Шевченко-Нижанковський.**

На · ша ду · ма, на · ша пі · сня не в · мре, не за · ги · не...

Наша дума, наша пісня
Не вмере, не загине...
От де, люди, наша слава,
Слава України!

Т. ШЕВЧЕНКО.

Ніщо в світі не вражає душу чоловіка так, як музика і спів.
Музика підносить духа, додає охоти і сили до праці а відваги і завзяття у боротьбі. При музиці забуваєть ся смуток і жура, а забава стає приємніша і краса. Музика оживлює і розніжнює душу чоловіка — обновлює його, ушляхотняє.

Та важніший ще від музики, є спів-пісня. В пісні висказуємо всі чувства нашої душі не тільки звуком-голосом, але ще й словами. Тому пісня є для всіх зрозумільша ніж музика, а вслід за тим є вона більше вразлива та більше благодійна. Спів-пісня — се найбільший дар чоловіка.

Розуміють люди вагу музики і співу, тож і нема народу, який не знав би їх, не плекав би їх, та не любував ся ними.

І у нас, Українців, музика, а ще більше спів-пісня, то справді „наша слава, слава України“. В нашій пісні мов у зеркала, відбивається народна душа з її радощами і горем, з її пережитою історією.

† Наша пісня славна на весь світ. Всі культурні народи захоплюють ся нею і чудують ся її силою і красою. Піснею ми славні і світові знані: піснею і нам дорожити! Плекаймож її, Родимці, у себе, тай чужим подаваймо, а слава її pomoже нам здобути і волю і долю!...

Головна ціль видання „Звуки України“ є, щоби нашу пісню ширити тут на чужині, між своїми а й чужими; у своїж розбудить вона горячі рідні почування, а у чужих пошану і признанє.

Друга ціль є та, щоби справити неточні, невдало і неуміло перероблювані, поперекручувані та помішані наші мелодії, які ширять слабші співаки, а ще більше несовісні чужинецькі видавці. Пісні, поміщені в „Звуках України“, я подав вірно з поважніших наших видань і збірок; висше сотки пісень я сам записав з уст народа в

Теребовельщині і Золочівщині, а підложив я їх під ноти проживаючи
еще в Старім Краю. При деяких піснях не подаю повного тексту,
бо старокравці записки затратились мені, а в Америці того тексту
не міг я роздобути.

Се виданє наших пісень на один голос уважаю наче букварем
для науки нашої пісні. В нїм уживаю давнійшої „мкільної“ правописи,
бо вважаю її за відповіднійшу для Українця, родженого в Америці,
чи де инше на чужині. З музичного боку вона тому краща, що вір-
нійше передає звуки нашої мови. Се виданє дає змогу і чужинцям
пізнати наші мелодії, та використати їх до поважнійших музич-
них творів.

Пускаючи в світ се виданє, прошу всіх співаків, аби підучували
наш загал тих пісень, і при кожній нагоді, на забавах, прогуляках і
т. п., співали їх гуртом, а так залунає наша пісня широко і далеко.

Тай прошу ще наших співаків, аби ласкаво подали мені всі по-
хибки і браки сего виданя, а я при евентуальнім другім накладі всі
їх ради і вказівки радо узглядню.

ДМИТРО АНДРЕЙКО.

Нью Йорк, Н. Й., 1923.

ЗВУКИ УКРАЇНИ.

1. Ще не вмерла Україна.

Maestoso.

Чубинський-Вербицький.

Ще не вмер - ла У - кра - ї - на і сла - ва і
во - ля, Ще нам, бра - тя мо - ло - ді - ї,
у - сьміх - неть ся до - ля! Зги - нуть на - ші
во - ро - жень - ки, як ро - са на сон - ці,
За - па - ну - єм і ми, бра - тя, у сво - їй сто -
рон - ці! Ду - шу, ті - ло ми по - ло - жим
за на - шу сво - бо - ду, І по - ка - жем,
шо ми, бра - тя, ко - заць - ко - го ро - ду!

2-da volta Allabreve

1. Ще не вмерла Україна
І слава і воля,
Ще нам, братя молодії,
Усміхнеться доля!
Згинуть наші вороженьки,
Як роса на сонці,
Запануєм і ми, братя,
У своїй сторонці!
Душу, тіло ми положим
За нашу свободу,
І покажем, що ми, братя,
Козацького роду!
(Гей, гей, братя милі,
Нумо брати ся за діло!
Гей, гей пора встати,
Пора волю здобувати).
2. Наливайко, Залізник
І Тарас Трясило
Кличуть нас із-за могил
На святее діло.
Ізгадаймо славному смертю
Лицарства-козацтва,

Щоб не втратить марне нам
Свого юнацтва.
Душу, тіло ми положим і пр.

3. Ой Богдане, Богдане,
Славний наш гетьмане!
На що віддав Україну
Москалям поганим?!
Щоб вернути її честь,
Ляжем головами,
Назовемся Українці
Вірними синами.
Душу, тіло ми положим і пр.

4. Наші братя Славяни
Вже за зброєю взялись;
Не діжде ніхто, щоб ми
Позаду зістались.
Поеднаймося разом всі
Братчики — Славяни:
Нехай гинуть вороги,
Хай воля настане!
Душу, тіло ми положим і пр.

2. Наша дума.

Maestoso. Упрощена музика К. Стеценка
З кантати М. Лисенка „Бють пороги”.

На - ша ду - ма, на - ша пі - сня не вмере, не за - ги - не...

От де, лю - ди, на - ша сла - ва, сла - ва У - кра - ї - ни!

Без зо - ло - та, без ка - ме - ню, без хи - тро - ї мо - ви,

а го - ло - сна та прав - ди - ва, як Го - спо - да сло - во.

Наша дума, наша пісня
Не вмере, не загине...
От де, люди, наша слава,
Слава України!
Без золота, без каменю,
Без хитрої мови,
А голосна та правдива,
Як Господа слово.

Тарас Шевченко.

3. Чом соловій не сьпіває.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Чом со - ло - вій не сьпі - ва - є, го - ло - су не
ма - є? Хо - дить бод - нар ло лі - щи - ні,
о - бру - чів шу - ка - є.

1. Чом соловій не сьпіває?
Голосу не має; —
Ходить боднар по ліщині,
Обручів шукає.
2. Витяв оден, витяв другий,
За третим шукає. —
А деж тая дівчинонька,
Що гай дозирає?
3. „Мусить же ти, дівчинонько,
Вже батька не маєш,
Що ти така молоденька
Той гай дозираєш”.
4. „„Ой маюж я отця й матір,
Обоє старенькі,
Казали ми доглядати
Той гай зелененький””.
5. „Каламутна вода в ріці,
Ходім до керниці;
Знеславилась дівчинонька,
Ходім до вдовиці”.
6. „Каламутна вода в ріці,
Ходімо до ставу;
Самась собі, дівчинонько,
Вчинила неславу”.
7. „Було з рана не з вечера,
З гаю виходити,
Було мене молодого
Вірно не любити”.
8. „„Як я мала не з вечера
З гаю виходити;
Тримавесь мя за рученьку,
Не хотів пустити””.

4. Чи ти будеш, дівчинонько...

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

„Чи ти бу - деш, дів - чи - нонь - ко, за мно - ю ту - жи - ти,
Як я пі - ду, тай по - і - ду ці - са - рю слу - жи - ти?”

1. „Чи ти будеш, дівчинонько,
За мною тужити,
Як я піду, тай поїду
Цісарю служити?”
2. Ой не буду, козаченьку,
Не буду, не буду;
Ти за гору, я за другу,
Тай тебе забуду. —
3. Ой виїхав козаченько
На зимові лози,
Обіляли дівчиноньку
Дрібненькії сльози.
4. Ой виїхав козаченько
За нові ворота,
Не бере ся дівчиноньки
Ні сон, ні робота.
5. Ой виїхав козаченько
За нові остріжки,
Посилає дівчинонька
Три післанці пішки.
6. — Ой верни ся, козаченьку,
Вмирає батенько. —
„Най вмирає, най конає,
Не верну, серденько”.
7. — Ой верни ся, козаченьку,
Вмирає матуся. —
„Най вмирає, най конає,
Таки не верну ся”.
8. — Ой верни ся, козаченьку,
Вмирає дівчина. —
„Запрягайте вороного,
Бо пізна година”.
9. Ой приїхав козаченько
На нове подвірє,
Задзвонили дівчиноньці
На сумне весіле.

5. Чи я в лузі не калина була?

Народна пісня.
Зі збірки Н. Вахнянина.

Lento. *mp*

Чи я в лу - зі не ка - ли - на бу -
Чи я в лу - зі не чер - во - на бу -

ла?
ла?

ritard... *a tempo* *ff* *p*

по - вя - за - ли, Та - ка до - ля мо - я, гір -

pp *sostenuto*

ка до - ля мо - я!

1. Чи я в лузі не калина була?
Чи я в лузі не червона була?
Взяли мене поломали,
І в пучечки повязали, —
Така доля моя,
Гірка доля моя!

2. Чи я в полі не пшениця була?
 Чи я в полі не густа була?
 Взяли мене позжинали,
 І в сніпочки повязали, —
 Така доля моя,
 Гірка доля моя!

3. Чи я в степу не травиця була?
 Чи я в степу не зелена була?
 Взяли мене покосили
 І в копиці зволочили, —
 Така доля моя,
 Гірка доля моя!

4. Чи я в батька не дитина була?
 Чи я в батька не кохана була?
 Взяли мене повінчали,
 І світ мені завязали, —
 Така доля моя,
 Гірка доля моя!

5. Чи не було в річенні утопитись мені?
 Чи не було красшого полюбити мені?
 Були річки — повсихали,
 Були красші — повмирили, —
 Така доля моя,
 Гірка доля моя!

6. Гей, Січ іде.

Marciale. Народна мелодія.
Слова Ів. Франка.

Гей, Січ і де, кра - сен мак цви - те! Ко - му при - кре
 на - ше ді - ло, — нам во - но свя - те, свя - те.

1. Гей, Січ іде,
 Красен мак цвите!
 Кому прикре наше діло, —
 Нам воно сьвяте.
2. Гей Січ іде,
 Топірцями брень!
 Кому люба чорна пітьма,
 А нам ясний день!

3. Гей, Січ іде,
 Мов пчола гуде...
 Разом руки, разом серця,
 І гаразд буде.
4. Гей, Січ іде,
 Підківками бразь;
 В нашій хаті наша воля,
 А всім зайдам зась!

7. Кувай же ми, кувай.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ку - вай же ми, ку - вай, си - ва за - зу - лень - ко,
 Де ми за - ку - ва - еш на дру - ге лі - тень - ко, на дру - ге лі - тень - ко.

1. „Кувай-же ми, кувай, сива зазуленько,
 Де ми закуваеш на друге літенько?”
2. „Де я закуваю, щей сама не знаю,
 Бо я по всім сьвітї доріженьку знаю.

3. Закуваю тобі при червонім вині,
При хатці старенькій, при милій дівчині.
4. Но ти тільки скажу, що иншого має,
Тебе вірно любить, за другим конає”.
5. Ходила дівчина в той гай по калину,
Блукала дівчина сім день щей годину.
6. „„Чого ти, дівчино, по тім гаю блудиш?
Либонь ти, дівчино, мого сина любиш.””
7. — „Як бим не любила, то бим не ходила,
Я за твоім сином, бистру річку плила.” —
8. Ой плили гусоньки бистрою водою,
Ой виїди, дівчино, розмов ся зо мною.
9. — „Ой не раз я не два з тобов розмовляла
А щем ти ніколи правди не сказала.
10. Ой коби я мала, як той сокіл, крила,
То бим полетіла, куди бим хотіла.
11. Полетіла би я у гай зелененький,
У гай зелененький, де є мій миленький.

8. Там на полю сніжок трясе.

Andantino doloroso.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Там на по - лю сні - жок тря - се, там на по - лю,
сні - жок тря - се, Ой, там жов - няр ко - ня па - се.

1. Там на полю сніжок трясе, (2)
Ой там жовняр коня пасе.
2. Коня пасе, дровці ломить, (2)
До шabelьки вогонь робить.
3. А хусточков роздуває, (2)
Рани свої пригріває.
4. „Рани-ж мої коханії, (2)
Шабелькою рубанії.”
5. А в головах ворон краче, (2)
А в ноженьках коник плаче.
6. „Не стій, коню, наді мною, (2)
Бо ся виджу щирість твою.
7. Не йди, коню, стежечками, (2)
Бо ся здиблеш там з Ляшками.
8. Но йди, коню, манівцями, (2)
Цісарськими гостинцями.
9. А як прийдеш перед хату, (2)
Де старенька моя мати,
10. Стукнеш, пукнеш копитами (2)
Перед тими воротами.
11. Ой там виїде стара мати, (2)
Буде з тобов розмовляти.
12. „„Ой коню мій вороненький, (2)
А деж мій син молоденький?””
13. Тихо, мати, не жури ся, (2)
Твій син, мій пан, оженив ся.
14. Взяв він собі круля дочку: (2)
В чистім поли могилочку.
15. Возьми, нене, піску жменю, (2)
Посій їїго по каменю.
16. Ой коли той пісок зійде, (2)
Тогди твій син до дом прийде.

9. Ой у поли черемшина.

Marciale.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, у по - ли че - рем - ши - на, з не - ї цві - ток у - пав,
Гей, гей! з не - ї цві - ток у - пав.

1. Ой у поли черемшина, з неї цвіток упав,
Гей, гей! з неї цвіток упав.
2. Машерують жовняреньки, бо їм машер припав,
Гей, гей! бо їм машер припав.
3. Машерують, машерують, щаслива їм дорога!
Гей, гей! щаслива їм дорога!
4. Хусточками вимахують, бувай мила здорова!
Гей, гей! бувай мила здорова!
5. „Чому-сь, мене, моя мамо, рано не збудила,
Гей, гей! рано не збудила,
6. Та як тота компанія з міста виходила?“
Гей, гей! з міста виходила.
7. „„Тому я тя, моя доню, рано не збудила,
Гей, гей! рано не збудила,
8. Бось любила жовняренька, та була-бись тужила.“”
Гей, гей! та була-бись тужила.
9. „Ти гадаєш, моя мати, що я їй так не тужу?
Гей, гей! що я їй так не тужу.
10. А я ходжу по світлиці, мало ся не знуджу.“
Гей, гей! мало ся не знуджу.
11. „„Подиви ся, моя доню, та в горішну квартиру,
Гей, гей! та в горішну квартиру.
12. Спускають ся жовняреньки з гори на долину.“”
Гей, гей! з гори на долину.
13. „Запрягайте сиві коні та в зелену колясу,
Гей, гей! та в зелену колясу,
14. Здоганяйте жовняренька, бо вмираю без часу.“
Гей, гей! бо вмираю без часу.

ВАРЯНТ.

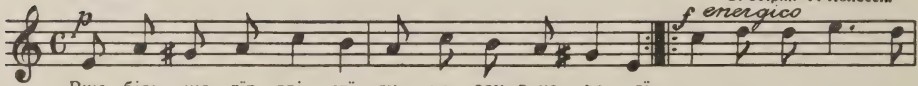
1. Ой зацвила черемшина, з неї цвіт приупав,
Гей, гей! з неї цвіт приупав.
2. Машерують козаченьки, бо такий приказ впав,
Гей, гей! бо такий приказ впав.
3. Подиви ся, моя мамо, тай у ту квартиру,
Гей, гей! тай у ту квартиру,
4. Спускає ся „Січ” преславна з гори на долину,
Гей, гей! з гори на долину.
5. А мій милий чорнобривий в сам перед ступає,
Гей, гей! в сам перед ступає,
6. І ясною булавою на всі боки махає,
Гей, гей! на всі боки махає.

7. За ним славне товариство, як той мак, як той мак,
Гей, гей! як той мак, як той мак.
8. Ніженьками вибиває в один такт, в один такт,
Гей, гей! в один такт, в один такт.
9. Межи ними пан хорунжий, хоругов як той цвіт,
Гей, гей! хоругов як той цвіт.
10. За нев підуть козаченьки аж за море на край світ,
Гей, гей аж за море на край світ.
11. А преславний осавула чогось бров насупив,
Гей, гей! чогось бров насупив.
12. І козацькі свої вуса аж за вуха закрутив,
Гей, гей! аж за вуха закрутив.
13. Ой, ти славний осавуло, не сумуй, не сумуй!
Гей, гей! не сумуй, не сумуй.
14. А із нами, козаками, погарцюй, погарцюй!
Гей, гей! погарцюй, погарцюй.
15. Ой, ти славний осавуло, не вдавай ся в тугу,
Гей, гей! не вдавай ся в тугу,
16. Вийде слава козацькая з Великого Лугу!
Гей, гей! з Великого Лугу.
17. Лиш ставаймо, милі братя, в один ряд, в один ряд,
Гей, гей! в один ряд, в один ряд.
18. І наперед поступаймо, ані кроку назад!
Гей, гей! ані кроку назад.
19. Перейім ся, милі братя, братським духом новим,
Гей, гей! братським духом новим.
20. А за наше право стіймо з огнем в груди свьятим.
Гей, гей! з огнем в груди свьятим.
21. А пропадуть вороженьки, мов туман, мов туман,
Гей, гей! мов туман, мов туман.
22. І хлоп руський в своїй землі стане пан, стане пан,
Гей, гей! стане пан, стане пан.
23. І засяє нова зоря на весь край, на весь край,
Гей, гей! на весь край, на весь край.
24. І від Тиси до Кубаня стане рай, стане рай!
Гей, гей! стане рай, стане рай.

10. Вже більше літ двісті.

Andante,

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесні.

Вже біль - ше літ дві - сті, як ко - зак в не - во - лі. Гей, вий - ди, вий - ди
По - над Дні - пром хо - дить, ви - кли - ка - є во - лю: із во - ди, Виз - воль ме - не, сер - день - ко, із бі - ди!

1. Вже більше літ двісті,
Як козак в неволі,
Понад Дніпром ходить,
Викликає волю:
Гей, вийди. вийди із води,
Визволь мене, серденько із біди!
2. Не вийду козаче,
Не вийду собою!
Хоч радаб я вийти,
Та сама в неволі.
Гей, у неволі, у тюрмі,
Під московським калавуром у ярмі.
3. У ярмі, в кайданах
Од часів Богдана,
Од його самого
В неволю оддана.
Гей, ти Богдане, гетьмане,
Занапастив Україну і мене!
4. Из ратиц козацьких
Серпи поробили,
А гострії списи
На леміш зломили.
Деж наші коні-соколи,
І самі козаченьки, як орли?!
5. Ваші коні в плузі,
А козак за плугом,
А вітер сумує,
Та говорить з лугом:
„Кинь плуг, козаче, бери ніж,
Та де здибеш вороженька там і ріж”.
6. Тоді всі янголи,
Сам Бог сьвятий з неба,
Вернуть твою волю
З неволі до тебе.
Гей, ти Богдане, гетьмане,
Запродав ти Україну і мене!

11. Ой біда, біда.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, бі - да, бі - да чай - ці не - бо - зі, Що ви - ве - ла
діт - ки при са - мій до - ро - зі, Що ви - ве - ла діт - ки
при са - мій до - ро - зі! Ки - ги! ки - ги! зле - тів - ши в го - ру,
Тіль - ко вто - пить ся в Чор - но - му мо - рю, тіль - ко вто -
пить ся в Чор - но - му мо - рю!

1. Ой біда, біда чайці небозі,
Що вивела дітки при битій дорозі!
Киги! киги! Злетівши в гору,
Тільки втопитись в Чорному морю!
2. Жито поспіло, аж пожовтіло,
Ідуть женці жати, дітий забирати.
Киги! киги! і т. д.

3. Ой чайка веть ся, крилами беть ся!
Чогож їй літати? чогож їй кричати?
Киги! киги! і т. д.
4. І кулик чайку веде за чубайку;
Чайка кигиче: „Згинь ти куличе!”
Киги! киги! і т. д.
5. А бугай гу, гу, гне з лози дугу:
„Не кричи, чайко, повішу в лугу”.
Киги! киги! і т. д.
6. „„Як не кричати, як не літати?
Дітки маленькі, а я їх мати.
Киги! киги! і т. д.
7. Ой діти, діти! Де вас подіти?
Чи мені втопить ся? Чи з гора убить ся?
Киги! киги! і т. п.

12. Ой краче, краче...

Adagio. Народна пісня
Зі збірки А. Кошіпінського.

Ой, кра - че, кра - че та чор - нень - кий во - рон, та у лу - зі
над во - до - ю, Ой, пла - че, пла - че мо - ло - дий ко -
за - че, на ко - ни - ку во - ро - но - му.

1. Ой краче, краче та чорненький ворон
Та у лузі над водою,
Ой плаче, плаче молодий козаче
На конику вороному.
2. Вороний коню, грай ми підо мною,
Та розбивай тугу мою,
Ой розбий тугу по темному лугу
Козакови молодому.
3. Ой їде козак та дороженькою,
Сльозоньками вмиває ся,
Десть моя ненька, десть моя старенька
Та за мною убиває ся.
4. Ой в неділеньку рано-пораненьку,
Як ще сонце не сходило,
Та жалила ся вся моя родина
Тай мене випроважала.
5. Випроважаєш, моя родинонько,
Та чи не жаль тобі буде,
Як я поїду на ту Україну,
Та без вітця, та без мати.
6. Ой згадай мене, моя стара нене,
Сідаючи та обідати,
Десть моя дитина на чужій стороні
Та без вітця, та без мати.
7. Ой згадай мене, моя стара нене,
Як сидеш у вечері їсти,
Десть моя дитина на чужій стороні
Та нема від його й вісти.

13. На городі цвітки вють ся.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

На го - ро - ді цвіт - ки вють ся, том - та - дрі - та, том - та - дра!

А за ме - не хлоп - ці бють ся, том - та - дрі - та, том - та - дра!

Гой, гой, го - я, го - я, го - ло - вонь - ко бі - дна мо - я,

гой, гой, го - я, го - я, го - ло - вонь - ко бі - дна мо - я.

1. На городі цвітки вють ся,
Томта-дріта, томта-дра!
А за мене хлопці бють ся,
Томта-дріта, томта-дра!
Гой, гой, го-я, го-я,
Головонько бідна моя!

2. Не бийте ся нема за що,
Томта-дріта, томта-дра!
Котра гарна то ледащо,
Томта-дріта, томта-дра!
Гой, гой, го-я, го-я,
Головонько бідна моя!

14. Моя мати ворожбита.

Lento.

Народна пісня.
Запис. Ст. Недільський.

Мо - я ма - ти во - рож - би - та, так ми во - ро - жи - ла:

Не люб, до - ню, не - вір - но - го, бо бу - деш ту - жи - ла,

Не люб, до - ню, не - вір - но - го, бо бу - деш ту - жи - ла.

1. Моя мати ворожбита, так ми ворожила;
Не люб, доню, невірною, бо будеш тужила.
2. А я такой занехала матусину волю,
Тепер плачу, нарікаю на нещасну долю!

15. Ой, любив та кохав.

Allegretto non troppo. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, лю - бив, та ко - хав, со - бі дів - чи - ну мав,
гей! як у са - ду виш - ня, За ли - хи - ми людь - ми,
та за во - ро - га - ми гу - ля - ти не вий -
шла, За ли - хи - ми людь - ми, та за во - ро - га - ми
гу - ля - ти не вий - шла.

1. Ой, любив та кохав, собі дівчину мав,
Гей! як у саду вишня,
За лихими людьми, та за ворогами
Гуляти не вийшла.
2. Покидаю тебе, серденьтко моє,
Гей! єдиному Богу,
А сам я піду, а сам я поїду
В далеку дорогу.
3. Дожидай ся мене, серденьтко моє,
Гей! та до себе в гості,
Як виросте в тебе у світлиці
Трава на помості.
4. Росла, та росла трава шовковая,
Гей! та вже похилилась,
Ждала, ждала козака дівчина,
Та вже їй зажурилась.
5. Ой загув, та загув сизий голубонько,
Гей! сидя на тичині,—
Ох, ох, ох, ох! молод козаченько
Покинув дівчину.

16. Без тебе, Олесю.

Andante sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Без те - бе, О - ле - сю, пше - ни - цю во - зи - ти,
без те - бе, го - лу - бонь - ко, тяж - ко в сьві - ті жи - ти; як - день так ніч
espressivo то рве ду - шу, *con desiderio* я до те - бе прий - ти му - шу,
хо - ча й не ра - нень - ко, *dimin.* О - ле - сю, сер - день - ко!

1. Без тебе, Олесю, пшеницю возити,
Без тебе, голубонько, тяжко в світі жити;
Як день так ніч то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Хоча й не раненько,
Олесю серденько.
2. Без тебе, Олесю, ні в-що не дбаю,
Без тебе, голубонько, про все забуваю;
Як день так ніч то рве душу, і пр.
3. Без тебе, Олесю, буйний вітер віє,
Без тебе, голубонько, сонечко не гріє;
Як день так ніч то рве душу, і пр.
4. Без тебе, Олесю, марно літа гинуть,
До тебе, голубонько, всяк час думки линуть;
Як день так ніч то рве душу, і пр.
5. Жилиж ми з собою, як голубів пара, —
Тепер розійшли ся, як чорная хмара.
Як день так ніч то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Голубко кохана,
Олесю жадана!
6. Скажиж мені правду, словечко вірненьке, —
Чи коли привернеш ся до мене любенько?
Міркуй, серце, міркуй, любко,
Та до мене прибудь хутко,
Бо буде пізенько,
Олесю серденько!

17. Ой, чи ти то, чи не ти.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, чи ти то, чи не ти по во - ду хо - ди - ла,
Ой, чи ти то, чи не ти за - па - ску згу - би - ла?
А я йшов тай знай - шов, ме - не ма - ти би - ла:
„Від - дай, си - ну, за - па - щи - ну, бу - де тя лю - би - ла!”

1. Ой, чи ти то, чи не ти
По воду ходила,
Ой, чи ти то, чи не ти
Запаску згубила?
А я йшов тай знайшов,
Мене мати біла:
„Віддай, сину, запашчину,
Буду тя любила!”

2. Ой, піду я попід сад,
Чи не впаде сливка,
Чи не вийде дівчинонька,
Моя чорнобривка?
Ой, піду я попід сад,
Чи не впаде грушка,
Чи не вийде дівчинонька,
Моя щebetушка?

18. Що той явір робив.

Moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Що той я - вір ро - бив, що не роз - ви - вав ся,
Де ти, хлоп - че, но - чу - вав. шось не роз - зу - вав: ся?

1. „Що той явір робив,
Що не розвивав ся;
Де ти хлопче ночував,
Щось не роззував ся?”

2. „„Нічка моя запала,
Я не розвивав ся;
Ночував я у дівчини,
Тай не роззував ся.““

3. „Що ти, хлопче, робиш,
Що по ночі ходиш;
Скаржила ся дівчинонька,
Що їй збитки робиш.”

4. „„Я буду ходити
І буду робити,
Було мене, моя мати,
Вже сім літ вжити.”

5. Женилась мя, мати,
Від року до року,
Покись мені не вчіпила
Шабельки до боку.””

6. Шабелька при боці,
А гвер за плечима,
Як узріла тай зомліла
Молода дівчина.

19. Ой, на горі огонь горить.

Sostenuto.
ppmf

Народна пісня.
Зі збірки Е. Турулі.

Ой, на го - рі о - гонь го - рить, ой, на го - рі
о - гонь го - рить, А в до - ли - ні ко - зак ле - жить!

cresc. *dim.*

1. Ой, на горі огонь горить,
А в долині козак лежить.
2. Накрив очі китайкою,
Заслугою козацькою.
3. Що в головах ворон криче,
А в ніженьках коник плаче.
4. Та біжи, коню, дорогою,
Степовою, широкою.
5. Щоб татари не піймали,
Сіделечка не здіймали.

6. Сіделечка золотого,
З тебе коня вороного.
7. Як прибіжиш під ворота,
Стукни, грюкни біля плота.
8. Вийде сестра рознуздає,
Вийде мати розпитає:
9. „Ой, коню мій вороненький,
А деж мій син молоденький?”
10. Та не плач, мати, не журися,
Та вжеж твоїй син оженився.

20. Гей там на горі Січ іде.

Marciale.

Народна пісня.
З січового сьпіванника.

Гей, там на го - рі - Січ і - де, Гей! ма - ли - но - вий
стяг не - се, гей, ма - ли - но - вий — на - ше слав не то - ва - ри - ство.
гей ма - ше - ру - є — раз, два, три!

1. Гей! там на горі Січ іде,
Гей! малиновий стяг несе,
Гей! малиновий — наше славне товариство
Гей машерує — раз, два, три!

2. Гей! на переді кошовий,
Гей! як той орел степовий,
Гей! як той орел — наше славне товариство
Гей машерує — раз, два, три!
3. Гей! а по заду осавул,
Гей! твердий хлопець, як той мур, — і т. д.
4. Гей! а по боках четарі,
Гей! то сторожі огневі, — і т. д.
5. Гей! отамане, батьку наш,
Гей! веди, батьку, в перед нас, — і т. д.
6. Гей! не зальє нас вражий вал,
Гей! бо з нас кождий радикал, — і т. д.
7. Гей! молод хлопче, позір дай,
Гей! та до Січи приставай, — і т. д.
8. Гей! наша Січа дорога,
Гей! як та мати всім одна, — і т. д.
9. Гей! повій вітре з синіх гір,
Гей! на прапор наш, на топір, — і т. д.
10. Гей! повій вітре із степів,
Гей! дай нам силу козаків, — і т. д.
11. Гей! дай нам силу й відвагу,
Гей! Україні на славу, — і т. д.

21. Наша славна Україно.

Marciale. **Остап Нижанковський.**

На - ша слав - на У - кра - ї - но, пра бать - ків ська зем - ле ми - ла,
Ми за те - бе без у - пи - ну мем бо - ро - тись кілько си - ли. кілько си - ли.

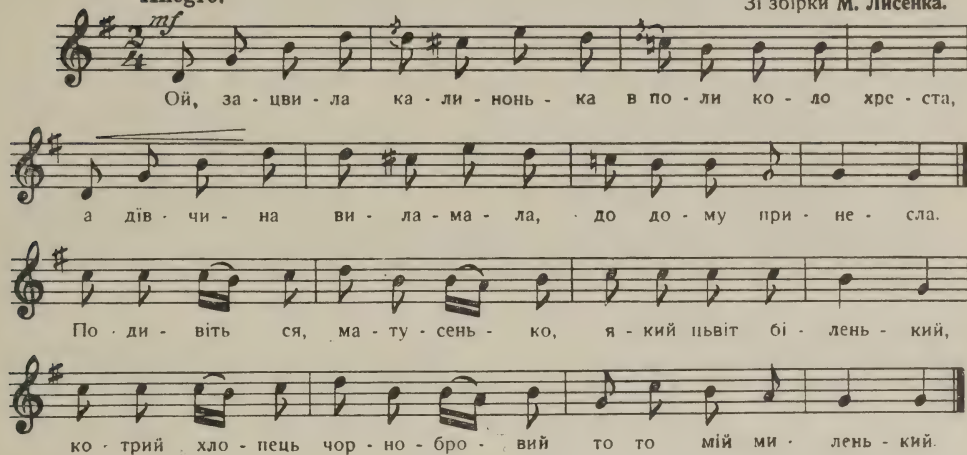
1. Наша славна Україно,
Прабатьківська земле наша,
Ми за тебе без упину
Мем боротись, кілько сили.
2. Дорога нам твоя слава,
В серцю нашім та єдина,
Мила там, де степ широкий,
Мила там, де верховина.
3. Наша славна Україно,
В нас для тебе серце беть ся,
Повитаєм долі днину,
Свобода тобі веміхнеть ся.
4. Як ту землю не любити:
Таж за нею серце гине,
Ах для неї тільки жити,
Для вільної України.
5. Хоч гетьмани у могилі,
Ми для тебе ще живемо,
Ворог вбить тебе не в силі,
Геть гонить його будемо.
6. Ми тобі здобудем долю,
Краю рідний та коханий,
І прогонимо неволю
І розломимо кайдани!

22. Ой, зацвила калинонька.

(Коломийка.)

Allegro.

Зі збірки М. Лисенка.

Ой, за - цви - ла ка - ли - нонь - ка в по - ли ко - ло хрс - ста,
а дів - чи - на ви - ла - ма - ла, до до - му при - не - сла.
По - ди - вить ся, ма - ту - сень - ко, я - кий цвіт бі - лень - кий,
ко - трий хло - пець чор - но - бро - вий то то мій ми - лень - кий.

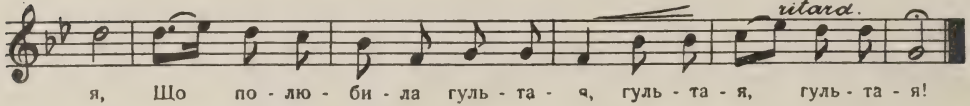
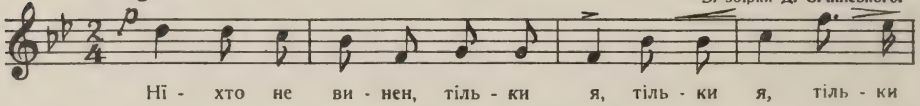
1. Ой, зацвила калинонька в поли коло хреста,
А дівчина виламала, до дому принесла.
Подивіть ся, матусенько, який цвіт біленький,
Котрий хлопець чорнобровий, тото мій миленький.
 2. Як би не ти, дівчинонько, та не твої очі,
Не стояв би мій коничок до темної ночі.
Як би не ти, дівчинонько, та брови чорнії,
Не стоялиб мої коні, коні воронії,
-
1. Ой, дівчино, дівчинонько, якаж ти миленька,
Як у літі на нивонці вода студененька;
Як у літі на нивонці води ся налити,
Так з тобою постояти, тай поговорити.
 2. Ой, гадав я, милий брате, що то скрипка грає,
А то моя чорнобрива по саду сьпіває;
Та гадав я, милий брате, що то сонце сходить,
А то моя милесенька по подвірю ходить.
 3. Коли моя миленькая по садочку ходить,
Видить ми ся, що за нею біла роза сходить;
Личко твоє, милесенька, краснійше над розу,
Я тя бідний, молоденький, забути не можу.
 4. А вжеж я ся не дивую чому мила красна,
Коло неї вчора рано впала зоря ясна.
Як летіла зоря з неба, тай розсипала ся,
Мила зорю позбирала, тай замаїла ся.
 5. Заграй мені, музиченьку, в яворові скрипки,
Піду з милим погуляти ворогам на збитки;
А там в полі дві тополі, третя зелененька,
Не буду ся віддавати, бо'м ще молоденька.

6. Я гадала, молоденька, що сонечко сходить;
А то милий, чорнобривий по городі ходить;
Я гадала, молоденька, що сокіл літає,
А то милий, чорнобривий на кони гуляє.
7. Ти соненько світи за дня, місяченьку в ночі,
Щоби я ся надивила миленькому в очі;
Ой, мій любко солоденький згину за тобою,
Та згину я як рибонька за зимнов водою.

23. Ніхто не винен, тільки я.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

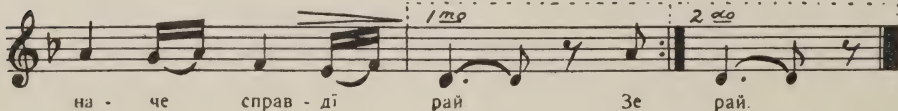
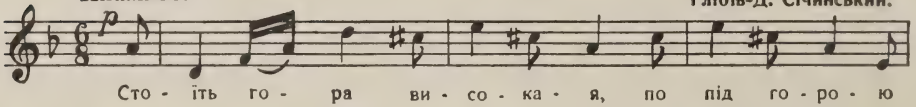
1. Ніхто не винен тільки я,
Тільки я, тільки я,
Що полюбила гультая,
Гультая, гультая.
2. Гультай не робить, тільки пе,
Тільки пе, тільки пе,
Прийде до дому мене бе,
Мене бе, мене бе.
3. А у сусіда гарний син,
Гарний син, гарний син,
Там то хороший вражий син,
Вражий син, вражий син.
4. Личко біленьке, хоч малюй,
Хоч малюй, хоч малюй,
Губки румяні, хоч цілуй.
Хоч цілуй, хоч цілуй.
5. Очи чорненькі, хоч дивись,
Хоч дивись, хоч дивись,
Хлопець до серця, хоч тулись,
Хоч тулись, хоч тулись!

24. Стоїть гора високая.

(Журба).

Andantino.

Глібів-Д. Січинський.

1. Стоїть гора високая,
По під горою гай,
Зелений гай, густесенький,
Неначе справді рай.
2. Під гаєм веть ся річенька,
Як скло вода блищить,
Долиною зеленою
Кудись вона біжить.
3. Край берега у затишку
Привязані човни,
А три верби схилили ся,
Мов журять ся вони.
4. Що пройде любе лїтечко,
Повіють холода,
Осиплеть ся з них листячко —
І понесе вода.
5. Журю ся й я над річкою...
Біжить вона, шумить,
А в мене чуле серденько
І млїє і болить.
6. Стоїть гора високая,
Зелений гай шумить,
Сьпівають пташки голосно
І річенька блищить...
7. Як хороше, як весело
На білім сьвітї жить!...
Чого-ж у мене серденько
І млїє, і болить?
8. Болить воно та журить ся,
Що вернеть ся весна,
А молодість... не вернеть ся,
Не вернеть ся вона.

25. У містечку Богуславку.

Poco Adagio. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенна.
poco cresc

У містечку Бо-гу-слав-ку Ка-ньов-сько-го
па-на, Там гу-ля-ла Бон-да-рів-на,
як пиш-на-я па-ва.

1. У містечку Богуславку
Каньовського пана,
Там гуляла Бондарівна,
Як пишная пава.
2. Ой в містечку Богуславку
Сидить дівок купка,
Межи ними Бондарівна,
Як сива голубка.
3. Прийшов до них пан Каньовський
Тай шапочку ізняв,
Обійняв він Бондарівну
Тай поцілував.
4. Ой не годен пан Каньовський,
Мене цілувати,
Тільки годен пан Каньовський,
Мене роззувати.
5. Ой шепнули люди добрі,
Бондарівні тихо:
„Тікай, тікай, Бондарівно,
Буде тобі лихо”.
6. Ой тікала Бондарівна
З високого мосту.
Самаж вона хорошая,
Хорошого росту.
7. Ой тікала Бондарівна
Помежи домами,
А за нею два жовнярі
З голими шаблями.
8. А на тії Бондарівні
Червоні стрічки, —
Куди вели Бондарівну
Скрізь криваві річки.

9. А на тії Бондарівні
Червона спідниця, —
Де стояла Бондарівна
Кровава криниця.
10. Ой повели Бондарівну
Помежи крамниці ..
Прицідив ся пан Каньовський
З срібної рушниці.
11. „Ой чи хочеш, Бондарівно,
Ізо мною жити?
А чи волиш, Бондарівно,
В сирій землі жити?”
12. „„Ой волю я, пан Каньовський,
В сирій землі гнити,
Ніж з тобою по неволі,
На сім світї жити.””
13. Ой як тільки Бондарівна
Та сее сказала,
Ой вистрілив пан Каньовський,
Бондарівна впала.
14. „Ой ідіте до Бондара,
Дайте батьку знати:
Нехай іде свою дочку
На смерть наряжати.”
15. Ой посунув пан Каньовський
По столу таляри:
„Отсеж тобі, старий Бондар,
За личко румяне.”
16. Ой наж тобі, старий Бондар,
Таляриків бочку,
„Отсеж тобі, старий Бондар,
За хорошу дочку.”
17. Ой вдарив ся старий Бондар
В стїну головою:
„Дочкож моя, Бондарівно,
Пропає я з тобою.”
18. Ой поклали Бондарівну
На тесову лавку,
Доки сказав пан Каньовський
Викопати ямку.
19. Лежить, лежить Бондарівна,
Сутки шей годину,
Поки сказав пан Каньовський
Зробить домовину.
20. Ой вдарили усі дзвони,
Музики заграли, —
А вже дівку Бондарівну
На віки сховали.

26. Ой, коби я була знала.

(Коломийка.)

Allegro.

Зі збірки М. Лисенка.

Ой, ко - би я бу - ла зна - ла сво - ю ли - ху до - лю,
Бу - ла би я по - са - ди - ла го - рох над во - до - ю.

1. Ой, коби я була знала свою лиху долю,
Була би я посадила горох над водою.
Ой була би лиха доля по воду ходила,
Була би си закутала, головку зломилла.
2. Ой болить мя головонька, коле за плечима,
Що не виджу миленького тай перед очима.
Болить мене головонька, болить мене дуже,
Приїдь, приїдь, мій миленький, я люблю тя дуже.
1. Ой ти горо каменная, чом ся не лупаєш?
Ой скажи ми, дівча, правду з ким ти ся кохаєш?
Хиба би я з піску була, щоби-м ся лупала,
Хиба би я дурна була, щоби-м ся признала.

2. Стоїть верба над водою, колише собою,
Ой чи тужиш так за мною, як я за тобою?
 3. Коло млина яворина, коло млина кладка,
Я з немилим говорила, а за милим гадка.
 4. Ой коли-сь мя тай не любив, булож мя не брати,
Бо я тобі не грушочка в саду коштувати.
 5. Віддай мене, моя мати, за кого я важу,
Най я буду сім раз бита, я тобі не скажу.
 6. Ой місяцю перекрою, зайди за комору,
А з ким мені любо, мило, най си поговору.
 7. Ой засвіти, місяченьку, тими долинами,
Куди іде мій миленький на ніч із волами.
 8. Біда мені молодому, біда мені, біда,
Ой не кажуть ми любити дівчину в сусіда.
Як в сусіда не любити, коли сусід близький,
Та в сусіда гарна дівка, тай перелаз низький.
 9. Якаж тая вода чиста, що на мори грає,
Якаж тая дівка мила, що вперед гуляє.
 10. Ой дівчино, дівчинонько, я в тобі кохав ся,
А ти мені відповіла, я не сподівав ся.
 11. Ой пішов я до дівчини люльку закурити,
Здерли з мене сердачину, та ще хтіли бити.
 12. Сивий коню, сивий коню, сива твоя грива,
Скажи мені, сивий коню, де дівчина мила.
 13. Нащо мені женити ся, нащо мені жінки.
Коли мені дівчатонька купують горівки.
 14. Ой вийду я на село, серед села стану,
Одна мила несе пиріг, а друга сметану.
 15. Ой любив я дівок сорок, а молодниць триста,
Та у Бога надїєчка, що ще душа чиста.
-
1. Ой, дубе мій зелененький, ой дубе мій, дубе,
Гей я хлопець молоденький, з мене жовнір буде,
 2. Мати моя старенькая, та я твій синочок,
Тось то мене виховала під карабіночок.
 3. Ой заплачеш моя мати дрібними слезами,
Як я буду присягати перед образами!
 4. Ой заплачеш, моя мати, заплачеш, заплачеш,
Як ти мене на цісарським конику зобачиш.
 5. Ой заплачеш, моя мати, з неділеньки тої,
Як увидиш білий ремінь через плечі мої.
 6. Ой заплачеш, моя мати, рісними слезами,
Як мя будеш пізнавати межі жовнірами.
 7. Летів орел по-над море, жалібненько краче,
Взяли сина у жовніри, мати за ним плаче;
 8. Плаче мати, плачуть сестри, тай уся родина,
Тепер вже не наша буде — цісарська дитина.
 9. Ступай коню підо мною, крізь керваві ріки,
Будь здорова, матінонько, — вжем пропав на віки.
 10. Ступай коню підо-мною та розбивай груду,
Будь здорова родинонько, — вже я ту не буду.

11. Виправила сина мати на війну раненько,
Сіла собі під віконце, плаче жалісенько.
12. Виправила мати сина та на вороженька,
Щаслива би мому сину була доріженька.
13. Ой не одна мати плаче жалісно голосить:
Нема мого соколика, десь карабін носить.
14. Карабіне, карабіне, мучиш мою душу,
Хоч бим не рад молоденький, носити тя мушу.
15. Жовнірські карабіни бодай погоріли,
Щоби мене молодого плечі не боїли.
16. Проси Бога, дівчинонько, й я буду просити,
Щоби уже той карабін довго не носити.
17. Ой кувала зазуленька, тепер не чувати,
Де мя мати породила, там треба вмирати.
18. Там то мені як задзвонять, та в усі канони,
Ой далеко ліпше вчуеш, та як наші дзвони.
19. Родинонько, родинонько, чи жаль тобі буде,
Як як піду умирати межі чужі люди.
20. Ой у поли край дороги висока могила,
Там на війні умер хлопець, що я го любила.

27-28. Козак коня напував.

(Коломійка.)

Allegro. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ко - зак ко - ня на - пу - вав, Дзю - ба во - ду бра - ла,
ко - зак со - бі за - сьпі - вав, Дзю - ба за - пла - ка - ла.

1. Козак коня напував, Дзюба воду брала,
Козак собі засьпівав, Дзюба заплакала.

Allegro. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Не плач, Дзю - бо мо - я лю - бо, по - ки я з то - бо - ю,
Як по - ї - ду в У - кра - ї - ну, за - пла - чеш за мно - ю.

2. „Не плач, Дзюбо моя люблю, поки я з тобою,
Як поїду в Україну заплачеш за мною.
3. Хмара іде, дощик буде, ходімо до хати,
А там будем, Дзюбо любя собі розмовляти.

4. А що кому та до того, що я Дзюбу люблю,
А я своїй Дзюбі любій черевички куплю.
5. Черевички з китаєчки, панчошка едвадна, —
Як же Дзюбу не любити, коли Дзюба ладна.
6. Черевички з китаєчки, панчошка з атласу, —
Ходи Дзюбо, моя люблю, бо не маю часу.
7. Скажи, Дзюбо. моя люблю, чи ти любиш мене?
А я піду до матінки просити о тебе.
8. А я тебе, Дзюбо, люблю, сам Бог тоє знає,
Проси мами, проси тата нехай нас звінчає.
9. Коло млина конюшина, явір похилив ся,
Як ся з Дзюбов не оженю, не буду женив ся.
10. А там в лісі на галузи сорока скрегоче,
Ах, мій Боже милостивий, як ся Тебе хоче.
11. Не вір, Дзюбо, козакови, на що люльку курить,
Бо він каже, що тя возьме, а він тебе дурить.
12. Не вір, Дзюбо, козакови, що він огонь креше,
Бо він піде до другої, а на тебе бреше.
13. Ой приїхав козаченько та перед ворота:
„Вийди, Дзюбо, моя люблю, красенька, золота”.
14. Ой не вийшла Дзюба любя, вийшла її мати:
„А хто хоче Дзюбу взяти, най їде до хати”.
15. Бодай тебе, Дзюбо люблю, твої чорні очі,
Не стояв би мій коничок до темної ночі.
16. Ой коню мій нещасливий треба відіхати,
А що було серцю мило, треба занехати.
17. Ой піду я на гороньку, а на горі бузьки,
Який-такий та до Дзюби, а я до Гануськи.
18. Ой чия то керниченька, де голуб купав ся!
Ой чия то тая Дзюба, що я в ній кохав ся.

29. Біда тому козакови.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Andantino.

Бі - да то - му ко - за - ко - ви на си - во - му

ко - ни - ко - ви, на си - во - му ко - ни - ко - ви.

1. Біда тому козакови
На сизому коникови.
2. Як день так ніч поїжджає,
З стремень ніжок не виймає
3. Приїхав він під ворота:
„Вийди мила, краца злата.
4. „„Як я маю виходити?
Лежить нелюб буде бити.””

30. Крилець.

Муз. В. Матюка.

Andante.
p animato *f espress.*

Кри - лець, кри - лець, со - ко - ла дай! по - ли - ну, зле - чу в рідний
край. Де рід - на ха - та на - че в ві - ноч - ку, са -
ди до - ко - ла го - ри й гор - боч - ки, Стри - я цвві -
ту - чі бе - ре - ги. лі си, ду - бро - ви, гай, лу -
ги, А вер - хи гір ся - га - ють зір.

1. Крилець, крилець сокола дай,
Полину, злечу в рідний край,
Де рідна хата наче в віночку,
Сади докола, гори й горбочки,
Стрия цвітучі береги,
Ліси, дуброви, гай, луги,
А верхи гір
Сягають зір!

2. Крилець, крилець, най злечу там,
До мого щастя райських брам,
Де верхи взносить наш Бескид гордий
Там чародійні тихі акорди,
Рай, супокій відчує груди,
Несить ма, крильця, в край прилуд,
В край ранних літ,
В той дивосвіт!

31. Сіяв мужик просо.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Allegretto.
mf *f*

Сі - яв му - жик про - со, жін - ка ка - же мак!
Ой, так чи не так, не - хай бу - де з про - са мак, з про са мак!

1. Сіяв мужик просо,
Жінка каже: мак!
Ой, так, чи не так,
Нехай буде в проса мак!

2. Зловив мужик сойку,
Жінка каже: шпак!
Ой, так, чи не так,
Нехай буде з сойки шпак!

3. Зловив мужик рибу,
Жінка каже: рак!
Ой, так, чи не так,
Нехай буде з риби рак!
4. Купив мужик штани,
Жінка каже: фрак!
Ой, так, чи не так,
Нехай буде з штанів фрак!
5. Купив мужик чіпець,
Жінка каже: сак!
Ой, так, чи не так,
Нехай буде з чіпця сак!
6. Ой, мужу мій, мужу,
Вчини мою волю:
Потанцюй но гопака
Тай передо мною.
7. А мій мужичище,
Взяв ся за бочище:
Гоп, гоп, жінко моя!
Нехай буде воля твоя!
8. Подивись ся люде,
Що я учинила,
Що я мого мужика
Научила гопака!

32. Скажи мені правду.

Andante.

Зі збірки М. Кумановського.

Ска - жи мені прав - ду, мій ми - лий ко - за - че,
 Шо ді - я - ти сер - цю, як сер - це бо - лить?
 Як тяж - ко за - стог - не, як гір - ко за - пла - че
 і в тяж - кім не - ша - стю во - но за - ше - мить?

1. Скажи мені правду, мій милий козаче,
Що діяти серцю, як серце болить?
Як тяжко застогне, як гірко заплаче,
І в тяжкім нещастю воно защемить?
2. Як горе, мов терен, всю душу поколе,
Коли відцуралось від тебе усе,
І ти, мов сухеє перекотиполе,
Не знаєш, куди тебе вітер понесе?
3. Е, ні, скажеш мовчки: скосивши билину
Хоч рано і в вечер водою полій,
Не зазеленіє, — кохай сиротину,
А нені і батька не бачити їй.
4. От так і на світі: хто рано почує,
Як серце застогне, як серце зітхне,
Той рано й заплаче... А доля шуткує —
Поманить, поманить, тай геть полине.
5. І можна терпіти, як яснее сонце
Блисне, засіяє для міру всего,
І гляне до тебе в убоге віконце, —
Осліпнеш, а дивиш ся все на него!

33. Ой їхали козаки з обозу.

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, і - ха - ли ко за - ки з о - бо - зу, ой і - ха - ли
ко - за - ки з о - бо - зу, Ста - ли со - бі близько пе - ре - во - зу.

1. Ой їхали козаки з обозу,
Стали собі близько перевозу.
2. Взяли собі гадочку гадати,
Де ми будем нічку ночувати?
3. Один каже: бистренькая річка;
Другий каже: темньенькая нічка.
4. Один каже: не перебридемо,
Другий каже: ту й заночуємо.
5. Третий каже: хоть би й утонути,
Би в Марисі на вечері бути.
6. Вийшла до них Марисина мати:
„Прошу, прошу, козаки до хати!
7. Ой є в мене мід, вино, горівка,
Ой є в мене біленька постівка.
8. Ой є в мене біленька постівка,
Ще до того хорошая дівка.
9. На постівці сім неділь лежала,
Та вна собі тройзіля жадала.
10. Хто Мариси тройзіля дістане,
Той з Марисев до слюбоньку стане”.
11. „„Ой маю я три конї на стайни:
Оден коник, як ворон чорньенький,
12. Другий коник, як сокіл сивенький,
Третий коник, як лебідь біленький.
13. Я тим чорним до моря доїду,
А тим сивим море переїду.
14. А тим білим тройзіля дістану,
Я з Марисев до слюбоньку стану.””
15. Ой взяв козак тройзіля копати,
Взяла над ним зазуля кувати:
16. „Ой не копай, козаче, тройзіля,
Бо Мариси вже з йинчим весіле.”
17. Поверг козак тройзіле копати,
А й узяв ся з весільом витати.
18. Лївов ручков весіле витає,
Правов ручков шаблю витягає.
19. Як в городї маківка бринула,
Так Мариси головка хитнула.
20. Ой на тобі, Марисю, тройзіле,
Не починай із йинчим весіле.

34. Журож моя, журо.

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Жу - рож мо - я, жу - ро, то тось мя й жу - ри - ла.
Шось мя мо - ло - до - го з бі - лих ніг зва - ли - ла.

1. Журож моя, журо,
То то-с ми й журила,
Що-с мя й молодого
З білих ніг звалила.
2. А я тії журі
Та не піддаю ся.
Піду до коршмоньки,
Горівки наплю ся.
3. Прийшов я до коршми,
Кинув на стіл шапку:
Молода шинкарко,
Дай горівки квартиру!
4. Дай одну, другую,
А потім третюю.
Як ся й поміркую,
Виплю четвертую.
5. Братяж мої, братя,
Горівонька не ся,
Коло мого серця
Гадионька ве ся.
6. Бо то та гадина
Всьо поле злазила,
Коло мого серця
Гніздо си ветелила.
7. Ветелила си гніздо,
Схоче й зимувати,
Прийдесь молодому
З жалю умирати.
8. Ой іди, нетяго,
Ой іди до дому,
Та звари вечеру
Мені молодому!
9. Прийшов я до дому,
Сьміте по коліна,
А моя нетяга
Лежить як відміна.
10. Прийшов я до дому,
Вечера при огни,
А моя нетяга
На постели стогне.
11. А вставай, нетяго,
Давай вечеряти,
Скоро по вечери
Полягаєм спати.
12. А вставай, нетяго,
Давай обідати,
Скоро по обіді
Підем жито жати.
13. „Голова мя болить
Та й в боку мя коле,
Він віри не дає,
Каже ми йти в поле”.
14. Ой мав я, нетяго,
Воли і корови,
Всьо пішло, нетяго,
На тоті дохтори.
15. Ой мав я, нетяго,
Стіжки й оборожки,
Всьо пішло, нетяго,
На тоті ворожки.

35. Там за лісом.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Там за лі - сом, там за лу - гом. там за лі - сом.
там за лу - гом. Там мій ми - лий о - ре плу - гом.
там мій ми - лий о ре плу - гом.

1. Там за лісом, там за лугом, (2)
Там мій милий оре плугом.
2. Оре, оре, засіває, (2)
Тай ся хліба доробляє.
3. Винесу я йому їсти, (2)
Може скаже мені сісти.
4. Винесу я йому пити, (2)
Може буде говорити.

5. Він наїв ся і напив ся, (2)
Коло плуга положив ся.	12. Було сьвічку засьвітити, (2)
Добре ми ся придивити.
6. Чом ти милий спиш не ореш, (2)
Чом до мене не говориш?	13. Тепер сівесь тай думаєш, (2)
Що погану жінку маєш.
7. „Ой не сплю я но думаю, (2)
Що погану жінку маю.	14. Тепер сівесь, зажурив ся, (2)
Щось з поганов оженив ся.
8. Ой не сплю но зажурив ся, (2)
Щом з поганов оженив ся”.	15. „Коби тебе Господь забрав (2)
Яб си иншу любку вибрав.
9. Не сватав ти мене в ночі, (2)
Не вилізли тобі очі.	16. Вибрав бим си иншу любку, (2)
Таку милу, як голубку.
10. Не була то ніч, но днина, (2)
Була твоя вся родина.	17. Посадив бим при віконці, (2)
Булаб мое яене сонце.
11. Був твій отець, була мати, (2)
Було собі вибирати.	18. Посадив бим коло скрині,
Булаб моя господині”.

36. Ой летіла зазуленька.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, ле - ті - ла за - зу - лень - ка по - над мо - ре в гай,
Тай пу - сти - ла си - ве пю - р - це у ти - хий Ду - най.

1. Ой летіла зазуленька понад море в гай,
Та пустила сиве пюрге у тихий Дунай.
2. Плини, плини, сиве пюрге, долі за водов,
А я собі молоденька човном за тобов.
3. Приплинемо, сиве пюрге, на жовтий пісок,
А там собі засьпіваєм усіх сьпіванок.
4. Ой маю я срібний перстїнь, пуцу по горі,
Ой маю я три сестрички в чужій стороні.
5. Ой маю я три сестрички, а четвертий брат,
Скажу я їх закликати в яблінковий сад.
6. Всі яблінки солоденькі, лиш одна винна, —
Сестрички ся походили, а брата нема.
7. Ой вирвіть си по яблочку, вирвіть си по дві,
Сли будете їсти, пити, згадайте о мні.
8. Та десь наша бідна сестра в чужій стороні
Вмиває ся сльозоньками, як рибка в воді.

37. Утоптала стежечку...

Allegretto.

Шевченко-Ворбкевич.

У - топ - та - ла сте - жеч - ку че - рез яр, че - рез яр,
 че - рез го - ру, сер - день - ко, на ба - зар, на ба - зар,
 че - рез го - ру, сер - день - ко, на ба - зар,
 на ба - зар.

1. Утоптала стежечку
Через яр,
Через гору, серденько,
На базар.
2. Продавала бублики
Козакам,
Вторгувала, серденько,
Пятака.
3. Я два шаги, два шаги
Прошла,
За копійку дудника
Найняла.
4. Заграй мені, дуднику,
На дуду,
Нехай своє лишенько
Забуду!
5. Оттака я дівчина,
Така я!
Сватай мене, серденько, —
Вийду я!

38-39. Коломийки.

Allegro.

*leggiero*Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ко - ло га - ю по - хо - джа - ю, ко - ло лі - щи - нонь - ки,
 чись не ви - дів, па - не бра - те, мо - ей дів - чи - нонь - ки?

1. „Коло гаю походжаю, коло ліщиноньки,
Чись не видів, пане брате, мовї дівчиноньки?“

Allegro. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, чи ви - дів, чи не ви - дів, не бу - ду ка - за - ти,
Не бу - ду ти, па - не бра - те, жа - лю зав - да - ва - ти.

„Ой чи видів, чи не видів, не буду казати,
Не буду ти, пане брате, жалю завдавати.””

2. Умираю, моя мати, вмираю, вмираю,
На постели крижем лежу, на хлопців моргаю.
Ой як мені не моргати на сиві голуби,
А хтож по мні тії хлопці любитоньки буде.
-
1. Ой ходжу я по садочку тай так си думаю:
Нема красших співаночок, як у нашім краю.
Ой нема то, ой нема то, як наша Україна,
Там співає співаночки кожда дівчина.
 2. Ой піду я межі гори, там де живуть Бойки,
Де музика дрібно грає, скачуть по легойки;
Ой нема то як у горах дівчата співають,
Ой нема то як у горах молодці гуляють.
 3. Нема пісні на всім світі, як та коломийка,
Вона душу вириває із мого сердейка;
Як заграю, заспіваю, туга ізчезає,
Бо та наша коломийка таку силу має.
 4. Ой та наша коломийка, хоч вона дрібойка,
Вона мила, а все щира, — мені солодойка;
Коломийки заспівати, коломийки грати,
Але-ж бо то коломийки й добре танцювати.
 5. Заграй же ми, музиченьку, білими пальцями,
Най я собі потанцюю з чорними бровами.
Ой у тебе, музиченьку, руки золотії,
Тож ти душу потягаш в світі далекії.
 6. Ой скрипочки із липочки, а струни з барвінку,
Як заграю, буде чути аж на Українку;
Тепер я собі заграю, тепер защебечу,
А як прийде лиха доля — пташкою полечу.
-

40. Ой пуцу я кониченька в саду.

Andante cantabile.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой; пу - щу я ко - ни - чень - ка в са - ду,

rosso огес.
ой, пу - щу я ко - ни - чень - ка в са - ду,

mf а сам пі - ду к от - цю на по - ра - ду. *dim.* *rosso rall. p*

О - тець мій по са - доч - ку хо - дить,

за по - во - ди ко - ни - чень - ка во - дить. *dim.*

1. Ой, пуцу я кониченька в саду,
А сам піду к' отцю на пораду.
Отець мій по садочку ходить,
За поводи кониченька водить.
2. „Ой, на, сину, коника, не гай ся,
Щоб від того війська не зостав ся!”
Війско йде, хоруговки мають,
Попереду музиченьки грають.
3. Ой, пуцу я кониченька в саду,
А сам піду к' неньці на пораду.
Ненька моя по садочку ходить,
На рученьках сорочечку носить.
4. „Ой, на сину, сорочку, не гай ся,
Щоб ти того війська не зостав ся!”
Війско йде, хоруговки мають,
Попереду музиченьки грають.
5. Ой, пуцу я кониченька в саду,
А сам піду к' милій на пораду.
Мила моя по садочку ходить,
На рученьках мале дитя носить.
6. „Ой, на милий, дитину — загай ся,
Щоб від того війська та й зостав ся.”
Війско йде, хоруговки мають,
Попереду музиченьки грають.

41. Ой під гаєм зелененьким.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, під га - ем зе - ле - нь - ким бра - ла вдо - ва льон дріб нь кий.

Бра - ла, бра - ла, до - би - ра - ла, тай так со - бі за - сьпі - ва - ла. *2-da volta pp*

1. Ой під гаєм зелененьким
Брала вдова льон дрібненький,
Брала, брала, добирала,
Тай так собі заспівала:
2. „Ой коби я мужа мала,
Я би его шанувала,
В кармазини убирала,
Медом, вином напувала.”
3. Ой там Василь сїно косить,
Сї голос 'го доносить,
Кинув косу у травоньку,
А сам пішов до домоньку.
4. „Позволь, мати, вдову взяти,
Будем пити і гуляти,
Сріблом, золотом убирати, —
Будем собі панувати.
5. „„Не позволю вдови брати, —
Вдова вмє чарувати;
Счарувала мужа свого,
Счарує тя молодого.””

42. Гуляв чумак на риночку.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Гу - ляв чу - мак на ри - ноч - ку,
та пив чу - мак го - рі - лоч - ку;
Про - пив во - ли, про пив во - зи, про - пив яр - ма
шей за - но - зи: Все сво - є до - бро.

1. Гуляв чумак на риночку,
Та пив чумак горілочку;
Против воли, против вози,
Против ярма ще й занози,
Все своє добро.
2. Ой не чумак, не, гуляє,
Добро своє пропиває;
Добро своє пропиває,
Товариство напуває,
Щоб вірне було.
3. Прокинув ся чумак в ранці,
Та полапав у гаманці.
Всі кишені вивертає,
Аж там гроший вже чорт має, —
Ні за що гулять!
4. Прийшов чумак до шинкарки:
„Всип, шинкарко хоч пів кварти!”
Шинкарочка згорда дметь ся,
Ще й з чумаченька смієть ся,
Наборг не дає!
5. Скинув чумак жупанину:
„Всип шинкарко чертвєртину!”
— „Ой не всиплю четвєртину,
Добудь гроший хоч з полтину,
Тоді пий, гуляй”.
6. Вийшов чумак на могилу,
Станув, глянув у долину:
Стоять воли, стоять вози,
Висяє ярма, ще й занози,
Все його добро.
7. „Ой пішов би я до дому,
Та бою ся поговору:
Будуть бити, шей ганти
Та заставлять шей косити,
А я не здоров.
8. Ой піду я у Молдаву,
Та сїм лїт я погорюю;
Ой сїм лїт я погорюю,
Воли й вози покупую, —
Знов буду чумак.

43. Було не рубати зеленого дуба.

Adagio. Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Бу - ло не ру - ба - ти зе - ле - но - го ду - ба, бу - ло мя не бра - ти,
ко - лим ти не - лю - ба, Ой, ма - ти, ма - ти, ка - ли - но - вий цвѣт,
за - вя - за - лась ме - ні, ма - ти, за не - лю - бом сьвіт!
Allegretto.
Ой, ма - ти, ма - ти, ма - ти, час ме - не за муж да - ти,
час ме - ні ме - жи лю - де, чей - же ме - ні лек - ше бу - де,
2 da rall.
чей - же ме - ні лек - ше бу - де!

1. Було не рубати зеленого дуба,
Було мя не брати, колим ти не люба,
Ой мати, мати калиновий цвѣт,
Завязалась мені, мати, за нелюбом сьвіт.
Ой мати, мати, мати,
Час мене за муж дати,
Час мені mezi люди,
Чей же мені лекше буде.
2. Було не рубати зеленої ліщини,
Було мя не брати, молодой дівчини,
Ой мати, мати калиновий цвѣт,
Завязалась мені, мати, за нелюбом сьвіт.
Ой мати, мати, мати, і пр.
3. Було не копати під порогом ями,
Було мя не брати від рідної мами,
Ой мати, мати калиновий цвѣт,
Завязалась мені, мати, за нелюбом сьвіт.
Ой мати, мати, мати, і пр.
4. Нехай загородять, куди нелюб ходить,
Нехай стежка буде, куда любий ходить,
Ой мати, мати калиновий цвѣт,
Завязалась мені, мати, за нелюбом сьвіт.
Ой мати, мати, мати, і пр.

44. Ой прийшов я до коршми.

Andante Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, пі - ду я до кор - шми, там дів - чи - на мо - я:
 Так єм ся зав - сти - дав, Щом грей - ца - ра не - мав. ра не - мав.

1. Ой прийшов я до коршми,
Там дівчина моя;
Так-єм ся завстидав,
Що-м грейцара немав.
2. Шинкарочко молода,
Дай пива, дай вина,
Нехай ся напе
Дівчина молода.
3. „Ой пий, чи не пий,
Я пити не буду;
В танець мя не бери,
Я за тебе не піду!”

45. Пливе човен води повен.

Andante moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Пли - ве чо - вен во - ди по - вен, та все хлюп, хлюп, хлюп, хлюп.
 та все хлюп, хлюп, хлюп, хлюп, та все хлюп, хлюп, хлюп, хлюп.

1. Пливе човен води повен
Та все хлюп, хлюп, хлюп, хлюп. (3)
2. Іде козак до дівчини
Та все тюп, тюп, тюп, тюп. (3)
3. Пливе човен води повен
Тай накритий листом. (3)
4. Не хвастай ся, дівчинонько,
Червоним намистом. (3)
5. Бо прийдець ся козакови
Тютюн купувати,
Намисто збувати. (2)
6. Не хвастай ся, козаченьку,
Кучерявим чубом. (3)
7. Бо прийдець ся, доведеть ся
Під аршин ставати, (2)
Чуприну збивати.

46. Закувала зазуленька.

Sostenuto mesto. Шевченко-Людкевич.

Музична партитура для голосу та фортепіано. Тональність: дві бемолі (Bb), ритм: 3/4. Темп: Sostenuto mesto. Динаміка: pp. Текст пісні: За - ку - ва - ла за - зу - лень - ка в зе - ле - но - му га - ї; за - пла - ка - ла дів - чи - нонь - ка дру - жи - ни не ма - є. А ді - во - чі мо - ло - ді - ї ве - се - лі - ї лі - та, Як кві - точ - ка за во - до - ю пли - вуть з се - го сві - та, як кві - точ - ка за во - до - ю пли - вуть з се - го сві - та.

Закувала зазуленька
В зеленому гаї;
Заплакала дівчинонька —
Дружини не має.

А дівочі молодії,
Веселії літа,
Як квіточка за водою,
Пливуть з сього світа.

47. Та казала мені Солоха, прийди.

Andante poco mosso. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Музична партитура для голосу та фортепіано. Тональність: дві бемолі (Bb), ритм: 3/4. Темп: Andante poco mosso. Динаміка: non troppo forte. Текст пісні: Та ка - за - ла ме - ні Со - ло - ха, прий - ди! Та ка - за - ла ме - ні не - бо - га, прий - ди! Ка - за - ла Со - ло - ха, прий - ди, щось дам! Ка - за - ла не - бо - га, щось по - да - ру - ю.

1. Та казала мені Солоха, прийди!
Та казала мені небога, прийди!
Казала Солоха, прийди, щось дам!
Казала небога, щось подарую!

2. Як прийшов же я та в понеділок,
Нема Солохи, поле барвінок.
Нема, нема Солохи дома! (2)
3. Як прийшов же я та й у вівторок,
Нема Солохи вже неділь сорок.
Нема, нема Солохи дома! (2)
4. Як прийшов же я та й у середу,
Нема Солохи, пасе череду.
Нема, нема Солохи дома! (2)
5. Як прийшов же я та в чистий четвер,
Нема Солохи учора й тепер.
Нема, нема Солохи дома! (2)
6. Як прийшов же я та у п'ятницю,
Нема Солохи, поле яглицю.
Нема, нема Солохи дома! (2)
7. Як прийшов же я та у суботу,
Нема Солохи, пішла в роботу.
Нема, нема Солохи дома! (2)
8. Як прийшов же я та й у неділю,
Дала Солоха сорочку білу;
Дала, дала, підперезала,
В білее личенько поцілувала.

48. Як поїхав мій миленький до млина.

Poco Andante. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.
cresc.

Чи се ті і че - ре - вич - ки, що по - по - вич
По - ві - си - ла на кі - лоч - ку бі - сів мо - скаль

dim.
по - ку - пив, Цур то - бі, пру - ди - ву - се, я - кі в те - бе
у - хо - пив.

f *rallent.*
ру - ді ву - си; Са - ма со - бі ди - ву - ю ся,

з пру - ди - ву - сом ці - лу - ю - ся

1. Чи се тії черевички, що попович купив?
Повісила на кілочку, бісів москаль ухопив.
Цур тобі, прудивусе,
Які в тебе руді вуси;
Сама собі дивую ся,
З прудивусом цілую ся.
2. Як поїхав мій миленький до млина, до млина,
А я собі прудивуса прийняла, прийняла.
Цур тобі, прудивусе, і пр.
3. Як приїхав мій миленький у ночі, у ночі,
А я собі сама лежу на печі, на печі.
Цур тобі, прудивусе, і пр.
4. Ой хто-ж тобі, мій миленький, ісказав, ісказав,
А що мене той прудивус навідав, навідав.
Цур тобі, прудивусе, і пр.

49. Ми гайдамаки.

Marciale con fuoco

Зі збірки Т. Ярославенка.

Ми гай - да - ма - ки, віч - но од - на - ки, все про - кли -
на - єм пу - та і яр - мо, — Йшли ді - ди на му - ки,
пі - дуть і правну - ки, за на - рід всі жи - те сво - є да -
мо

1. Ми гайдамаки, вічно однакі,
Все проклинаєм пута і ярмо, —
Йшли діди на муки, підуть і правнуки,
За наріц всі жите своє дамо.
2. Доки сусіди нам людодіди,
Ми гайдамаки як були так є, —
Вже часи минули, як ми шиї гнули,
І кождий з нас жите за всіх дає.
3. Знай, лютий враже, сотня поляже,
Тисяч натомісьць стане до борби, —
І з кайдан недолі до житя на волі,
Повстануть знов подоптані раби.
4. Наша присяга: правда, відвага,
Пімста за кривди люта і страшна, —
Бо ми гайдамаки, местинки однакі,
Що нам і смерть за правду не страшна...

50. Поклик до братів Славян.

Tempo di marcia.

Гетманець-Лисенко.

Чи дов - го ще крив - ді й над - си - лі тлу - ми - ти Св'я -
те на - ше пра - во роз - во - ю? Не вже не од -
но - і ми ма - те - рні ді - ти? Не вже не бра - ти між со -
бо - ю? Не вже не бра - ти між со - бо - ю?

1. Чи довго ще кривді й надсилі тлумити
Сьвяте наше право розвою?
Не вже не одної ми матери діти?
Не вже не брати між собою?
2. За віщож зневага? длячого не милі
Братам наші щирі жаданя?
Кого ми чіпали, кому ми вчинили
Чи кривду, чи зле руйнованя?
3. Ми тільки боролись за власную хату
За то що нам дорого й нині;
Бажаємо ми й тепер не богато:
Рідного розвою родині.

51. Шуміла ліщина.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Шу - мі - ла лі - щи - на, як я без ню і - хав,
Пла - ка - ла дів - чи - на, як я ю від - і - хав.

1. Шуміла ліщина, як я без ню їхав,
Плакала дівчина, як я ю відіхав.
2. „Не шуми ліщино, бо щесь зелененька,
Ой не плач, дівчино, бо щесь молоденька”.
3. „Як же не шуміти, коли вітер віє,
Як же не плакати, коли серце мліє.”
4. Надлетіли гуси із чужого краю,
Сколотили воду на тихім Дунаю.
5. Бодай тії гуси тай марно пропали, —
Як ми ся любили, тепер перестали.
6. Хмара розійшла ся і дощу не буде,
З нашого кохання нічого не буде.

52. Сіно моє, сіно.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Сі - но мо - є, сі - но, до зем - лі при - сі - ло;
Там десь мо - є за - ко - ха - не до ве - че - рі сі - ло.

1. Сїно мое, сїно, до землі присїло;
Там десь моє закохане до вечері сїло.
2. Сїло-ж воно, сїло, най здорове буде,
Як воно мя вірно любить то мя не забуде.
3. Коли-сь косив траву, коси і отаву,
Коли мене вірно любиш, любиж мою маму.
4. А я косив траву, отави не буду,
А я тебе вірно люблю, а мами не буду.
5. Соломо, соломо, соломо дрібненька,
Возьмуть мене люди в зуби, хоч щем молоденька.

53. Ой був! та нема.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, був! та не - ма, та по - і - хав до мли - на!

Бід - на мо - я го - ло - вонька, са - ма спа - ти ля - гла, ти ляг - ла.

1-та *2-да*

1. Ой був! та нема, та поїхав до млина!
Бідна моя головонька, сама спати лягла.
2. І вчора не був, і сьогодні не був,
Десь ти мене, серденько, та на віки забудь.
3. Ой я не забудь, та розсердився був,
Та за тії пироги, що поїли вороги.
4. Ой я не забудь, та чобіт не добув,
А в батькових не дійшов, бо не мають підошов.
5. Ой де-ж ти була, моя не чужая?
За валом брала льон, таки не гуляла.
6. Ой де-ж ти була, забарила ся?
На дїравім мостї провалила ся.
7. Ой хто-ж завалив? — То козак Северин.
Ой хто-ж ратував? — Запорожець Іван.
8. Ой чи він, чи не він, та не ходи мимо двір,
Мимо мої ворота, та не суши живота.
9. Таки буду ходить, таки буду любить,
Або тобі, або мені та на сьвітї не жить.
10. Ой ти, дівчино, тиж моя мати!
Дай мені вечеряти, хоч серед хати.
11. Я-ж не топила, я-ж не варила,
Пішла по воду, ведра побила.
12. Ведра побила, піч розвалила,
Дівчино, серденько, що-ж ти наробила.

13. Бо на ринку була і горілку пила,
І росади накупила, увесь город засадила.
14. І росада моя приняла ся була, —
Хорошая дівчинонька поняла ся була.
15. І капуста моя і качанячко, —
Вірне з козаком жениханячко.
16. Дівчино моя, Переяслівко,
Дай мені вечеряти, моя ластівко.
17. Я-ж не топила, я-ж не варила,
Пішла по воду, ведра побила.
18. Я-ж не побила, постановила,
Із гори скотились, тай сами побились.
19. Дівчино моя, Переяслівко,
Поцілуй же мене, моя ластівко.
20. Так що-ж, так ну-ж, так поцілую,
Та у тую губоньку, та у золотую.
21. Та у той усочок, як у колосочок,
Та у тії бровоньки, чорні як шнурочок.

54. Ой щож бо то тай за ворон.

Lento. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, щож бо то тай за во - рон, що по мо - рю
кра - ка - є, Ой, щож бо то за бур - ла - ка,
шо всіх бур - лак зби - ра - є?

1. Ой, щож бо то тай за ворон,
Що по морю кракає,
Ой, щож бо за бурлака,
Що всіх бурлак збирає?
2. Ой, збирайте ся, панове молодці
Та все народ молодий,
Гей та поїдем, панове молодці,
У той лісок Лебедин.
3. Ой, щож бо то, панове молодці,
Щось у хмаронці гуде?
Ой щось бо нам, панове молодці,
За пригодонька буде.
4. Рости, рости, а клен древо,
Рости в гору високо;
Поховали пана отамана
В сирю землю глибоко.
5. Рости, рости, а клен древо,
Рости в гору ще висше;
Поховали пана отамана
В сирю землю ще глибше.

55. Гимн Американських Українців.

Animato. *mf* Щурат - Людкевич.

Да - ле - ка Ти, а близь - ка нам, ко - ха - на Віт - чи -
 но! Як сон - це зне - ба Тво - їм ла - нам, Ти сві - тиш нам вод -
 но. Сві - ти нам, Віт - чи - но, сві - ти, ко - ха - на У - кра -
 ї - но! Щоб зна - ли ми, ку - ди нам і - ти у
 слуш - ну - ю го - ди - ну — У бій, у бій, у бій за
 сві - тлий пра - пор Твій, за Те - бе, У - кра - ї - но, за
 Те - бе, У - кра - ї - но!

1. Далека Ти, а близька нам,
 Кохана Вітчино!
 Як сонце з неба Твоїм ланам,
 Ти світиш нам в одно.
 Світи нам, Вітчино, світи,
 Кохана Україно!
 Щоб знали ми, куди нам іти
 У слухну годину —
 У бій, у бій, у бій
 За світлий прапор Твій,
 За Тебе, Україно!
2. Як птахи ті, що їх пожар
 Прогнав з під рідних стріх,
 На перший поклик, хоч би з під хмар,
 Ми злинемо до них.
 Поклич нас, Вітчино, поклич
 Кохана Україно!
 Ми злетимо як козацтво у Січ,
 У слухну годину —
 У бій, у бій, у бій
 За світлий прапор Твій,
 За Тебе, Україно!
3. Не даром ми тепер живем
 У вітчині свобод:
 Ми знати будем, як без ярем
 Живе й росте народ.
 Вставай лиш, Вітчино, вставай,
 І нас клич, Україно,
 Ми здивуєм заморський наш край
 У слухну годину —
 У бій, у бій, у бій
 За світлий прапор Твій,
 За Тебе, Україно!

56. Ой, вишеньки, черешеньки.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, ви - шень - ки, че - ре - шень - ки, я - гід - ки дріб - нень - кі.
 Чо - гож ми ся по - лю - би - ли та - кі мо - ло - день кі. день - кі

1. Ой, вишеньки, черешеньки,
 Ягідки дрібненькі, —
 Чого-ж ми ся полюбили
 Такі молоденькі?

2. Ой, казали, говорили
 Добрі, старі люди,
 Що з нашого закохання
 Нічого не буде.

3. Ой, дівчино, дівчинонько,
 Будеш ти тужила,
 Когось вірно полюбила
 З тим не будеш жила.

57. Як ніч мя покриє.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки В. Матюка.

Як ніч мя по - кри - є, зі - ронь - ка за - тлі - є, То -
 гди ка - за - лась ти: при - деш. Зі - ронь - ки сі - я - ють, те -
 бе ви - гля - да - ють, Ко - лиж, ах ко - лиж ти при -
 деш? Зі - деш?

1. Як ніч мя покриє,
 Зіронька затліє,
 Тодги казалась ти: прийдеши.
 Зіроньки сіяють,
 Тебе виглядають,
 Колиж, ах колиж ти прийдеши?

2. В долині чудесній,
 При луні небесній,
 Щасливась була ти і я.
 Тодгаши хвилі,
 Ще днес мені милі,
 Ах, любко, голубко моя!

3. Ах, деж ся поділась,
 Ти доле щаслива,
 Подруга моїх давних літ?
 Не вернеш ніколи,
 Пропалась поволи,
 Пропалась в облачний там світ!

4. Судьба розлучила
 З тобою мя мила,
 Натхнула мя гадков лиш тов,
 Де зірки яскраві
 Гень в небо синяве,
 Возьми, ах! возьми мя з собов.

5. Нині сиротою,
 Плачу за тобою,
 Голубко прийди, я тя жду.
 На знак тобов даний,
 В красу я убраний,
 До тебе я люба піду.

58. Ох, і горе, горе, гей!

Andante. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ох, і го - ре, го ре, гей! не - ща - ели - ва

до - ле, із - о - ра - ла Ма - ру - сень - ка

ми - слонь - ка - ми по - ле.

1. Ох, і горе, горе, гей! нещаслива доле,
 Изорала Марусенька мислоньками поле.
2. Карими очима, гей! тай заволочила,
 Дрібненькими слізонками все поле змочила.
3. Гей по горі, горі, гей! пшениченьки ярі,
 По долині ходять козаченькі п'яні.
4. Гей, там вони ходять, гей! в руках коней водять,
 Та до Марусеньки із тиха говорять:
5. „Марусенько, пані, гей! чи є твій пан дома?
 Як немає дома пана, вийди до нас сама”.
6. Марусенька пишна, гей! в черевиках вийшла,
 На порозі стала, згорда відказала:
7. „Не є ви козаки, гей! є ви гайдамаки,
 Бо я свого пана Івана коники пізнала.”
8. „Марусенько наша, гей! неправдонька ваша!
 Неправду ти кажеш, неправду говориш!
9. „Бо ми в твого пана, гей! коні покупили,
 На гнилій колоді гроші полічили.
10. „На гнилій колоді, гей! гроші полічили,
 З глибокої криниченьки могорич запили.

11. „З глибокої криниченьки могорич запили,
І там твого пана Івана спати положили.
12. „До землі плечима, гей! до неба очима,
Тобі його не видати карими очима.
13. „За свідків стояли, гей! дуби та берези,
Ой, вбили ми твого пана не п'яні, тверезі.
14. „А кінь підо мною, гей! сідло під джурою,
Зоставай ся, Марусенько, бідною вдовою.”

59. Ой нависли чорні хмари.

Andantino gratoso.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, на - ви - сли чор - ні хма - ри, на - ви - сли, на -
ви - сли, Не зій - деш ти, мій ми - лень - кий.
ні з гад - ки, ні з ми - сли.

poco rall. e dim.

1. Ой, нависли чорні хмари, нависли, нависли,
Не зійдеш ти, мій миленький, ні з гадки ні з мисли
2. Ой, годину я сьпіваю, а годину плачу, —
Як я тебе, мій миленький, так довго не бачу.

60. Віють вітри, віють буйні.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ві - ють ві - три, ві - ють буй - ні аж де - ре - ва гнуть ся;
Ой, як бо - лить мо - є сер - це, са - ми сльо - зи лють ся.

1. Віють вітри, віють буйні, аж дерева гнуть ся;
Ой, як болить моє серце сами сльози лють ся.
2. Трачу літа в лютім горю і кінця не бачу,
Тільки тоді легше стане, як трошки поплачу.

3. Не припадуть сльози щастя.. серцю легше буде;
Хто щасливим був часочок, по вік не забуде.
4. Є ще люди, що і моїй завидують доли;
Чи щаслива-ж та билина, що росте у поли?
5. Що на поли, на пісочку, без роси на сонці?
Тяжко жити без милого на чужій сторонці!
6. Без милого долі нема, стане сьвіт тюрмою,
Без милого щастя нема, нема і покою!
7. Де ти, милий, чорнобривий? Де ти? — Озови ся!
Як без тебе я горюю, прийди, подиви ся!
8. Полетіла-б я до тебе, та крилець не маю,
Що-б побачив, як без тебе з горя висихаю.
9. До кого-ж я пригорнуся, і хто приголубить,
Коли тепер нема того, який мене любить?...

61. В гаю зеленім враз зі мнов.

Moderato. Остап Нижанковський.

В га - ю зе - ле - нім враз зі мнов я - гід - ки він зби -
 рав, Сьвя - ту ме - ні від - крив лю - бов, ме - не я - гід - ков
 звав, ме - не я - гід - ков звав. Со - лод - кий чар лю -
 бень - ких слів він в сер - це вляв мо - є, Він пер - ший раз ска - зав ме -
 ні: лю - ба, лю - блю те - бе!

1. В гаю зеленім враз зі мнов
Ягідки він збирав,
Сьвяту мені відкрив любов,
Мене ягідков звав.
Солодкий чар любеньких слів
Він в серце вляв моє,
Він перший раз сказав мені:
Люба, люблю тебе!
2. Ой гаю, гаю, раю мій,
Що сталося там мені?
Солодкий єсьвічарівних слів
Звенить ми в день і в сні.
А в кождім слові мов живе,
Любляє серце бе,
Немов то він, що кличе все:
Люба, люблю тебе!

62. Взяв би я бандуру.

Tempo di Valse. Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Взяв би я бан - ду - ру, тай за - грав, що
знав, По - лю - бив я з ду - ру,
сам бан - ду - ров став.

1. Взяв би я бандуру
Тай заграв, що знав;
Полюбив я з дуру,
Сам бандуров став.
2. Кажуть мені люди,
Що я учинив,
На що я дівчину
Вірно полюбив?
3. А все через очи,
Коби я їх мав,
Бувбим я щасливий,
Тай журби не знав.
4. А все через очи,
Коби я їх мав,
За ті карі очи
Серце-б душу дав!

63. Ой зацвила калинонька в лузі.

Allegro moderato. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, за - цви - ла ка - ли - нонь - ка в лу - зі,
Чо - гось мо - я го - ло - вонь - ка в ту - зі.

1. Ой, зацвила калинонька в лузі,
Чогось моя головонька в тузі.
2. В тузі, в тузі, ще до того п'яна,
Всім ся хлопцям переміна стала.
3. Лишень тому нема переміни,
Гей, що ходить пізно до дівчини.
4. Ой, дівчино, ти мое серденько,
Збуди мене та дуже раненько.
5. Рано, рано, би кури не піли,
Би лебеді на став не летіли.
6. Би цісарські тамбори не били,
Аби мені гонор не вломили.

64. Реве та стогне.

Andantino.

Шевченко-Лисенко.

Ре - ве та стог - не Дніпр ши - ро - кий, сер - ди - тий
ві - тер за - ви - ва, До до - лу вер - би гне ви -
со - кі, го - ра - ми хви - лю пі - дій - ма.

1. Реве та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива,
До-долу верби гне високі,
Горами хвилю підійма.
2. І блідий місяць на ту пору
Із хмари де-де виглядав,
Неначе човен в синім морю,
То виринав, то потопав.
3. Ще треті півні не сьпівали,
Ніхто нігде не гомонів,
Сичі в гаю перекликались,
Та ясень раз-у-раз скрипів.

65. Ой під гаєм, гаєм.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, під га - ем, га - ем, га - ем зе - ле - нь - ким,
Там о - ра - ла дів - чи - нонь - ка во - ли - ком чор - нь - ким, нь - ким.

1. Ой під гаєм, гаєм, гаєм зелененьким,
Там орала дівчинонька воликом чорненьким.
2. Орала, орала, не вмiла гукати,
Запросила козаченька на бандурці грати.
3. Козаченько грає, бровами моргає,
Вража-ж його матір знає, на що він моргає?
4. Чи на мої воли, гей чи на корови,
Чи на моє біле личко, чи на чорні брови?
5. Воли поздыхають, бочисті корови,
Біле личко не злиняє та й ні чорні брови.

ВАРЯНТ.

1. Ой за гаєм-гаєм,
Гаєм зелененьким,
Там орала дівчинонька
Воликом чорненьким!
2. Орала, орала, —
Не вмiла гукати,
Та наняла козаченька
На скрипочку грати.
3. Козаченько грає,
Бровами моргає,
„Кати його батька знає
На що він моргає!
4. Чи на мої воли,
А чи на корови,
Чи на моє біле личко,
Чи на чорні брови?
5. Воли та корови
Усі поздихають, —
Біле личко, чорні брови
По-вік не злиняють!”
6. — „Чорні брови маю,
Та й не оженою ся,
Ой піду-ж я до річеньки
З жалю утоплю ся!”
7. — „Не топись, козаче,
Бо душу загубиш,
Ходім, серце, повінчаймось,
Коли вірно любиш!”
8. Пішли вінчати ся,
Нема попа дома:
„Чи твоє нещастя,
Чи моя недоля?
9. Як твоє нещастя,
Нехай тобі трясяця!
Як моя недоля, —
Буду сидіть дома!

66. Понад чорне море літали ворони.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колессі.

По - над чор - не мо - ре лі - та - ли во - ро - ни.

За - пла - ка - ли но - во - бран - ці й а в тяж - кій не - во - ли.

1. Понад чорне море
Літали ворони,
Заплакали новобранці
Й а в тяжкій неволи.
2. Ой як заплакали,
Тяжко затужили:
От-тож ми ся в сього пана
Вірно дослужили.
3. Ви старі вояки,
Беріть нас у руки:
Не бийте нас, не карайте,
А вчіть нас навуки.
4. Ой, бо наші руки
Того не робили,
Ми сїяли тай орали,
За плугом ходили.

67. На в-городі калинонька.

Allegretto giojoso. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

На го - ро - ді ка - ли - нонь - ка по до - ро - зі те - рен,
Лю - бив же я дів - чи - нонь - ку, лю - блю і і те - пе - ра.
Ой, жаль, жаль, жаль! ме - ні бу - де: возь - муть
sempre і - і лю - де, мо - я не бу - де, де!

1. На в-городі калинонька,
По дорозі терен,
Любив же я дівчиноньку,
Люблю і тепера.
Ой жаль, жаль, жаль!
Серцю буде,
Возьмуть її люди,
Моя не буде.
2. Ой у полі криниченька
Ізрублена,

Та вже-ж моя дівчинонька
Полюблена.
Ой жаль, жаль, жаль! і т. д.

3. А вже з тої криниченьки
Орли воду пють,
А вже мою дівчиноньку
До шлюбу ведуть.
Ой жаль жаль, жаль! і т. д.

4. Один веде за рученьку,
Другий за рукав;
Третий стоїть, серце болить:
Любив та не взяв.
Ой жаль, жаль, жаль! і т. д.

68. Дівчино моя.

Andantino Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Дів - чи - но мо - я, на - пій ми ко - ня, Не на - по - ю.
бо ся бе - ю, бо'м ще не тво - я. бо'м ще не тво - я.

1. „Дівчино моя, напій ми коня!”
„„Не напою, бо ся бою, бо'м ще не твоя.”
2. Як буду твоя, напою ти й два,
З студеної кирниченьки, з нового ведра.””
3. „Дівчино моя, сїдай на коня,
Поїдемо чистии полем до мого двора.
4. А в моїм дворі штири покої,
А пятая свїтличенька для миленької.
5. Дівчино моя, паси ми коня!“
„„Зимна роса, а я боса, змерзла в ніжки я””
6. „Скину я впанчу, ноги заверчу,
А як мене Бог споможе, чоботи куплю”.
7. „„Не купуй менї, купи сам собі,
Ой маю я отця й матір, то куплять менї.””

69. Зажурилась дівчинонька.

Andantino. Народна пісня.
Зі зорьки А. Коціпінського.

За - жу - ри - лась дів - чи - нонь - ка. руч - ки за - ло - ма - ла.

Сі - ла го - лов - схи - ли - ла, тай пла - ка - ти ста - ла.

1. Зажурилась дівчинонька,
Ручки заломала,
Сіла, головку схилила,
Тай плакати стала.
2. Жадного так не любила,
Хоть їх було сила,
Бодай же тя, мій козаче,
Була не любила.
3. Бо я тебе полюбила
Серцем і душою,
Я без тебе жить не можу,
Гину за тобою.
4. Ой у поли дві тополі,
Вітер їх хитає,
А той милий через люди
Мені ся кланяє.
5. А щож мені по тополі?
Ягідок не має,
А щож мені по поклоні?
Як його не має.
6. Вже заросли ті стежечки
Мохом і травою
Де ходили, говорили,
Серденько з тобою.
7. Де ходили, говорили
З тобою серденько,
Де ти мені обіцявсь
Вертатись хуленько.
8. А тепер же не вертаєш,
Деся м'я забуваєш,
А вороги мене дразнять,
Що иньшу кохаєш.
9. А вже-ж тії вороженьки
Правду вони кажуть:
Як приїдеш, тобі мою
Могилу покажуть.
10. І ти станеш на тій землі,
Де моя могила,
Тоді собі спогадаєш
Когом я любила.
11. А я буду на тім свїті
Тай Бога просити:
Щоби не дав тобі тутай
Иньшої любити.

70. Гей, у лузі червона калина.

Moderato mesto. Народна пісня.
Записав І. Туркевич.

Гей, у лу - зі чер - во - на ка - ли - на по - хи - ли - ла
ся, Чо - гось на - ша слав - на У - кра - ї - на за - жу - ри - ла
ся. А ми ту - ю чер - во - ну ка - ли - ну пі - дій - ме - мо,
А ми на - шу слав - ну У - кра - ї - ну, гей, гей, роз - ве - се - ли - мо.

1. Гей, у лузі червона калина похилила ся,
Чогось наша славна Україна зажурила ся.
А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славну Україну, гей гей, розвеселимо.
2. Маширують наші добровольці на кровавий лан,
Визволяти братів Українців з московських кайдан.
А ми наших братів Українців визволимо,
А ми нашу славну Україну, гей гей, розвеселимо.
3. Гей у поли ярої пшенички золотистий лан,
Розпочали Стрільці Українські з Москалями тан.
А ми тую ярую пшеничку ізберемо,
А ми нашу славну Україну, гей гей, розвеселимо.
4. Як повіє буйнесенький вітер з широких степів,
То прославить по всій Україні Січових Стрільців,
А ми тую стрілецькую славу збережемо,
А ми нашу славну Україну, гей гей, розвеселимо.

71. Поклик Соколів.

Allegro deciso e energico. Я. Ярославенко.

За прав - ду, во - лю, сво - бо - ду, За нь - ку на - шу віт - чи -
ну, У бій кро - ва - вий за - на - ми, за на - ми!
За правду, волю, свободу,
За ньеньку нашу вітчину,
У бій кровавий за нами!

72. Марш Соколів.

Marciale. Я. Ярославенко.

Со - ко - ли, со - ко - ли, ста - вай - мо в ря - ди, нас
 по - клик „бо - дрі - мось” взива - е, В здо - ро - во - му
 ті - лі здо - ро - ві ду - ші, де си - ла, там во - ля ви -
 та - е. Як сла - но бу - ло - то ко - заць - кі си -
 ни, бо - ро - лись до смер - ти за - ги - ну, Бо -
 ро - тись бу - де - мо Со - ко - ли всі ми, За Русь, Русь сьвя -
 ту. У - кра - ї : ну! Як ну!

1. Соколи, Соколи, ставаймо в ряди,
 Нас поклик „бодрімось” взиває,
 В здоровому тілі здорова душа,
 Де сила, там воля витає.

Як славно було то козацькі сини
 Боролись до смерти-загиину,

Боротись будемо Соколи всі ми,
 За Русь, Русь сьвяту, Україну!

2. Лети-же, Соколе, далеко в степи,
 У гори, луги та лимани,
 Прапор наш сокілський високо неси,
 Під ним най народ вольний стане.
 Як славно було то і т. д.

3. Разом-же, Соколи, ставаймо в ряди,
 У бій за прапор той, гей сьміло,
 До праці для неньки у вічні часи,
 Несімо все душу і тіло.
 Як славно було то і т. д.

73. Ой ішов я вулицею раз-раз.

Allegretto scherzando. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой і - шов я ву - ли - це - ю раз, раз,
Не ба чив я дів - чи - нонь ки в об - раз,

Не ба - чив я дів - чи - нонь - ки в об - раз.

1. Ой ішов я вулицею раз, раз,
Не бачив я Марусеньки в образ. (2)
2. Ой ішов я вулицею двічі,
Не бачив я Марусеньки в вічі. (2)
3. Ой ішов я повз Марусину хату,
Загубив я з постола залату. (2)
4. Ой верну ся залати шукати,
Чи не вийде Марусенька з хати. (2)
5. Підійду я під віконце, стукну,
Підійду я під другеє, грюкну. (2)
6. Ой не стукай, козаче, не стукай,
Піди собі іншу пошукай. (2)
7. Ой дай, мати, золоті ключі,
Кинуть йому подарунки в вічі. (2)

74. За Сибіром сонце сходить

(Про Кармелюка).

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

За Си - бі - ром сон - це схо - дить, хлоп - ці не зі -
вай - те, Ви на ме - не Кар - ме - лю - ка всю на - ді - ю май - те.

1. За Сибіром сонце сходить
Хлопці, не зівайте:
Ви на мене, Кармелюка,
Всю надію майте.
2. Бо Кармелюк добрий хлопець,
Він по світу ходить,
Не одну дівчиноньку
Із розуму зводить.
3. Не одну дівчиноньку,
Не одну вдовицю
Хорошу, чорняву,
Яку доведеть ся.
4. Повернув ся я з Сибіру,
Та не маю долі,
Хоч здасть ся не в кайданах,
А все-ж не на волі.
5. Маю жінку, маю діти,
Та я їх не бачу;
Як згадаю про їх долю,
Сам гірко заплачу.
6. Зібрав собі славних хлопців,
Що-ж кому до того?
Засідаєм при дорозі
Ждать подорожного.

7. Чи хто їде, чи хто їде,
Так час нудно ждати,
Що не маю пристанища,
Ані своєї хати.
8. Асесори, ісправники
За мною ганяють,
Більше-ж вони людий били,
Як я грівів маю.
9. Зовуть мене розбійником,
Кажуть, розбиваю,
Ще-ж нікого я не убив,
Бо сам душу маю.
10. З багатого хоч я візьму,
Убогому даю,
А так гроші розділивши,
Гріха я не маю.

75. Ой джигуне, джигуне.

Allegro mosso.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

p scherzando

Ой, джи - гу - не, джи - гу - не, я - кий ти ле - да - що.

Ве - дуть те - бе до па - на, Сам не зна - єш на - що. на - що.

1. Ой джигуне, джигуне,
Який ти ледащо,
Ведуть тебе до пана,
Сам не знаєш на що.
2. Тоді будеш знати,
Як будуть карати:
І на руки, і на ноги
Диви набивати.
3. Ой на руки диви,
На ноги дибята, —
Отсе-ж тобі, джигуне,
Молоді дівчата.
4. Ой на руки диви,
На ноги дибичі, —
Отсе-ж тобі джигуне,
Гарні молодичі.
5. На вулиці не була,
Конопельки джрла,
Не бачила джигуна,
Трохи-ж я не вмерла.
6. А у того джигуна
Вишивані рукава,
А у мене молоді
Вишивані подола,
7. Зелена юбка,
Червона запаска, —
Люби-ж мене, джигуне,
Коли твоя ласка.
8. Люби-ж мене, джигунець,
Пожартуймо, молодець,
Вери мене за рученьку,
Веди мене у танець.
9. А хто любить грибки,
А хто печерички,
А хто любить дівки, —
А я молодички.

76. А ві Львові на ратушу.

Moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

А ві Льво - ві на ра - ту - шу ста - ла ся но - ви - на:

Сча - ру - ва - ла вра - жа доч - ка вдо - ви - но - го си - на

1. А ві Львові на ратушу стала ся новина:
Счарувала вража дочка вдовиного сина.
2. Як го мала чарувати, кликала до хати:
„Ходи, ходи, Івасеньку, щось ти маю дати”.
3. А як прийшов до хатоньки, стоїть шклянка вина,
„На здоровле, Івасеньку, бо я вже випила”.
4. „„Колись пила вже одну, пий-же і другу,
Може ти ми зготувала трутину яку””.
5. „Хиба би я дурна була, розуму не мала,
Щоб я свому миленькому трутину давала”.
6. Прийшов Івась до домоньку, сїв си кінець стола,
Питас ся його мама: „Деся був, сину, вчора?”
7. „„Ой, був-же я, мамусенько, в Марусиній хаті,
Дала ми трути напитись, мушу умирати”.
8. Не прошу тя, мамусенько, о білу сорочку,
Но тя прошу, не проклинай тую вружу дочку.
9. Бо як будеш, моя мати, її проклинати,
Буде мені тяжко, гірко в гробі спочивати.”
10. Коні ведуть, вози везуть, кінь головку клонить,
Моладая Марусенька білі ручки ломить.
11. Не так ручки, не так ручки, як білії пальці,
Ой, нема вже і не буде Івася коханця.

77. Ой, пе Байда.

Andante moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, пе Бай - да мед го - рі - лоч - ку,
Та не день, не ніч - ку, та не го - ди - ноч - ку,
Та не день, не ніч - ку, та не го - ди - ноч - ку.

1. Ой, пе Байда мед, горілочку,
Та не день, не нічку, та не годиничку. (2)
2. Прийшов до його цар турецький:
„Ой, щож ти робиш, Байдо молодецький”? (2)
3. Ой, пю, царю, мед, горілочку,
Та не день, не нічку, та не годиничку. (2)
4. „Покинь, Байдо байдувати,
Сватай мою дочку, та йди царювати. (2)

5. Твоя дочка поганая,
Гей, а твоя віра, — віра проклятая! (2)
6. Ой, як крикне цар турецький,
Та на свої слуги, слуги молодецькі: (2)
7. Возьміть Байду і звяжіте,
Та й за ребро гаком, гаком зачепіте! (2)
8. Взяли Байду і звязали,
Та й за ребро гаком, гаком зачіпали. (2)
9. Висить Байда на дубочку,
Та не день, не два, та й не одну нічку. (2)
10. Прийшов до його цар турецький:
„Ой, що ж ти бачиш, Байдо молодецький?” (2)
11. Бачу, царю, два дубочки,
А на тих дубочках сидять голубочки. (2)
12. Позволь, царю, лучка взяти,
Тобі на вечерю голубочка зняти. (2)
13. Ой, як стрельнув Байда з лука,
Та понав царя поміж самі вуха. (2)
14. А царицю в потилицю,
А цареву дочку в саму головочку. (2)
15. „Тобі царю в землі гнити,
Байді молодому мед, горівку пити!” (2)

78. Ой гаю мій, гаю.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Andante.
mf vibrato

Ой, га - ю мій, га - ю, та гу - стий, не про -
гля - ну, та гу - стий, не про - гля - ну.

1. Ой гаю мій, гаю,
Та густий, не прогляну. (2)
2. Що по тобі, гаю,
Та і вітер не віє. (2)
3. І вітер не віє,
І гілля не колише. (2)
4. Тільки брат до сестри
Та часті листи пише. (2)
5. Сестро моя, сестро,
Та сестро Українко! (2)
6. Чи привикла, сестро,
Та на чужині жити? (2)
7. Ой хоч не привикла,
Та треба привикати, (2)
8. Коли породила
Та нещасною мати. (2)
9. Мати наша, мати,
Та де нам тебе взяти? (2)
10. Малярів наняти,
Матір змалювати. (2)
11. Поставити матір
На божничок в хаті. (2)
12. На божничок гляну,
Та матір спомяну. (2)

13. Назад оберну ся,
Та сльозами заллю ся. (2)

14. На бік огляню ся,
Рукавом утру ся. (2)

15. Вийду за ворота,
Стану, як сирота. (2)

16. Ніхто не займає,
Бо долі немає. (2)

79. Ой і не стелися...

Andante.
mezza voce

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, і не сте - ли ся, хре - ша - тий бар - він - ку,
та по тій кру - тій го - рі; Гей, не вті - шай - тесь,
злі - і во - ро - жень - ки, та при - го - донь - ці мо - їй. їй.

1. Ой і не стели ся, хрещатий барвінку,
Та по тій крутій горі;
Гей, не втішайтесь, зліі вороженьки,
Та пригодонці моїй.

2. Бо моя пригода козацькая врода,
Як та ранная роса:
Що вітер повіє, сонечко пригріє,
Роса на землю впаде.

3. Що вітер повіє, сонечко пригріє,
Роса на землю впаде;
Так моя неслава, людська поговорка
Собі марно пропаде.

4. Наїхали пани й жиди орандарі
Воли й вози забирають;
Гей, беріть же ви усю худібоньку,
Не маю вам що казать.

5. А я як жив буду, то все те здобуду,
Воли й вози покуплю;
Мережані ярма, тернові занози
Ще-ж бо й сам я пороблю.

6. На людську славу й тую погонірку
Ще раз у Крим ізхожу;
Повні вози соли, повні мажі риби
Ще до дому привезу.

80-83. Коломийки.

Allegro.
piu

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

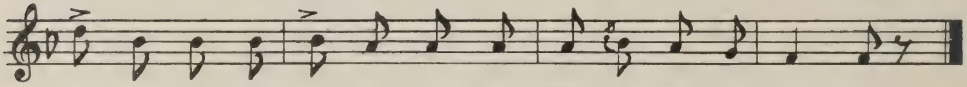
Ко - ло мли - на я - се - ни - на, ко - ло ві - тро - во - го,
при - ста - лась ми, дів - чи - нонь - ко, до сер - день - ка мо - го.

Коло млина ясенина, коло вітрового,
Присталась ми, дівчинонько, до серденька мого.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

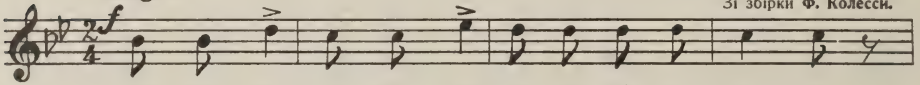
Да - лась ме - ні, дів - чи - нонь - ко, да - лась ми при - на - ду,

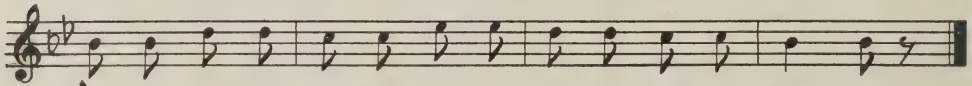
Да - лась ме - ні я - го - донь - ку з виш - не - во - го са - ду.

Далась мені, дівчинонько, далась ми принаду,
Далась мені ягодоньку з вишневого саду.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

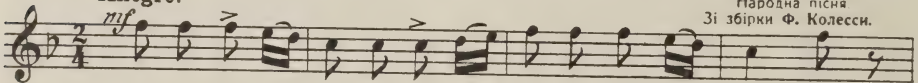
По - під сад, по - під сад, та по - під са - доч - ки,

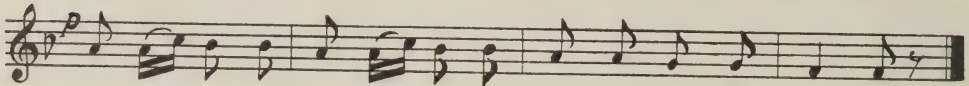
Ой, пі - шов бим до дів - чи - ни, бо - ю ся зра - доч - ки.

Попід сад, попід сад, та попід садочки,
Ой пішов бим до дівчини, бою ся зрадошки.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ко ло мли - на я - се - ни - на, я - вір по - хи - лив ся,

Як не возь - му ко - го лю - блю, не бу - ду же - нив ся.

Коло млина ясенина, явір похилив ся,
Як не возьму кого люблю, не буду женив ся.

1. Ой заграй ми музиченько, заграй ми, заграй ми,
Ти молода дівчинонько, співай ми, співай ми.
2. Ой співаку, небораку, на що ся надіш?
Чи на тоті співаночки, що їх много вмієш?
3. Ой піду я до Ходович, та наплю ся пива.
Чи велика, чи маленька, а все чорнобрива.
4. Ой не тото охолода, — студененька вода,
Але тото охолода, — дівчина молода.
5. Кажуть люди, що я впив ся, а я зажурив ся,
Та за тими мясницями, що м не оженив ся.
6. Ой у поли дві тополі, обі зелененькі,
А в сусіда дві дівчини й обі молоденькі.

7. Ой у поли дві тополі, треба одну стяти,
А в сусіда дві дівчини, треба одну взяти.
8. Ой на ставу, на ставочку дрібні каченята,
Які в тебе, такі в мене сиві оченята.
9. Ой вже мені надоїло парубком ходити,
Ой маю я срібний грейцар, буду ся женити.
10. Не диви ся, дівчинонько, на мої обцаси,
А я хлопець молоденький, беру гроші з каси.
11. Помагай бі березино помагай бі дубе,
Ой чи твоя, та чи моя дівчинонька буде.
12. Не будем ся, пане брате, на дівчині бити,
Сама скаже, кого схоче дівчина любити.
13. Намовив-бим камінь, камінь, дрібоньке каміне,
Лиш не можу намовити дівоче сумління.
14. Намовив-бим камінь, камінь, тай студену воду,
Лиш не можу намовити дівчину молоду.
15. Ой на ставі, на ставочку качатко ночує,
Бачу, ми ся розійдемо, моя душа чує.
16. Любили ся, кохали ся, як голубів пара,
Не дай Боже розійшли ся, як чорненька хмара.
17. Колись мені не хотіла за миленьку бути,
То дай мені таке зіле, щоби тя забути.
18. Бодай тобов, дівчинонько, возив дідько дуби,
Ой як мене через тебе взяли люди в зуби.
19. Бо я носив до дівчини три рази горішки,
Тай стратив я кониченька, тепер ходжу пішки.
20. Ой бодай ти, дівчинонько, на віки пропала,
Мені-сь дала принадоньку, з другим ся віддала.

84. Заграй ти, цигане старий.

Allegretto non troppo. Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

За - грай ти, ци - га - не ста - рий, та - ко - і, як га -
да - ю; І гро - шей дам, ви - на ти дам, і всьо - го, що лиш
ма - ю! І гро - шей дам, ви - на ти дам, і всьо - го, що лиш ма - ю!

1. Заграй ти, цигане старий,
Такої, як гадаю,
І гроший дам, вина ти дам
І всього, що лиш маю.

2. Бо лютий біль оттут горить
І груди розпирає,
А бідне серце так болить,
Що гине, умирає.

3. Заграй, старий, отую пісню,
Що то колись співала
Старая ненька, як мене
В колисці колисала.
4. Чаруй мені минувші дні,
Літа ті молодії,
Прегарні, золотаві сні,
Той рай і ті надії...
5. Провадь мене ти звуком тим
В садочок, де я грав ся,
Чаруй і другів всіх моїх,
Що-м ними величав ся.
6. Чаруй мені і діву ту,
Що мною гордувала...
Збуди тих всіх, що вже земля
На віки повкривала.
7. Збуди, чаруй минувшість ту,
Най раз ще хоч заплачу,
Бо сліз не має, відколи
Я доленьки не бачу.
8. Чаруй, старий! Як потекуть
Дві сльози по личеньку,
То легше стане ми в душі
І легше на серденьку!
9. Заграй ти, цигане старий,
Такої, як гадаю,
І гроший дам, вина ти дам
І всього, що лиш маю.

85. Ой в полю, в полю росте калина.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, в по - лю, в по - лю | ро - сте ка - ли - на, під ка - ли - но - ю

сто - їть ха - ти - на, під ка - ли - но - ю | сто - їть ха - ти - на.

1. Ой в полю, в полю росте калина,
Під калиною стоїть хатина.
2. А в тій хатині красна дівчина,
Ходить до неї молод хлопчина.
3. Ходить хлопчина попід віконце,
Вийшла дівчина як ясне сонце,
4. Прихилиєть ся, стискає руку,
Пізнавши свого хлопця розпуку.
5. „Ой ти мій милий, сивий соколе,
Чогось сумнений, моя недоле”.
6. „„Ой мила, мила, сива зазуле,
Чогось серденько журба стиснула.
7. Першесь казала, що ти мя любиш,
Люди говорять, що ти мя губиш.””
8. Ой заплакала і заридала,
Обнявши шию, поцілувала.
9. „Щоби я стала тутка каменем,
Як ти наймильший від всіх для мене”.

86. Як бим була я зазулев.

Andante. *mf* *cresc.* Млака - Воробкевич.

Як бим бу - ла я за - зу - лев, то бим по - ле -
 ті - ла, Гень в ді - бро - ву, щоб на лю бу ка - ли - нонь - ку
 сі - ла. По - ле - ті - ла бим в Пу - ти - лів. між го - ри Кар - па - ти,
 Де мій ми - лий про - бу - ва - є і ста - лаб ку - ва - ти:
 Ку - ку мій І - ва - не! ку - ку мій І - ва - не! ку - ку,
 ку - ку мій І - ва - не!

1. Як бим була я зазулев,
 То бим полетіла
 Гень в діброву, щоб на любу
 Калиноньку сіла.
 Полетіла бим в Путилів,
 Між гори Карпати,
 Де мій милий пробуває
 І сталаб кувати:
 Куку мій Іване! (2)
 Куку, куку мій Іване!

2. Як бим була я рікою,
 Як той Прут великий,
 Не втікала бим до моря,
 В чужий край далекий.
 Поплила бим шипочучи
 У гори Карпати,
 І співалаб, шепоталаб,
 Близь его там хати:
 Добрий день Іване! (2)
 Добрий, добрий день Іване!

3. Як бим була соловейком,
 Що в ночі співас,
 І в серденько чародійно
 Мир, любов вливає.
 По при хаті, де живе він,
 В зеленому гаю,
 На весь голос щebetалаб:
 Тебе лиш кохаю.
 Люблю тя Іване! (2)
 Люблю, люблю тя Іване!

87. Ой на горі, на високій.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, на го - рі, на - ви - со - кій буй - ний ві - тер ві - є,
За - був я ся за - пи - та - ти, що ся в люб - ки ді - с

rall. e dim.

1. Ой на горі, на високій буйний вітер віс,
Забув я ся запитати, що ся в любки дїє.
2. Забув я ся запитати і її сказати:
Чи дозволиш, дівчинонько, старостів прислати?
3. „„Ой позволю, козаченьку, старостів прислати,
Но тя прошу, козаченьку, тройзіля дістати.“”
4. Ой поїхав козаченьку горами долами,
Надибав він тревзіля межі яворами.
5. Ой як зачав козаченьку тройзіля копати,
Надлетіла зазуленька, зачала кувати.
6. На щож тобі, козаченьку, троякого зїля,
Колиж твоеї дівчиноньки завтра вже весїля.
7. Ой приїхав козаченьку, став си під віконце,
А молода з дружиною, як ясеньке сонце.
8. Ой прийшов же козаченьку, зачав ся витати,
Зачали му добрі люди горівки давати.
9. „Не хочу я, добрі люди, вашої горівки,
Тільки хочу промовити три слова до дівки.“
10. Ой зачав він лївов руков дівчину витати,
А правою рученькою шабельку виймати.
11. Молодому козакови шабелька збрєніла,
А молодїї дівчиноньці головка злетїла.
12. „Ой на тобі, дівчинонько, троякого зїля,
Абишь бїльше не робила без мене весїля.“

88. Чи я не хазяйка.

Andantino giojoso. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Чи я не ха - зяй - ка, чи не го - спо - ди - ня?
Сїм день ха - ти не ме - ла, пе - чи не то - пи - ла.

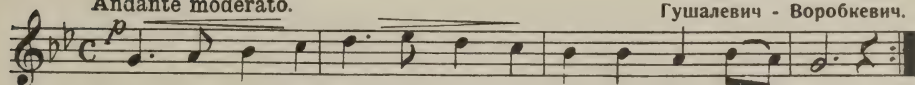
1. Чи я не хазяйка,
Чи не господиня?
Сім день хати не мела,
Печи не топила.
2. Сватай мене, дячку,
Премудрую швачку,
Рушник на кілочку,
Сьмітячко в куточку.
3. Наїхали купчики
Сьмітя купувати:
„Ой щож тобі, чепурушко,
За його давати?“
4. Сюди хип! туди хип!
За сьмітячко вісім кіп,
А девята кіпка
Що вимела тітка,
А десята на кобилу,
Що вивезла на могилу.
5. Мене батько за-між 'ддав,
Соломяні воли дав,
А мій милий чорнобривий
На припічку запрягав.
6. Тпру, соб куцїй до ярма!
Озирнув ся, аж нема:
Моя жінка топила.
В печі воли попала.

89. На чужині загибаю.

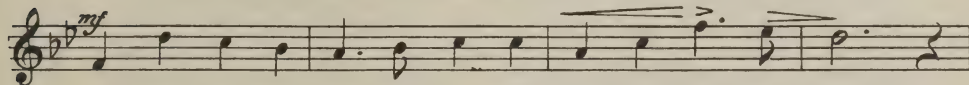
(Туга за родиною.)

Andante moderato.

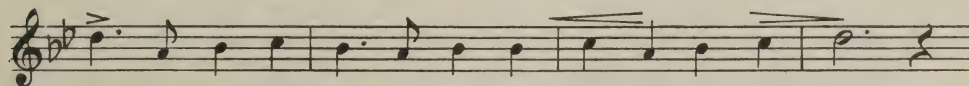
Гушалеви́ч - Воробкевич.

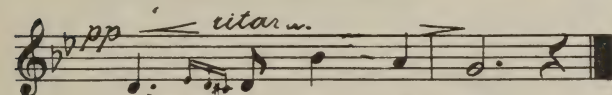
На чу - жи - ні за - ги - ба - ю, мар - но жи - те йде,
За - ро - ди - нов по - гля - да - ю, а деж о - на, де?

О мій Бс - же ми - ло - сти - вий вер - ни мя до - мів!

Най по - чу - о ще раз ми - лий звук ро - ди - мих слів,

звук ро - ди - мих слів!

1. На чужині загибаю,
Марно жите йде,
За родину поглядаю
А деж вона, де?
О мій Боже милостивий,
Верни мя домів!
Най почую ще раз милий
Звук рідимих слів!
2. З відтам иньший вітер віє,
Де рідимий край;
Там инакше вечеріє,
Там то щастє рай;
Тож тудя мя гадка тягне,
Тож не маю сна,
Поки серце там не лягне,
Не усхне слеза.
3. Ви мої родинні ниви,
Коли знов до вас
Пригорну ся і щасливі
Будем снити враз
О любоцах і о доли,
Своеї вітчини,
Чи не вернуть ся ніколи
Ранні дни весни?
4. Як мають ся повертати,
Скажіть ми, скажіть!
Бож в горести потішати
Ніт поради, ніт.
Ой тогди буде милїше
Хоть і в чужині,
Коли зоря щасливїша
Зійде вітчині.

90. А вже чумак дочумакував ся.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

А вже чу - мак до - чу - ма - ку - вав ся, про - дав шта - ни
тай у бо - ки взяв ся; Ой, ти, чу - ма - че не - бо - же,
го - луб - че,
чом ти не ро - биш, як го - же?
луч - ше?

1. А вже чумак дочумакував ся,
Продав штани тай у боки взяв ся.
Ой ти, чумаче небоже,
Чом ти не робиш, як гоже?
Ой ти, чумаче, голубче,
Чом ти не робиш, як лучше?
2. Ой продала дівчина юпку.
Та купила козакови люльку;
Люльку за юпку купила
Вона-ж його вірно любила.
3. Ой продала дівчина гребінь,
Та купила козакови кремінь;
Кремінь за гребінь купила,
Вона-ж його вірно любила.
4. Ой продала дівчина сало,

- Та купила козаку кресало;
Кресало за сало купила,
Вона-ж його вірно любила.
5. Ой продала дівчина керсет,
Та купила козакови кисет;
Кисет за керсет купила,
Вона-ж його вірно любила.
6. Коли-б мені тютюн та люлька,
Коли-б мені жінка Ганнулька,
Яб її цілував, милував,
Ще-б для неї куховарочку наняв.
7. Ой на горі вовчки трублять,
Чогось мене хлопці не люблять;
Ой зберіть, хлопці, по грошу,
Купіть мені стьожку хорошу.

ВАРИАНТ.

1. Ой, куди-ж ти, чумаче, мандруєш,
Кому мене, серце, даруєш?
Гей, ти чумаче, небоже,
Чом ти не робиш, як гоже?
Серце, чумаче голубче!
Чом ти не робиш, як лучче?
2. Люди їдуть у поле орати,
Ми-ж з тобою у коршму гуляти.
Гей, ти чумаче, небоже,...
3. Та вже люди в поли поорали,
Ми-ж з тобою в коршмі прогуляли.
Гей, ти чумаче, небоже,...
4. Та вже люди конопельки сіють,

- Наші стоять, у мішечку пріють.
Гей, ти чумаче, небоже,...
5. Та вже люди конопельки мочать,
Наші свині по двору волочать.
Гей, ти чумаче, небоже,...
6. Усі люди уже возять по токам,
Ми-ж з тобою, серденько, по шинкам!
Гей, ти чумаче, небоже,...
7. Уже люди молотять цїпами,¹
Ми-ж з тобою, серденько, ногами.
Гей, ти чумаче, небоже,...
8. Люди возять уже з хлібом мішки,
А ми ходим, серденько, пішки.
Гей, ти чумаче, небоже,...

91. Пішла мати на село.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Пі - шла ма - ти на се - ло грецької му - ки ку - пу - ва - ти,
гре - ча - ни - ки у - чи - ня - ти, сво - їх ді - ток го - ду - ва - ти,
Гоп, мо - ї гре - ча - ни - ки, гоп, мо - ї бі - лі,
чо - гось мо - ї гре - ча - ни - ки на шко - ри - ні сі - ли.

1. Пішла мати на село
Грецької муки купувати,
Гречаники учиняти,
Своїх діток годувати.
Гоп, мої гречаники,
Гоп, мої білі,
Чогось мої гречаники
На шкорині сіли.
2. З помийниці воду брала,
Гречаники учиняла,
Гречаники учиняла,
Свої діти годувала.
Гоп, мої гречаники і т. д.
3. Наїхали паничі,
Гречаники у печі,
Наїхали копитани,
Гречаники похапали.
Гоп, мої гречаники і т. д.
4. Сидить батько кінець стола,
Повісивши вуха,
Оттак всякому буває,
А хто жінок слуха.
Гоп, мої гречаники і т. д.
5. Ой гоп! не помалу,
Я пошила штани з валу,
І пошила, і наділа,
Кажуть люди, не до діла.
Гоп, мої гречаники і т. д.

92. По опеньки ходила.

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.
sempre p

По о - пень - ки хо - ди - ла, цить - те! Ой, цить - те.
Ко - зу - бень - ку згу - би - ла, цить - те!
та мов - чи - те, та ні - ко - му не ка - жі - те, цить - те!

1. По опеньки ходила, цитьте!
Козубеньку згубила, цитьте!
Ой цитьте, та мовчіте,
Та нікому не кажіте, цитьте!

2. Запорожець ішов, цитьте!
Козубеньку знайшов, цитьте!
Ой цитьте, та мовчіте,
Та нікому не кажіте, цитьте!

3. Запорожцю, вражий сину, цитьте!
Верни-ж мою запащину, цитьте!
Ой цитьте, та мовчіте,
Та нікому не кажіте, цитьте!

93. Ой не сьвіти, місяченьку.

Moderato.
con tristezza

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, не сьві - ти, мі - ся - чень - ку, не сьві - ти ні -
'ко му, Тіль - ки сьві - ти ми - лень - ко - му,
як і - де до до - му, як і - де до до - му.

poco cresc.

1. Ой не сьвіти місяченьку,
Не сьвіти нікому,
Тільки сьвіти миленькому,
Як іде до дому.

2. Сьвіти йому ранесенько,
Тай розганяй хмари,
А як же він иньшу має,
То й зайди за хмари.

3. Сьвітив місяць, сьвітив ясний,
Тай зайшов за тіни,
А я бідна гірко плачу,
Зрадив мене милий.

4. Або-ж мене вірно люби,
Або-ж на вік лиши, —
Або-ж мої чорні брови
На папери спиши.

5. Писав же я чотири дні,
І чотири ночі,
Та не можу ізписати
Твої карі очі.

6. Писав же ти на папери,
Пиши на китайці,
Як не змалюєш з вечора,
То я умру в ранці.

94. Ой Морозе, Морозенку.

Risoluto.
mf

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колессі.

Ой, Мо - ро - зе, Мо - ро - zen - ку, ти пре - слав - ний ко - за - че,
Гей! За то - бо - ю, Мо - ро - zen - ку, вся Вкра - ї - нонь - ка пла - че.

ritardando

1. Ой Морозе, Морозенку, ти преславний козаче,
За тобою, Морозенку, вся Українонька плаче,
2. Не так тая Україна, як те гордее військо, —
Заплакала Морозиха йдучи рано на місто.
3. Здибали і три козаки із замку ідучи,
Здибали і три козаки із замку ідучи:
4. „Ой перестань, Морозихо, по сині тужити,
Ходи з нами, козаками, меду, вина пити”.
5. „„Ой пийте ви здоровенькі, та коли вам петь ся,
Коло моєї головоньки все лишенько веть ся.
6. Та видите, мої братя, мед, вино не петь ся,
Ой десь то мій Морозенко та з Ляхами беть ся.””
7. Пішла, пішла Морозиха на гору високу,
Подивить ся Морозиха в долину глибоку:
8. Аж з за гори високої горде військо виступає,
А поперед Морозенко сивим конем вигравав.
9. Не грай, не грай, сивий коню, та не грай підо мною,
Ступай, ступай, сивий коню, лиш тихою ступою.
10. А в нашого Морозенка червоня стрічка:
Де поверне Морозенко — кривавая річка.
11. Попід гору високою викопані шанці,
Ой злапали Морозенка в неділеньку в ранці.
12. Ой злапали Морозенка, назад руки звязали,
Назад руки ізвязавши, до замку віддали.
13. Посадили Морозенка на тисовім стіліці,
Зняли, зняли з Морозенка з чересом червінці.
14. Посадили Морозенка на мальованій лавці,
Зняли, зняли з Морозенка шовкові жупанці.
15. Посадили Морозенка на жовтім пісочку,
Зняли, зняли з Морозенка криваву сорочку.
16. Посадили Морозенка на високій могилі,
Поглядай ся Морозенку по всій своїй Україні.
17. Україна, милий Боже, тай те гордее військо,
Прощай же ми, стара нене, та й ти любая прічко!
18. Вони його ані били, ні в четверті рубали,
Тільки з нього молодого живцем серце взяли.

95-103. Коломийки.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, сто - юж я люб - ко сто - ю. під тво - йов сті - но - ю,
Сер - це ми ся роз - па - да - є, що я не з то - бо - ю.

Ой стоюж я любко стою під твоїв стіною,
Серце ми ся розпадає, що я не з тобою.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Сер - це ми ся роз - па - да - є на дві по - ло - ви - ни,
Не ба - чив я ми - лень - ко - ї ні вчо - ра, ні ни - ні.

Серце ми ся розпадає на дві половини,
Не бачив я миленької ні вчора, ні нині.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

У - пав сні - жок на об - лі - жок, вчи - нив ся во - до - ю,
Чи ти ту - жиш так за мно - ю, як я за то - бо - ю.

Упав сніжок на обліжок, вчинив ся водою,
Чи ти тужиш так за мною, як я за тобою.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, як я си на - та - да - ю та за сво - го люб - ка,
Ко - тять ми ся сльо - зи з о - чей, як ни - точ - ка з клуб - ка.

Ой як я си нагадаю та за свого любка,
Котять ми ся сльози з очей, як ниточка з клубка.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Цви - те - тер - не, цви - те - тер - не. бо ко - рі - не ма - є.
Хто ко - ха - ня не за - зна - вав, той жа - лю не зна - є.

Цвите терне, цвите терне, бо коріне має,
Хто кохання не зазнавав, той жалю не знає.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

А ка - ли - на бі - ло цви - те, а чер - во - но ро - дить,

А ве - ли - ке за - ко - ха - не на бі - ду при - во - дить.

А калина біло цвите, а червоно родить,
А велике закохане на біду приводить.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Я вже чу - ю, мій ми - лень - кий, та я чу - ю чу - ю,

Що ти ме - не по - ки - да - еш, бо ма - еш йин - чу - ю.

Я вже чую, мій миленький, та я чую, чую,
Що ти мене покидаєш, бо маєш йинчую.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, ду - боч - ку зе - ле - нь - кий, ду - боч - ку ду - боч - ку,

Чор - ні оч - ка ви - пла - ка - ла за то - бов лю - боч - ку,

Чор - ні оч - ка ви - пла - ка - ла за то - бов лю - боч - ку.

Ой дубочку зелененький, дубочку, дубочку,
Чорні очка виплакала за тобов любочку.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Я - кий ли - сток зе - ле - нь - кий у - па - де тай гни - є,

Я - кий люб - ко мо - ло - день - кий не по - прав - ді жи - є.

Який листок зелененький, упаде тай гние,
Який любко молоденький, не поправді жие.

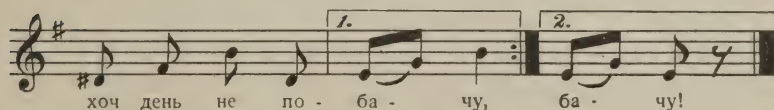
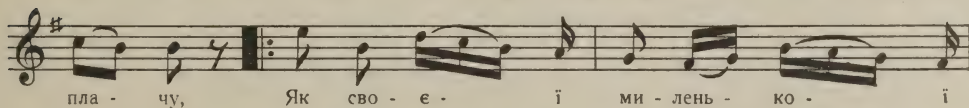
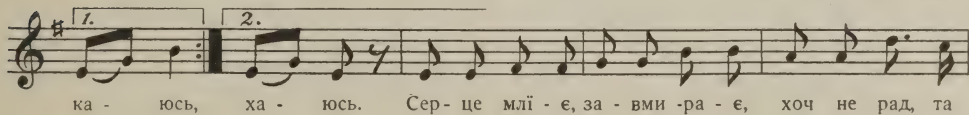
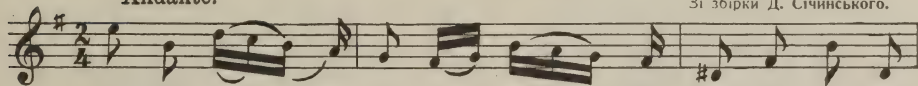
1. Мене мати породила темньоїк нощі,
Дала мені красне личко і чорні очі.
Було мені, моя мати, краси не давати,
А було ми, моя мати, щасте долю дати.
 2. Закувала зазуленька у гаю, у гаю,
Приїдь, приїдь, мій миленькій, бо з туги вмираю.
 3. Кувай, кувай зазуленько, від рана до нощі,
Та скажи ми, чи побачу миленького очі?
Бодай же ти, зазуленько, сім літ не кувала,
Що ти мені молоденькій правди не сказала.
 4. Та хоч що-день сонце сьвітить, що-ніч місяць сходить,
Нема мого миленького, чомусь не приходить.
Ой заросли тоті стежки мохом і травою.
Дем ходила, говорила, серденько, з тобою.
 5. Ой нудно ми на серденьку, ой нудно, нудниця,
Ой кого я вірне люблю, той і в нощі снить ся;
Та кого я вірне люблю, того не видати,
А кого я ненавиджу, — сам лізе до хати.
 6. Ой на руті жовтий цвіток, сама зелененька,
Не зрадь мене мій миленькій, бо я молоденька.
 7. Ой не знаю я бідненька, де мій милий дів ся,
Як би милий у гай пішов, гай би зеленів ся.
 8. Не спалам я цілу нічку, уже день біленький,
Ой не знаю я де дів ся мій чорнобривенький.
Не спалам я цілу нічку, а всталам раненько,
Ой зрадив мя мій миленький, та болить серденько.
Бодай же ти, мій миленький, тоді оженив ся,
Як у морю на каменю сухий дуб розвив ся.
 9. Ой засьвіти місяченьку тай ти зоре ясна,
Та най усі люди знають яка я нещасна.
 10. Посадіть ми мої сестри в головах калину,
Нехай о тім кождий знає, що з кохання гину.
-
11. Ой у моім городчику росте лелійочка,
Щож ми з того, щом молода, колим сиріточка.
Та як тії конопельці у болоті гнити,
Так то мені сирітонці на тім сьвіті жити.
 12. Ой піду я сирітонька на гору крутую,
Стану же я, подивлю ся на річку биструю:
Ой ти, річко бистренькая, на тебе дивлю ся,
Думки мені серце давлять, — піду утоплю ся.
-
13. Ой став козак над могилов,
Тай думку думає,
На Україну поглядає,
Тяженько зітхає:
Гей! ні вітер ту не віє,
Ні сонце не гріє,
І не так ту на могилі
Трава зеленіє.
 14. Ой загудів сивий голуб
В зеленій ліщині,
Ой затужив козаченько
По своїй дівчині;
Ой піду я на Україну,
Там знайду родину,
Там знайду я кого люблю, —
Мою чорнобриву.
 15. Ой зійди ясна зірничко,
Бо якось теменько;
Вийди, вийди дівчинонько,
Бо мені сумненько;
Зійшла зоря, зійшла зоря,
Весь сьвіт осьвітила,
Вийшла моя миленькая, —
Всіх розвеселила.
 16. Ой не ходи, де я ходжу,
Дівчину любити,
Ой скажи си, милий брате
Труновцю зробити:
Ой скажи си і зробити,
Кедринов оббити,
Або мені, або тобі
На сьвіті не жити.

17. Ой пливало біле гуся
По воді, по воді,
Любила би мя миленька,
Через людий годі;
Ой вороги, вороженьки
На вас нарікаю,
Через вас ми світ не милий, —
І долі не маю.
18. Ой видить ся, що хмарить ся,
Дощик покрапляє,
Ой видить ся, що з-укоса
Мила мене поглядає;
Ой видить ся, що сердить ся
Миленька на мене,
А як гляне — серце вяне
В неї тай у мене.
19. А де тая керниченька,
Що голубка пила,
Та деж тая дівчинонька,
Що мене любила;
Уже-ж тую керниченьку
Голубки випили,
Та вжеж мою дівчиноньку
Інші полюбили.
20. Та пійду я на Україну,
І там я загину,
Там кажу си посадити
В головах калину:
Будуть пташки прилітати,
Калиноньку їсти,
Будуть мені приносити
Від милої вісти.
21. Ой хоть гуди, хоть не гуди
Голубе-небоже,
Та кого я вірно любив,
Не судивсь ми Боже;
Два голуби воду пили,
А два колотили,
Бодай тоті не сконали,
Що нас розлучили.
22. Ой болить мя голівонька
Від маку дрібною,
А я рибку не забуду
Поки жита мого;
Ой соколе, соколоньку,
Пожич мені крила,
Най полечу, там де знаю,
Там де моя мила.
23. Стоїть верба над водою,
Схилила ся в тоню,
Не мож бути, милий Боже.
Двічі молодому:
Ой я би дав, як би можна,
І пів того світа,
Коби ми ся повернули
Молодії літа.

104. Пішов я раз на улицю.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

1. Пішов я раз на вулицю,
Та тепера каюсь,
Полубив я дівчиноньку,
Та доси жахаюсь.
Серце мліє, завмирає,
Хоч не рад, та плачу,
Як своєї миленької
Хоч день не побачу!

2. Молодиці і дівчата
Стали говорити,
Що так часто на улицю
Я почав ходити;
Уся челядь догадалась,
Чого я вздыхаю,
І тепера всі вже знають
Кого я кохаю!

105. Одна гора високая.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Од - на го - ра ви - со - ка - я, а дру - га - я низь - ка,
Од - на ми - ла да - ле - ка - я, а дру - га - я близь - ка.
Ой, так мо - я ми - ла, ко - ха - на - я, чор - но - бри - ва,
Хоть з то - бо - ю жить не бу - ду, по вік сер - це не за - бу - ду!

1. Одна гора високая,
А другая низька,
Одна мила далекая,
А другая близька.
Ой так моя мила,
Коханая, чорнобрива,
Хоть з тобою жить не буду,
По вік, серце, не забуду!
2. Ой у сеї близенької
Воли та корови,
А у тої далекої
Тільки чорні брови.
Ой так, моя мила, і т. д.
3. А у сеї близенької
Воли поздыхають,
А у тої далекої
Бровки не злиняють.
Ой так, моя мила, і т. д.
4. А у сеї близенької
Ручник на кілочку,
А у тої далекої
Бровки на шнурочку.
Ой так, моя мила, і т. д.
5. Ой я сюю близенькую
Людям подарую,
А до тої далекої
Я сам помандрую.
Ой так, моя мила, і т. д.
6. Ой я свою близенькую
Мітлами помету,
А до тої далекої
Соколом полечу.
Ой так, моя мила, і т. д.

106. Кажуть люде, щом щаслива.

Andante. Зі збірки Д. Січинського.

Ка - жуть лю - де, щом ща - сли - ва, ні - чим не жу - рю ся.

А не зна - ють, як я ча - сто сле - за - ми за - ллю ся.

Не - ща - сли - ва вро - ди - ла ся, не - ща - сли - вов зги - ну,

Ме - не ма - ти по - ро - ди - ла вли - ху - ю го - ди - ну.

1. Кажуть люде, щом щаслива,
Нічим не журю ся,
А не знають, що я нераз
Слезами заллю ся.
Нещаслива вродила ся,
Нещаслива згину,
Мене мати породила
В такую годину.
2. Весно моя, весняночко,
Усім несеш дари,
Тільки мені, нещасливій,
Жадної поради;
Плинуть мої дні за днями
І літонька за літами,
А я щастя не зазнала,
Жаль мені за вами!
3. Перші літа минули ся,
Я їх не числила,
Бо кождая годинонька
Була мені мила.
Літа-ж мої молодії,
Літа молоденькі!
Маєте быть нещасливі,
Будьте коротенькі.
4. Чом ти мене, моя мати,
В зілю не купала?
Чом ти мене, моя мати,
На смерть не залляла?
Нещаслива вродилам ся,
Нещаслива згину,
Менеж мати породила
В такую гадину.
5. Чом ти мене, моя мати,
В церкву не носила?
Що ти мені у Господа
Долі не впросила?
— В церкву тя носила, доню,
Богу молила ся,
Така-ж тобі, моя доню,
Доля судила ся.

107. Козак пана не знав з віку.

Moderato.

Зі збірки Дм. Андрейка.

Ко - зак па - на не знав з ві - ка, він ро - див ся на сте -
пах, Став ся • пта - хом з че - ло - ві - ка, бо зріс в кін - ських стре - ме -
нах, бо зріс в кін - ських стре - ме - нах.

1. Козак пана не знав з віка,
Він родив ся на степах,
Став ся птахом з чоловіка,
Бо зріс в кінських стременах.
2. Коли часом змучив ноги,
Під медведем в снігу спав,
Но на кожний голос тривоги
Сотню Татар навязав.
3. У нас ворог не загостить,
Нам ворогом цілий мір,
Наша шабля не загостить,
Всегда має свіжий жир.
4. Нераз жваво ми летіли
Рабувати чужий край,
Всі померли, як узріли
Коня, спису і нагай.
5. Ой, рад би я тоє знати
Чи на світлі такий зріс,
Що не став би утікати,
Перед лісом наших спис.
6. Ми не любимо довго жити,
Шаблі сивий вус не знав,
Нам найлучше так кінчити,
Як би душу чорт схватав.
7. Нам найлучше у природі;
Пуща — ліжко, небо — стріп.
Кінь у боку на поводі,
На янчарці вусів сніп.
8. А атаман скоро свисне,
Вже козака лук звенить,
А як коня в ногах стисне,
То всі вітри догонить.
9. Коли козак з ворогом бє ся,
Серце клепле як коса,
А як козак засміє ся,
То сьміють ся небеса.
10. Ой, щасливий, хто родив ся
На пустині козаком,
Найщасливіший, хто влюбив ся
В дівчинонці над Дніпром.

108. Сонце низенько.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Стчинського.

Сон - це ни - зень - ко, ве - чер бли - зень - ко,
Спі - шу до те - бе, ле - чу до те - бе,
Мо - є сер - день - ко! Мо - є сер - день - ко!

1. Сонце низенько,
Вечер близенько,
Спіну до тебе,
Лечу до тебе,
Моє серденько!

2. Ти обіцяла
Мене вік любити,
Ні з ким не знатись,
І всіх цуратись,
А для мене жити!

3. Серденько моє!
Колись ми обоє
Любились вірно,
Чесно, примірно
І жили в покою!

4. Ой, як я прийду,
Тебе не застану,
Згорну я рученьки,
Згорну я біленькі
То і нежив стану!

109. Сидить голуб на березі.

Andante cantabile.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Си - дить го - луб на бе - ре - зі, го - луб - ка на виш - ни,
Ска - жи, ска - жи, мо - є сер - це, що ма - єш на ми - сли?
Ска - жи, ска - жи, мо - є сер - це, що ма - єш на ми - сли?

1. Сидить голуб на березі,
Голубка на вишні,
Скажи, скажи, моє серце,
Що маєш на думці?

2. Ой, ти-ж мені обіцяв ся
Любити як душу,
Тепер мене покидаєш,
Я плакати мушу.

3. Будь щасливий і з тією,
Котору кохаєш,
А над мене вірнійшої
На світі не маєш.

4. Буду Бога я просити,
Щоб ти був щасливий,
Чи зі мною, чи з другою,
По вік мені милий.

5. Як не хочеш, моє серце,
Дружиною бути,
То дай мені таке зілля,
Щоб тебе забути.

6. „Ой, є в мене таке зілля
Близько перелазу,
Як дам тобі напитися,
Забудеш відразу.”

7. Буду пити через силу,
Каплі не упушу,
Тоді я тебе забуду,
Як очі заплюшу.

110. Копав же я криниченьку.

Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Музична партитура для голосу. Третій рядок містить позначку *dim.*

Ко - пав же я кри - ни - чень - ку не - ді - лень - ку - і дві,
не - ді - лень - ку і дві, Ко - хав же я дів - чи - нонь - ку
лю - дям, не со - бі, лю - дям, не со - бі!

1. Копав же я криниченьку
Неділеньку й дві.
Кохав же я дівчиноньку
Людям не собі.
2. Копав же я криниченьку
В степу в кремені, —
Чи не прийде дівчинонька
По воду к мені.
3. А вже з тої криниченьки
Орли воду пють;
А вже мою дівчиноньку
До шлюбу ведуть.
4. Один веде за рученьку,
Другий за рукав,
А я іду, слези роню:
„Любив та не взяв.”
5. Ой привели до церкви;
„Тепер ти моя!”
Вона стала, відказала:
„Не правда твоя.”
6. Поставали на рушнику;
„Тепер ти моя!”
Вона стала, відказала:
„Не правда твоя.”
7. Ой звязали білі руки;
„Тепер ти моя!”
Вона стала, відказала:
„Недоля моя!...”

111. Ходить сорока.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Музична партитура для голосу.

Хо - дить со - ро - ка ко - ло по - то - ка тай кра - че, тай
кра - че, Тай кра - че сер - день - ко, тай кра - че ри - бонь - ко, тай
кра - че, тай кра - че.

1. Ходить сорока
Коло потока,
Тай краче;
Тай краче, серденько,
Тай краче, рибонько,
Тай краче.

2. Ходить Андрійко
Коло віконця,
Тай плаче;
Тай плаче серденько,
Тай плаче рибонько,
Тай плаче.

3. Сввічечка згасне,
Батенько засне,
То й вийду;
То й вийду, серденько,
То й вийду, рибонько,
То й вийду."

3. Вийди, Марусю,
Вийди, серденько,
Тай вийди;
Тай вийди, серденько,
Тай вийди, рибонько,
Тай вийди.

4. „Сввічечка горить,
Батенько не спить,
Не вийду;
Не вийду, серденько,
Не вийду, рибонько,
Не вийду.

112. Ой, ішов чумак з Дону.

Adagio. Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Ой, ішов козак з Дону, та з Дону до дому, та з Дону до дому, тай сів над водою.

1. Ой, ішов чумак з Дону,
Та з Дону до дому,
Та з Дону до дому,
Тай сів над водою.

2. Сівни над водою,
Проклинає долю:
„Долеж моя, доле!
Чом ти не такая?!

3. Що люди не роблять,
Та в жупанах ходять,
А я роблю, дбаю,
І свити не маю!

4. Що люди гуляють,
І роскоші мають,
А я роблю, дбаю, —
Нічого не маю!”

113. Ой місяцю, місяченьку.

Lento. Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Ой, мі - ся - цю, мі - ся - чень - ку, не сьві - ти ні - ко - му,
Тіль - ко мо - му ми - лень - ко - му, тіль - ко мо - му
ми - лень - ко - му, як і - де до до - му. до - му.

1. Ой місяцю, місяченьку,
Не сьвіти нікому,
Тільки мому миленькому,
Як іде до дому.	3. Ой місяцю, місяченьку,
Зайди за комору,
Нехай собі з моїм милим
Трохи поговорю.
2. Ой сьвіти му в день і в ночі
Та розганяй мари,
А як прийде мій миленький,
То зайди за хмари.	4. Ой місяцю, місяченьку
І ти зоре ясна,
Ой сьвітій там на подвірю,
Де дівчина красна.

114. Поїхав милий, zostали ся туги.

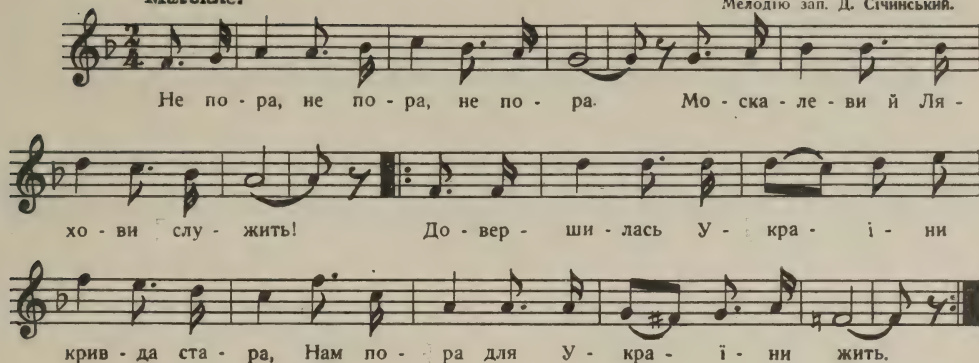
Adagio. Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

По - і - хав ми - лий, зо - ста - ли ся ту - ги,
Мильший над не - го вже не бу - де дру - гий,
Я о нім ми - слю, та не за - бу - ду,
Бо го лю - блю і лю - би - ти бу - ду.

1. Поїхав милий, zostали ся туги
Мильший над нею вже не буде другий,
Я о нім мислю, та не забуду,
Бо го люблю і любити буду. | 2. Дай ему Боже здоровля і щастя,
Ворони его від всего нещастя!
Я о нім мислю, та не забуду,
Бо го люблю і любити буду. |
|---|--|

115. Не пора.

Marciale.

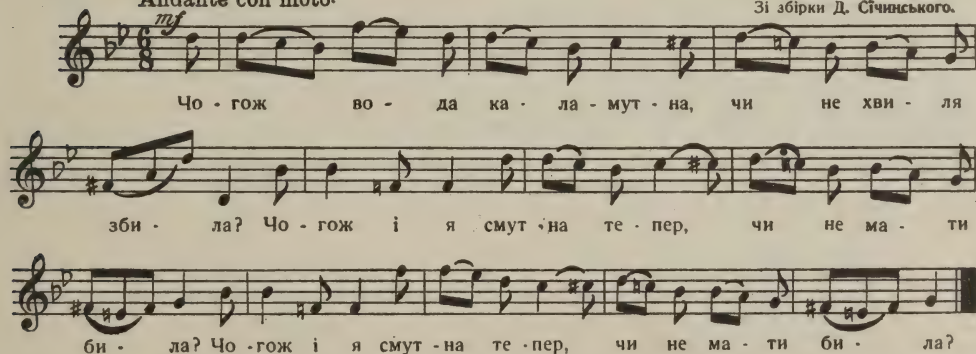
Слова Ів. Франка.
Мелодію зап. Д. Січинський.

Не по - ра, не по - ра, не по - ра. Мо - ска - ле - ви й Ля -
хо - ви слу - жить! До - вер - ши - лась У - кра - ї - ни
крив - да ста - ра, Нам по - ра для У - кра - ї - ни жить.

1. Не пора, не пора, не пора
Москалеви й Ляхови служить!
Довершилась України кривда стара,
Нам пора для України жить!
2. Не пора, не пора, не пора
За невилгасків лить свою кров
І любити царя, що наш люд обдира,
Для України наша любов.
3. Не пора, не пора, не пора
В рідну хату вносити роздор!
Най пропаде незгоди проклята мара!
Під України єднаймося прапор.
4. Бо пора се великая есть:
У завзятой важкой боротьби
Ми поляжем, щоб волю і щастє і честь,
Рідний краю, здобути Тобі.

116. Чогож вода каламутна.

Andante con moto.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Чо - гож во - да ка - ла - мут - на, чи не хви - ля
зби - ла? Чо - гож і я смут - на те - пер, чи не ма - ти
би - ла? Чо - гож і я смут - на те - пер, чи не ма - ти би - ла?

1. Чогож вода каламутна,
Чи не хвиля збила?
Чогож і я смутна тепер,
Чи не мати била?
2. Мене мати та не била,
Самі слези ллють ся,
Од милого людий нема,
Од нелюба шлють ся.

117. В кінці греблі шумлять верби.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

В кін - ци гре - блі шумлять вер - би, що я на - са - ди - ла,

Не - маж мо - го ко - за - чень - ка, що я по - лю - би - ла.

1. „В кінці греблі шумлять верби,
Що я насадила,
Немаж мого козаченька,
Що я полюбила.”
2. Ой не має козаченька, —
Поїхав за Десну:
Рости, рости, дівчинонько,
На другу весну!
3. Росла, росла дівчинонька,
Та й на порі стала;
Ждала, ждала козаченька,
Та й плакати стала.
4. Ой не плачте, карі очі!
Така ваша доля:
Полюбила козаченька,
При місяцю стоя.
5. „Зеленькі огірочки,
Жовтенькі цвіточки, —
Нема мого миленького,
Плачуть карі очки!
6. Болять, болять мої очі,
Серденько понило:
Не бачу я миленького, —
І діло не миле...”

118. Ой, Боже-ж мій, Боже.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

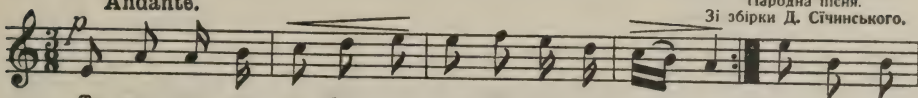
Ой, Бо - же, мій Бо - же, ми - лий по - ки - да - є,

Ми - лий по - ки - да - є, ин - шо - ї шу - ка - є.

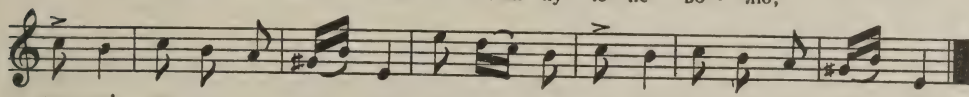
1. Ой, Боже-ж мій Боже,
Милый покидає,
Милый покидає,
Иншої шукає.
2. До иншої ходить,
З иншою говорить,
Мене молодую
У славоньку вводить.
3. Коли-б же я знала,
Що зо мною буде,
Не пішла-б ніколи
Між чужії люде!

119. Та кохав мене батько.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Та ко - хав ме - не бать - ко, як бі - лу то - по - лю, Ой, ма - ти,
Від - да - ла ме - не ма - ти втяж - ку - ю не - во - лю;

ма - ти! що ти га - да - ла? Що за не - лю - ба за - між да - ва - ла?

1. Та кохав мене батько,
Як білу тополю,
Віддала мене мати
В тяжкую неволю.

Ой, мати, мати!
Що ти гадала?
Що за нелюба
Заміж давала?

2. Було не рубати
У поли тополі,
Було не сватати
Мене молоді.

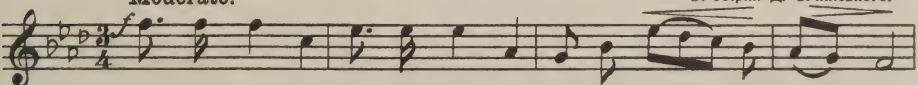
Ой, мати, мати, і т. д.

3. Було не рубати
У садочку вишні,

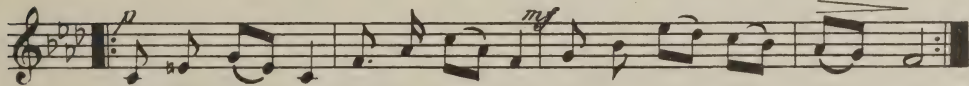
Було не сватати,
Коли не під мисли.
Ой, мати, мати, і т. д.

120. В кінці греблі шумлять верби.

Moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Вкін - ци гре - блі шу - млять вер - би, що їх на - са - ди - ла,

Не - маж мо - го ко - за - чень - ка, що я по - лю - би - ла.

1. „В кінці греблі шумлять верби,
Що я насадила,
Немаж того козаченька,
Що я полюбила.”

2. Ой не має козаченька, —
Поїхав за Десну:
Рости, рости, дівчинонько,
На другу весну!

3. Росла, росла дівчинонька,
Та й на порі стала;
Ждала, ждала козаченька,
Та й плакати стала.

4. Ой не плачте, карі очи!
Така ваша доля:
Полюбила козаченька,
При місяцю стоя.

5. „Зелененькі огірочки,
Жовтенькі цвіточки, —
Нема мого миленького,
Плачуть карі очки!

6. Болять, болять мої очи,
Серденько понило:
Не бачу я миленького, —
І діло не миле...”

121. Дівчино кохана, здорова була.

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Дів - чи - но ко - ха - на, здо - ро - ва бу - ла, При - ї - хав
Чи вже ти на ме - не та не за - бу - ла?

до те - бе, Біг те - бе зна - є, Чи тво - є серденько ме - не ко - ха - є?

1. Дівчино кохана, здорова була,
Чи вжеж ти на мене та не забула?
Приїхав до тебе, Біг тебе знає,
Чи твоє серденько мене кохає? | 2. Козаче коханий, чого питаєш?
Хиба-ж ти та мене ще не знаєш?
Скорініше, козаче, в могилі буду,
Ніж тебе, козаче, та позабуду! |
|--|--|

122. Не журить мя мати.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Не жу - рить мя, ма - ти, бо я й' сам жу - рю ся,

Вий - ду за во - ро - та, од ві - тру ва - лю ся

1. Не журить мя мати,
Бо я й' сам журю ся,
Вийду за ворота,
Од вітру валю ся.	4. Ой зійду я на могилу,
Гляну — подивлю ся...
Як згадаю про ту волю,
То й знов зажурю ся.
2. Осідлаю кониченька,
Коня вороного, —
Нехай несе в чисте поле
Мене молодого!	5. Про ту волю козацькою,
Що була — минула,
Тепер вона як дитина
В повітку заснула...
3. В чистім полі тирса шумить,
Катран зеленіє,
В чистім полі своя воля,
Що й серце німіє.	6. Чи довго ще буде спати?
Нема тих, що будять, —
Зістали ся на сім світі
Ті що світом мутять.

123. Хусточкаж моя.

Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Ху - сточ - каж мо - я, шов - ко - ва - я!
Чи на теж я за - ро - бля - ла,
Щоб не - лю - бу, тай не ми - ло - му та і - ї по - че - пля - ла.

1. Хусточкаж моя, шовковая!
Чи на теж я заробляла,
Щоб нелюбу тай немилому
Та її я почепляла?
2. Хусточкаж моя, шовковая!
Обітри мої слезоньки,
Нехайже, нехайже від них
Полиняють квітоньки.
3. Хусточкаж моя, шовковая!
Прийшло тебе заховати
З плиточкою тай дротяною,
Тепер треба привикати.
4. Хусточкож моя, шовковая!
Не достає ся ворогу,
Покрий мої ясні очи,
Як я ляжу у гробу!

124. Де ти, доле моя, бродиш.

Sostenuto.

Зі збірки Д. Січинського.

Де ти до - ле мо - я бро - диш, Не до - кли - чусь я до
те - бе, До - си мож - на при - гор - ну - ти По - ле ди - ке - є до се - бе.

1. Де ти, доле моя, бродиш,
Не докличусь я до тебе,
Доси можна пригорнути
Поле дикее до себе.
2. А тебе ось не влагаю,
Від якої пори
Все шукаю, тай питаю,
Що аж серденько знуриу!

125. Гомін, гомін по діброві.

Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Го - мін, го - мін по ді - бро - ві, ту - ман по - ле
по - кри - ва - є, Ма - ти си - на ви - га - ня - є.

1. Гомін, гомін по діброві
Туман поле покриває
Мати сина виганяє.
2. „Іди, сину, пріч від мене,
Нехай тебе орда візьме!” (2)
3. „Мене, мати, орда знає,
В чистім поли обізджає” (2)
4. „Іди, сину, пріч від мене,
Нехай тебе Ляхи візмуть!” (2)
5. „Мене, мати, Ляхи знають,
Цивом-медом наповоають.” (2)
6. „Іди, сину, пріч від мене,
Нехай тебе Турчин візьме.” (2)
7. „Мене, мати, Турчин знає,
Сріблом-золотом наділяє!” (2)

126. Стоїть явір над водою.

Andante. Народна пісня.
З спів. для нар. шкіл

Сто - їть я - вір над во - до - ю, в во - ду по - хи лив ся,
На ко - за - ка при - го - донь - ка, ко зак за - жу - рив ся.

1. Стоїть явір над водою,
В воду похпив ся;
На козака пригодонька,
Козак зажури ся.
2. Не хили ся, явороньку,
Ти ще зелененький;
Не жури ся, козаченьку,
Ти ще молоденький.
3. Не рад явір хилити ся —
Вода корінь мие;
Не рад козак журити ся —
Та серденько ние.
4. Ой поїхав в московщину
Тай там десь загинув...
Свою милу Україну
На віки покинув.
5. Казав собі насипати
Високу могилу,
Казав собі посадити
В головах калину.
6. Будуть пташки прилітати
Калиночку їсти,
Будуть мені приносити
З України вісти.

127. Видно шляхи Полтавські.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Вид - но шля - хи Пол - тав - ські - і і слав - ну Пол - та - ву,
По - ша - нуй - те си - ро - ти - ну, не вво - дїть в не - сла - ву.

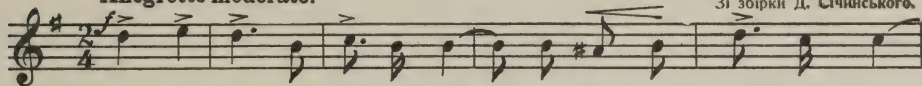
1. Видно шляхи Полтавській
І славу Полтаву,
Пошануйте сиротину,
Не вводіть у славу!

2. Не богата я і проста,
А чесного роду,
Не стиджу ся прясти, шити
І носити воду.

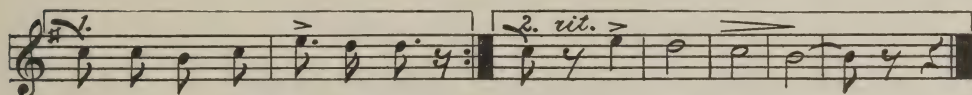
128 Чом, чом, чом?

Allegretto moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Чом, чом, чом? дів - чи - но знов вті - ка - єш сер - день - ко,

вті - ка - єш сер - день - ко,

пе - ре - ді - мнов?

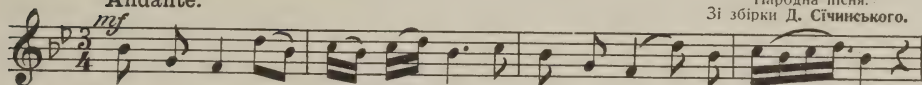
1. Чом, чом, чом
Дівчино знов
Втікаш серденько (2)
Передімнов?

2. Тим, тим, тим,
Соколе знай!
Чужої дівчини (2)
Не зачіпай!

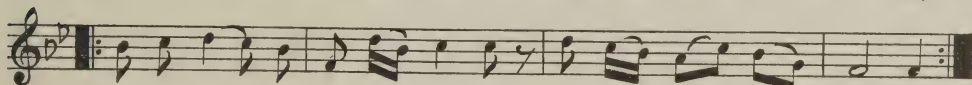
129. Чи ти мене, моя мати.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Чи ти ме - не мо - я ма - ти на мі - стку ку - пи - ла,

Що всім да - ла по до - лень - ці, ме - неж у - то - пи - ла.

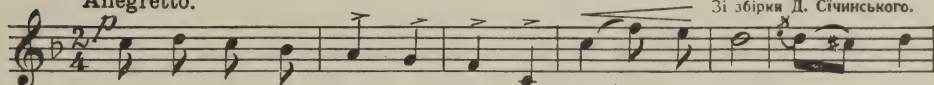
1. Чи ти мене, моя мати,
На містку купила
Що всім дала по доленці,
Менеж утопила.

2. Ой, у море, у глибоке
Утопила мати,
Та вжеж моїй головонці
Відтіль не зринати.

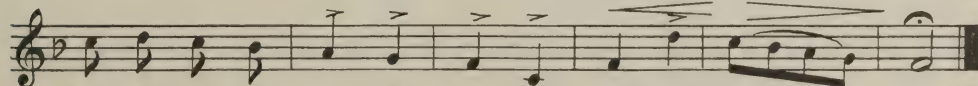
130. Посіяла руту-мяту.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

По - сі - я - ла ру - ту мя - ту над во - до - ю,

Тай ви - ро - сла дв - та мя - та зло - бо - до - ю.

1. Посіяла руту-мяту
Над водою,
Тай виросла рута-мята
З лободою.
2. Ой, виросла рута-мята
З лободою,
Та хтож мою руту-мяту
Тай прополе?
3. Ой, хтож мою руту-мяту
Та прополе,
То той мене до серденька
Тай пригорне!
4. Обізвав ся старий дід
З бородою:
„Ой як твою руту-мяту
Тай прополю!”
5. Ой, цур тобі, старий діду,
З бородою,
Нехай лучче рута-мята
З лободою!

131. Сонце низенько.

Andante.

Народна пісня
Зі збірки Д. Січинського.

Сон - це ни - зень - ко, ве - чер бли - зень - ко, Вий - ди до ме - не
мо - є сер - день - ко, вий - ди до ме - не мо - є сег - день - ко.

1. Сонце низенько, вечер близенько,
Вийди до мене, моє серденько!
2. Ой вийди, вийди, та не бари ся,
Мое серденько розвеселить ся!
3. Через річеньку, через болото,
Подай рученьку, моє золото!
4. Через річеньку, через биструю,
Подай рученьку, подай другу.
5. Подай рученьку, подай і другу,
Як к'тобі, серденько, і сам прибуду.
6. Ой там криниця під перелазом,
Вийдемо, серденько, обоє разом.
7. Ой вийди, вийди, серденько Галю,
Серденько рибонько, дорогий кришталю!
8. Ой вийди, вийди, не бійсь морозу,
Я твої ніженьки в шапочку вложу.

132. Пасла дівка лебеді.

Народна пісня.
Зі збірки Д. Січинського.

Andantino.

Па - сла дів - ка ле - бе - ді на зе - ле - ній ло - бо - ді,
Гей! до - ля, мо - я до - ля на зе - ле - ній ло - бо - ді.

1. Пасла дівка лебеді
На зеленій лободі,
Гей! доля, моя доля!
На зеленій лободі!

133. Шлю соколونька.

Народна пісня.
Зі збірки Ів. Бліковського.

Andantino.
dolce

Шлю со - колонь - ка на Вкра - ї - нонь - ку по мо - ю ро - ди - нонь - ку,
А за - зулень - ку вси - ру земель - ку по мо - йо - го ба - тень - ка.

1. Шлю соколонька на Україноньку
По мою родиноньку,
А зазуленьку в сиру земельку
По мойого батенька.
2. Соколонько летить, крильцями брентить;
Вже родинонька їде,
А зазуленька жалібно куче;
Батенько не приїде.

ВАРЯНТ.

Вийди, Маланко, молоденькая,
Подиви ся веюденько,
Чи не стоїть твій батенько,
У котрого пороженька.
„Ой знаюж бо я, знаю,
Що батенька не маю.
Пішлю ворону
В чужу сторону
По свою родиноньку:
Пішлю зазулю

В сирую землю
По свого батенька“.
Ворона летить,
Вісти приносить:
Буде ту родинонька.
Зазуля летить,
Вісти приносить:
Не буде твій батенько:
Сира земелька,
Тяжкі дверенька,
Годі їх отворити.

Ані віконця,
Ясного сонця
На тебе ся подивити.
Вже мій батенько,
Мій соколенько
Перед милим Богом стоїть,
Вірне ся Богу молити:
Спустиж мене, Боженьку,
З неба на земляньку,

Най-же ся подивлю
На своє дитятонько.
Ти, душенько, благая!
Тебе нам не потреба:
Має вона там друженьки
Вірнії услуженьки,
Вони їй вінець нарядять
На посаг посадять,
Нарядять як панятко,
Посадять як сиротятко!

134. Нова хата, нова хата.

(Коломийка).

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Но - ва ха - та, но - ва ха - та, до - ко - ла за - га - та,
Вся ро - ди - на на ве - сі - лю, не - ма мо - го та - та.

1. Нова хата, нова хата, докола загата,
Вся родина на весілю, нема мого тата.
2. Вся родина на весілю, бо її ся просить,
А на моім татуненьку грабар сіно косить.
3. Вийшлам на городець, сталам си на грядку,
Нема мого татуненька, тай нема порядку.
4. Вийшлам на городець, сталам си на зілю,
Нема мого татуненька на нашім весілю.
5. Вийшлам на подвіре, сталам коло плота,
Людські діти тати мають, я бідна сирота.
6. Людські діти тати мають, тай ся усьміхають,
Мене бідну сиротоньку слези обливають.
7. Щож то мені по весілю, тай по тій княгини,
Коли моє бідне серце за татуньом гине.

135. Не дай мене, моя мати.

(Коломийка).

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки Ів. Бліковського.

Не дай ме - не, мо - я ма - ти, за муж за ста - ро - го,
Бо я со - бі мо - ло - день - ка вар - та мо - ло - до - го.

1. Не дай мене, моя мати, замуж за старого,
Бо я собі молоденька варта молодого.
2. Тече річка невеличка, піду перескочу,
Віддай мене, моя мати, за кого я хочу.

1. Ой кобисьте люди знали яка моя біда,
Силує мя моя мати за старого діда.
2. Та не дай мя моя мати, не дай за старого,
Бо я собі полюбила хлопця молодого.
3. Зелена черемшино, що над водов стоїш,
Молодая дівчинонько, чом ся старця боїш?
4. Ой як би я не зелена, тут бим не стояла,
Та як би я не молода, яб ся не бояла.
5. Стоїть верба над водою розпустила гилле,
Убирай ся дівчинонько, днесь твоє весілле.
6. Лїпше було мене мати у землю сховати,
Аніж мене молоденьку з нелюбом вінчати.
7. Закувала зазуленька у лісі на дубі.
Заплакала дівчинонька у церкві при шлюбі.
7. Не плач, не плач, дівчинонько, добре тобі буде,
Умисеш ся сльозоньками, як волі не буде.

136. Журилам ся, журилам ся.

(Коломийка).

Народна пісня.
Зі збірки Ів. Біликівського.

Allegro.

Жу - ри - лам ся, жу - ри - лам ся, а те - пер не бу - ду,

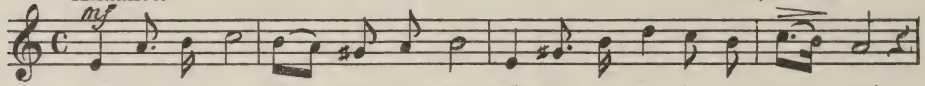
Як ем со - сі по - га - да - ла, го - спо - ди - ня бу - ду.

1. Журилам ся, журилам ся, а тепер не буду,
Як ем собі погадала, господиня буду.
2. Як ем собі розгадала в своїй головонці,
Таки буду господиня в чужій сторононці.
3. Буду собі господиня, позавидять люде,
Яка з мене господарна жінка собі буде.

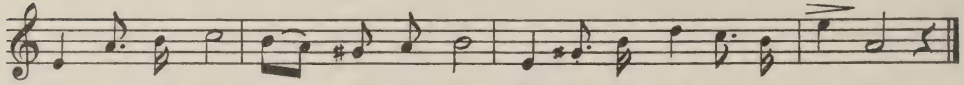
137. Верховино, світку ти наш.

Andante.

Зі збірки Ф. Колесси.

Вер-хо-ви-но, світ-ку ти наш, гей, як у те-бе тут ми-ло!

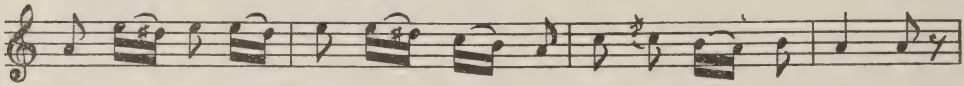

Як і-гри від-пли-ве тут час сво-бід-но, шум-но, ве-се-ло.

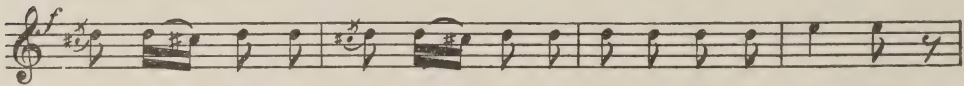
Allegretto.

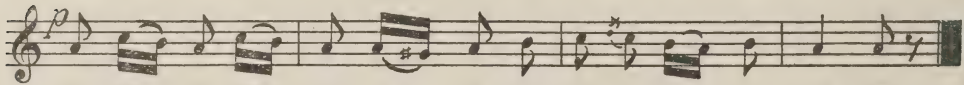
Ой, не-ма то кра-ю, кра-ю, над ту Вер-хо-ви-ну,

Ко-би ми лиш по-гу-ля-ти хоч од-ну го-ди-ну.

Ой, не-ма то кра-ю, кра-ю, над ту Вер-хо-ви-ну,

Ко-би ми лиш по-гу-ля-ти хоч од-ну го-ди-ну.

1. Верховино, світку ти наш,
Гей, як у тебе тут мило!
Як ігри від пливе тут час
Свобідно, шумно, весело.

Ой нема то краю, краю, над ту Верховину,
Коби ми лиш погуляти хоч одну годину!

2. З верха на верх, а з бору в бір,
З легкою в серцю думкою,
В чересі кріс, в руках топір,
Бує легінь тобою.

Черемоше, Черемоше, чиста твоя вода,
Дівчинонько з Верховини, гарна твоя врода!

3. Літом цілим, би ніч, би день,
Хлопці бувають тут наші;
Свобідна тут вода, огонь,
Достатком хліба і пані.

Задудніли сіромахи, в полонині чути,
Як жеж тебе, Верховино, тяжко позабути!

4. Там пан не клав ланцюхом меж,
Чужий не станув стопою,
Буйная тут землі одеж,
Плекана піснев-росою.

Ой піду я меже гори, меже тії Войки,
Там музика дрібно грає, скачуть полегойки.

5. Що мені там Поділя край?
 Нам полонина Поділе!
 А бори — степ, ялиця — гай,
 А звівря голос — весіле.

А я тебе дівча люблю, що біле як гуся,
 Воно мене поцілує тільки оберну ся!

6. Не вабить нас баришів лєсть;
 Коби лиш порох та цівка,
 У Бога сьвіт, у людий честь,
 Та овець турма й сопівка.

Вже нам більше не задзвонять дзвони Коломиї,
 Вже нас більше не погонять зо стричком на шії!

7. Та коби сплив по водах лід,
 І медвідь шибнув лісами,
 Завіяв юг, заграв Бєскід,
 Черемош гукнув скалами!

Ой на Кути дороженька, на Кути, на Кути,
 Бувай, любко, здоровенька, бо іду в рекрути!

8. То ми то час, то ми то піснь,
 Молодіж, ну же в розтвори!
 Овечці змий з кучерів пліснь,
 І далі, далі на гори!

Ой дівчино, дівчинонько, такась ми миленька,
 Як у літі при роботі вода студененька,

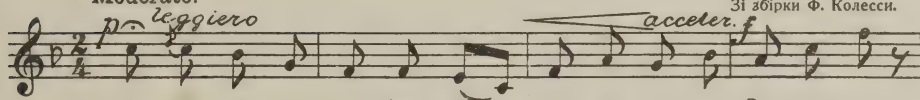
9. Там то гуде тримбіти звук,
 Щебече любо сопівка,
 Прийде медвідь, то з моїх рук
 В пасть ему плюне та цівка.

Як зашумить коломийка, ватаг загуляє,
 Чорнобриву дівчиноньку кругом обертає.

138. Через річку гребелька.

Moderato.

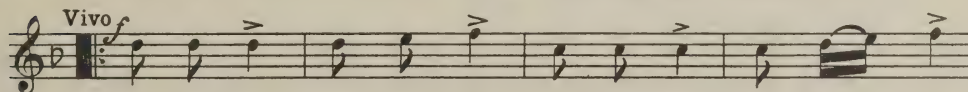
Народна пісня.
 Зі збірки Ф. Колесси.

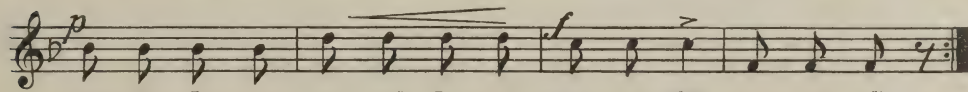
Че - рез річ - ку гре - бель - ка, не - ма мо - го Ва - сіль - ка.

Гу - чу, кли - чу, не чу - є, не - хай здо - ров но - чу - є.

І ва - сіль - ки мо - і, І Ва - сіль при ме - ні.

Ой, ей Бо - гу, при - сий Бо - гу, спо - до - бав ся ме - ні!

1. Через річку гребелька,
Нема мого Василька!
Гучу, кличу, — не чує,
Нехай здоров ночує!

І васильки мої,
І Василь при мені,
Ой ей Богу, присяй Богу, —
Сподобав ся мені!

2. Ей Василю, Василю,
Сорочечку ушню,
Без ковтіра, рукавця
Для Василя молодця.

І васильки мої,
І Василь при мені,
Ой ей Богу, присяй Богу, —
Сподобав ся мені!

ВАРЯНТ.

1. Ой, казали вражі люде.
Що я заміж не піду;
Насіяла василечків
У зеленому саду.
І васильки мої,
І Василь при мені;
Кати його батька знає,
Сподобав ся мені!

2. І хліб пекти,
І по телята йти,
Колиб мені, Господи,
Василя найти.
І васильки мої...

3. І хліб у печі

Випікаєть ся,
І Василь на печі
Усьміхаєть ся.
І васильки мої ..

4. Ой, Василю, Василю,
Любий мій Василю!
Ой, купи мені намисто
На білу ю шию.
І васильки мої...

5. Цур тобі, пек тобі,
Яка джиджириста!
Купив тобі личмана,
Ще й хочеш намиста!
І васильки мої...

139. Ой з за гори, ой з за гори.

(Про Нечая).

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Andante.

Ой, з за го - ри, ой, з за го - ри, з за тем - но - го га - ю,

Ой, крик - ну - ли ко - за - чень - ки: „вті - кай - мо Ни - ча - ю!”

Ой, крик - ну - ли ко - за - чень - ки: „вті - кай - мо Ни - ча - ю!”

Vivo

А пан Ни - чай, а пан Ни - чай на се не зва - жа - є

З ку - му - се - ю Хмельниць - ко - ю мід ви - но кир - за - є.

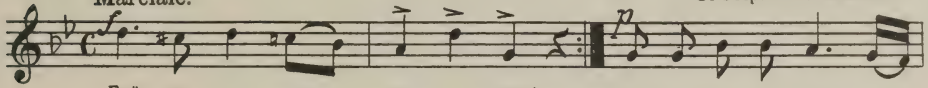
1. Ой з-за гори, ой з-за гори
З-за темного гаю,
Ой крикнули козаченьки:
„Втікаймо Ничаю!”

2. А пан Ничай, а пан Ничай
На се не зважає,
З кумусею Хмельницькою
Мід, вино, кирзає.

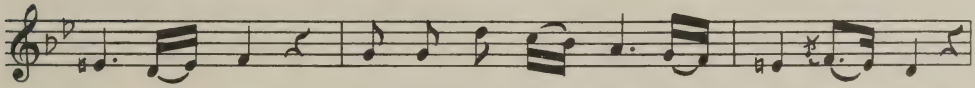
140. Гей, ти тату, тату наш.

Marciale.

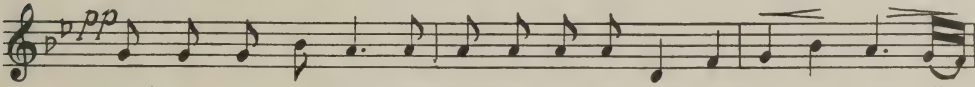
Зі збірки Ф. Колесси.

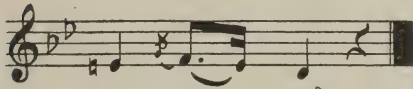
Гей, ти та - ту, та - ту наш! Чи ти, та - ту, ма - му
Де ти по - дів ма - му нам?

тай про - дав, Чи ти, та - ту, ма - му про - мі - няв?

Чи ти є - ї хлоп - цям, хлоп - цям ри - бо - лов - цям Та на сей бік

пе - ре - дав?

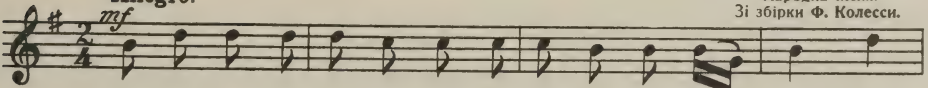
1. Гей ти тату, тату наш!
Де ти подів маму нам?
Чи ти, тату, маму тай продав,
Чи ти, тату, маму проміняв?
Чи ти її хлопцям, хлопцям риболов -
Та на сей бік передав? [цям,

2. Гей, Богдане, наш пане,
Ти наш славний гетьмане!
На щось Україну запродав,
На щось Україну Москалеви дав?
На щось Україну запродав,
На щось Україну Москалеви дав?

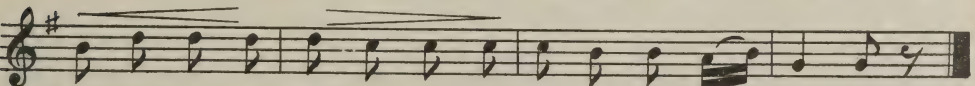
141-149. Коломийки.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Спі - ва - ноч - ки, гу - ля - ноч - ки, деж я вас по - ді - ю,

В Хо - до - ви - чах справ - не по - ле, там я вас по - сі - ю.

Співаночки, гуляночки, деж я вас подію?
В Ходовичах справне поле, там я вас посію.
А як мені буде добре, я вас позбираю,
А як мені лихо буде, я вас занехаю.

Allegro. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, є в ме - не та - ке зі - ле, да - ли ме - ні лю - де,

На ко - тро - го за - га - да - ю, то у - же мій бу - де.

Ой є в мене таке зіле, дали мені люде,
На котрого загадаю, то уже мій буде.

Allegro. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ту - пну я си чо - бі - точ - ком до ле - ду, до ле - ду,

Со - лод - ша - я роз - мо - вонь - ка від цу - кру, від ме - ду.

Тупну я си чобіточком до леду, до леду,
Солодшая розмовонька від цукру, від меду.

Allegro. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, ді - воч - ки, па - ня - ноч - ки че - рез го - ру і - шли,

Тай зе - ле - ний бар - ві - но - чок на го - ло - вах не - сли.

Ой дівочки, паняночки через гору ішли,
Тай зелений барвіночок на головах несли.

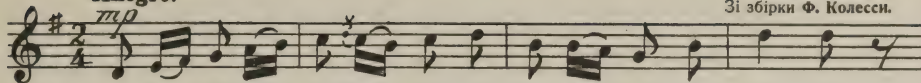
Allegro. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, чор - ні оч - ка, чор - ні чор - ні як тер - но - чок,

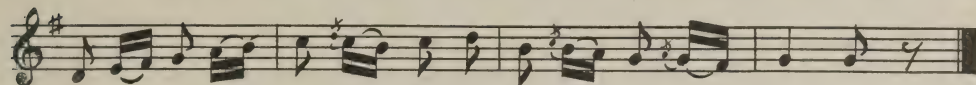
А у - сточ - ка пре - то - ньє - кі, лиш до сьпі - ва - но - чок.

Ой чорні очка, чорні чорні як терночок,
А усточка претоненькі, лиш до сьпіваночок.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

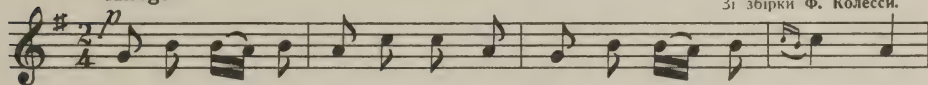
Ой, сьпі-вай-те дів-ча-точ-ка, бо то ва-ша сла-ва,

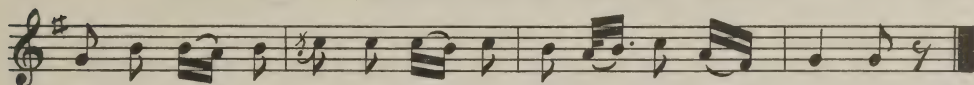
Пу-стїт го-лос по-під ко-лос аж до Ста-ні-сла-ва.

Ой сьпівайте дівчаточка, бо то ваша слава,
Пустїть голос попід колос аж до Станіслава.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

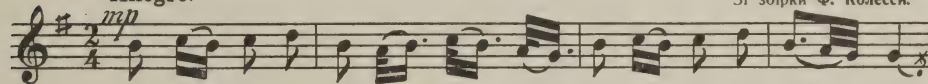
Ой, за-сві-ти мі-ся-чень-ку, за-сві-ти по по-лю,

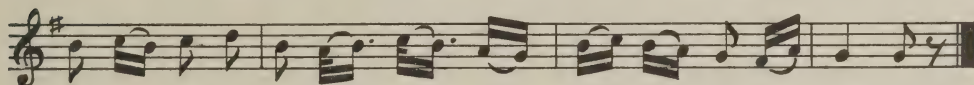
Най ви-по-лю пше-ни-чень-ку із то-го ко-ко-лю.

Ой засьвіти місяченьку, засьвіти по полю,
Най виполю пшениченьку із того коколю.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

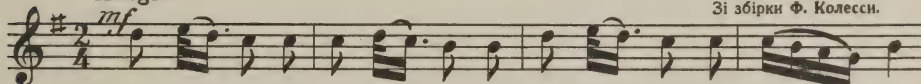
У-жи-ла. я пше-ни-чень-ку по-під ко-ло-сеч-ко,

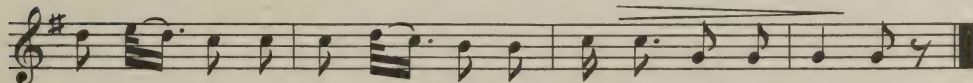
А у мо-го ми-лень-ко-го зло-те во-ло-сеч-ко.

Ужила я пшениченьку попід колосечко,
А у мого миленького злате волосечко.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

А у мо-го ми-лень-ко-го во-ло-сеч-ко ру-де,

А як і-де го-рі се-лом, то за-ви-дять лю-де

А у мого миленького волосечко руде,
А як іде горі-селом, то завидять люде.

1. Стоїть явір над водою, в воду похилив ся,
Чогось милий чорнобривий тяжко зажурился.
Як мені ся не хилити, вода корінь мие,
Як мені ся не журити, само серце мліє.
 2. Коби річка невеличка, я бим перебрела,
Коби ми був милий вірним, я бим го любила.
Але тобі, мій миленький, нема що вірити,
Ти так з иншов, як зі мною будеш говорити.
 3. Гей ти, дубе зелененький, листя твої ясні,
Ти козаچه молоденький, слова твої красні;
Слова твої хоч прекрасні, а чортова думка,
Поким тебе не любила, булам як голубка.
 4. Коло млина, коло млина, коло вітрового,
Всі миленькі ту гуляють, іно нема мого.
Нема мого миленького, пішов десь у гори,
Зачесав си кучерики понад чорні брови.
 5. Ой димно ся в Чорній Горі, ой димно ся димно,
Якось мого миленького відтам ще не видно.
Ой з півночі Чорной Гори йшло молодців много,
Я з далека іспізнала свого миленького.
 6. Рости, хмелю, над водою рівно з тичиною,
Далеко тя, мій миленький, чути з сопівкою.
На сопівці красно гра-ш, ще краще співаш,
Ти то серцю іно туги і жалю задаєш.
 7. Ой як будеш в полонині мій милий співати,
Пускай голос по дуброві, щоби тя спізнати;
Пускай голос по діброві, пускай по ялині,
Щоби було любо-мило всім моїй родині.
 8. Сьвіти, зоре, на все поле, закіль місяць зійде,
Закіль милий чорнобривий, та до мене прийде.
Зійди, зійди місяченьку, зійди перекрою,
Та хочай нас люди судять, того ся не бою.
 9. Ой ти милий чорнобривий, якийсь ми миленький,
Як у літі в полонині вітер холоденький!
 10. Кобим була така красна, як та зоря ясна,
Сьвітила бим миленькому, ніколи не згасла.
-
11. Звідси гора, звідси друга, посеред долина,
Межи тими гороньками любая дівчина:
Треба гори розкопати, долину зрівняти,
Щоби ми ся видно було до милої хати.
 12. Тяжко болить, як укусить люта гадинонька,
Но ще тяжче, як вчарує люба дівчинонька:
Як укусить гадинонька, знайдеш в зілю ліки,
Як вчарує дівчинонька, пропавеш на віки.
 13. Та як ти ся дівчинонько, та як же ся маєш?
Чи ти о мні, голубонько, уже не гадаєш?
Я ся маю, я ся маю, як рибка в Дунаю,
Тільки ми жать, моє серце, що тя не видаю.
 14. Що ти мені дівчинонько такого зробила,
Що ти мені молодому над всіх тепер мила.
Ой, дівчино, дівчинонько, як я тебе люблю,
Як відкажеш серцю мому, то я ся загублю.

15. Ой, щож то ми за зїленько, що ся не посїє?
Ой, щож то менї за хлопець що ся не засміє.
Я веселий, дївчинонько, з веселого-м дому,
Ой, весело в сьвітї людям, тай мнї молодому.
16. Очи мої сиві, сиві, тосьте замисливі,
Та на тїї дївчатонька, котрі чорнобриві.
17. Коби я так коня мав, як кульбаку маю,
Поїхав бим до дївчини, до котрої — знаю.
Ти гадаєш, дївчинонько, що до тебе я йду,
Хоть й ти бись мнов не згордила — я си иншу знайду.
18. Котра стоїть на передї, тай ся запишила,
На ню, хлопці, уважайте, щоби ся лишила.
Котра дївка на передї стоїть дуже вбрана,
Не берїть ю хлопці в танець, найї чекає пана.
19. Вжем тя, любко, налюбив ся, тай націлував ся,
Як соловії по садочку ягід надзюбав ся.
Качки жито потоптали, хтож го буде жати?
Хлопці дївча сцілували, хтож ю схоче взяти?
20. Ой, на горі монастир, на долі дзвінниця,
Ой, там би я чернцем був, коби молодиця.
-
21. Ой, ти роду великого, а я немалого,
Ой, ти любиш жартувати, а й я не від того.
22. Поким була молоденька, не зналам нічого,
Я гадала що не буду любити нікого.
А тепер я вже виросла, на таночку стала,
Не одному молодцеві до серця припала.
23. Пусті мати погуляти, я не забавлю ся,
Тільки хлопців розвеселю, назад поверну ся.
Тато добрий, тато добрий, мати не лихая,
Не боронять погуляти, поким молодая.
24. Тече вода зпід города, тече вода зимна,
Полубив мя гарний хлопець, я тому не винна.
Плине вода із города, іде в переверти,
Ой, взяли мя люди в зуби, через твої жарти.
Ой, я би ся утопила, але бо ся бою,
Щобим де не завадила в камінь голову.
-

150. Горе-ж мені, горе.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Andante.

Го - реж ме - ні. го - ре, не - ша - сли - ва до - ле;

Ви - о - ра - ла бід - на вдо - ва ми - слень - ка - ми по - ле.

1. Горез мені, горе,
Нещаслива доле;
Виорала бідна вдова
Мисленьками поле.
2. Чорними очима
Тай заволочила,
Дрібненькими сльозоньками
Все поле зросила.
3. Вродило ся жито,
Трава зелена,
Чи то, Боже, твоя воля,
Що я нещасная?
4. Щож я тому винна,
Що я вродила ся;
Чи мя небо покарало,
Що я влюбила ся?
5. Плачуж бо я, плачу,
Плачу в день і в ночі,
Виплакалам в злій недолі,
Свої чорні очі.
6. Плачуж бо я, плачу,
Що день, що година.
Когож бо я вірно люблю,
Того тутки нема.
7. Іди собі, доле,
Іди відчепи ся,
А за мною сиротою,
Та й не волочи ся.
8. Хоч я собі піду,
Хоч я утоплю ся,
Як ти прийдеш воду брати,
Таки учеплю ся.

151. Ой казала мені мати.

Allegretto.

С. Артимовського.

Ой, ка - за - ла ме - ні ма - ти і при - ка - зу - ва -
ла, Щоб я хлоп - ців у са - до - чок не при - на - джу - ва -
ла. Ой, ма - мо, ма - мо, ма - мо не при - на - джу - ва - ла, Ой,
ма - мо, ма - мо, ма - мо не при - на - джу - ва - ла

1. Ой казала мені мати
І приказувала,
Щоб я хлопців у садочок
Не принаджувала.
Ой мамо, мамо, мамо,
Не принаджувала.
2. Посилала мене мати
До криниченьки:
Та принеси, моя доноу,
Та водиченьки.
Ой мамо, мамо, мамо,
Та водиченьки.
3. Ой пішла я до ставочка
Забарила ся,
На козака молодого
Задивила ся.
Ой мамо, мамо, мамо,
Задивила ся.
4. Розмовляла з козаченьком
Цілу ніченьку,
Ой, помяла фартушину
Тай новісеньку.
Ой мамо, мамо, мамо,
Тай новісеньку.

5. Ждала, ждала мене мати,
 Не дождала ся,
 А я собі у ставочку
 Полокала ся.
 Ой мамо, мамо, мамо,
 Полокала ся.

ВАРЯНТ.

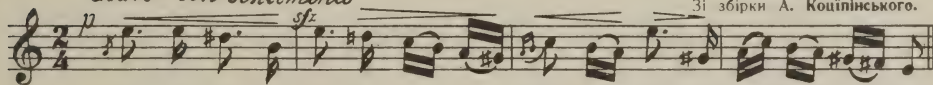
1. Ой, казала мені мати,
 Ще й приказувала,
 Щоб я хлопців у садочок
 Не принаджувала.
 Ой, мамо, мамо, мамо,
 Не принаджувала.
2. Ой, післала мене мати
 До криниченьки:
 „Ой, принеси мені доню,
 Та водиченьки.“
 Ой, мамо, мамо, мамо,
 Та водиченьки.
3. Ждала, ждала мене мати,
 Не діждала ся,
 А я в садку з козаченьком
 Цілувала ся.
 Ой, мамо, мамо, мамо,
 Цілувала ся!
4. Ой, післала мене мати
 Та на річку-ставок:
 „Ой, віджени, моя доню,
 На став гуси-качок.“
 Ой, мамо, мамо, мамо,
 На став гуси-качок.“
5. Ждала, ждала мене мати,
 Не діждала ся,
 А я собі у ставочку
 Полоскала ся.
 Ой, мамо, мамо, мамо,
 Полоскала ся!
6. Ой, як добре у ставочку
 Накупала ся,
 На березі з козаченьком
 Цілувала ся.
 Ой, мамо, мамо, мамо,
 Цілувала ся!
7. Ой, післала мене мати
 Та в зелений лісок:
 „Піди, моя мила доню,
 Та нарви ягідок“.
 Ой, мамо, мамо, мамо,
 Та нарви ягідок!
8. Ждала, ждала мене мати,
 Не діждала ся!
 Яж з козаком цілувалась,
 Обнімала ся!
 Ой, мамо, мамо, мамо,
 Обнімала ся!
9. Нехай мене мати лас,
 Нехай дровичь ся!
 Колиж дуже з козаченьком
 Гулять хочеть ся!
 Ой, мамо, мамо, мамо,
 Гулять хочеть ся!

152. Мене мати за те лають.

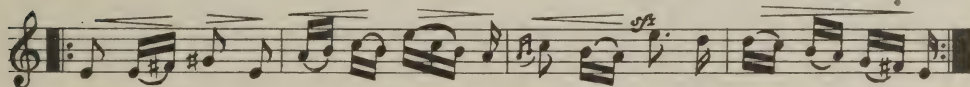
Grave *con sentimento*

Народна пісня.

Зі збірки А. Коціпінського.

Ме - не ма - ти . за те ла - ють, щоб ко - за - ка не ко - ха - ти;

А всі лю - де доб - ре зна - ють, що ко - за - ка лю - блять ма - ти.

1. Мене мати за те лають,
 Щоб козака не кохати;
 А всі люде добре знають,
 Що козака люблять мати.

153. Їхав козак за Дунай.

Andante sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ї - хав ко - зак за Ду - най, ска - зав: Дів - чи - но, про - щай!

Ти ко - ни - ку во - ро - нень - кий, не - си, та гу - льяй!

mf Вий - шла, руч - ки за - ло - мав - ши і тя - жень - ко за - пла - кав - ши:

p Як ти ме - не по ки - да - єш, тіль - ки по - ду - май!

1. Їхав козак за Дунай,
Сказав дівчино пращай!
Ти конику вороненькай,
Неси та гуляй!
Вийшла, ручки заламавши
І тяженько заплакавши:
Як ти мене покидаєш
Тільки подумай!
2. Білих ручок не ломай,
Ясних очей не стирай;
Мене з війни, із славою
К' собі очідай.
„Не хочу я нічого,
Тільки тебе одного;
Ти будь здоров, мій миленький,
А все пропадай!“
3. Постій, постій, козаче!
Твоя дівчина плаче,
Як тиж єї покидаєш,
Тільки подумай?
Свиснув, крикнув на коня,
„Оставай ся здорова!
Як не згину, то верну ся
Через три года!“

154. Хожу, нужу ручки ломлю.

Andante. con sentimento Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Хо - жу, ну - жу, руч - ки лом - лю, взди - ха - ю до не - ба,

poco riten. З тяж - ким жа - льом про - мов - ля - ю до - лі ме - ні тре - ба.

1. Хожу-нужу, ручки ломлю,
Вздихаю до неба,
З тяжким жалем промовляю:
Долі мені треба.
2. Нещаслива годинонька
Кажда наступає,
Ой! коли ся мій миленьквій
На мене гніває.
3. Стратила я свій вік марне,
Тай і свою долю;
Зосталам ся нещаслива
Як жила в полю.
4. Нещасливе закоханя
Треба занехати;
Любила-го, кохала-го,
Треба перестати
5. Людеж мені розрадили,
Не жичу їм лиха;
Есть у мене Господь Бог,
Той моя потіха.
6. Ой, заросли тії стежки
Мохом і травою,
Де ходила й говорила,
Серденько, в тобою.
7. Ой на воді два голуби
Зимну воду пили;
Бодай тії не сконали,
Що нас розлучили.
8. Ой, як тяжко бідній лозі
Коли вітер віє,
А ще тяжче без кохання,
Коли серце мліє.

155. Ой, чий же то двір.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, чий же то двір? При - то - чив би свій!

a tempo

Хо - ро - ша - я дів - чи - нонь - ка, я хо - див би к ній!

1. Ой чий же то двір?
Приточив би свій!
Хорошая дівчинонька,
Я ходив би к ній!
2. Колиб не бояв ся,
Тоб поженивав ся;
А то лихо що боюсь,—
Із далека подивлюсь!
3. Колиб була ти моя!
Чогоб хтів я в сьвітї?!
Серце, любко, ти моя
Нумо жити в місті.

156. Ой, у поли в поли біл камінь.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, у по - ли, в по - ли біл ка - мінь ле - жить,

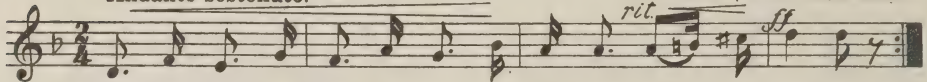
А на то - му ка - ме - не - ви сиз о - рел си - дить.

1. Ой у поли, в поли,
Біл камінь лежить,
А на тому каменеві
Сиз орел сидить.
2. Ой сидить же він сидить,
Думку думас,
Іде козак з України,
Орла питає:
3. Чи був ти, сизий орле,
В моїй стороні,
А чи тужить моя мила
Тепер по мені?
4. Тужить, тужить, тужить,
І в ліжку лежить,
А право рученьку
За серце ся держить.
5. Полетів сизий орел,
Та сів на тяну:
Вийди, вийди, дівчинонько,
Щось тобі скажу:
6. Вийди, дівчинонько,
Скажу тобі вість:
Іде милий, в Україні,
Буде в тебе гість.
7. Встала дівчинонька,
Як не лежала,
А всі свої вірні слуги
Порозбужала:
8. Вставайте, вірні слуги,
Світїте свічі,
Нехайже я подивлю ся
Милому в вічі!
9. Чогож ти, мій миленький,
На личку змарнів?
За тобою, серце моє,
Щом давно видів.
10. Чогож ти моя мила
Так ізмарніла?
За тобою, мій миленький,
Давно виділа.

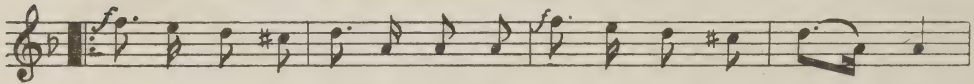
157. Ой, Морозе, Морозеньку.

Andante sostenuto.

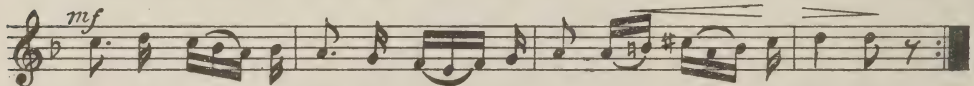
Народна пісня
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, Мо - ро - зе, Мо - ро - зень - ку, ти сла - в - ний ко - за - че,
За то - бо - ю, Мо - ро - зень - ку, У - кра - і - на пла - че.

Не так та - я У - кра - і - на, як те гор - де вій - сько,

За - пла - ка - ла Мо - ро - зи - ха і - ду - чи на мі - сто.

1. Ой Морозе, Морозеньку,
Ти славний козаче!
За тобою, Морозеньку.
Україна плаче;
Не так тая Україна
Як те горде військо,
Заплакала Морозиха
Ідучи на місто.
2. Не плач, не плач, Морозихо!
Не плач, не жури ся,
Ходи з нами з козаками,
Мед-вина напий ся.
„Чогось мені, мої браття,
Мед-вино не петь ся;
Ой десь то мій Морозенько,
Та вже з Турком беть ся.
3. Ой, з за гори, з за крутої
Військо вистунає;
По сам перед Морозенько,
Конем вигравав.
Схилив-склонив головоньку
Коню на гривоньку:
Біднаж моя головонька,
Чужа стороненька!
4. По під гору каменную
Покопані шанці;
Ой, зловили Морозенька
В неділеньку в ранці.
Ой, зловили Морозенька,
Рученьки звязали,
Ой, рученьки та звязали,
До суду віддали.

5. Посадили Морозенька
На тисовім стілці:
Зняли зняли з Морозенька
З чересом червінці.
Посадили Морозенька
На жовтім пісочку:
Зняли зняли з Морозенька
Шовкову сорочку.

6. Посадили Морозенька
На крутій могилі;
Поглядає Морозенько
По всій Україні:
Україна, милий Боже!
І ти горде військо!
Прощай, моя стара ньенько,
І ти люба Прісько!

158. У місточку на риночку.

Moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

У мі - сточ - ку на ри - ноч - ку ка - пе - лі - я гра - ла,
Мо - ло - да - я Бо - дна - рів - на ці - лу, ніч гу - ля - ла.

- У місточку на риночку
Капелія грала,
Молодая Боднарівна
Цілу ніч гуляла.
- Ой як прийшов пан Каньовський
Сто дукатів вийняв
Молодую Боднарівну
Зараз і обійняв.
- „Ой не маєш пан Каньовський
Мене обнимати,
Ой но маєш пан Каньовський
Жінку цюлювати.“
- Ой як взяли Боднарівну
До замку до замку
Там гуляла Боднарівна
З вечера до ранку.
- Як зачали говорити
Усі з тиха люде:
„Тікай тікай Боднарівно,
Віда-ж тобі буде.“
- Ой тікала Боднарівна
Тай через городи,
Жаль ся Боже, Боднарівно,
Твоей слічної вроди.
- Ой тікала Боднарівна
Тай меже домами,
А за нею два козаки
З голими шаблями.
- Оден зламав Боднарівну,
До себе ю тулить,
Ой не тікай, Боднарівно,
Тебе наш пан любить.
- Ой як стрілив, зара забив
Від першого слова,
Бувай бувай Боднарівно
На віки здорова.
- Ой на нашій Боднарівні
Фартушок з мережки,
Куда вели Боднарівну,
То кроваві стежки.
- А на нашій Боднарівні
Жовті черевички,
Куда вели Боднарівну,
То кроваві річки.
- Ой привели Боднарівну
На нове подвіре,
Вийшла ік ній стара мати
Тай очам не вірить.
- Ой як вдарить обі поли
Обома руками:
„То-с ся доно догуляла
З тими двораками!“
- Ой приїхав пан Каньовський
На нове подвіре,
Спитав же він своїх слугів:
„Чи ту Боднарівна?“
- Ой прийшов же пан Каньовський
До нової хати,
Заломив біленькі ручки,
Став ревно плакати.
- „Ой то твоє Боднарівно
Вічнеє накритте,
Збавила ти мене панцтва,
А я тебе життя.“

17. Ой казав (же) пан Каньовський
Столярів наймати,
Молоді Боднарівні
Трумну змайструвати.

18. Ой казав (же) пан Каньовський
Малярів наймати,
Молоді Боднарівні
Трумну змалювати.

19. Ой і казав пан Каньовський
Музики наймати,
Молоді Боднарівні
Аж до гробу грати.

20. Бож то була Боднарівна,
Бож то була гожа,
Як зацвила у городі
Як найкрасша рожа.

159. Очерет лугом гуде.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Andantino. *p* *Vivo.*

О - че - рет лу - гом гу - де, Со - ва луж - ком бро - де, Роз - пра - вляй
сво - ї криль - ця, Ви - гля - дай чор - но - брив - ця. чор - но - брив - ця.

1-та. *2-да.*

1. Очерет лугом гуде,
Сова лужком гуде,
Розправляє свої крильця,
Виглядає чорнобривця.

2. Чорнобривець іде,
На добрийдень несе:
„Як ся маєш моя мила,
Бо ти серце моє!“

3. Бо ти серце моє,
Бо ти любиш мене,
Бо ти любиш мене,
Бо ти підеш за мене!“

7. Ні ти довгий, ні короткий,
Ні безрукий та безногий,
Лиш без верхньої губи,
Як цілуєш, знати зуби.“

4. „Я не серце твоє,
Я не люблю тебе,
Я не люблю тебе,
І не піду за тебе!“

5. „Чи я мамцю не доріс?
Чи я мамцю переріс?
Чи не зрубляна хата,
Що не люблять дівчата?“

6. „Ні ти сину не доріс,
Ні ти сину переріс,
Тай хоть зрубляна хата,
То не люблять дівчата.“

160. Ой їздив чумак.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Adagio. *mp*

Ой, їз - див чу - мак сім літ по до - лах,
Не за - знав він при - го - донь - ки на сво - їх во - лах.

1. Ой їздив чумак сїм лїт по долах,
Не зазнав він пригодоньки на своїх волах.
2. Ой їхав, їхав, на дорозі став,
Воли му ся поболїли, а він сам заслаб,
3. Ой заслаб, заслаб, під возом лежить,
Нїхто го ся не спитає, що єго болить.
4. „Ой болить мене серце й голова,
Бідна-ж моя головонько, чужа сторона...”
5. Чужа сторона, чужїї люде,
Та хто-ж мене поховає, як ми смерть буде? ..
6. Вгорнув ся чумак у новїї кожух,
Обернув ся долів серцьом, віддав Богу дух.
7. В недїлю рано ударили в дзвін,
Посходжав ся, позїжджав ся всьою чумацький рїд,
8. Найстарша сестра найперше прийшла:
„Чумаччику, мїї братчику, деж тя смерть найшла...”
9. Ідуть волоньки та в новїм ярмі:
„Лишилисьмо господара в чужїї сторонї.”
10. Ідуть волоньки, ідуть ричучи,
„Лишилисьмо свого газду в дорозї їдучи...”
11. Прийшли же вони аж під ворота:
„Вийди, вийди, господине, вже газди нема...”
12. „Най бим була вас всїх полупила,
Та я би ся була вами не засмутила.
13. Одних ся збуду, другї набуду,
А я свого господара нїколя не вздру.”

161. На вулиці дудка грає.

Allegretto. *mp* Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

На ву - ли - ци дуд - ка гра - є ме - не ма - ти не пус - ка - є,
жаль ме - ні! Ме - не ма - ти не пус - ка - є, жаль ме - ні!

1. На вулиці дудка грає,
Мене мати не пускає,
Жаль мені!
2. Пусти мене, мамунцю,
Най я трошки потанцюю,
Матінко!
Най я трошки потанцюю,
Утінко!
3. Іди, доно, тай не бав ся,
На вулицю тай вертай ся,
Не гуляй!
4. Щож то мені за гуляння,
На вулицю тай вертанне,
Серцю жаль!
5. Бо то в мене погуляти,
Тиждень дома не бувати,
Лиш гуляти!

162. Гей, гук, мати, гук.

Maestoso.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Гей, гук, ма - ти, гук, де ко - за - ки йдуть,
Ща - сли - ва - я та - я до - ро - жень - ка ку - да во - ни йдуть,
Ща - сли - ва - я та - я до - ро - жень - ка ку - да во - ни йдуть.

1. Гук, гук, мати, гук,
Де козаки йдуть,
Щаслива тая дороженька
Куда вони йдуть.
2. Кудавони йдуть,
Тамбори гудуть,
Попереду своїх вороженьків
Облавою пруть.
3. Зібрались вони
Під рясні дуби,
Та її чекають атамана
На раду к'собі.
4. Атаман іде,
Як голуб гуде,
Та під білою березою
Головку кладе.
5. Атамане наш,
Не бгаєш за нас!
Бо, бач наше товариство,
Як розгардіяш.
6. Не сором тобі
Покидати нас?
І по дебрах сього ліса
Блукати без нас?

163. Розвивай ся ой ти старий дубе.

Marciale.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Роз - ви - вай ся ой, ти ста - рий ду - бе, зав - тра мо - роз
бу - де, Ви - би - рай ся, мо - лодий ко - за - че,
зав - тра по - хід бу - де, бу - де.

1. Розвивай ся, ой ти старий дубе,
Завтра мороз буде,
Вибрай ся молодий козаче,
Завтра похід буде.
2. Я морозу не бою ся,
Завтра розвину ся,
Я походу не бою ся,
Завтра виберу ся.

3. Закропляйте доріженьки,
Щоб ся не курили,
Розважайте отця й неньку,
Щоб ся не журили.
4. Закропляють доріженьки,
А вони ся курять,
Розважають отця й неньку,
А вони ся журають.
5. Приїхав він під коршмоньку,
Низенько склонив ся:
„Прощай, прощай, вся громада,
Може з ким сварив ся.
6. Ой сварив ся, не сварив ся,
Сваритись не буду,
А вже-ж бо вся громада,
Вже-ж я тут не буду.

164. Ой зійшли ся всі бурлаки.

Moderato. Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, зій - шли ся всі бур - ла - ки до чу - жо - і ха - ти,

Тут нам ми - ло, тут нам лю - бо, ра - зом по - гу - ля - ти,

Тут нам ми - ло, тут нам лю - бо, ра - зом по - гу - ля - ти.

1. Ой зійшли ся всі бурлаки
До чужої хати,
Тут нам мило, тут нам люблю,
Разом погуляти...
2. Рідний краю, хато рідна,
Годї вас забути!
Хоть на хвилю рад-бим, рідні
До вас полинуті.

165. Зелена рута, жовтий цвіт

Marciale. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Зе - ле - на - я ру - та, жов - тий цвіт, Не пі - ду за те - бе,

пі - ду в сьвіт, Тай роз - пу - щу ко - су по пле - чу,

не - раз гір - ко, тяж - ко за - пла - чу.

1. Зелена рута, жовтий цвіт,
Не піду за тебе, піду в світ,
Тай розпушу косу по плечу,
Нераз гірко-тяжко заплачу.

2. Ой деж ти мій милий ночуєш,
Що ти мого плачу не чуєш?
Бодай тебе, милий, Бог скарав,
Що ти мене бідну понехав...

3. Зелена рута, чорний пенъ,
Бодай ти ся нудив ніч тай день!
Бодай тебе, милий, Бог скарав,
Що ти мене бідну понехав...

166. А хто іде?

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

А хто і - де? Кум до ку - ми. А що не - се?

Meno mosso.

Пук со - ло - ми. А у тій со - ло - мі че - ре - вич - ки кум - ці,

1-та. кум - ці, люб - ці, го - луб - і мо - їй,

2-да. го - луб - ці мо - їй!

1. А хто іде?
Кум до куми,
А що несе?
Пук соломи.

2. А у тій соломі
Черевички кумці,
Кумці, голубці,
Голубці моїй!

167. Ішов милий горонькою.

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

І - шов ми - лий го - ронь - ко - ю, Ми - ла під го -

ро - ю; За - цвів ми - лий ро жень - ко - ю

Ми - ла ка - ли - но - ю.

1. Ішов милий горонькою,
Мила під горою;
Зацвів милий роженкою,
Мила калиною.

2. „Ой ти живеш на горонці,
А я під горою, —
Чи нудиш ся так за мною,
Як я за тобою?

3. Ой коли-б ти так нудив ся,
Як я за тобою,
Жили-б тоді, моє серце,
Як риба в водою."
4. Рибалочка по беріжку
Та рибоньку удить, —
А милая по милому
Білим світлом нудить.

5. Рибалочка на човнику
Все рибоньку ловить,
А милая по милому
Білі ручки ломить.
6. Рибалочка по беріжку
Як ластівка веться, —
А милая по милому
Як горлиця беть ся.

168. А ти поїхав.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Andante. *mp*

А ти по - ї - хав, ме - не по - ки - нув, А я бід - на - я

mf

пла - чу, Спла - ка - ла'м о - чи як вдень так в но - чи,

riten. *p*

Що сьві - тень - ка не ба - чу.

1. А ти поїхав, мене покинув,
А я бідна плачу,
Сплакалам очи як в день так в ночі,
Що сьвітонька не бачу.
2. Бідна пташина невеликая,
Що по гилонці скаче,
Дурна дівчина тай нерозумна,
Що за гультаєм плаче.

3. Ой як же мені тай не плакати?
Самі сльозоньки лють ся,
Ні мами нема, ні тата нема,
Ні брата, ні сеструнці.
4. Жадна пташина без товариша
Не пробуває в лісі,
Відвінили-сьте, занехали-сьте,
Як ластівоньку в стрісі...

169. Татунцю старенький.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Andantino. *p*

„Та - тун - цю ста - рень - кий, ми йдем ме - жи лю - де,
Та чей - же нам ко - лись тро - хи лек - ше бу - де.

mf *mf*

Як ми ся чо - го нав - чи - мо, Ми ся на - зад до вас

p

вер - не - мо.”

1. „Татунцю старенький, ми йдем меже люде,
Та чей-же нам колись трохи ліпше буде.
Як ми ся чого навчимо,
Ми ся назад до вас вернемо.“
2. „„Чекайте дітоньки, я піду,
Чей я вам матінку приведу,
Чекайте дітоньки, я піду,
Чей я вам матінку приведу.““
3. „Татунцю старенький, хоть бо ви підете,
Вже ви нам матінки тай не приведете,
Такої рідної, як була,
Як дала їстоньки, то й дула.“

170. Ой піду я до млина.

Allegro. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесен.

Ой, пі - ду я до мли - на, до мли - на, Там то мам - цю
А у мли - нї но - ви - на, но - ви - на:

мель - ник, там то мам - цю до - брий, там то мам - цю хо - ро - ший,
ме - ле греч - ку без гро - ший.

1. Ой піду я до млина, до млина,
А у млинї новина, новина:
Там то, мамцю, мельник,
Там то, мамцю, добрий,
Там то, мамцю, хороший,
Меле гречку без грошій.

2. Меле, меле на кіш насипас,
Що насипле, мене пригортає:
Там то, мамцю, мельник, і т. д.

3. Меле, меле, меле, решетує,
Що оберне, мене поцілує:
Там то мамцю мельник, і т. д.

171. Ой там за лісом.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесен.

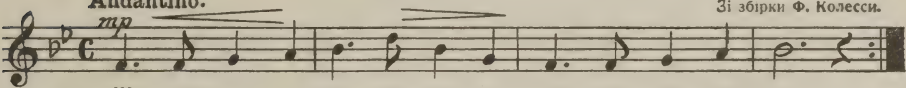
Ой, там за лі - сом, за ду - би - но - ю, Си - дів го - луб - ко
з го - лу - би - но - ю, Си - дів го - луб - ко з го - лу - би - но - ю.

1. Ой там за лісом, за дубиною,
Сидів голубко з голубиною. (2)
2. Цілували ся, обіймали ся,
Одним крилоньком накривали ся. (2)
3. Зважив ся сокіл з близької хати
Голубка вбити, голубку взяти,
За тихий Дунай запровадити.
4. За тихий Дунай, за бистру річку,—
Сиплють голубці яру пшеничку. (2)
5. „Не хочу їсти, не хочу пити,
Нема голубка, нема з ким жити!“ (2)
6. „„Ой єсть у мене дваццять голубів,
Вибирай собі, котрий ти любиш.““ (2)
7. „Та ней же буде дваццять чотири,
Нема такого, як був мій милий!“ (2)

172. Широкеє болонячко.

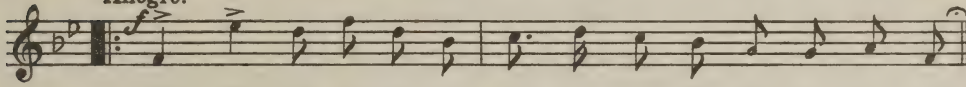
Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Andantino.
mp

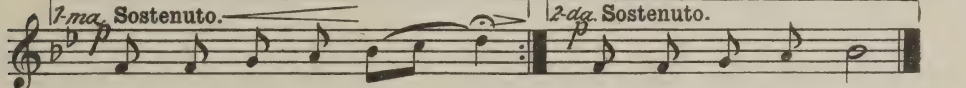
Ши - ро - ке - е бо - ло - няч - ко во - да за - ля - ла,
По - лю - бив я дів - чи - нонь - ку ма - ти не зна - ла.

Allegro.

Гей, гей, ми - лий Бо - же, тож то со - бі дів - ча го - же,
люд - ське, не мо - є, люд - ське не мо - є.

1ma. Sostenuto. **2da. Sostenuto.**

1. Широкеє болонячко вода залляла,
Полюбив я дівчиньку, мати не знала.
Гей, гей, милий Боже,
Тож то собі дівча гоже,
Людське, не моє.
2. Носив я їй подарунки, виділи люди,
Я си думав молоденький, що моя буде.
Гей, гей, милий Боже, і т. д.
3. Ой вийду-ж я в чисте поле, орли воду пють,
Ото моє коханечко до слюбу ведуть.
Гей, гей, милий Боже, і т. д.
4. Один веде за рученьку, другий за рукав,
Третій стоїть, серце болить: любив, та не взяв.
Гей, гей, милий Боже, і т. д.

173. Ой, дуду, дуду, дуду.

Allegretto. *mf* Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, ду - ду ду - ду ду - ду, я - кам бу - ла, та - ка йбу - ду,
чер - во - на - я як ка - ли - на, бом ся ні - чим не жу - ри - ла,
Ой, ду - ду ду - ду ду - ду, бом ся ні - чим не жу - ри - ла.

1. Ой, дуду, дуду, дуду,
Якам була, така й буду,
Червоная як калина,
Бом ся нічим не журила.
Ой, дуду, дуду, дуду,
Бом ся нічим не журила.

2. Високая як та сосна,
Що в зеленім борі росла;
Ой, дуду, дуду, дуду,
Що в зеленім борі росла. } 2

3. Пожену я чередоньку,
Сама піду до домоньку.
Ой, дуду, дуду, дуду,
Сама піду до домоньку. } 2

174. Ой, ти дівчино, перепелонько.

Andantino. *mf* Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, ти дів - чи - но, пе - ре - пе - лонь - ко, пе - ре - ле - сти - лась
мо - є сер - день - ко. Ой, ти дів - чи - но, пе - ре - ле - стонь - ко,
пе - ре - ле - сти - лась мо - є сер - день - ко.

1. Ой ти дівчино, перепелонько,
Перелетилась мов серденько;
Ой ти дівчино, перелестонько,
Перелестилась мов серденько.

2. Ой ти дівчино, як рожевий цвіт,
Завязалась ми молодому сьвіт.
Ой ти дівчино, як рожевий цвіт,
Завязалась ми молодому сьвіт.

175. Сидить голуб на дубоньку.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Andante.

Си - дить го - луб на ду - бонь - ку, го - луб - ка на
„А вже - ж нам ся мій ми - лень - кий лю - би - тонь - ки

во - ді, го - ді. *smf* Як бу - дем ся роз - хо - ди - ти,
Бу - де мо - є, бу - де тво - є
А ще бу - де вна шу - мі - ти

бу - де - мо пла - ка - ти, ва - ти. Ой, шу - мі - ла
сер - день - ко вмі - мо - го.
від го - ло - су

лі - щи - нонь - ка від ві - тру буй - но - го, *D.S. al Fine*

1. Сидить голуб на дубоньку,
Голубка на воді;
„А вже-ж нам ся мій мвленькій,
Любитоньки годі.
2. Як будем ся розходити,
Будемо плакати,
Буде мов, буде твое
Серденько вмівати.
3. Ой шуміла ліщинька
Від вітру буйного,
А ще буде вона шуміти
Від голосу мого.“

176. Понад тими гороньками.

Народна пісня
Зі збірки Ф. Колесси.

Andante moderato.

По - над ти - ми го - ронь - ка - ми, схо - дить мі - сяць ззі - ронь - ка - ми,
А ще вис - ше під - лі - та - є си - вий со - кіл з вір - лонь - ка - ми.
си - вий со - кіл з вір - лонь - ка - ми.

1. di. mi. ni. en. do
2. dawka p

1. Понад тими гороньками,
Сходять місяць в зіроньками,
А ще висше підлітає
Сивий сокіл з вірлоньками.

2. Ой летить же він летить,
Тай крилоньками блудить, —
Ой як тяжко на серденьку,
Як хто кого вірно любить.

177. Брязнули ключики по столу.

Andantino. *mf* Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Бря - ну - ли клю - чи - ки по сто - лу,
За - ржа - ли ко - ни - ки по дво - ру.

1. Брязнули ключики по столу,
Заржали коники по двору.
2. „П-а вже-ж то, матінко, по мене!
Давш мя далеко від себе...
3. На далекое Підгіре,
На широков подвіре.

4. Я-ж того подвіря не сходжу,
Чужому батеньку не вгоджу.
5. Він мене раненько не збудить,
Лиш вийде на село, спогудить.
6. „П-а в мене невістка сонлива,
П-а вна до роботи лїнива!“

178. До Дунаю стеженька.

Andante. *p flebile* Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

До Ду - на - ю сте - жень - ка, до Ду - на - ю сте -
жень - ка, Ту - да йшла мо - ло - день - ка.

1. До Дунаю стеженька, (2)
Туда йшла молоденька.
2. Над Дунаєм стояла, (2)
Русу косу чесала.

3. Русу косу чесала, (2)
В тихий Дунай метала.
4. „Плини, косо, в воду, (2)
Я зараз за тобою.

5. Та ней батенько знає, (2)
За кого мене дає.“

179. Кажуть люди, що я лиха.

Andantino. *mf* Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ка - жуть лю - ди, що я ли - ха, а я Ва - си - ли - ха,

Allegretto. *p* 1-та. 2-да.

Я ся впо - ли на - ро - би - ла, йду до до - му зти - ха, зти - ха.

1. Кажуть люди, що я лиха,
А я Василюха,
Я ся в полю нарибила,
Йду до дому з тиха.

2. Василюхо, буде лихо,
Буде Василь бити,¹²
Та не буде Василюху
Кому боронити...

180. Ой плинуть гусоньки.

Andantino. *mf* Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, пли - нуть гу - сонь - ки би - стрень - ков во - до - ю,

Ой, пли - нуть гу - сонь - ки би - стрень - ков во - до - ю.

1. Ой плинуть гусоньки бистреньков водою,
Гей вийди дівчино, розмов ся зо мною.
2. „Ой не раз я не два з тобов розмовляла,
Таки-ж бо я тобі правди не сказала.
3. Аж тогди я тобі всю правдоньку скажу,
Як мою рученьку із твоєю звяжуть.“
4. Мисли-ж мої, мисли, а деж ви ту зайшли?
Ей то під козаком кониченько бистрий.
5. Кониченько бистрий, тай золота зброя,
Що ти он гадаєш, дівчинонько моя?
6. „Ой я си гадаю на мори втонуті,
Лише не гадаю за тобою бути.
7. Бо на мори сплину, стану, відпочину.
А за тебе піду, на віки загину!“

181. Ой, озму я коновоньки.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Moderato.
mp

Ой, оз - му я ко - но - вонь - ки, тай пі - ду по во - ду,

mf

А там хлоп - ці ри - бо - лов - ці та хо - ро - ші на вро - ду.

dimin.

<p>1. Ой, озму я коновоньки,
Тай піду по воду,
А там хлопці риболовці
Та хороші на вроду.</p> <p>2. „Ой, ви хлопці риболовці,
Ви хороші на вроду,
Возьміть мене в новий човен,
Перевезіть за воду.“</p> | <p>3. Як сідала в новий човен,
То тяженько зітхнула,
Відіхала від берега,
Лиш рученьков махнула.</p> <p>4. „Ой, не жаль ми, ньенько моя,
Ні тебе, ні родини,
Та йно жаль ми, ньенько моя,
Маленької дитини.</p> <p>5. Ой не жаль ми, ньенько моя,
Марно йдуть ми літа,
Через тебе розлучнице
Піду з того світа.“</p> |
|---|--|

182. Сонце низенько.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Andante.
p

Сон - це ни - зень - ко, ве - чір бли - зень - ко, Вий - ди до ме - не

mf

мо - е сер - день - ко, Вий - ди до ме - не мо - е сер - день - ко.

1. Сонце низенько, вечір близенько,
Вийди до мене, моє серденько!
2. Ой вийди, вийди, та не бари ся,
Моє серденько розвеселить ся.
3. Ой вийди, вийди, серденько Галю,
Серденько, рибонько, дорогий кришталю!
4. Ой вийди, вийди, не бійсь морозу,
Я твої ніженьки в шапочку вложу.
5. Через річеньку, через болото,
Подай рученьку, моє золото!
6. Через річеньку, чорез биструю,
Подай рученьку, подай другуку.

7. Ой біда, біда, що я не вдався,
Брів через річеньку, та не вмивався.
8. Ой завернуся, та умрюся,
На свою милую хоч подвблюся.
9. „Ой не вертайся, та не вмивайся,
Ти-ж мені серденько й так сподобався.
10. Ой там криниця під перелазом,
Вмиємось, серденько, обидвоє разом.
11. Моя хустина шовками шита,
Утремось, серденько, хоч буду бита.
12. Бити-ме мати, знати-му за-що:
За тебе, серденько, не за ледащо.“

183. Темна нічка тай невидная.

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесся.

Тем - на ніч - ка тай не - вид - на - я, До - рі - жень - ка
да - ле - ка - я, До - рі - жень - ка да - ле - ка - я.

1. Темна нічка тай невидная,
Доріженька далекая.
2. Коник ми ся спотикає,
Сон головку налягає.
3. Припну коня коло калиночки,
А сам ляжу на край могилочки.
4. Щасливая годинька,
Десь ся взяла дівчинька.
5. І вирвала травиченьку,
Та вдарила по личеньку.
6. „(Ой) встань, козаче, (ой встань) годі спати,
(Наступає) орда, схоче коня взяти,
7. Та коня возьмуть, та кінь другий буде,
Тебе порубають, на світі не буде.“
8. „...Десь ти мене, дівчино, любиш,
Що ти мене так рано будиш.““
9. „Як би я тебе та не любила,
Я би за тобою степов не бродила.
10. Я-ж то тебе із давна кохаю,
Що й на свою славу не вважаю.“

184. Ой ти зоро, зоро вечірняя.

Marciale. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

„Ой, ти зо - ро, зо - ро ве - чір - на - я, По - за чор - ну хма - ру йдеш,
Ти мій ми - лий, ти мій чор - но бри - вий, Ой, деж ти ся зби - ра - єш?”

1. „Ой ти зоро, зоро вечірняя,
Поза чорну хмару йдеш, —
Ти мій милий, ти мій чорнобривий
Ой деж ти ся збираєш?”
2. „Збираю ся, ти моя миленька,
На далеку країну,
Іду полем, іду сивим конем,
Ой вже-ж я там загину...”
3. „Ой ти милий, ти мій чорнобривий
Ночуй нічку зо мною.”
„Ой не буду нічки ночувати,
Щоб' з тобою не заспав.”
4. „Ой не заспиш, ти мій миленький,
Я молода не засплю,
Іно перші кури засьпівають,
То я й тебе пробуджу.”
5. Піють кури, піють перші,
Тай дівчина устала,
Осідлала коня вороного,
Її перед поріг привела.
6. Піють кури, піють другі,
Шіє когут сам оден,
„Вставай милий, вставай чорнобривий,
Бо вже буде білий день.”
7. „Ой дівчино, дівчинонько,
Мати тебе родила,
Як ти знала, що я бідний жовняр
На щож ти мя любила?”
8. Ой ми бідні жовнярочки,
Нешасливі салдати,
Всеред ночі барабаном вдариш,
Всейчас мусим вставати.
9. Всеред ночі барабаном вдарить,
Всейчас мусим вставати,
Їдем мило через кругу гору,
Нікого й не видати.
10. Їдем мило, їдем другу,
Тай нікого й невидать,
Тільки славні, славні господари
По стодолах молотять.”

185. Зажурила ся бідная удовонька.

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

За - жу - ри - ла ся, за - жу - ри - ла ся бід - на - я у - до - вонь - ка,
Що не ско - ше - на, не згро - ма - дже - на зе - ле - на о - та - вонь - ка.

1. Зажурила ся (2) бідная удовонька,
Що не скошена, не згромаджена зелена ставонька.
2. Наймила вна си (2) косариків чотири,
Щоби скосили тай згромадили всі гори тай долини.

3. Косарі косять (2) а вітрець повіває,
Шовкова трава зелененькая на косу налягає.
4. Шовкова трава зелененькая на косу налягає,
Молодий жовняр (2) на ворон-коню грає.
5. Молодий жовняр (2) на ворон-коню грає,
Молода вдова (2) й а з жалю умліває.
6. Кличе синопька (2): „Йди сину громадити!“
А синок каже (2): „„я йду до коршми пити.““
7. Кличе вона-го (2): „та йди копиці класти!“
А синок каже (2): „„я піду ляжу спати.““

186. Там у полі береза стояла.

Marciale. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Там у по - лі бе - ре - за сто - я - ла, На бе - ре - зі
зо - зу - ля ку - ва - ла.

1. Там у полі береза стояла,
На березі возуля кувала.
2. Питала ся возуля берези,
Чом берези гіля не зелене?
3. „Як-же мені зеленее бути,
Підо мною стояли рекрути.
4. Підо мною стояли Татари,
Шабельками гіля й обтвнали.
5. Шабельками гіля й обтинали,
З під корія води добували.
6. З під корія води добували,
Вороного коня напували.“

187. Ой, дуб тай на дуба.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, дуб тай на ду - ба вер - хом по - хи - лив ся. Ой, дуб тай на ду - ба
вер - хом по - хи - лив ся; Їа син до ма - тін - ки з ко - ня по - кло - нив ся.

1. Ой, дуб тай на дуба верхом похилив ся,
Ї а син до матінки з коня поклонив ся.

2. „Ой, коню-ж мій коню, коню вороненький,
Ой, чому-ж ти, коню, та дуже смутненький?
3. Чи ж ти надоїла козацькая зброя?
Чи ж ти надоїла дівчинонька моя?
4. Чи ж ти надоїла гора Кременіная?
Чи ж ти надоїла коршма дубовая.
5. „...Ні ми надоїла козацькая зброя,
Ні ми надоїла дівчинонька твоя.
6. Ні ми надоїла гора Кременіная,
Лиш ми надоїла коршма дубовая.
7. Через поле їдеши й а не попасаш,
Через село їдеш й а не спочиваш.
8. Через воду їдеш й а не наповаш,
До коршми приїдеш, до стовпа впинаш.
9. До коршми приїдеш, до стовпа впинаш.
Сам їдеш до коршми тай сі напиваш.
10. Перед тобов стоїть мід, вино, горівка,
Передо мнов нема й ані стебла сінка.
11. Перед тобов стоять, дівки молодичі,
Передо мнов нема ні краплі водиці.
12. Дай же мені сіна по самі коліна,
Дай же мені вівса й аж по самі перса,
13. Дай же мені води й аж по самі очі,
Та сїдай на мене хоч би серед ночі.““

188. Ой, закувала сива зазуленька.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, за - ку - ва - ла си - ва за - зу - лень - ка
Ой, ви - пра - вля - ла ма - ти сво - го си - на

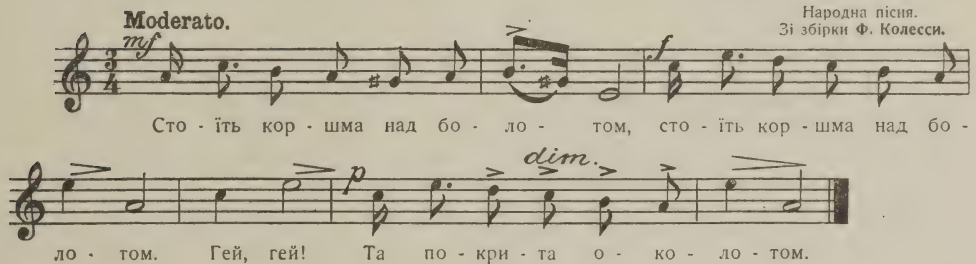
й у виш - не - во - му са - ду, до ці - са - ря на вій - ну.

1. Ой, закувала сива зазуленька
Ї у вишневому саду,
Ой виправляла мати свого сина
До цісаря на війну.
2. „Ой їди сину, любая дитино,
Не довго ся забавляй,
Ой за рік за два, за неділь чотири
До дому ся повергай.“

3. „Ой, Панбіг знає, Панбіг то відає,
Гей чи ся я й поверну,
Ей щось ся мій кінь, мій кінь вороненький
Її у воротіх спотикнув.““
4. „Ой не бпїї сину коня в головоньку,
Не буде ся спотикати,
Ей не зрадь, сину, людської дитини,
Не буде тя Бог карати.““
5. „...Ой не бив жеж я коня в головоньку,
Він ся таки й спотикав,
Ой не зраджав я людської дитини,
За що-ж мене Бог скарав?““

189. Стоїть коршма над болотом.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Сто - їть кор - шма над бо - ло - том, сто - їть кор - шма над бо -
ло - том. Гей, гей! Та по - кри - та о - ко - ло - том.

1. Стоїть коршма над болотом (2) Гей, гей!
Та покрита околотом.	10. „Ой час бурлак уставати,
На долину воли гнати.“
2. Я би єї злотом побив, (2) Гей, гей!
Та що я в нїї гроший пропив.	11. Нї вмивався, нї вгортався,
Не мав ходак, не вбувався,
3. Ішов бурлак й а з панцини,
Та повернув до коршмини.	12. Не мав ходак, не вбувався,
Не мав паса, не впасався.
4. Бурлак в коршмі напиває,
Господиня нарікає.	13. Ой ще до дня три години,
Бурлак з воли на долині.
5. Господиня нарікає,
А господар усе лає:	14. Чорна хмара наступає,
Дробен дощик покрояє.
6. „Її устань дочко, устань мати,
Дай бурлаку вечеряти!“	15. Бурлак ніжки підношає,
Свою матір споминає:
7. „...Нема нічо вечеряти,
Такої лягай бурлак спати.“	16. „Мати-ж моя чорнобрива.
На щось мене породила?“
8. До порога головами,
Її а до стола тай ногами.““	17. Одногось мя сина мала,
Бурлаком есь мя назвала.
9. Ой ще бурлак не вложився,
Вже господар пробудився.	18. Понад річкусь мя носила,
Чомусь мене не втопила?“

190. Ой, на горі та жінці жнуть.

Marciale. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ой, на го - рі та жен - ці жнуть, А по - під го - ро - ю,
до - лом до - ли - но - ю ко - за - ки йдуть.

1. Ой на горі та жінці жнуть,
А попід горою,
Долом долиною
Козаки йдуть.
2. Попереду Дорошенко
Веде своє військо
Славне запорожське
Хорошенько.
3. По середині пан хорунжий,
Під ним кониченько,
Під ним вороненький
Сильне дужий.
4. А по заду Сагайдачний,
Що проміняв жінку
На тютюн та люльку
Необачний.
5. Гей вернися Сагайдачний!
Возьми свою жінку
Віддай тютюн, люльку
Необачний.
6. Мені з жінкою не возить ся,
А тютюн та люлька
Козаку в дорозі
Знадобиться.
7. Гей, хто в лісі, озовися,
Та викрешем вогню,
Та запалим люльку,
Не журися!

191. Ти, козаче, собою.

Allegro. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ти ко - за - че со - бо - лю, ти ко - за - че со - бо - лю,
Возь - ми ме - не, сер - день - ко з со - бо - ю, з со - бо - ю.

1. Ти, козаче, собою
Возьми мене, серденько, в собою.
2. Возьми мене в собою,
Буду тобі, серденько, женою.

192. Ой на горі жито.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Andante moderato.

Ой на го - рі жи - то, на до - ли - ні жи - то,

Sostenuto.

В чи - стім по - ли край до - ро - ги ко - за - ка за - би - то.

1. Ой, на горі жито,
На долині жито,
В чистім поли край дороги
Козака забито.
2. Забито, забито,
Затягнуто в жито,
Червоною китайкою
Оченька накрито.
3. Ой, устань, козаче,
Устань молоденький:
Ходить, блудить коло тебе
Твій кінь вороненький.
4. Та най же він блудить,
Най же він блукає,
Він до мої дівчиноньки
Дороги питає.

ВАРЯНТ.

1. Ой, на горі жито,
На долині жито,
В чистім поли край дороги
Козака забито.
2. Вбито ж його, вбито,
Затягнуто в жито,
Червоною китайкою
Голову накрито.
3. Ой, прийшла дівчина
З чорними очима,
Відкрила китайчу
Тай заголосила.
4. Ой, устань, козаче,
Устань молоденький,
Ходить, блудить коло тебе
Твій кінь вороненький.
5. Ой, най же він блудить,
Най нічку ночує,
Та чейже він до родини
Дороженьку чує.

193. Ой, Січ мати.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Andante.

Ой, Січ ма - ти, ой, Січ ма - ти,

а Ве - ли - кий Луг бать - ко, Гей! що в Лу - зі

до - бре за - ро - би - ти, те у Сі - чи про - пи - ти.

1. Ой, Січ мати, ой Січ мати,
А Великий Луг батько,
Гей! що в Лузі добре заробити,
Те у Січи пропити.
2. Та літає орел, та літає сизий
По високій високости,
Ой, плаче козак, плаче старесенький,
Що по своїй молодости.
3. Ох, і молодосте, одрадоште,
На серденьку своя воля!
Що всі люди нощь та гуляють,
Тільки моя бідна доля.
4. Літа мої молодії
Де ви ся поділи?
Ой чи в луги, чи в байраки
Геть від мене відлетіли.
5. Козацькая здобиченька
Марно пропадає:
Тиждень козак зароблає,
За один день пропиває.

194 Ой, у поли два явори.

Adagio. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, у по - ли два я - во - ри,
тре - нень - тий зе - ле - нень - кий,
Та за - не - ду - жав *ten.* у до - ро - зі *dimin.*
espressivo чу - мак мо - ло - день - кий.

1. Ой, у поли два явори,
Третій зелененький,
Та занедужав у дорозі,
Чумак молоденький.
2. Та занедужав у дорозі,
Прийшлось помирати:
„Та прошу-ж, братця, вісь покірно,
Дайте ненці знати.
3. Та прошу-ж, братця, вісь покірно,
Дайде ненці знати,
Та нехай вийде на границю
Чумака ховати.“
4. Ой як вийшла стара мати
А й сина ховати,
Тай повернула біле личко
Супроти сонечка.
5. „Тай оцез тобі, мій синочку,
Тяжке важке життя,
Що не шанував отця її неньку,
Такеж тобі пуття.“
6. „Та прошу-ж мати, не гнівайте,
Хороше сховайте,
Та викопай, ненько моя,
Глибоку долину.
7. Тай нагорни, ненько моя,
Високу могилу,
Тай посади, ненько моя,
Червону калину.
8. Тай почепи, ненько моя,
Червону хустину.
А щоб пішла вся славоцька,
На всю Україну.“

195. Та забілили сніги.

Molto sostenuto.
a piena voce, espress.

Народна пісня
Зі збірки М. Лисенка.

1. Та за - бі - лі - ли сні - ги, за - бі - лі - ли бі - лі,
шей ді - бро - вонь - ка. 2. Шей ді - бро - вонь - ка,
3. Шей го - ло - вонь - ка,
ка, та за - бо - лі - ло ті - ло, бур - лаць - ке - є
ка, ні - хто не за - пла - че по бі - ло - му
бі - ле, шей го - ло - вонь - ка.
ті - лу, по бур - лаць - ко - му.

1. Та забілили сніги
Забілили білі
Щей дібровонька;
2. Щей дібровонька —
Та заболіло тіло,
Бурлацькеє біле,
Щей головонька!
3. Щей головонька —
Ніхто не заплаче
По білому тілу,
По бурлацькому:
4. По бурлацькому —
Ні отець, ні мати,
Ні брат, ні сестриця,
Ні жона його;
5. Ні жона його —
А тільки заплаче
По білому тілу
Товариш його.
6. Товариш його —
„Прости-ж мене, брате,
Вірний товаришу,
Може я й умру.
7. Може я й умру —
Зроби-ж мені, брате,
Вірний товаришу,
З клен-древа труну;
8. З клен-древа труну —
Поховай мене, брате,
Вірний товаришу,
В вишневім саду.
9. В вишневім саду —
В вишневім садочку,
На жовтім пісочку
Під рябиною.
10. Під рябиною —
Рости, рости древо,
Тонке, високеє,
Кучерявеє!
11. Кучерявеє —
Та розпусти гілля
З верху до кореня,
Лист до долоньку!
12. Лист до долоньку —
Укрий моє тіло
Бурлацькеє, біле,
Щей головоньку!
13. Щей головоньку —
Та щоб моє тіло
Бурлацькеє біле
Тай не чорніло.
14. Тай не чорніло —
Від ясного сонця,
Від буйного вітру
Тай не марніло!

196. Та туман яром котить ся.

Allegro non troppo.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Та ту - ман я - ром ко - тить ся, гу - лять хлоп - цям
хо - четь ся. Ой, го - ре, го - ре не бі - да, гу - лять хлоп - цям

1. та. 2. да.

хо - четь ся. - хо - четь ся.

1. Та туман яром котить ся,
Гулять хлопцям хочеть ся, —
Ой горе, горе не біда,
Гулять хлопцям хочеться.
2. Та гуляй парню молодій,
Поки не зазнав біди, —
Ой горе, горе не біда,
Поки не зазнав біди.
3. Дівка плаче, ридає,
Вона волі не має, —
Ой горе, горе не біда
Вона волі не має.
4. В саду вишенька цвіте,
Козак до дівчини йде, —
Ой горе, горе не біда,
Козак до дівчини йде.
5. В саду вишня зацвила,
Дівка парня поняла, —
Ой горе, горе не біда,
Дівка парня поняла.

197. Ой, послала мене мати.

Poco allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, по - сла - ла ме - не ма - ти зе - ле - но - го жи - та жа - ти,
А я жи - та не жа - ла, в бо - ро - зень - ці ле - жа - ла.
в бо - ро - зень - ці ле - жа - ла.

1. та. 2. да.

1. Ой послала мене мати
Зеленого жита жати
А я жита не жала. } 2
В борозенці лежала. }
2. Ушли хлопці по козелці
Знайшли дівку в борозенці:
„Чого, дівко, лежиш,
Чом ти жита не жнеш?“ } 2

3. Як би знала, що ти мій,
Дала-б тобі кожух свій,
Кожух білий комір чорний,
Хлопець гарний, ще й моторний. } 2

4. Куди не йду, то дивлюся
Все на той край, де Маруся
Марусино-ж моя,

Ой до чого довела,
Ой до чого довела:
Нема в хаті помела.

198. Туман яром...

Andante moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

1. Туман я - ром, пше - ниченька ла - ном, в до - ли - ні о - вес,
В до - ли - ні о - вес, Не по прав - ді,
2. Зо мно - ю жи - веш Прий - де ве - чір,
мо - ло - дий ко - за - че, зо мно - ю жи - веш.
ве - чір ве - чо - ри - на, до ин - шо - і йдеш.

1. Туман яром,
Пшениченька ланом,
В долині овес;
В долині овес —
Не по правді,
Молодий козаче,
Зо мною живеш,
2. Зо мною живеш, —
Прийде вечір,
Вечір вечорина
До иншої йдеш.
3. До иншої йдеш —
А до мене
Стиха, стихесенька
Голос подаєш.
4. Голос подаєш —
„Ой обсади,
Молода дівчино,
Виноградом двір.
5. Виноградом двір —
Щоб не заходив,
Як вечір приходять,
Голосочок мій.”
6. Голосочок мій —
„Вже-ж я садила,
Уже й полувала,
Не приймаєть ся.
7. Не приймаєть ся —
За тобою
Молодий козаче,
Побиваю ся!“
8. Побиваю ся —
„Ой посади,
Молода дівчино,
Зелену вербу.
9. Зелену вербу —
Куди йтиму,
Куди йхатиму
До тебе зайду.

10. До тебе зайду —
Ой вистели,
Молода дівчино,
Килимами.
11. Килимами двір —
Щоб не покаляв я
Червоних чобіток,
Золотих підків.“
12. Золотих підків —
„Бодай же ти.
Молодій козаче,
Сього не діждав.
13. Сього не діждав —
Щоб ти мої
Червоні килими
Чобітьми топтав.
14. Чобітьми топтав —
Моя мати
Сі килими ткала
Столи застелять.
15. Столи застелять —
А не тобі,
Превражий ти сину,
Чобітьми топтать.““

199. Кучерява Катерина.

Poco Allegretto.
leggero giocoso

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

dim.

Ку - че - ря - ва Ка - те - ри - на чи - пля - ла - ся

до Мар - ти - на: „Ой, Мар - ти - не. до - бро - ді - ю,

rit. *f* *2-da.* *2-da volta sempre f*

сва - тай ме - не у не - ді - лю. у не - ді - лю.

1. Кучерява Катерина
Чіпляла ся до Мартина:
„Ой Мартине, добродію,
Сватай мене у неділю.“
2. „Катерино любя, мила,
Сватав тебе-б, так не сила:
Не до жартів, до любови
В Катерини чорні брови.“

200. Козаченьку, куди йдеш.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

„Ко - за - чень - ку ку - ди йдеш? Не вже жа - с - лю

не ма - єш?“ „Ой, не плач же, дів - чи - но, не жу - рись,

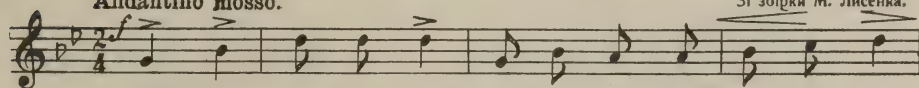
та до мо - го сер - день - ка при - гор - нись““

1. „Козаченьку, куди йдеш?
Не вже жалю не маєш?“
„„Ой не плач же, дівчино, не журись,
Та до мого серденька пригорнись.””
2. „Я без тебе загину,
Як ти підеш в чужину.“
„„Ой не плач же, дівчино, не журись,
Та до мого серденька пригорнись.””
3. „Не накликай же біду,
Бо без тебе пропаду.”
„„Ой не плач же, дівчино, не журись,
Та до мого серденька пригорнись.””
4. „Чи тебе лихо жене?
Вачу, зрадиш ти мене...”
„„Я верну ся, серденько, в осени,
Як упаде листячко з калини.””
5. Ждала дівка навісна,
Мина осінь і весна;
Нема, нема козаченька, тай не чуть.
Злії люди, вороженьки вже кують.
6. А як жито зацвіло,
Прийшла вістка у село:
Не вертатись вже до тебе козаку,
Заснув в степу він сердега до віку.

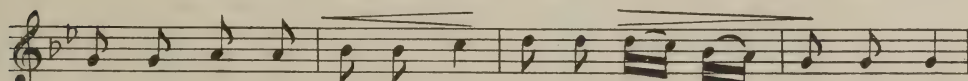
201. Чом, чом не прийшов.

Andantino mosso.

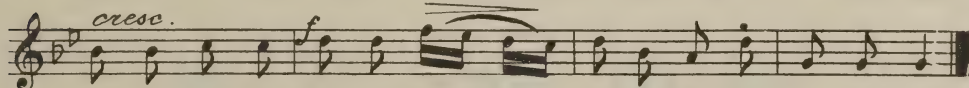
Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Чом, чом не прий - шов, як ще мі - сяць не зій - шов?

То - ді те - бе при - не - сло, як со - неч - ко і - зій - шло,

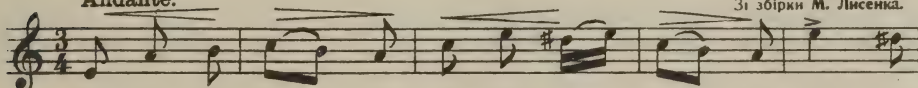
То - ді те - бе при - не - сло, як со - неч - ко і - зій - шло.

1. Чом, чом не прийшов,
Як ще місяць не зійшов?
Тоді тебе принесло,
Як сонечко ізійшло.
2. Прийди милий, прехороший,
Скинь чоботи, прийди босий,
3. Чом, чом не прийшов,
Як я говорила?
А у мене цілу нічку
Сьвічечка горіла.

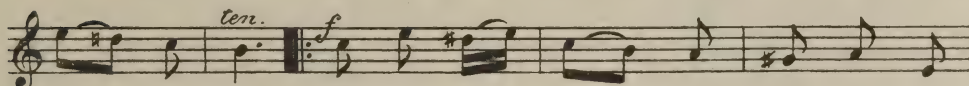
202. Ой, наступає та чорна хмара.

Andante.

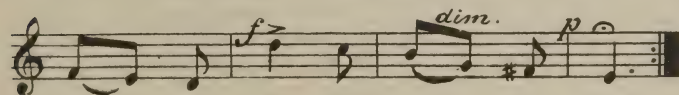
Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, на - сту - па - є та чор - на хма - ра, став дощ

на - кра - пать; Ой, там зби - ра - лась бід - на го -

ло - та до' корш - ми гу - лять.

1. Ой наступає та чорна хмара,
Став дощ накрапати;
Ой, там збиралась бідна голота
До коршми гулять.
2. Темна хмара наступила,
Став дощик іти;
„Благослови, отамане,
Намет напаяти”
3. Ой напаяли козаченьки
Червоний намет,
Тай проть вони горілочку,
Ще й солодкий мед.
4. Усі пани, усі дуки
У наметі сіли,
Наша браття сіромашня
Та й не посьміли.
5. Наша браття сіромашня
Не посьміли,
Взяли квартиру горілки з жарту,
На дощі сіли.
6. Прийшов же наш пан отаман,
Стало йому жаль,
Над своєю голотою
Жупан свій розіп'яв.
7. Іде багач, іде дукач,
П'ян валяєть ся,
Із нашої голотоньки
Насьміхаєть ся,
За що тая голотонька
Напиваєть ся.
8. Ой як крикне пан отаман
На свою силу:
Візьміть, візьміть превража дуку,
Вибийте в шию.
9. Один бере за чуприну,
Другий дула бє:
„Не йди, не йди превража дуко,
Де голота пє.”
10. Пішов багач, пішов дукач
І не оглядявсь,

Десятому закаував,
Щоб не насьміхавсь.

203. Ой, чий же це двір

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, чий же це двір та но - ва - я ха - та? Хо - ро ша - я
дів - чи - на тіль - ки не ба - га - та, хо - ро - ша - я дів - чи - на
тіль - ки не ба - га - та.

1. „Ой, чий же це двір
Та нова хата?
Хорошая дівчина,
Тільки не багата.
2. Ой чий же це двір?
Приточив би свій,
Хорошая дівчина
Оженив ся-б на їй.
3. Коли-б же ти, дівчино,
Трошки багатенька,
Взяв би тебе за рученьку,
Повів до батенька.”
4. „„Коли-б же я, козаченьку,
Трошки багатенька,
Наплювала-б я на тебе
Ї на твого батенька.

204. Не топила, не варила.

Andante mosso. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Не то - пи - ла, не ва - ри - ла, на при - піч - ку
 жар, жар, жар! Як я пі - ду з сьо - го се - ла,
 ко - мусь бу - де жаль, жаль!

<p>1. Не топила, не варила
 На припічку жар (3);
 Як я піду з свого села,
 Комуś буде жаль (2)!</p> <p>2. Не топила, не варила,
 На припічку димно (2);
 Як я піду з свого села,
 Комуś буде дивно.</p> | <p>3. Не топила, не варила,
 На припічку попів (2);
 Як я піду з свого села,
 Зостанеть ся сокіл.</p> <p>4. Не топила, не варила,
 На припічку каша (2);
 Прошавайте сусідоньки,
 Тепер я не ваша.</p> |
|---|--|

205. Ой, летіла горлиця.

Andantino mosso. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, ле - ті - ла гор - ли - ця че - рез сад,
 че - рез сад, гей! Роз - пу - сти - ла пі - ряч - ко
 на ввесь сад, гей. на ввесь сад.

<p>1. Ой, летіла горлиця через сад,
 Черед сад, гей!
 Розпустила пірячко на ввесь сад,
 Гей, на ввесь сад.</p> | <p>2. „Ой хто-ж тебе пірячко ізбере,
 Ізбере, гей!
 О той мене молодюгу забере,
 Гей, забере.”</p> <p>3. На курочці пірячко в один ряд,
 В один ряд, гей!
 Любімо ся, серденько, в один лад,
 Гей, в один лад.</p> |
|--|--|

206. Козак одїзджає.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ко - зак од - їз - джа - є, дїв - чи - нонь - ка пла - че:
„Ку - ди ї - деш, ко - за - че? Ко - за - че со - бо - лю,
візь - ми ме - не із со - бо - ю на Вкра - ї - ну да - ле - ку

1. Козак одїзджає,
Дівчинонька плаче:
„Куди їдеш, козаче?
Козаче соболу,
Візьми мене із собою
На Україну далеку.”
2. „Дівчинонько мила,
Що будеш робила
На Україні далекій?”
„Вуду хусти прала,
Зеленого жита жала
На Україні далекій.”

3. „Дівчинонько мила,
Що будеш ти їла
На Україні далекій?”
„Сухарі з водою,
Аби, серце, із тобою
На Україні далекій.”
4. „Дівчинонько мила,
Де будеш ти спала
На Україні далекій?”
„В степу під вербою,
Аби, серце, з тобою
На Україні далекій.”

207. Гейі, не дивуйте, добрії люде.

Marciale. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Гей, по - слу - хай - те, гей, по - ві - дай - те, що на Вкра - ї - ні пов
ста - ло: Що за Да - ше - вим, під Со - ро - ко - ю
мно - же - ство Ля - хів про - па - ло, мно - же - ство Ля - хів про - па - ло.

1. Гей послушайте, гей повідайте
Що на Україні повстало:
Що за Дашевим, під Сорокою
Множество Ляхів пропало.

2. Гейі, Перебийнісі просить немого,
Сімсот козаків з собою, —
Рубає мечем голови з плечей,
А решту топить водою.

3. Ой, пийте, Ляхи, води з калюжі,
Води болотяній;
А що пивали на тій Україні
Вина та меди ситнії...
4. Дивують панки, вражії синки,
А що козаки вживають;
Вживають вони щуку, рибаху,
Ще й саламаху з водою.
5. Ой, чи бач, Ляше, що пан Хмельниць-
На жовтім піску підбив ся? [кий
Од нас, козаки, од нас, юнаки,
Ні один Ляшок не вкрив ся.
6. Ой, чи бач, Ляше, як козак пляше
На сивім кони гуляє?
З мушкетом стане, аж серце вяне,
А Лях од жаху вмирає.
7. Ой, чи бач, Ляше, що по Случ наше,
По Костянюю могилу?
Як не схотіли, забунтували,
Тай утерали Україну.
8. Ой, та зависли Ляшки, зависли,
Як чорна хмара на Вислі;
Не попустимо Ляхів із Польщі,
Та поки нашої життя.
9. Гей, ну, козаки, гей, та у скоки,
Та заберімо ся в боки.
Загнали Ляників геть аж за Вислу,
Не вернуть ся і в три роки...

208. Та нема гірш нікому.

Andante poco moderato.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Та не - ма гірш ні - ко - му,
як тій си - ро - ти - ні: Ні - хто не при -
гор - не при ли - хій го - ди - ні.

1. Та нема гірш нікому,
Як тій сиротині:
Ніхто не пригорне
При лихій годині.
2. Та не пригорне батько,
Не пригорне мати,
Тільки той пригорне,
Що, думає взяти.
3. Та налетіли гуси
З далекого краю,
Замутили воду
В тихому дунаю.
4. Та бодай сірі гуси
З пірятьсяк пропали,
Що нас розлучили,
Як голубів пару.
5. Як ми кохали ся
Як зерно в горієї,
Тепер розійшли ся,
Як туман по лієї.
6. Як ми кохали ся,
Як голубів пара,
Тепер розійшли ся,
Як чорная хмара.
7. Ой, у полі криниця,
Там вода лиснеть ся;
А люде говорять,
Що я ледащиця.
8. Що я ледащиця,
Не хочу робити,
Та іду в корчомку
Мед, горілку пити.

209. Ой, по горах, по долинах.

Andante moderato.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, по го - рах, по до - ли - нах, по ши - ро - ких
у - кра - ї - нах, Ой, там ко - зак по - хо - жа - є,
ко - ни - чень - ка про - во - жа - є.

1. Ой, по горах, по долинах,
По широких українгах,
Ой, там козак поважає,
Кониченька проважає.
2. Кониченька проважає
І сам себе розважає,
І сам себе розважає,
Кого любить, та немає.
3. Ой як крикнув на м'ялого:
Сідлай коня вороного,
Сідлай коня вороного,
А під мене буланого.
4. Ти, місяцю, світи, світи,
Ворон коню біжи, біжи,
Ти, місяцю, просвіщай ся,
Ворон коню поспішай ся.
5. Ой, став місяць примеркати,
Ой, став коник приставати;
Як приїхав під ворота,
Вийшла мила крашча золота.
6. Здрастуй, здрастуй моя мила,
З ким ти сю ніч говорила?
„Із стіною; із німою,
Тепер, серце, із тобою.”
7. Бере коня за поводи,
Козаченька за рученьку,
Веде коня на слайницю.
Козаченька у світлицю.
8. Дає коню вівса сїна,
Козакови меду й вина,
Сама сїла, задумала,
Карі очі зарумала.
9. Щож ти, мила, задумала,
Карі очі зарумала,
Чи жаль тобі вівса сїна,
Чи жаль тобі меду вина?
10. Чи жаль тобі вівса сїна,
Чи жаль тобі меду вина?
Як жаль тобі меду вина,
То я не твій, ти не моя.
11. „Не жаль мені вівса й сїна,
Не жаль мені меду й вина,
Ой, жаль мені свого світа,
Що йдуть мої марно літа.

210. Полюбила коваля.

Andante mosso.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

По - лю - би - ла ко - ва - ля, та й не - до - ля - мо - я:
Я - ж ду - ма - ла ку - че - ря - вий, аж і чу - ба не - ма.

1. Полюбила коваля,
Тай недоля моя:
Я-ж думала кучерявий,
Аж і чуба нема.
2. Хоч його й не тропки,
Та не кучері;
А вже-ж мені шолудиві
Надокучили.

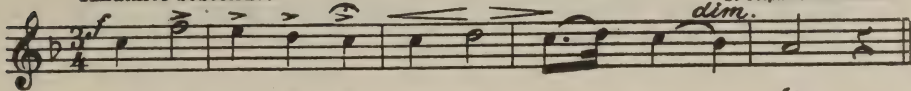
3. Полюбила панича
Петра Павловича,
Та не знаю, що робить,
Чи покинуть, чи любить?
4. Та не знаю, що робить,
Чи покинуть, чи любить?
Покинути жаль буде,
Судитимуть нас люде.

5. Ти не піп, ти не дяк,
Не цілуй мене так;
Нехай мене поцілує
Запорозький козак.

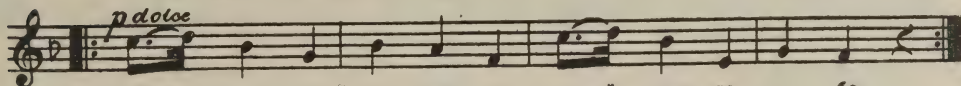
211. Ой, знати, знати.

Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, зна - ти, зна --ти, хто ко - го лю - бе:

Сти - сне до сер - день - ка ще й при - го - лу - бе.

1. Ой, знати, знати
Хто кого любе:
Стисне до серденька,
Ще й приголубе.
2. Ой, знати, знати,
В кого є дочки:
Вгоптані стежечки
Через садочки.
3. Ой, знати, знати,
Хто не жонатий:
Білеє личенько
Як в паненяти.
4. Ой, знати, знати,
Хто оженив ся:
Скорчив ся, зморщив ся,
Ще й зажурив ся.
5. Ой горе тому
Нежонатому,
Як тому горщечку
Та й щербатому,
6. Що кипить, кипить,
Та все збігає:
Куди повернеть ся,
Щастя немає.

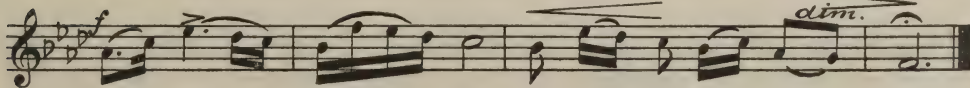
212. Тече річка беріжками.

Moderato.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Те - че річ - ка бе - ріж - ка - ми, те - че річ - ка лу - гом.

Гей, гей! Гей, гей! те - че річ - ка лу - гом.

1. Тече річка беріжками,
Тече річка лугом;
Гей, гей! гей, гей!
Тече річка лугом.
2. Чом до мене не заходиш,
Як ідеш ти з плугом?
Гей, гей! гей, гей!
Як ідеш ти з плугом?
3. „Як до тебе заходити,
То ти кажеш сісти,
Гей, гей! гей, гей!
То ти кажеш сісти,
4. А як же ми поберемось,
Що ми будем їсти?
Гей, гей! гей, гей!
Що ми будем їсти?”
5. Ой, ти будеш молотити,
А я буду прями,
Гей, гей! гей, гей!
А я буду прями.
6. То буде з нас цього хліба
І в голови покласти.
Гей, гей! гей, гей!
В голови покласти.

213. Ой, на горі та жєнці жнуть.

Poco andante, marciale.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, на го - рі та жєнці жнуть; А по під го - ро - ю,
по під зе - де - но - ю ко - за - ки йдуть, ко - за - ки йдуть.

1. Ой на горі та жєнці жнуть,
А по під горою,
Долом долиною
Козаки йдуть.
2. Попереду Дорошенко
Веде своє військо
Славне запорожьське
Хорошенько.
3. По середині пан хорунжий,
Під ним кониченько,
Під ниі вороненький
Сильне дужий.
4. А по заду Сагайдачний,
Що проміняв жінку
На тютюн та люльку
Необачний.
5. Гей верни ся Сагайдачний!
Возьми свою жінку
Віддай тютюн, люльку
Необачний.
6. Мені з жінкою не возить ся,
А тютюн та люлька
Козаку в дорозі
Знадобить ся.
7. Гей, хто в лісі, озови ся,
Та викрешем вогню,
Та запалим люльку,
Не жури ся!

214. Ой, ізза гори та буйний вітер віє.

Sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, із - за го - ри та буй - ний ві - тер ві - є,
Ой, там у - ді - вонь - ка та пше ни - чень - ку сі - є.

1. Ой, ізза гори та буйний вітер віс,
Ой там удівонька та пшениченьку сїс.
2. А посїявши, стала волочити,
А заволочивши, стала Бога просити:
3. „Ой, уроди, Боже, та пшениченьку яру
На вдовиних діток, та на вдовину славу!”
4. Ой, ще-ж удівонька та до дому не дійшла,
А вже кажуть люде, що пшениченька зійшла.
5. Ой, ще-ж удівонька та на лавці не сїла,
А вже кажуть люде, що пшениця поспїла.
6. Як пішла удова пшениці глядіти:
„Горенько-ж менї, що малесенькі діти!
7. Діти-ж мої, діти, та горе менї з вами,
Ой, що немає та старшого над вами!”
8. „„Мати наша, мати, та не жури ся нами:
Ми повиростаєм, розійдемося самі.
9. Ой, буде нас, мати, по степах по долинах,
Ой, буде нас, мати, по всіх країнах.
10. Будеш же ти, мати, як зозуля кувати,
А нікому буде тобі й пити подати.

215. Коло млина, коло броду.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ко - ло мли - на, ко - ло бро - ду, ко - ло мли - на,
ко - ло бро - ду. Два го - лу - би пи - ли во - ду.

1. Коло млина, коло броду,
Два голуби пили воду.
2. Вони пили, буркотїли,
Ізнялися, полетїли.
3. Ізняли ся, полинули,
Крильцками стрепенули.
4. Крильцками стрепенули,
Про кохання спомянули.
5. Тому горе, що кохає,
З стрімен ніжок не виїмає.

216. Шумить-гуде дібрівонька.

Moderato Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Шу - мить гу - де ді - брі - вонь - ка, Пла - че ту - жить у - ді - вонь - ка,
Пла - че ту - жить і ри - да - є: со - бі па - ронь - ки не ма - є.

1. Шумить гуде діврівонька,
Плаче тужить удівонька,
Плаче тужить і ридає:
Собі пароньки не має.
2. „Ой, Боже мій милостивий,
Літа трачу без дружини!”
Деж ти живеш проживаєш,
Собі пароньки не маєш?
3. Деж ти живеш проживаєш,
Собі пароньки не маєш?
„Ой я живу у пустини
Літа трачу без дружини!”
4. Чи я в такий час родив ся,
Що з парою розлучив ся?
Чи такі куми були,
Щастя долі не вділили?
5. Чи такі куми прийшли,
Щастя долі не принесли?
А чи така баба брала,
Щастя долі не давала?
6. Боже з неба високого,
Глянь на мене нещасного,
Глянь на мене, що я прошу,
Дай мені долю хорошу.
7. Осїдлаю кониченька,
Осїдлаю вороного,
Тай поїду, побуваю,
З дівчатами погуляю.
8. Тай поїду, побуваю,
З дівчатами погуляю;
Ой чий то хати білі,
Що дівчата молодії.
9. Хиба піду утоплю ся,
Або́б камінь розібу ся:
Нехай будуть люде знати,
Як з любощів помірати.

217. Ой, мій милий умер, умер.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Oй, мій ми - лий у - мер, у - мер, та в ко - мо - рі ду - ду за - пер,
А я пі - шла му - ку бра - ти, ста - ла ме - ні ду - да гра - ти.

1. Ой, мій милий умер, умер,
Та в коморі дуду запер,
А я пішла муку брати,
Стала мені дуда грати.
2. Ой, ти дуда-ж моя дуда,
Я молода сюда-туда,
На вирисядки та в долоні,
Пішла мука по коморі.

218. Гарбуз білий качаєть ся.

Andante mosso.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Гар - буз бі - лий ка - ча - єть ся, чо - го ста - рий чи - пля - єть ся;
При - че - пив ся гар - ма - дар - ма, за - ди - вив ся, що я гар - на, що я гар - на.

1. Гарбуз білий качаєть ся,
Чого старий чіпляєть ся;
Приченив ся гарма-дарма,
Задивив ся, що я гарна.
2. Відчепи ся, дармоїде,
Бо до мене кращій їде;
Ой, хоч їде, хоч не їде,
Відчепи ся дармоїде.
3. Тим я тебе не злюбила,
Що матінка не звеліла,
Тай батькови не хочеть ся,
Бо вустілка волочить ся.
4. Ой, мамцю моя,
Люблю Гриця коваля!
Я до печі, він за плечі:
Чепурушко моя!
5. Ой, мамцю моя,
А я донька твоя:
Було мене вчити бити,
Як маленька була.
6. А тепер вже я велика,
Треба мені чоловіка,
Не старого, не малого,
Козаченька молодого.

219. Максим козак Залізняк.

Poco moderato.
leggiere

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Мак - сим ко - зак За - ліз - няк, ко зак з За - по - ро - жа,
Як ви - і - хав на Укра - ї - ну як пов - на - я ро - жа

1. Максим козак Залізняк
Козак з Запорожа,
Як виїхав на Україну
Як повная рожа.
2. Зібрав війська сорок тисяч
В місті Жаботині,
Обступили город Умань
У одній годині.
3. Обступили город Умань,
Поробили шанці,
Як вдарили з семи гармат
У середу п ранці.
4. Як вдарили з семи гармат
У середу в ранці,
Накидали у годину
Ляхів повні шанці.
5. Не одна ляцька вдова
З города втікала,
Не одна бідна мати
Із дітьми прощалась.
6. Не одна панські кудрі
З горя поривала
Не одна чорнявая
По милім ридала.
7. Оттак козак Залізняк
За родину бив ся,
І за тоє вічній славі
В внуках заручив ся.

220. Ішов козак дорогою.

Andante moderato.
mp

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

І - шов ко - зак до - ро - го - ю, зе - ле - но - ю ді - бро - во - ю.

1. Ішов козак дорогою,
Зеленою дібровою.
2. Зеленою дібровою,
Та стрів дівку молодую.
3. „Ой, дівчино моя, Галю,
Щось я тобі казать маю.
4. Щось я тобі казать маю,
Сім загадок загадаю.
5. Не дгадаєш — дурна будеш,
Одгадаєш, моя будеш.
6. Ой, що веть ся коло дровця?
Ой, що росте без кореня?
7. Ой, що свѣтить круту гору?
Ой, що біжить без прогону?
8. Ой, що росте без колосу?
Ой, що плаче без голосу?
9. Ой, що плаче без голосу?
Ой, що січе русу косу?”
10. „Хиба-б же я дурна була,
Щоб я тобі не дгадала:
11. Що хміль веться коло дровця,
Камінь росте без корінця.
12. Місяць свѣтить круту гору,
Вода біжить без прогону.
13. Трава росте без колосу,
Роса плаче без голосу,
14. Роса плаче без голосу,
Журба січе русу косу.”

221. Ой, у полі криниченька.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, у по - лі кри - ни - чень - ка, з не - і во - да про - ті -

ка - є, з не - і во - да про - ті - ка - є,

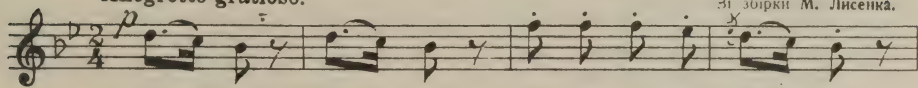
Ой, там чу - мак сі - рі во - ли па - се.

ще й зкри - ни - ці на - пу - ва - є.

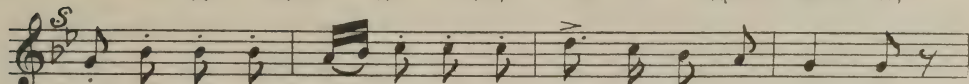
1. Ой, у полі криниченька,
З неї вода протікає, (2)
Ой, там чумаки сірі воли насе,
Ще й з криниці напуває.
2. Воли ревуть, води не пють,
Во в Крим дороженьку чують; (2)
Ой, Бог знає, та Бог і відає,
Де чумаченьки ночують.
3. А ночують чумаченьки
В Кримськiм степу при долині, (2)
Розпустили та сірі воли
По зеленій муравині.
4. Бодай же ви, сірі воли,
Та в Крим по сіль не сходили, (2)
Ой, як ви мині та молодому
Ой, та жалю наробили.
5. Ой, умер же чумаченько
Ой, та в неділеньку вранці, (2)
Ой, поховали та чумаченька
Та в зеленому байраці.
6. Насипали над чумаком
Та високою могилу, (2)
Ой, посадили та в головоцьках
Та червону калину.
7. Прилинула зозуленька,
Та й сказала: куку! (2)
Ох, і подай, сину, подай, орле,
Та хоч праву-праву руку.
8. Ой, рад же я, моя мати,
Та і обидві подати, (2)
Ой, та налягла сирая земля,
Ой, та грудненько підняти.

222. Дощик капає дрібненько.

Allegretto gratoso.

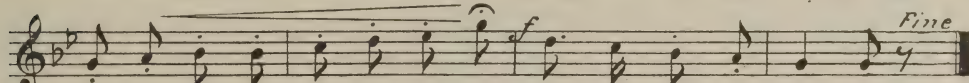
Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

1. До - щик до - щик, ка - па - є дріб - нень - ко;

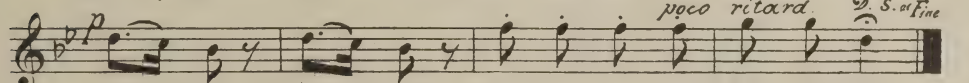
1. Я-ж ду - ма - ла, я-ж ду - ма - ла, За - по - ро - жець нень - ко,

4. Роз - сер - див ся мій ми - лень - кий, аж но - га - ми ту по - тить.

Я-ж ду - ма - ла, я-ж ду - ма - ла, За - по - ро - жець нень - ко.

Роз - сер - див ся мій ми - лень - кий, аж но - га - ми ту по - тить.

4. До - щик, дріб - ний, аж із стр - хи ка - по - тить;

1. Дощик, дощик

Капає дрібненько;

Я-ж думала, я-ж думала,

Запорожець, ненько.

2. Коли-б знала, коли-б знала

Відкіль виглядати,

То-б наняла, заставила

Стежку промітати.

3. Аж він іде, аж він іде,

Ступає дрібненько, —

Тож то милий, тож то любий!

Дивітеся, ненько!

4. Дощик дрібний

Аж із стріхи капотить, —

Розсердився мій миленький,

Аж ногами тупотить.

5. Розсердився, розгнівався

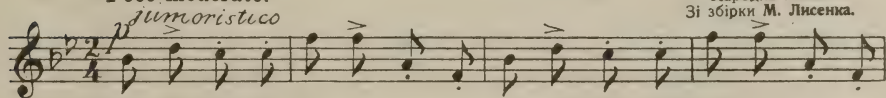
Мій милий на мене,

А як гляне, серце вяне

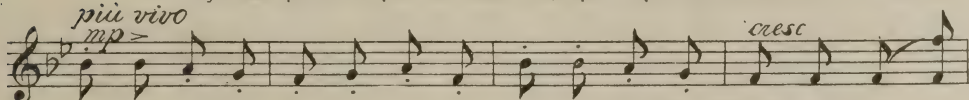
І в нього і в мене.

223. Чумарочка рябесенька.

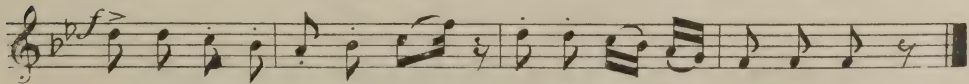
Poco moderato.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Чу - ма - роч - ка ря - бе - сень - ка, при - гор - та - юсьзле - ге - сень - ка,

От той ме - не не - че, рі - же, що не лю - блю, вві - чи лі - зе,

От той ме - не по - ри - ва, — ко - го лю - блю, та й не - ма.

1. Чумарочка рябесенька,
Пригортаюсь злегесенька:
Той мене пече, ріже.
Що не люблю, в вічі лізе,
Той мене порива, —
Кого люблю, та й нема.
2. На талірці два лини:
Прийди, серце, прилини!
Прийди, прилини,
До серденька пригорни. } 2
3. Було в мене трое перстнів
Та всі й розкотились;
Було в мене три женихи,
Та всі показались: } 2
4. Один оженив ся,
Другий утопив ся,
А третього чорти взяли, } 2
Щоб не волочив ся.
5. Ой, не ходи по леду,
Бо завалиш ся;
Чи ти-ж мене вірно любиш } 2
Чи ти чваниш ся?
6. Як я тебе не люблю,
Скарай мене Боже, —
Буду тебе цілувати, } 2
Поки сон не зможе.
7. І націлував ся,
І намиливав ся,
Як у саду соловейко } 2
Та й нащобетав ся.

224. Що за слава в світі стала.

Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Що за сла - ва в сві - ті ста - ла,
у бо - жо - му сві - ті: Лю - бив Пи - лип
Я - ри - ньо - нь - ку, Я - ри - на Пи - ли - па.

1. Що за слава в світі стала
У божому світі:
Любив Пилип Яриноньку,
Ярина Пилипа,
2. Заказали отець-ненька
Яриноньку брати,
Бо Ярина єсть убога.
А Пилип багатий.
3. „Візьми собі, мій синоньку,
Із кіньми, з волами,
Но не бери Яриноньки,
Що світить плечами!
4. Візьми собі, мій синоньку,
Та по своїй рівни
Но не бери, мій синоньку,
Та тої Ярини!”
5. Коло млина крем'янина
Та бистрі лотоки,
Ой, там стояв Пилипонько
Й Ярина молода.
6. Серце к серцю приложили,
А ручки счепили, —
У лотоках, в бистрій воді,
Обоє втопились.
7. Ой, ви отці, ой, ви неньки,
На те не вважайте,
Яку Господь пару дає,
То й не розлучайте!

225. Ой, мати, мати, мати.

Allegro giocoso.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

1. Ой, ма - ти, ма - ти ма - ти! ой, час те - є жи - то жа - ти,
 1. Ой, час те - є жи - то жа - ти, ой час ме - не за - між 'дда - ти. *Fine*
 5. Він на ме - не за - мор - га - є, а я за - смі - ю ся.
 5. Од - дай ме - не за та - ко - го, що не ма - є ву - са, *mf* *Ad libitum*

1. Ой, мати, мати, мати!
 Ой, час тее жито жати,
 Ой, час тее жито жати,
 Ой, час мене заміж 'ддати.

2. Ой, доню, доню, доню!
 Жаль мені за тобою,
 Ой, жаль мені тебе буде,
 Як чоловік бити буде.

3. Ой, мати, мати, мати!
 Нема чого жалкувати:
 Як я буду статкувати,
 То він буде шанувати.

4. Ой, мати, мати, мати!
 Мати-ж моя мила,
 Не 'ддай мене за рудого,
 Бо я чорнобрива.

5. Оддай мене за такого,
 Що не має вуса:
 Він на мене заморгає,
 А я засмію ся.

6. Мати мене не слухала,
 'Ддала за рудого,
 Та ще-ж мені наказала
 Шанувати його!

7. Я рудого не любила,
 Шанувати мушу, —
 Ой, Боже-ж мій, милостивий,
 Прийми мою душу!

226. Колиб мені, Господи.

Allegro giocoso.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ко - либ ме - ні, Го - спо - ди, не - ді - лі діж - да - ти, да - ти,
 Сю - ди, ту - ди, он ку - ди, не - ді - лі діж - да - ти, да - ти.

1. Коли-б мені, Господи,
 Неділі діждати, —
 Сюди, туди, он куди,
 Неділі діждати.

2. То пішла-б я
 До роду гуляти,
 Сюди, туди, он куди,
 До роду гуляти.

3. А у мене
Увесь рід багатий, —
Сюди, туди і т. д.
4. Будуть мене
Часто частувати,
Сюди туди і т. д.
5. А я буду
Повну випивати,
Сюди, туди і т. д.
6. Як піду 'я
Та до домоньку,
Сюди, туди і т. д.
7. Та не в хату, —
Під віконечко,
Сюди, туди і т. д.
8. Аж свекруха
Та й у печі топить,
Сюди, туди і т. д.
9. А свекорко
Сирі бичі парить,
Сюди, туди і т. д.
10. А мій милий
Дитину колише,
Сюди, туди і т. д.
11. Ой, ну, люлі,
Мале дитя спати,
Сюди, туди і т. д.
12. Пішла мати
До роду гуляти,
Сюди, туди і т. д.
13. А ми підем
Її заганяти.
Сюди, дуди і т. д.

227. Як поїхав мій миленький.

Andante non troppo. *Allargam.
a piena voce* Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Як по - і - хав мій ми - лень - кий да - ле - ко у степ,

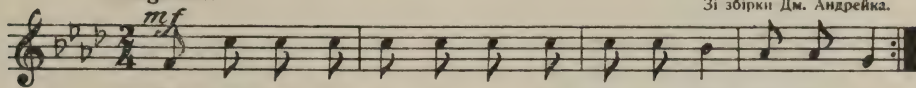
Allegretto.

Ой, я-ж сво - ю . ку - де - ли - цю під ла - воч - ку геп!

1. Як поїхав мій миленький
Далеко у степ,
Ой, я-ж свою куделицю
Під лавочку геп!
2. Лежить моя куделиця
Лежить надулась,
А я молода горілки
Дуже напилась.
3. Як приїхав мій миленький
Та з Дону до дому,
Та й питає у дітей,
Де мати була?
4. Та й питає у дітей,
Де мати була?
У кімнаті на кроваті
Спатовьки лягла.
5. „Устань, устань, моя мила,
Устань пробудись,
Ой на-ж тобі карбованьця,
Піди похмелись.”
6. „„Не pomoже карбованець,
Не pomoже й два:
Вчора пила на корову,
Тепер на вола
Як приїде син з походу.
Буду й на коня.””
7. „Ой, що-б же ти, моя мила,
Здорова була,
Як ти мою худібоньку
До ума довела.”
8. „„Оце-ж тобі, мій миленький,
Та й увесь пропій, —
Ходить півень по дворику,
Та вже-ж він не твій.

228. Пряла-б же я куделицю.

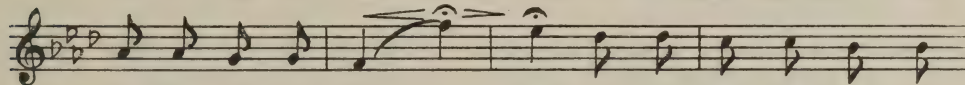
Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

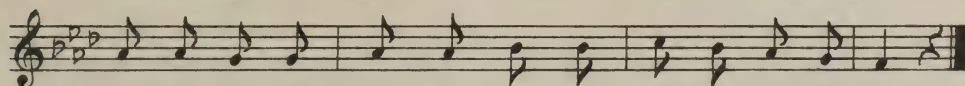
Пря - лаб же я ку - де - ли - цю, так го - лов - ка бо - лить,
Пи - лаб же я го - рі - лоч - ку, так ста - рий не ве - лить.

Ой, го - ре, бі - да, ли - хо, що не вси - джу до - ма ти - хо

бо шей мо - ло - да, Ой, го - ре, бі - да, ли - хо,

що не вси - джу до - ма ти - хо, бо шей мо - ло - да.

1. Пряла-б же я куделицю]
Так головка болять,
Пила-б же я горілочку,
Так старий не велить.
Ой, горе, біда, лихо,
Що не всиджу дома тихо,
Бо шей молода!
2. Як поїхав мій миленький,
Далеко у степ,
А я свою куделицю
Та й об землю ген!
Ой, горе, біда, лихо і т. д.
3. Лежить моя куделиця,
Обдулась, обдулась,
А я собі горілочки
Напилаєь, напилаєь.
Ой, горе, біда, лихо і т. д.
4. Як приїхав мій миленький
Із степу до дому,
Питає ся малих діток:
Чи матуся дома?
Ой, горе, біда, лихо і т. д.
5. „Дома, тату, дома мати,
Не гуля, не гуля,
У кімнаті на кроваті
Спатоєьки лягла.”
Ой, горе, біда, лихо і т. д.
6. „„Устань, устань, моя мила
Ой, устань пробудись,
Ой, на-ж тобі карбованця,
Та піди, похмелись.””
Ой, горе, біда, лихо і т. д.
7. — Не поможе карбованець,
Не поможе й два:
Вчора пила на корову,
Тепер на вола.
Ой, горе, біда, лихо і т. д.
8. Вчора пила на корову,
Тепер на вола,
Як приїде син з походу
Буду й на коня.—
Ой, горе, біда, лихо і т. д.
9. „„Ой, що-б же ти, моя мила,
Здорова була,
Як ти мою худібоньку
До ума довела.””
Ой, горе, біда, лихо і т. д.
10. — Оце-ж тобі, мій миленький,
Та й увесь пропій;
Ходить півень по дворику,
Та вже-ж він не твій.—

ВАРЯНТ.

1. Ой, пряла-б я куделицю,
Так головка болять;
Ой, пішла-б я на вулицю,
Мені муж не велить.
Ой, горе, біда, лихо,
Що не всиджу дома тихо,
Бо ще молода!

2. Як поїхав мій миленький
В далекий степ-степ;
А я свою куделицю
Та й об землю геп! Трісь!
Ой, горе, біда, лихо...
3. Лежить моя куделиця,
Лежить — обдула ся;
А я пішла до шинкарки,
Водки напилася.
Ой горе, біда, лихо...
4. Як приїхав мій миленький
Із степу до дому,
Питаєть ся малих дїтий:
„Чи матуся дома?“
Ой, горе, біда, лихо...
5. — „Наша мати, наша мати
Та нігде не була;
У кімнаті на кроваті
Спочивати лягла.“
Ой, горе, біда, лихо...
6. — Цитьте, діти, цитьте, діти,
Нехай мати спить;
А як вона пробудить ся,
Треба похмелить.“
Ой, горе, біда, лихо...
7. Ой, чи спала, чи не спала,
Та треба вставати;
Треба мабуть миленькому
Всю правду сказати.
Ой, горе, біда, лихо...
8. Питаєть ся мій миленький
Скільки пропила,
А я йому всю правдоньку
Та й розказала.
Ой, горе, біда, лихо...
9. „Ой, устайвай, моя мила,
Вставай, не жури ся;
Ось на тобі карбованця,
Піди похмели ся...“
Ой, горе, біда, лихо...
10. — Не pomoже карбованець,
Не pomoже й два:
Вчора пила на корову,
Тепер на вола.
Ой, горе, біда, лихо...
11. Не pomoже та корова,
Не pomoже й дві:
Іще-ж у нас стоїть дурно
Та вороний кїнь!
Ой, горе, біда, лихо...
12. Не на того-ж вола пила,
Що в плузї оре;
Я на того вола пила,
Що рано встає...“
Ой, горе, біда, лихо...
13. — „Чорти-б взяли твого батька
Вмістї з тобою!
Що не має через тебе
Менї покою!
Ой, горе, біда, лихо...
14. Ой, бодай ти напилася,
Та й не вставала!
Як ти мою худібоньку
Усю пропила!“
Ой, горе, біда, лихо...
15. — „Ой, не сварись, мій милень-
Я шуткувала: [кий,
Я-ж твоєї худібоньки
Та й не пропила!
Ой, горе, біда, лихо...
16. Була в мене стара курка,
Та півень рябий!
Ото-ж тобі, мій миленький,
Увесь мій напій!“
Ой, горе, біда, лихо...

229. Ой, оре Семен, оре.

Grave sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, о - ре Се - мен о - ре, тай на шлях по - гля - да - е:

meno f trasto „Чу - жі жін ки о - бід не - суть, а мо - е - ї не - ма - е. *f press. dolente*

1. Ой, оре Семен, оре,
Та й на шлях поглядає:
„Чужі жінки обід несуть,
А моєї немає.
2. Пусти в волі на діброву,
А сам пішов до дому...
„Ой, де діти, ваша мати?“
Став Семен питати.
3. „„Ох, і наша, тату, мати,
Гей, погнала теляти;
Забожилась закліяла ся,
Що не ваша, діти, мати.””
4. Ой, як пішов же Семен
Та у нову комору, —
Нема грошей, нема в скрині,
Ані жінки Катерини...
5. Гей, як ударить ся-ж Семен,
Гей, та об поли руками:
„Дітки-ж мої дрібненькі,
Та й пропав же я з вами!
6. Ой, ударте-ж морози
Гей, та й на густі лози; —
Побий, Боже, Катерину
За Семенові сльози!...

230. Коли-б мати не била.

Allegretto giojoso. *poco p.* *cresc.* Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ко - либ ма - ти не би - ла, то - б я ли - хо ро - би - ла:

Allegro gajo. *2-da volta f.*

Че - рез го - ру та в кон - то - ру до пи - са - ря хо - ди - ла.

1. Коли-б мати не била,
То-б я лихо робила —
Через гору та в контору
До писаря ходила.
2. Чом писаря не любить,
Писар буде паном,
Обуєть ся в личаки,
Вперезеть ся валом,
Вперезеть ся валом,
Назоветь ся паном.
3. Чом писаря не любить,
Хиба-ж не подоба?
Ой, як сяде на собаку, —
Вся його й худоба.
4. Чом писаря не любить,
Писар буде панувать,
Писар буде свиней пасти,
А я буду заганять.
5. А в городі ямка,
Нема-ж мого йванка,
Як нема, — то й дарма,
Буду жити я сама.

231. Ой, сама-ж я, сама.

Poco lento, tranquillo. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, са - маж я, са - ма пше - ни - чень - ку жа - ла,

espress *apiana voce*

Ой, як прий - шла до до - монь - ку, не - ма мо - го па - на.

1. Ой, сама-ж я, сама
Пшениченьку жала,
Ой, як прийшла до домоньку, —
Нема мого пана.
2. Піду до комори —
Ні хліба й ні соли, —
Не втікала, не вбігала
Нещасної долі.
3. Піду до криниці
Черпати водиці, —
Не втікала, не вбігала
Гіркою п'яниці.
4. Піду до кімнати,
Постілоньку слати,
Постіль біла, стіна німа, —
Ні з ким розмовляти.

232. Ой, і зрада карі очі, зрада.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, і зрада карі очі, зрада, чому тебе, милий,
не вся щира правда, не вся щира правда?

1. Ой, і зрада
Карі очі, зрада:
Чому в тебе, милий,
Не вся щира правда?
2. Ой, ти милий
Думаєш, гадаєш,
Мабуть же ти мене
Покинути мавш!
3. „Почім же ти
Тай постерегала,
Що ти мене, мила,
Зрадником назвала?
4. Чи по коноу,
Чи по вороному,
Чи по мені, серце,
Та по молодому?”
5. Не по коноу,
Не по вороному,
А по тобі, серце,
Та по молодому:
6. Рано встаєш,
Коня напуваєш,
Зеленого сїна
Та ще й підкидаєш.
7. І жовтого
Вівса підсипаєш;
Із стайні як ідеш,
Нагайки шукаєш.
8. До столу йдеш,
Все листоньки пишеш,
А як до полу йдеш,
Дитину колишеш:
9. Ой, ну, люлі,
Малев дитятко,
Зостаєш ся миле,
В сьвітї сиротятко!
10. Не їдь, милий,
Горою ні низом,
Бо позакидана
Доріженька хмизом.
11. „Ой, я тую
Хмизину одкину,
А таки тебе я
На віки покину!”
12. Ой, їдь же ти,
Мій милий, горою,
А я піду у слід,
Та і за тобою!

233. Ой, на гору козак воду носить.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, на го - ру ко - зак во - ду но - сить, „Ко - за - чень - ку,
Дів чи - нень - ка ко - за - чень - ка про - сить: Візь - ми ме - не

мій со - бо - лю, по - ман - дру - ю я з то - бо - ю.
із со - бо - ю,

1. Ой, на гору козак воду носить,
Дівчинонька козаченьку просить:
Козаченьку, мій соболу,
Візьми мене із собою,
Помандрую я з тобою.

2. Та не сама-ж я по садочку ходила,
Козаченька за рученьку водила,
Цілувала, милувала,
До серденька пригортала,
Я-ж думала, що він буде мій.

3. Козаченьку, сухотонько ти моя,
Кажуть люде, що не буду я твоя;
Кажуть люде, сама бачу,
Не раз, не два на день плачу,
Я-ж думала, що ти будеш мій

234. Ой, учора орав.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, у - чо - ра о - рав, і сьо - го - дня о - рав,
Гей, хто-ж то - бі, мо - є сер - день - ко, во - ли по - га - няв?

1. Ой учора орав, і сьогодні орав;
Гей, хто-ж тобі, мое серденько,
Воли поганяв?

2. Поганяла мені та дівчина моя,
Чорнявая чернобривая,
Галочка моя.

3. І учора косив, і сьогодні косив;
Гей, хто-ж тобі, мое серденько,
Обідать носив?

4. Приносила мені та дівчина моя,
Чорнявая, чернобривая,
Галочка моя.

5. Що по той бік гора, і по сей бік гора,
Поміж тими та гіроньками
Котилась зоря.

6. Ох, і тож не зоря, то дівчина моя,
Чорнявая, чернобривая
По волицю йшла.

7. А я за нею, як за зорею,
На воронім та кониченьку
По під горою.

8. Ой, дівчино моя, та напій же коня
З рубленої та криниченьки,
З повного відра.

9. „Ой, козаченьку мій, та коли-б я твоя,
Взялаб коня за шовковий повід
Та й напоїла.”

10. Ой, дівчино моя, та сідай на коня,
Гей, поїдем чистим полем
До мого двора.

235. Лугом іду, коня веду.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Лу - гом і - ду, ко - ня ве - ду, роз - ви - вай ся лу - же;
Сва - тай ме - не, ко - за - чень - ку, лю - блю те - бе - ду - же.

1. Лугом іду, коня веду,
Розвивай ся, дуже!
Сватай мене, козаченьку,
Люблю тебе дуже!
2. Ой, хоч сватай, хоч не сватай,
Хоч так присилай ся,
Щоб хоч слава не пропала,
Що ти залицяв ся!
3. Ой, коли-б ти, дівчинонько,
Трохи богатенька,
Взяв би тебе за рученьку,
Повів до батенька.
4. Ой, коли-б я, козаченьку,
Була богатенька,
Наплювала-б я на тебе
І на твого батенька!
5. Ой, коли-б я, козаченьку,
Та й заобогатіла,
То я-б тебе, ледачого,
І за харч не схотіла!
6. Бодай же ти, дівчинонько,
Тоді заміж вийшла,
Як у степу при дорозі
Рута-мята зійшла!
7. Бодай же ти, козаченьку,
Тоді оженив ся,
Як у млині на камені
Кукіль уродив ся!
8. Не жури ся, дівчинонько,
Рута зелененька;
Сей покинув — другий буде:
Ще-ж ти молоденька!
9. Сей покинув — другий буде,
Другий буде крапцій,
А сей буде у болоті
Над чортами старший!
10. Ой, у степу край дороги
Рута-мята зійшла,
Молодая дівчинонька
Уже заміж вийшла.
11. А у млині на камені
Кукіль ще не сходить;
Старий козак по улиці,
Як собака, ходить.
12. Ой, у млині на камені
Кукіль не вродив ся, —
Старий козак, як собака,
І доси не женив ся.
13. Ой у млині вода шумить,
Камінь огонь креше,
Козаченько оженив ся,
А дівчина бреше!

236. Чорна гречка, білі крупи.

Allegretto gioioso. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

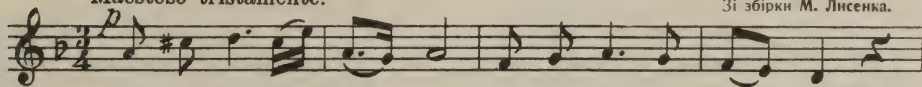
Чор - на греч - ка, бі - лі кру - пи, дер - жі - мо ся, сер - це, ку - пи;
Як не бу - дем дер - жа - ти ся, бу - дутьлю - де сьмі - я - ти ся.

1. Чорна гречка, білі крупи,
Держімо ся, серце, купи;
Як не будем держати ся,
Будуть люде сьміяти ся.
2. Чорна гречка, білі крупи,
Не впадай ся, дівча, в руки:
Бо як в руки попадеш ся,
Тож то лиха набереш ся.
3. Ледве дівка шлюб узяла,
Слізюньками ся залляла.
Ой, що-ж бідна я зробила,
Що п'яницю полюбила!
4. Ой, ледве ввійшов до хати,
Зараз каже цілувати;
А не вспів на лавці сісти,
Кричить: „жінко, давай їсти!”
5. Ой, подала борщ без м'яса,
Сама сіла, підперла ся:
Ой, що-ж я бідна зробила,
Що п'яницю полюбила!
6. Летить миска до порога:
Чоловіче, бій ся Бога!
Що ти таке в світі робиш,
Що все такий п'яний ходиш?
7. Чорна гречка, білі крупи,
Не впадай ся, дівча, в руки:
Бо як в руки попадеш ся,
Тож то лиха набереш ся!
(На сю пісню дівчат хлопці відсь-
півують:)
8. Білі крупи, чорна гречка,
Дурна дівка, як овечка;
Дурна, дурна, скрутила ся,
Десь дурману наїла ся.

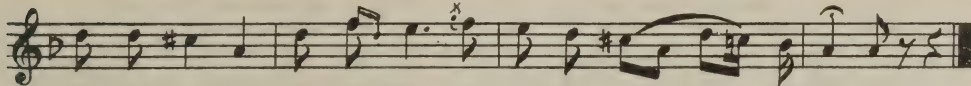
237. Ой, попливи вутко.

Maestoso tristamente.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, по - пли - ви вут - ко, про - ти во - ди пруд - ко,

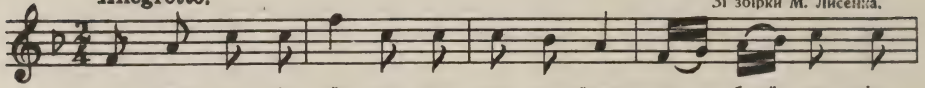

Та на - ка - жи ма - ту - сень - ці, що я у - мру хут - ко.

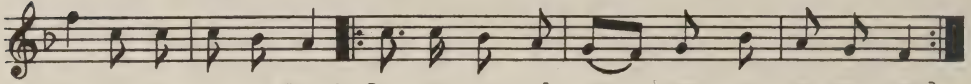
1. Ой, попливи, вутко,
Проти води прудко, —
Та накажи матусенці,
Що я умру хутко
2. Вутоньки немає,
Матінки не буде;
Десь на мене молодую
На віки забуде!
3. Ой, полети, галко,
Де мій рідний батько, —
Нехай мене одвідає,
Коли йому жалко.
4. Галочки немає,
Її батенька не буде;
Десь на мене молодую
На віки забуде!
5. Ой, полети, орле,
Де братічок оре, —
Та й накажи йому, орле,
Яке мені горе!
6. І орла немає,
Братіка не буде;
Десь на мене молодую
На віки забуде!
7. Ой, летить, синиці,
Де рідні сестриці:
Нехай мене одвідають
Мої жалібниці.
8. І синиць немає,
І сестриць не буде;
Десь на мене молодую
На віки забуде!
9. Ой, полети, орле,
На Дін риби їсти,
Тай принеси мені, орле,
Од родоньку вісти.
10. І орла немає,
Вістоньки не буде;
Десь на мене молодую
На віки забудуть!...

238. Добрий вечір, дівчино.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

До - брий ве - чір, дів - чи - но, ку - ди йдеш, до - брий ве - чір,

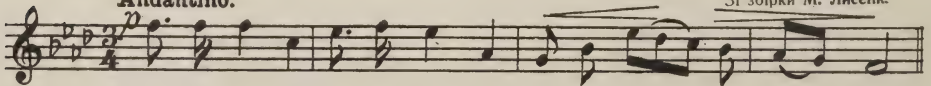

дів - чи - но, ку - ди йдеш? Ска - жи ме - ні, сер - день - ко, де жи - веш?

1. — „Добрий вечір, дівчино! Куди йдеш? Скажи мені правдоньку, де живеш?”
2. — „Чи то-б же я розуму не мала, Щоб я тобі правдоньку сказала?”
3. — „Добрий вечір, дівчино! Чия ти? Чи вийдеш ти на вулицю гуляти?”
4. — „Не питай ся, козаченьку, чия я: Як вийдеш ти на вулицю, вийду й я.”
5. — „Дівчинонько, серденько, куди йдеш?” Скажи таки правдоньку, де живеш?”
6. — „Отам моя хатонька край води, З високого дерева лободи;
7. Я-ж до хати сінечки прилету, З високого дерева, в черету.”
8. — „Тепер же я догадав ся, чия ти! Прийду тепер вечером гуляти!”
9. Прийшов козак до дівчини вечерком, Став просить ся у дівчини під вікном:
10. — „Ой відчини, дівчино, відчини! Сама собі славоцьки не чини.”
11. — „Ой не буду, козаченьку, відчиняй, Ой не буду тебе в хату пускати!”
12. Шкода тев, голубе, затівать, Бо ти будеш ніченьку ночувать.”
13. — „Ой, не буду, дівчино, не буду, Ой, не буду, серденько, не буду,
14. Та я-ж тебе, галочко, не зведу, Пожартую трошечки, та й піду.”
15. Жартувала дівчина до зорі, Поки стало виднесенько на дворі.
16. — „Ой, уставай, козаченьку, та тікай, Та на мене славоцьки не пускай.
17. Ой іди, козаченьку, до дому, Та не хвались, серденько, нікому,
18. Що ти в мене ніченьку ночував, Що ти мене, серденько, покохав!”

239. Чи ти, милий, пилом припав.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисень.

Чи ти, ми - лий, пи - лом при - пав, чи ме - те - ли - це - ю,

Чом не хо - диш ти до ме - не ці - є - ю ву - ли - це - ю?

1. Чи ти, милий, пилом припав,
Чи метелицею,
Чом не ходиш ти до мене
Цією вулицею?
2. Чом не ходиш ти до мене
Крутими горами? —
Покидаєш сиротину
Поміж ворогами?

3. Чом ти, мильї, не послухав,
Як тобі казала:
Ходїм, серце, повінчаймось,
Щоб мати не знала?
4. Ти все неньку свою слухав,
Мене покидаєш,
Покидавш сиротину,
Іньшої шукаєш.

5. Найдеши собі дівчиноньку
З карими очима:
Буде тобі, серце моє,
Камінь за плечима.
6. Найдеши собі дівчиноньку
З чорними бровами,
Та не знайдеши тої правди,
Що була між нами.

7. Такий камінь тяжкий-важкий
На серденьку буде!
Покидаєш через люде, —
Сам Бог свідком буде!

240. Та не жур мене, моя мати.

Andante doloroso. *p dolce* Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

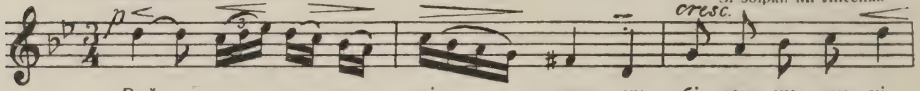
Та не жур ме - не, мо - я ма - ти,
бо я й сам жу - рю ся, Ой, як вий -
ду за во - ро - та, од ві - тру ва - лю ся.

poco ritard. *a tempo*

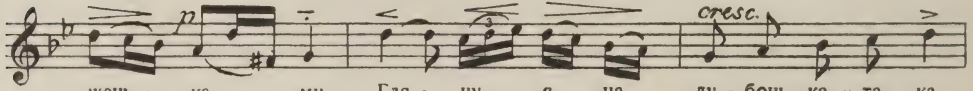
1. Та не жур мене, моя мати,
Бо я й сам журю ся,
Ой, як вийду за ворота,
Од вітру валю ся,
2. Ой, осідлаю кониченька,
Коня вороного,
Нехай несе я чисте поле
Мене молодого.
3. В чистім поли тирса шумить,
Катран зеленіє,
В чистім поли своя воля,
Що й серце німіє.
4. Ой, зійду я на могилу —
Гляну — подивлю ся,
Як згадаю про ту волю,
То й знов зажурю ся.
5. Про ту волю козацькую,
Що була — минула,
Тепер вона як дитина
В повитку заснула...
6. Чи довго ще буде спати?
Нема тих, що будять, —
Зістали ся на сім світі
Ті що світом нудять.

241. Вийду я на гіроньку.

Andante sostenuto.

Народна пісня
Зі збірки М. Лисенка

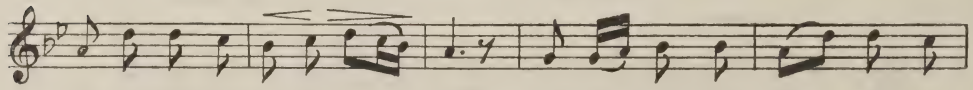
Вий - ду я на гі - ронь - ку бі - лень - ки - ми ні -
А на тім на ду - бонь - ку та го - лу - бонь

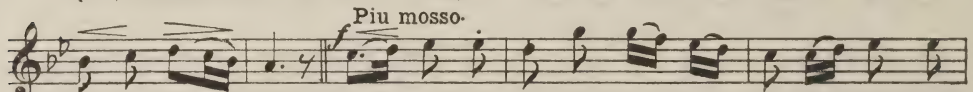
жень - ка - ми, Гля - ну я на ду - бонь - ка та ка -
ко - гу - де, На ко - за - ка при - го - донь - ка, ко -

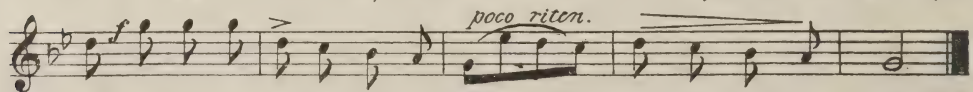
ри - ми о - чень - ка - ми; А яж то - і
за - чень - ко не при - бу - де.

при - го - донь - ки не бо - ю ся, та на те - бе, дів - чи - но,

по - дн - влю ся! Ой, лю - бив та по - ки - нув, ко - зак дів - ку

чор - по - бри - ву, що дур - ній - ша всіх, що дур - ній - ша всіх.

Вийду я на гіроньку
Біленькими ніженьками,
Гляну я на дубонька
Карими оченьками;
А на тім на дубоньку
Голубонько гуде,

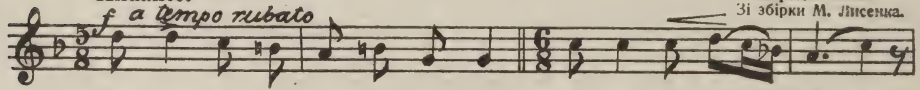
На козака пригодонька, —
Козаченько не прибуде.

А яж тої пригодоньки не бою ся,
Та не тебе, дівчино, подивлю ся.
Ой, любив та покинув.
Козак дівку чорнобриву,
Що дурнійша всіх.

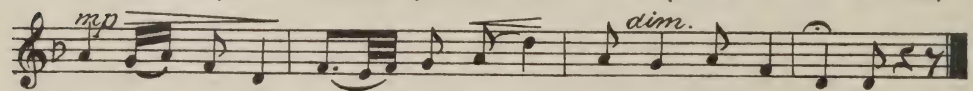
242. Ой, був в Січі старий козак.

(Про Саву Чалого.)

Andante.

Народна пісня
Зі збірки М. Лисенка

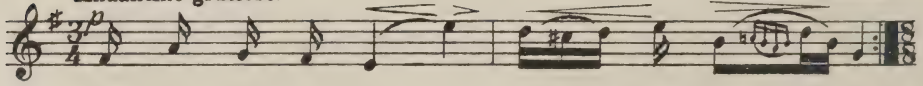
Гей, був в Сі - чи ста - рий ко - зак на при - зві - ше Ча - лий,

Ви - го - сду - вав си - на Са - ву ко - за - кам на сла - ву.

1. Ой, був в Січи старий козак
На привіще Чалий,
Вигодував сина Саву
Козакам на славу.
2. Не хотів же та той Сава
Козакам служити:
Відклонився до Ляшеньків
В Польцу паном жити.
3. Та хотів же та той Сава
Слави залучити:
Став козаків Запорожців
По степах ловити.
4. Ой, наш батько пан кошовий
По козаках тужить:
„Ой, хтоб піймав пана Саву,
Сам йому послужить...”
5. Каже Чалий: „Мого сина
Ніхто з нас не вловить,
Хиба Гнатко, та Кравчина
До себе підмовить!
6. Ой, ти Гнатку, ти Кравчино,
Ти всі шляхи знаєш,
А чом же ти мого сина
В руки не піймаєш?”
7. Пан кошовий каже: „Гнатку!
Як Саву не вловиш,
То сам же ти та за його
Голову положиш!...”
8. Пішов Гнатко з Кравчиною
Саву підмовляти,
Як не сходе з Польщі іти,
То й смерти предати.
9. У дорозі зустрівсь Литвин
Став їх наставляти,
А як того пана Саву
Та у руки взяти:
10. Візьмемо ми своєї землі
В чоботи під ноги,
А щоб не знав та пан Сава
Нашої підмови.”
11. Сидить Сава кінець столу,
Та листоньки пише,
А Савиха молодая
Дитину колише.
12. Ой, як скінче дрібних листів
Тай спатоньки ляже...
А щось йому під віконцем
„Добрий вечір” каже — —
13. „Піди, хлопку, до пивниці,
Та вточи горілки,
Нехай же ми та випемо
За здоровле жінки.
14. Піди, хлопку, піди малий,
Та уточи пива,
Нехай же ми та випемо
Та за мого сина.
15. Піди, хлопку, піди малий,
Та уточи меду;
Ой, щось мені трудно-нудно,
Голови не зведу!”
16. Пішов хлопець до пивниці
Замків відмикати.
Став той Гнатко з Кравчиною
У двір підступати.
17. Не вспів хлопець, не вспів малий
Відчинить пивниці,
Ускочили Гайдамаки
У саму світлицю.
18. Ой, як скочив та пан Сава
Із за свого столу,
Ухопили пану Саву
За правую полу.
19. Ой, кинеть ся та пан Сава
До ясного меча,
Ухопили пана Саву
З під лівого плеча.
20. Ухопить ся та пан Сава
За ясну зброю,
Ой, підняли пана Саву
На три списи в гору.
21. Не досягнув та пан Сава
До своєї булави, —
Положили пана Саву
На дубовій лаві.
22. Оце-ж тобі, пане Саво,
Сукні одамашки,
Що ти нажив, вражий сину,
З козацької ласки!”

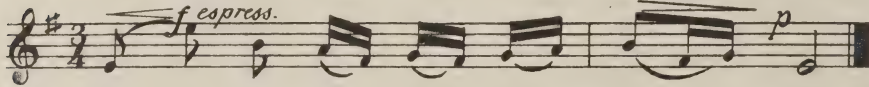
243. Та не спав я нічку.

Andantino *gratioso*.Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Та не спав я ніч - ку те - мнень - ку - ю,
Та не бу - ду спа - ти ще й дру - гу - ю,

Та чо - гось ме - ні нуд - но, і на сер - день - ку труд - но,

Сам я мо - ло - дий не зна - ю.

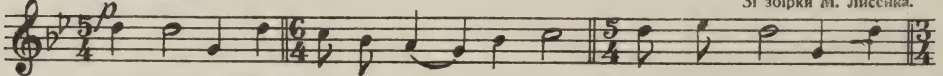
1. Та не спав я нічку темненькую,
Та не буду спати щей другую,
Та чогось мені нудно
І на серденьку трудно
Сам я молодий не знаю.

2. Та віють вітри все буйнії,
Та ідуть дощі все дрібнії,
Та землю розрушають,
Травною устиляють,
Красним цвѣтом ізкрашають.

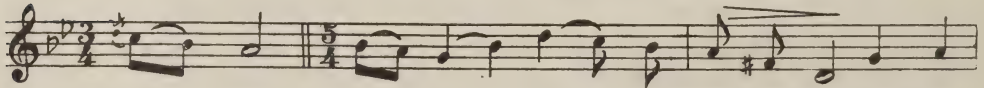
3. Та у нас річки не глибокі
І на перевозах не широкі,
І дуги із дугами,
Береги з берегами,
Де проходять з кораблями, —
А тепер не проходять,
І бурлак не провозять
Та за вражими панами.

244. Ой, з-за гори та із-за кручі.

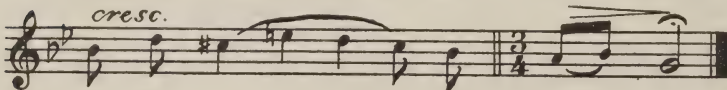
Andante.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, зза го - ри та із за кру - чі, та рип - лять во - зи

йду - чи, По - пе - ре - ду та чу - ма - чень - ко

та ви - гу - ку - ю - чи.

1. Ой, з-за гори та із-за кручі,
Та риплять вози ідучи,
Попереду та чумаченько,
Та вигукуючи! —

2. Ой хоч вигукуй, хоч і не вигукуй,
То пригодонька буде,
Гей, буде-ж тобі та пригодонька
Та у чистому полі;

3. Гей, буде-ж тобі та пригодонька,
Гей, у чистому полі,
Та вивернеш аж чотири мажі
Та на роздолі соли.
4. „Ой, сюди, сюди молода дівчино,
Та соли купувати,
Ой, не так соли та купувати,
Як жалю завдавати.”
5. „Гей, годі-ж тобі, молодий чумаче,
Та під возом лежати,
Бери косу, іди в росу
Та травиченьку тяти.”
6. „Ой, бодай же ти, молода дівчино,
Та того й не діждала,
Ой, щоб моя смоляна ручка
Та травиченьку тьяла.”
7. „Гей, годі-ж тобі, молодий чумаче,
Та під возом лежати,
Бери серпи, та йди в степи
Та пшениченьку жати.”
8. „Ой, бодай же ти, молода дівчино,
Та того й не діждала,
Гей, щоб моя смоляна ручка
Та пшениченьку жала.”

245. Гомін, гомін по діброві.

Andante grave.
mezzo con dolore

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Го - мін, го - мін, го - мін по ді - бро - ві,
ту - ман по - ле по - кри - ва - є, ту - ман по - ле,
по - ле по - кри - ва - є, ма - ти си - на про - га - ня - є.

Гомін, гомін по діброві,
Туман поле покриває,
Мати сина проганяє.

„Іди, сину, пріч від мене,
Нехай тебе Орда візьме!”

„Мене, мамо, Орда знає,
В чистім полі обізджає.”

„Іди, сину, пріч від мене,
Нехай тебе Турчин візьме!”

„Мене, мамо, Турчин знає,
Сріблом-злотом наділяє.”

„Іди, сину, пріч від мене,
Нехай тебе Ляхи візьмуть!”

„Мене, мамо, Ляхи знають,
Пивом-медом напувають.”

„Іди, сину, пріч від мене,
Нехай тебе Москаль візьме!”

„Мене, мамо, Москаль знає,
Жить до себе підмовляє.”

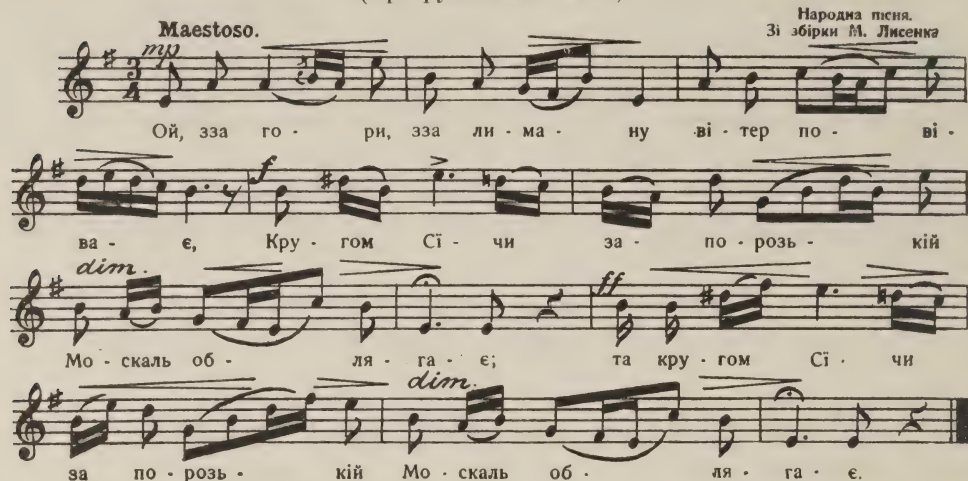
„Вернись, сину до домоньку,
Змию тобі головоньку.”

„Мені, мамо змиють дощі,
А розвіють буйні вітри,
А розчешуть густі терни.

246. Ой, з-за гори, з-за лимана.

(Про руйнування Січі.)

Maestoso. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка

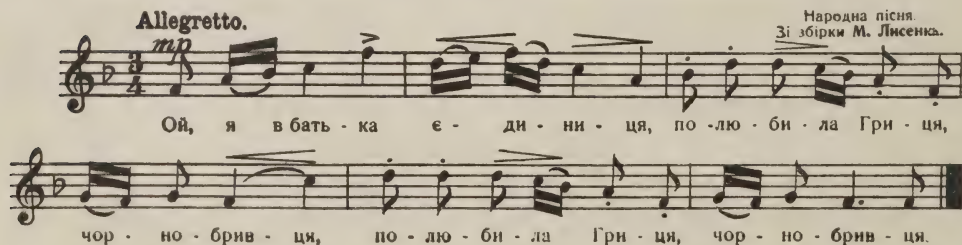

Ой, зза го - ри, зза ли - ма - ну ві - тер по - ві - ва - є, Кру - гом Сі - чи за - по - розь - кій
Мо - скаль об - ля - га - є; та кру - гом Сі - чи
за по - розь - кій Мо - скаль об - ля - га - є.

1. Ой з-за гори, з-за лимана
Вітер повіває,
Кругом Січи запорозькій
Москаль облягає.
2. Обляг Москаль Січі,
Таборами стали,
Вони свого генерала
Три дні дожидали.
3. Шатнулися по курінях
Запасу шукати,
А московська вся старшина
Церкви обдирати.
4. Беруть срібло, беруть злото,
Ще й воскові свічі,
Зостається пан кошовий
З писарями в Січі.
5. „Ой устань Харку, устань батьку,
Просять же нас люде:
Як станемо на границі,
По прежнему буде.
6. Як вийдемо на границю,
Та впросим царицю,
Щоб оддала степи вільні
По прежню границю.”
7. — „Та не на те я, вражі сини,
Москаля збрала,
Щоб степ добрий, край веселий
Назад завертала.” —
8. „Ой устань Харку, устань батьку,
Щож ми нарobili,
Що степ добрий, край веселий
Тай занастили!”
9. Тече річка невеличка
Зпід білої кручі,
Заплакали Запорожці
Від цариці йдучи.
10. Встає хмара з-за лимана,
А друга з поля,
Заплакала Україна,
Така її доля.

247. Ой, я в батька єдиниця.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка

Ой, я в бать - ка є - ди - ни - ця, по - лю - би - ла Гри - ця,
чор - но - брив - ця, по - лю - би - ла Гри - ця, чор - но - брив - ця.

1. Ой, я в батька єдинця
Полюбила Гриця
Чорнобривця.
2. Я нічого не робила,
Тільки по садочку
Походила.
3. По садочку походила,
Волоський орішок
Посадила.
4. Рости, рости орішечку.
Мовму батеньку
На втішечку.
5. Рости, рости корени ся,
А ти, мій батеньку,
Не жури ся.
6. Рости, рости розвивайся,
А ти, мій батеньку,
Утішай ся.
7. Рости, рости висше тину,
Кохай, мій батеньку,
Як дитину.

248. Ой, Гандзю милостива.

Allegro assai vivace.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, Ган - дзю ми - ло - сти - ва, чим ти бро - ви на - ма - сти - ла?

„Ку - пер - ва - су ку - пу - ва - ла, чор - ні бро - ви ма - лю - ва - ла.

1. Ой, Гандзю милостива,
Чим ти брови намастила?
Купервасу купувала,
Чорні брови малювала.
2. Ой, Гандзю кучерява,
Під решето ночувала,
Як решето продереть ся,
Гандзя лиха набереть ся.
3. Ой, ти дуб, я береза,
Ой, ти паний, я твереза,
Ой, ти старий, я молода,
Чом меж нами не лагода?
4. Ой, я дуб, ти береза,
Ой, я паний, ти твереза,
Ой, я старий, ти молода,
Тим меж нами нелагода.

249. Ой, піду-ж я лісом-бором.

Andante moderato.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, пі - дуж я лі - сом бо - ром, Я - во - ронь - ку
Та й ста - нуж я під я - во - ром:

зе - ле - нень - кий, про - пав мій вік мо - ло - день - кий.

1. Ой, піду-ж я лісом-бором,
Та й стану я під явором:
Явороньку зелененький,
Пропав мій вік молоденький.
2. Ой, піду я до дунаю,
Та й стану я подумаю,
Тай стану-ж я подумаю,
Як я в світі жити маю.
3. Ой, піду я аж до моря,
Куди гляну — всюди море,
Куди гляну — всюди море, —
Без милого жити горе.
4. Ой, піду я до ворожки,
Щоб навчила ворожити,
Щоб навчила ворожити,
Як я в світі маю жити.

250. Ой, зійди, зійди, ясен місяцю.

Andante maestoso. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, зій - ди, зій - ди я - сен мі - ся - цю, як мли - но - ве - є ко - ло,

Ой, вий - ди, вий - ди, сер - це дів - чи - но, та промов до ме - не сло - во.

1. „Ой, зійди, зійди, ясен місяцю.
Як млинове коло,
Ой, вийди, вийди, серце дівчино,
Та промов до мене слово.“
2. „Ох, і рада-б я та виходити,
Із тобою говорити,
Так судять-гудять вражії люди,
Хотять же нас розлучити.
3. Ой, не бий, мати, та не лай, мати,
Та не роби каліченьки,
Завяжи очі темної ночі,
Та веди до річеньки.
4. А як приведеш та до річеньки
Розв'язи карі очі,
Нехай гляну я, та подивлюся,
З світом білим попрощаюся.
5. Ой, світе ясний, світе прекрасний,
Як на тобі тяжко жити,
Ой, іще тяжше мні молоденькій
Не нажившись умирати!“

251. Ой, ходила дівчина беріжком.

Allegro vivace. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, хо - ди - ла дів - чи - на бе - ріж - ком, за - га - ня - ла

се - ле - зе - ня ба - тіж - ком, за - га - ня - ла се - ле - зе - ня ба - тіж - ком.

1. Ой, ходила дівчина беріжком,
Заганяла селезена батіжком:
2. „Іди, іди, качуре, до дому,
Продам тебе жидовині рудому.“
3. За три копи качура продала,
А за копу дударика наняла.
4. „Заграй мені, дударик, на дуду,
Нехай, же я своє горе забуду.

5. Колиб тобі горенько та печаль,
То-б ти вийшов на вулицю тай кричав.
6. А тож тобі горенька немає,
Ой, хтож тобі сі кучері звиває?"
7. „Була в мене дівчина Уляна,
Вона-ж мені сі кучері звивала;
8. Була в мене дівчина Оріся,
Тоді в мене сі кучері вили ся;
9. Була в мене дівчина Варвара,
Вона-ж мені сі кучері порвала;
10. Була в мене дівчина паскуда,
Вона-ж мені кучері поскубла!
11. Тепер в мене дівчини немає, —
Журба мої кучері звиває!

252. Ой, важу я, важу.

Allegro giocosamente. sempre legg. e gioioso Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, ва - жу я, ва - жу на ту дів - чи - ну вра - жу,
Ме - не ма - ти не пу - ска - є, я вві - ко - неч - ко ла - жу.

1. Ой, важу я, важу,
На ту дівчину вражу,
Мене мати не пускає,
Я в віконечко лажу.
2. Не ходи через лід,
Бо увалиш ся,
Ой, люби, козаченьку,
Коли важив ся.
3. Ой, люби, козаченьку,
Поможи тобі, Боже,
Ой, цілуй, моє серце,
Поки сон тебе зможе.
4. Через греблю стежечка,
Нема мого сердечка,
Кличу, кличу — не чує,
Нехай здоров ночує.
5. Через греблю стежечка,
Нема мого сердечка,
Кличу, кличу, та й не йде,
Нехай же він пропаде.

253. Ой, ти місяцю, зоре.

Andante poco sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, ти мі - ся - цю, зо - ре, ти зай - ди за ко - мо - ру,
poco cresc. Там десь мо - я ми - лень - ка - я *tranquillo* та пше - ни - чень - ку по - ле

1. Ой, ти місяцю, воре,
Та світи на все поле,—
Там деє моя миленька
Та пшениченьку поле.

2. Вона поле та все поле,
Та все кукіль вибирає,
Кукіль вона вибирає,
На сонечко поглядає.

254. Та жила собі та удівонька.

Andante.
mp semplice *poco cresc.*

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Да жи - ла со - бі та у - ді - вонь - ка та на край се -
ла, Ма - ла со - бі та у - ді - вонь - ка си - на со - ко - ла.

1. Та жила собі та удівонька
Та на край села,
Мала собі та удівонька
Сина сокола.

2. А не знала та удівонька,
А де сина дить,
Записала та удівонька
У військо служити.

3. „Служи, служи, мій синочку,
Служи, не барись,
Четвертої та неділеньки
До дому вернись.”

4. „Не сподійся, моя матінко,
Не на пів часа,
Сподівайся мене, матінко,
Шостого годя.

5. Я до тебе, моя матінко,
Не пішки прийду,
Я до тебе, моя матінко,
Орлом прилину.

6. Ой, сяду я, ой, паду я
В вишневім саду,
Я своєю та сухою
Весь сад висушу.

7. Ой, сяду я, ой паду я
В вишневім саду,
Я своєю та красою
Весь мир звеселю.

255. Казав мені батько.

Allegretto giojoso.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ка - зав ме - ні бать - ко, щоб я о - же - нив ся, По до-світках не ходив,
тай не во - ло - чив ся, по до-світ-ках не хо - див, тай не во - ло - чив ся.

1. Казав мені батько,
Щоб я оженив ся,
По досвітках не ходив,
Та й не волочив ся.

2. А я козак добрий,

Та й не волочу ся,
Де дівчину чую,
Там нічку ночую,
А де молодички,
Там я і дві нічки.

3. Покиль не женив ся,
Потіль не журив ся,
Ні ложкою, ні мискою,
Ні третьою колицкою.
4. А як оженив ся,
Так і зажурив ся,
І ложкою, і мискою,
Щей третьою колицкою.
5. Як прийшов у хату,
Одно каже: тату!
Друге каже: папи!
Жінка каже: бери шапку,
Тікай к чорту з хати.
6. Тікай к чорту з хати
У поле орати,
А я собі, молоденька
Піду погуляти.
7. Гуляла, гуляла,
Покіль нагулялась,
Успала борщу в глечик,
У поле побралась.
8. Ходила, ходила,
Сьвітоньком нудила,
Та не знайшла орача,
До дому прибїгла.
9. Як прийшла до дому,
Лягла серед дому,
Лягла, лягла, лягла, лягла,
Лягла серед дому.
10. Лягла серед дому,
Дригає ногою,
Дрига, дрига, дрига, дрига,
Дригає ногою.

256. Ой, по горах а сніги біліють.

Assai Moderato.
p con lancia

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, по го - рах а сні - ги бі - лі - ють,
по до - ли - нах у - се цви - туть ма - ки.

1. Ой, по горах а сніги біліють,
По долинах усе цьвігуть маки.
2. Ой, тож не маки, то наші козаки,
А козаки, усе новобранці.
3. А козаки, усе новобранці,
Що побрали у неділю в ранці.
4. У неділю ой, та до схід сонця,
Сіла мати у віконця.
5. Сіла мати ой, та у віконця,
Кличе сина, сина Запорожця.
6. „Ходи, сину, ой та до домоньку,
Змию тобі ой, та головоньку.“
7. „Ізми, мати, ой, та своїй дочці,
Своїй дочці ой, та шинкарочці.“
8. Мені змиє ой, та дрібний дощик,
А провіють ой, та буйні вітри.

257. Ой, по горі сірі воли ходили.

Adagio.
p *mezza*

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, по го - рі, по го - рі сі - рі во - ли хо - ди - ли,
Тож то - го та чу - ма - ка, що ми в трьох лю - би - ли.

1. Ой, по горі, по горі
Сірі воли ходили,
То-ж того та чумака,
Що ми в трьох любили.
2. Первая любила,
Подарочок шила;
Другая любила
Постіль білу слала;
Третяя любила,
Тая отруїла.
3. Як прийшов чумака,
Не сказав нікому,
На ліжко схилив ся,
Тяжко зажурив ся.
4. Вари, мати, вечеряти,
А я ляжу спати
Ой, хто-ж мене вірно любить,
То й прийде до хати.
5. Як прийшов перший товариш,
Та й кличе орати, —
„Не здужаю, пане брате,
На волів гукати.“
6. Як прийшов другий товариш,
Та й кличе косити, —
„Не здужаю, пане брате,
Що сьвіту ходити.“
7. Як прийшов третій товариш,
Та й кличе в дорогу, —
Поїдемо, пане брате,
Не кажи нікому.“
8. Помер, помер чумаченько
У чистому полі,
Молодая дівчинонька
В матусі в коморі.
9. Що по дівчинонці
Отець, мати плаче,
А по козакови —
Чорний ворон краче!

258. Ой, не пугай, пугаченьку.

Adagio. *con duolo* Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.
stese

Ой, не пу - гай пу - га - чень - ку, ой, не пу - гай
пу - га - чень - ку, в зе - ле - но - му бай - ра - чень - ку

1. Ой, не пугай, пугаченьку
В зеленому байраченьку.
2. „Ой, як мені не пугати,
Що все гори та байраки;
3. Що все гори та байраки,
Ніде мені гнізда звити;
4. Ніде мені гнізда звити
І діточок розплодити.“
5. Ішла вдова долиною
З маленькою дитиною.
6. Сіла вдова спочивати
З своїм сином розмовляти:
7. Ой, сину-ж мій малесенький,
Де-ж твій батько ріднесенький?
8. Сидить орел над водою,
Розмовляє з удовою;
9. „Не плач, не плач, молода й удово,
Бо я твого мужа знаю;
10. Бо я твого мужа знаю,
Тричі на день одвідаю;
11. І снідаю й обідаю,
А в третій раз вечеряю,
12. Тай на кудри наступаю.
З лоба очі видираю.

259. У Києві на ринку.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

у Ки - ї - ві на рин - ку пють чу - ма - ки
poco cresc.
 го - рід - ку. пють чу - ма - ки го - ріл - ку.

1. У Києві на ринку
Пють чумаки горілку.
2. Ой, пють вони, гуляють,
На шинкарку гукають.
3. „Та шинкарко молода,
Повір меду і вина.
4. — Не повірю, не подам,
Бо на тобі дран жупан.
5. „Хоч на мені жупан дран,
Так у мене грошей жбан.
6. — Як у тебе грошей жбан.
Я за тебе дочку 'ддам.
7. У суботу змовлялись.
А в неділю вінчались.
8. Та до Києва вертались,
Свого роду питались:
9. „Скажи мені, серденько,
Якого ти родоньку?
10. — „Я із роду Іванівна,
А по батьку Карпівна.
11. Скажи-ж, серце, правдоньку,
Якого ти родоньку?“
12. „Я з роду Іваненко,
А по батьку Карпенко.
13. Та бодай попи пропали,
Брата й сестру звінчали.
14. „Ходім, сестро, ярами,
Розсіємось цвітами.
15. Ой, ти будеш синій цвіт,
А я буду жовтий цвіт.
16. Будуть люде цвіти рвать,
Із нас гріхи ізбierać.
17. Ходім, сестро, горою,
Розсіємось травою.
18. Будуть люде косити,
За нас Бога просити.
19. Та чи се-ж тая травиця,
Що з братіком сестриця.

260. Гей, гук, мати, гук.

Andante mesto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Гей, гук, ма - ти, гук, де ко - за - ки пють,
poco dim.
 І ве - се - ла - я та до - рі - жень - ка, *mf* *dim.*
 ку - ди во - ни йдуть.

1. Гей, гук, мати, гук,
Де козаки пють;
І веселая та доріженька,
Куди вони йдуть.
2. Куди вони йдуть,
Там бори гудуть;
Поперед себе та вражих Ляхів
Облавою пруть.

3. Зібрались вони
Під ряні дуби,
Та чекаючи отамана
На раду собі.
4. Отаман іде
Як голуб гуде,
А під білою та березою
Головку кладе.
5. Отамане нап,
Не дбаш за нас;
Ось і бач наше та товариство
Як розгартіяш.

6. Глянь, отамане,
Вже сьвіт настає,
Ужеж наше та товариство
Коней сїдлає.
7. Нехай сїдлають,
Бог помагас;
Та вже щось мою та голівоньку
Хміль розбирає.
8. Ой, помру-ж я, помру
Не зажив слави;
Бо немає мені та долі бути
Батьком над вами.

261. Час до дому, час.

Народна пісня
Зі збірки М. Лисенка.

Moderato.

Час до до - му час, час і по - ра, час і по -

Andante. *mf* **Andante vivace.**

ра; бу - дуть ме - не ма - ти бн - ти, та ні - хо - му

crescendo e rall.

бо - ро - ни - ти, час до до - му час, час, час, час, час, до до - му час.

1. Час до дому, час,
Час і пора! (2)
Буде мене мій муж бити,
Та нікому боронити,
Час, до дому, час,
Час, час, час,
Час до дому, час!
2. До дому іду,
Як риба пливу, (2)
А за мною молодою.
Сім кіп хлопців чередою
В цимбалоньки тнуть,
Тнуть, тнуть, тнуть.
В цимбалоньки тнуть!
3. — „Ой, ти, мужу мій!
Одчиняй же двір! (2)
Іде твоя милесенька
Не твереза, п'янесенька,
Чи будеш їй рад,
Рад, рад, рад,
Чи будеш їй рад?“
4. — „Чом же я не рад,
Тиж мій виноград! (2)
Лягай, лягай та проспи ся,
А устанеш — похмели ся,
То все буде в лад,
Лад, лад, лад,
То все буде в лад!“
5. Комарі гудуть,
Спати не дають; (2)
Ой уткну я голівоньку
У ячмінну соломоньку,
Нехай ніжки тнуть,
Тнуть, тнуть, тнуть,
Нехай ніжки тнуть!
6. В соломі лежу,
На хлопців гляжу; (2)
І киваю, і моргаю,
К собі хлопців закликаю,
Що я лежу тут,
Тут, тут, тут,
Що я лежу тут!

262. Ой, бре море, бре.

Andante con fuoco.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, бре мо - ре, бре! Сип, шин - кар - ко, ще:
 мено *f*
 Есть у ме - не та рід - ний бать - ко, ви - ку - пить ме - не.

1. Ой, бре море, бре!
Сип, шинкарко, ще:
Есть у мене та рідний батько,
Викупить мене.
2. Ось і батько йде,
Грошей не несе;
От тепер же я, та шинкарочко,
Засів у тебе.
3. Ой, бре море, бре!
Сип, шинкарко, ще;
Есть у мене та рідна мати,
Викупить мене.
4. Ось і мати йде,
Грошей не несе;
От тепер же я, та шинкарочко,
Засів у тебе.
5. Ой, бре море, бре!
Сип, шинкарко, ще:
Есть у мене мила чорнобрива,
Викупить мене.
6. Ось і мила йде
Й грошики несе;
От тепер же я, та шинкарочко,
Піду од тебе.

263. Ой, під горою, під перевозом.

Andante quasi Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, під го - ро - ю, під пе - ре - во - зом,
 Сто - я - ла дів - чи - на з сво - їм о - бо - зом, бо - зом.
 1. 2. 2-da volta *f*

1. Ой, під горою,
Під перевозом,
Стояла дівчина
З своїм обозом.
2. Дівчино моя,
Як себе маєш?
Дай мені бандуру.
Що сама граєш.
3. Прийди, козаче,
Пшениці жати,
Дам тобі бандуру
На всю ніч грати.
4. В мене бандура
З чистого злата,
Хто в неї грає,
Бере охота.
5. Та в її струни
Та не порвуться,
Як не підтягай,
Все піддаються.

264. Спать мені не хочеть ся.

Allegretto.

Народна пісня
Зі збірки М. Лисенка.

Спать ме - ні не хо - четь ся і сон ме - не не бе ре,
 Що ні - ко - му при - го лу - бить мо - ло - до - ї ме - не;
 Не - хай ме - не той го лу - бить, а хто ме - не вір - но лю бить,
 Не - хай ме - не той зай - ма - є, хто ко - хан - ня в сер - ці ма - є;
 Ох, ох, ох, ох! хто ко - хан - ня в сер - ці ма - є,
 Ох, ох, ох, ох! хто ко хан - ня в сер - ці ма - є.

1. Спать мені не хочеть ся
 І сон мене не бере,
 Що нікому приголубить
 Молодої мене;
 Нехай мене той голубить,
 А хто мене вірно любить,
 Нехай мене той займає,
 Хто кохання в серці має;
 Ох, ох, ох, ох!
 Хто кохання в серці має. } 2
2. Ой в під хмизу на піч лізу,
 Аж по хаті луна йде,
 Ой хтож мене вірно любить,
 Той на печі знайде;
 Я на піч, він за мною,
 Укрию ся в головою,
 Відчепи ся препоганій,
 Цілувати невугарній;
 Ох, ох, ох, ох!
 Цілувати невугарній. } 2

3. Шар, мати, капустиці,
 Шар, мати, бураків,
 Жаль мені покидати
 Чорноморських козаків.
 Пустиж мене, моя мати,
 На вулицю погуляти,
 На вулицю погуляти,
 Коли хочеш зятя мати;
 Ох, ох, ох, ох!
 Коли хочеш зятя мати. } 2
4. Яж у морі купала ся,
 Яж в біду попала ся,
 Яж море перебреду,
 Яка була, така й буду;
 Біс біду перебреду,
 Одна згине, десять буде,
 Яж море перебреду,
 Як була, така й буду;
 Ох, ох, ох, ох!
 Яка була, така й буду. } 2

265. Сидить дід на печі.

Sostenuto. *Allegro.* Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Си - дить дід на пе - чи, на пе чи, баб - ка на
при піч - ку не ве - че - ря - ю - чи. 2. „Баб - ко мо - я,
ще бе - ту - шеч - ко, чом не ве - че - ря - єш, мо - я ду - шеч - ко?”

1. Сидить дід на печі, на печі,
Баба на припічку не вечеряючі.
2. „Бабко моя, щебетушечко,
Чом не вечеряєш, моя душечко?”

3. „„Чорт би тебе взяв із вечерою:
Бив ти мене та кочергою.
4. Бив ти мене, волочив ти мене,
Серце, дідусю, не навчив ти мене.““

ВАРЯНТ.

Сидить дід на печі, на печі,
А баба на припічку, та не снідаючи.
— „Бабко моя, щебетушечко!
Чом ти не снідаєш, моя душечко?”
— „Чорт би тебе взяв з твоїм сніданем!
Бив ти мене, волочив ти мене, —
Серце, дідусю, не навчив ти мене!“

Сидить дід на печі, на печі,
А баба на припічку, не обідаючи.
— „Бабко моя, щебетушечко!
Чом не обідаєш, моя душечко?”
— „Чорт би тебе взяв з твоїм обідом!
Бив ти мене, волочив ти мене, —
Серце, дідусю, не навчив ти мене!“

Сидить дід на печі, на печі,
А баба на припічку, не вечеряючи.
— „Бабко моя, щебетушечко!
Чом не вечеряєш, моя душечко?”
— „Чорт би тебе взяв із вечерою!
Бив ти мене, волочив ти мене, —
Серце, дідусю, не навчив ти мене!“

266. По той бік гора.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

По той бік го - ра, по сей бік го - ра, по - між ти - ми
кру - ти - ми го - ра - ми схо - ди - ла зо - ря. ря.

1. По той бік гора,
По сей бік гора,
Поміж тими крутими горами
Сходила зоря.

2. Ой, тож не зоря —
Дівчина моя
З новенькими відерцями
По водицю йшла.

3. „Дівчино моя,
Напій же коня,
З рубленої нової криниці,
З повного відра.“
4. „Козаченьку мій,
Колиб я твоя,
Взялаб коня за шовковий повід
Тай напоїла.““
5. „Дівчино моя,
Чом заміж не йшла?“
„Відна була, по наймах служила,
Пари не знайшла!“
6. Козаченьку мій!
Чом не женив ся?““
7. Дівчино моя,
Сідай на коня,
Та поїдем у чистеє поле
До мого двора.
8. А в мого двора
Нема ні кола,
Тільки стоїть один куц калини
Та й та не цвила.
9. Калино моя;
Чом ти не цвила?“
— Зима була та і цвіт оббила,
Тим я не цвила.

267. Та понад берегами.

Andante sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Та по - над бе - ре - га - ми во - да сто - я - на - ми,

Та ой там ко - за - чень - ко ко - ня на - пу - ва - є.

1. Та понад берегами
Вода стоянами,
Та ой там козаченько
Коня напуває.
2. Та коня переповів,
Сам заплакав стоя:
Та головонько моя,
Стороненька чужа!
3. „Ой, порадь мене, брате,
Як рідная мати,
Та чи менї женить ся,
Чи так волочить ся?“
4. А чи листи писати,
До милої слати?
Напишу я перами,
Одішлю вітрами.
5. Та на вітер не вірю,
Сам сяду поїду
До тієї дівчини
З чорними бровами.
6. З чорними бровами,
З карими очима,
З білими плечима,
З вірними речима.

268. Колав же я та криниченьку.

Andante moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ко - лав же я та кри - ни - чень - ку в ви - шне - вим са - ду,
Чи не вий - де мо - ло - да дів - чи - на ра - но по во - ду,

в ви - шне - вим са - ду; ра - но по во - ду.

1. Копав же я та криниченьку
В вишневім саду,
Чи не вийде молода дівчина
Рано по воду.
2. Вийшла, вийшла молода дівчина
Раніш од усіх,
Тай набрала та відеречка
Повніш од усіх.
3. Прохав, прохав та відеречка,
Вона й не дала;
Давав, давав та золот перстінь,
Вона не взяла.
4. Бодай тебе, молода дівчино,
Досада взяла,
Як я, прохав та відеречка,
А ти не дала.
5. Як я прохав та відеречка,
А ти не дала,
Як я давав та золот перстінь,
А ти не взяла.
6. Як я копав та криниченьку
Неділеньку й дві,
Як я кохав молоду дівчину
Людам не собі.

269. Ой, що-ж то за шум учинив ся.

Andante poco mosso.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, щож то за шум у - чи - нив ся,
що ко - мар та на му - сі о - же - нив ся.

1. Ой, що-ж то за шум учинив ся,
Що комар та на мусі оженив ся.
2. Та взяв собі жінку невеличку,
Що не вмів шити-мити, ні варити,
Що не вмів з комариком добре жити.
3. Полетів же комар в чисте поле,
Вчистес поле, в зелену діброву.
4. Ой, сів же комар на дубочку,
Звісив свої ніженьки к кореньочку
5. Де не взяла ся шура бура,
Вона того комарика здула.
6. Ой упав же комар на помості,
Поламав, потропив ребра й кості.
7. Зібрали ся генерали,
Вони тому комарику труну збудували
8. Збудувавши труну, положили,
Червоною китайкою тіло вкрили.
9. Ой, щож то лежить за покойник,
Ой, чи цар, генерал, чи полковник?
10. Ой, не цар, генерал, не полковник,
То-ж старої мушки полюбовник.

ВАРЯНТ.

1. Прилетіла мушка жалкувати:
Деж свого комарика поховати?
2. Поховати його край дороги,
Куди їде цар, князь і полковник.
3. Ой, що-ж це лежить за покойник?
Чи се цар, чи се князь, чи полковник?
4. Ой, неж бо лежить комарище,
Славного війська козачище.

270. Ой, у полі круті гори.

Moderato.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, у по - лі кру - ті го - ри, а в ко - за - ка
чор - ні бро - ви, а в дів - чи - ни щей чор - ній - ші.

1. Ой, у полі круті гори,
А в козака чорні брови,
А в дівчини ще чорніші.
2. Там дівчина воду брала,
Долю свою проклінала. (2)
3. „Доле моя уродлива,
Що ти мені наробила,
Головоньку утопила.”

4. Та ні на кого жалкувати,
Як на тебе, стара мати,
Бо ти порадиця в хаті.
5. Та порадь мене, моя мати,
Як у світі горувати. (2)
6. Та горуй, дочко, яко мога,
Преси щастя, долі н Бога,
Ще й доброї годиночки.

271. Ой, Ляше, Ляше.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, Ля - ше, Ля - ше, слав - ний ко - за - че,
слав - ним ко - за - ком зо - веш ся; Вже тво - ю
сла - ву топ - чуть під ла - ву, а ти та - ки не ка - еш ся.

1. Ой, Ляше, Ляше, славний козаче,
Славним козаком зовеш ся;
Вже твою славу топчуть під лаву
А ти таки не каєш ся.

2. Загнали Ляхів у Калиболота,
Та набрали ми в їх і сребра і злата.
Ой, знайте Ляхи, де козацькі шляхи,
Та не забувайтесь, та впять сподівайтесь.

272 Вітер, вітер коло хати.

Allegretto non tanto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ві - тер, ві - тер ко - ло ха - ти, Не хо - четь ся ме - ні спа - ти:
Я не вси - жу, я не вле - жу, роз - ки - да - ю всю о - де - жу.

1. Вітер, вітер коло хати,
Не хочеть ся мені спати;
Я не всижу, я не влежу,
Розкидаю всю одежу.

2. Я не всижу, я не влежу,
Розкидаю всю одежу,
Нехай вітер повіває,
Коли милого немає.

3. Нехай вітер повіє
Коли милого немає,
Не сватати було в ночі,
Не вилізли тобі очі,
А сватати було в день,
Розпитавши у людей.

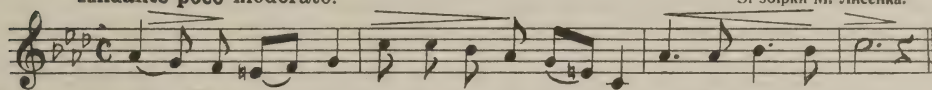
4. А в нас люде не Татари,
Вониб тобі розказали,
Чи хороша, чи вродлива,
Чи багата, чи щаслива,
Чи погана, чи лиха,
Чи бачила жениха?

5. Ой, як би-ж я побачила,
Та яб йому віддячила,
І кивнулаб і моргнула,
До серденька пригорнула.

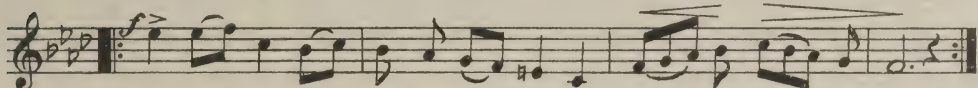
273. Ой, завяла червона калина.

Andante poco moderato.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, за - вя - ла чер - во - на ка - ли - на над кри - ни - це - ю;

Ро - реж ме - ні, мо - я ма - тін - ко, із пя - ни - це - ю.

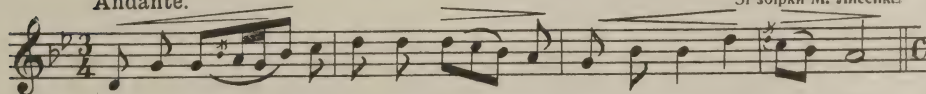
1. Ой завяла червона калина
Над криницею;
Горе-ж мені, моя матінко,
Та з паницею.
2. А паниця тай не касть ся,
Як день так ніч не:
А як прийде із корчми до дому
Мене молодую бе.
3. Відсуну я та кватирочку,
Моя матінка йде;
Питаєть ся діточок дрібненьких,
Чи паниця дома с.

4. „Потихеньку, помаленьку,
Моя матінко, йди:
Спить паниця в рубленій коморі,
А ти, мамо, не збуди.”
5. „Та нехай він спить та нехай він спить.
Щоб він і не встав,
Щоб він твою бідну голівоньку
Та вже більш не клопотав.”
6. „Ой, не лай, не лай, моя матінко,
Паницю мого:
Єсть у мене діточки дрібненькі,
Горе жити без його.”

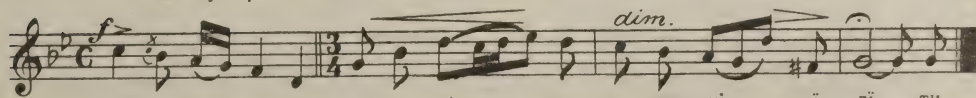
274. Зажурилась Україна.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

За - жу - ри - лась У - кра - і - на, що ні - де про - жи - ти:

Гей, ви - топ - та - ла ор - да кінь - ми ма - лень - кі - і ді - ти.

1. Зажурилась Україна,
Що ніде прожити:
Гей, вигоптала орда кіньми
Маленькі діти:

2. Ой, маленьких вигоптала,
Великих забрала,
Гей, назад руки постягала,
Під хана погнала.

ВАРЯНТ.

1. Зажурилась Україна,
Що ніде прожити,
Гей вигоптала орда кіньми
Маленькі діти!
2. Що малії вигоптала,
Старі порубала,
Середущих постягала,
У полон загнала!

3. Розшарпали її землю
На дві половині,
Хто візьме її під руку
При лихій годні?
4. Розділили її діток
На чотири часті,
Почорніла, помарніла
З чужої напасти!

275. З-за темного лісу.

(Про Нечая.)

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

З-за тем - но - го лі - су, з-зе - ле - но - го га - ю,

Ой, кри - кну - ли ко - за - чень - ки: „вті - кай - мо, Не - ча - ю!”

2. Сво - ю сла - ву ко - заць - ку - ю під но - ги топ - та - ти?

2. Ой, як же ми, па - но - ве мо - лод - ці, бу - дем у - ті - ка - ти,

1. З-за темного лісу,
З зеленого гаю,
Ой, крикнули козаченьки:
„Втікаймо, Нечая!”
2. Ой, як же ми панове молодці,
Будем утікати,
Свою славу козацькою
Під ноги топтати?
3. Єсть у мене хлопець Шпак,
То мій вірний козак,
Він дасть мені в пору знати,
Коли утікати.
4. Ой, як глянув козак Нечай
На тихії води,
А вже Ляшків сорок тисяч
Хорошої вроди.
5. Козак Нечай, козак Нечай
На те не вважає,
З кумасею Хмільницькою
Мед-вино кружає.

6. Ой, як гляне козак Нечай
У ясну кватирку,
А вже Ляшків, а вже панків,
Як орлів на ринку.
7. Ой, як крикнув козак Нечай
На хлопця малого:
Сідлай, сідлай, малий хлопче,
Коня вороного.
8. Мені вороного,
Собі буланого,
Та заженем вражих Ляшків
Аж до Полонного.
9. Не вспів козак, не вспів Нечай
На коника впасти,
Як став Ляшків, як став панків,
Як снопики класти.
10. Не вспів козак, не вспів Нечай
На коника сісти,
Як став Ляшків, як став панків,
Як капусту сікти.

11. Ой, поїхав козак Нечай
 Із тиха по ринку,
 За ним, за ним пан Чарнецький,
 Піймав за чупринку.

276. Ходить гарбуз по городу.

Poco Allegretto.

Народна пісня.
 Зі збірки М. Лисенка.

Хо - дить гар - буз по вго - ро - ду, пи - та - еть ся сво - го ро - ду:
 А чи жи - ві, чи здо - ро - ві всі ро - ди - ці гар - бу - зо - ві,
 А чи жи - ві, чи здо - ро - ві всі ро - ди - ці гар - бу - зо - ві?

1. Ходить гарбуз по городу,
 Питаєть ся свого роду:
 „Чи ще живі, чи здорові
 Всі родичі гарбузові?”
2. Обізвалась жовта диня,
 Гарбузова господиня:
 „Іще живі, ще здорові
 Всі родичі гарбузові!”
3. Обізвались огірочки,
 Гарбузові сини й дочки:
 „Іще живі, ще здорові
 Всі родичі гарбузові!”
4. Обізвалась морковиця
 Гарбузова сестриця:
 „Іще живі, ще здорові
 Всі родичі гарбузові!”
5. Обізвались буряки,
 Гарбузові свояки:
 „Іще живі, ще здорові
 Всі родичі гарбузові!”
6. Обізвалась бараболя,
 А за нею і квасоля:
 „Іще живі, ще здорові
 Всі родичі гарбузові!”
7. Обізвав ся старий біб:
 „Я іздержав увесь рід;
 Ой, ти, гарбуз, ти перістий,
 Із чим тебе будем їсти?”
 — Миску пшона, шматок сала,
 От до мене вся приправа.

ВАРІАНТ.

Ходить гарбуз по городу,
 Питаєть ся свого роду:
 „Чи ще живі, чи здорові
 Всі родичі гарбузові?”

Обізвалась жовта диня,
 Гарбузова господиня:
 „Іще живі, ще здорові
 Всі родичі гарбузові!”

Ходить гарбуз по городу,
 Питаєть ся свого роду:
 „Чи ще живі, чи здорові
 Всі родичі гарбузові?”

Обізвались кавуни,
 Старші гарбуза сини:
 „Іще живі, ще здорові
 Всі родичі гарбузові!”

Ходить гарбуз по городу,
 Питаєть ся свого роду:
 „Чи ще живі, чи здорові
 Всі родичі гарбузові?”

Обізвались огірочки,
 Гарбузові сини й дочки:
 „Іще живі, ще здорові
 Всі родичі гарбузові!”

Ходить гарбуз по городу,
 Питаєть ся свого роду:
 „Чи ще живі, чи здорові
 Всі родичі гарбузові?”

Обізвались буряки,
 Рідні гарбуза дядьки:
 „Іще живі, ще здорові
 Всі родичі гарбузові!”

Ходить гарбуз по городу,
Питаєть ся свого роду:
„Чи ще живі, чи здорові
Всі родичі гарбузові?“
Обізвалась жовта пшінка,
Двоюродна сестра жінки:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові!“

Ходить гарбуз по городу,
Питаєть ся свого роду:
„Чи ще живі, чи здорові
Всі родичі гарбузові?“
Обізвалась капусточка
Найкращая невісточка:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові!“

Ходить гарбуз по городу,
Питаєть ся свого роду:
„Чи ще живі, чи здорові
Всі родичі гарбузові?“
Обізвалась картоплина,
Що хотів сватать за сина:
„Іще живі ще здорові
Всі родичі гарбузові!“

Ходить гарбуз по городу,
Питаєть ся свого роду:
„Чи ще живі, чи здорові
Всі родичі гарбузові?“
Обізвались баклажани,
Що гарбуза поважали:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові!“

Ходить гарбуз по городу,
Питаєть ся свого роду:
„Чи ще живі, чи здорові
Всі родичі гарбузові?“
Озвався сояшник листатий,
Давній гарбузів прятель:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові!“

Ходить гарбуз по городу,
Питаєть ся свого роду:
„Чи ще живі, чи здорові
Всі родичі гарбузові?“
Обізвався червоний мак,
Він був з гарбузом свояк:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові!“

Ходить гарбуз по городу,
Питаєть ся свого роду:
„Чи ще живі, чи здорові
Всі родичі гарбузові?“
Обізвалась чечевиця,
Гарбузова-ж то сестриця:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові!“

Ходить гарбуз по городу,
Питаєть ся свого роду:
„Чи ще живі, чи здорові
Всі родичі гарбузові?“
Обізвав ся тут горох
Із квасолею у двох:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові!“

Ходить гарбуз по городу,
Питаєть ся свого роду:
„Чи ще живі, чи здорові
Всі родичі гарбузові?“
Обізвав ся і чеснок —
З гарбузом він жить ізвик:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові!“

Ходить гарбуз по городу,
Питаєть ся свого роду:
„Чи ще живі, чи здорові
Всі родичі гарбузові?“
Обізвалась цибулина,
Вона всім була родина:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові!“

277. Та орав мужик край дороги.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Andante.

Та о - рав му - жик край до - ро - ги, та о - рав му - жик край до - ро - ги:
Гей! цоб! край до - ро - ги, гей, цоб! тиру! гей! край до - ро - ги, гей!

1. Та орав мужик край дороги,
Та орав мужик край дороги:
Гей! цоб! край дороги,
Гей! цоб! тпру! гей! край дороги, гей!
2. В його воли круторогі,
В його воли круторогі.
Гей! цоб! круторогі,
Гей! цоб! тпру! гей! круторогі, гей!
3. А погоничі чорноброві,
А погоничі чорноброві;
Гей! цоб! чорноброві;
Гей! цоб! тпру! гей! чорноброві, гей!
4. Та повісив торбу на березі,
Та повісив торбу на березі;
Гей, цоб! на березі,
Гей! цоб! тпру! гей! на березі, гей!
5. А вжеж тую торбу дівки вкрали,
А вжеж тую торбу дівки вкрали;
Гей! цоб! дівки вкрали,
Гей! цоб! тпру! гей! дівки вкрали, гей!
6. А вжеж тая торба з пирогами,
А вжеж тая торба з пирогами;
Гей! цоб! з пирогами,
Гей! цоб! тпру! гей! з пирогами, гей!
7. А начиняна горобцями,
А начиняна горобцями.
Гей! цоб! горобцями,
Гей! цоб! тпру! гей! горобцями, гей!

278. Ой, лугами йде́м.

Poco moderato.

Народна пісня
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, лу - га ми йде́м, бе - ре - га - ми йде́м, па - суть ся та - ся - та,
па - суть ся та - ся - та, ой, па - суть ся та ся - та.

1. Ой, лугами йде́м, берегами йде́м,
Пасуть ся тася́та, пасуть ся тася́та
Ой, пасуть ся тася́та.
2. Ой, туди-ж ми йде́м, ой туди-ж ми йде́м,
Де гарні дівчата, де гарні дівчата,
Ой, де гарні дівчата.
3. Ой, лугами йде́м, берегами йде́м,
Пасуть ся индики, пасуть ся индики,
Ой, пасуть ся индики.
4. Ой, туди-ж ми йде́м, ой, туди-ж ми йде́м,
Де грають музики, де грають музики,
Ой, де грають музики.
5. Ой, лугами йде́м, берегами йде́м,
А там вовки трублять, а там вовки тру-
Ой, а там вовки трублять. [блять,
6. Ой, туди-ж ми йде́м, ой, туди-ж ми йде́м,
Де нас вірно люблять, де нас вірно лю-
Ой, де нас вірно люблять. [блять,

279. Ой. деж ти ся, мій миленький.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, деж ти ся мій ми - лень - кий ви - би - ра - єш?
Чом ти ме - не мо - ло - ду - ю по - ки - да - єш?

1. Ой, деж ти ся, мій миленький,
Вибираєш?
- 3 ким ти мене молодую
Покладаєш?
2. „Не покину, моя мила
Не покину!

- Возьму я тя на рученьки
Як дитину.
3. Возьму я тя на рученьки
Бось миленька
Пригорну тя до серденька,
Бось миленька.“

280. Ой, куку, куку.

Moderato. *mp* Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, ку - ку, ку - ку, мій ти чор - ний кру - ку, та по - дай ми - ла
ру ку. Ой, ра - даж би я то - бі та по - да - тень - ки о - бі,
Лежить не - лю - бонько на пра - вій ру - чень - ці, не ви - тяг - ну тай го - ді.

1. Ой, куку, куку,
Мій ти, чорний круку,
Та подай мила руку.
„Ой радаж би я тобі
Та податоньки обі,
Лежить нелюбонько
На правій рученьці,
Не витягну тай годі!“
2. Ой, чуєш ти
Моя люба
Та відсунь ся від нелюба!
Бо я стрілю з лука,

- Та забю нелюба,
Як сивого голуба!
„Ой чи забеш, чи не забеш,
Мене молодую здрадиш;
Ой, сідай на коня,
Виїздай, зі двора,
Ти не мій, я не твоя!“
- Ой, я зараз виїздаю,
Іно коня осідлаю,
Іду до Дунаю,
Іду до Дунаю,
Де утонути маю!

281. Ой, гуляйте, добрі люде.

Allegro, gratoso. Народна пісня.
Зі збірки Ів. Біликовського.

Ой, гу - льяй - те, до - брі лю - де, про - си - мо ча - стуй - тесь,
А як вже що не так бу - де; то не по - ди - вуй - тесь

Ой гуляйте, добрі люде, просимо частуїтесь,
А як вже що не так буде, то не подивуйтесь.

1. Ой там в саді зелена трава по коліна,
Ой за добрим чоловіком жінка як калина.
2. Ой там в пасі на горбочку трава зеленіє,
Ой за лихим чоловіком жінка помарніє.
3. Шкода травки і муравки тому облогови,
Шкода мене молодої тому неробови.
4. Шкода мене молодої, шкода мого стану,
Та як я ся леда біді у руки дістану.

282. Чуєш, брате мій.

Adagio. *mf* *cresc.* *p* *pp* *mf* *pp* *cresc.* *f* *pp* *ppp*

Музика і слова Лепкого.

Чу - еш бра - те мій то - ва - ри - шу мій, від - лі - та - ють сі - рим шнур ком
жу - рав - лі у ви - рій. Кли - чуть: кру, кру, кру, в чу - жи - ні у - мру,
За - ки мо - ре пе - ре - ле - чу, кри - лонь - ка зі - тру, кри - лонь - ка зі - тру.

1. Чуєш, брате мій, товаришу мій,
Відлітають сірим шляхом журавлі у вирій.
Кличуть: кру! кру! кру! В чужині умру!
Заки море перелечу, крилонька зітру!
2. Мерехтять в очах безконечний шлях,
Гине, гине в сірій мраці слід по журавлях!
Кличуть: кру! кру! кру!...

283. Пала роса коло проса.

Allegretto. *cresc.* *mf* *dim.*

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

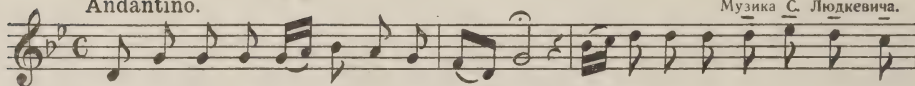
Па - ла ро - са ко - ло про - са, на би - тій до - ро - зі;
Ко - му да - ти на до - бра - ніч? Дів - чи - ні не - бо - зі.

1. Пала роса коло проса,
На битій дорозі;
Кому дати на добраніч?
Дівчині небозі.
2. На „добраніч і всім на ніч,
І тобі, стара нене;
Чи ти даси, чи не даси
Свою доч за мене?
3. Шкода тебе, козаченьку,
Хлопця молодого:
Моя дочка ледащить ся
Не ночує в дому.
4. Ої, пожену сірі волп
Тай на отавоньку,
А сам піду до дівчини
Тай на порадоньку.
5. Порадь мене, дівчинонько,
Як рідная мати:
Чи то мені женити ся,
Чи на тебе ждати?
6. „Ої, я тебе, серце мов,
Ражу, не поражу,
Я з тобою вечір стою,
На иньшого важу.“
7. Бодай тебе, дівчинонько,
З порадою твою,
Я до тебе з щирим серцем,
А ти з неправдою.

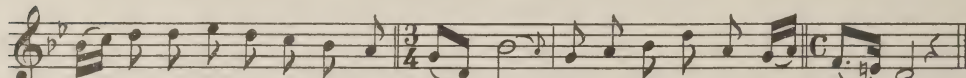
284. Чорна ріля заорана.

Andantino.

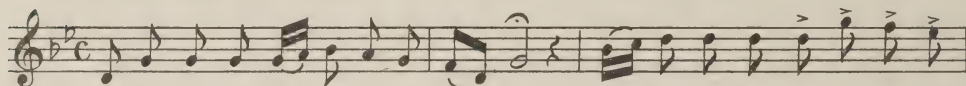
Народна пісня.
Музика С. Людкевича.

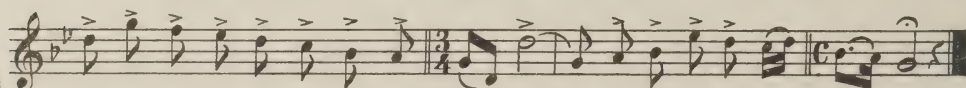
Чор - на рі - ля із - о - ра - на, гей, гей! Чор - на рі - ля із - о - ра - на

і ку - ля - ми за - сі - я - на, Гей, гей, і ку - ля - ми за - сі - я - на.

Бі - лим ті - лом зво - ло - че - на, гей, гей! Бі - лим ті - лом зво - ло - че - на

і кро - ві - ю спо - ло - че - на, Гей, гей, і кро ві - ю спо - ло - че - на.

1. Чорна ріля заорана, гей, гей!
Чорна ріля заорана
І кулями засіяна, гей, гей!
І кулями засіяна.
2. Білим тілом зволочена, гей, гей!
Білим тілом зволочена
І кровію сполочена, гей, гей!
І кровію сполочена.
3. Вітер віє по долині, гей, гей!
Вітер віє по долині,
Лежить жовняр на купині, гей, гей!
Лежить жовняр на купині.
4. Накрив очі червоною, гей, гей!
Накрив очі червоною,
Червоною китайкою, гей, гей!
Заслугою козацькою.
5. Ані трумни, ані ями, гей, гей!
Ані трумни, ані ями,
Ані батька, ані мами, гей, гей!
Ані батька, ані мами.
6. Летить ворон з чужих сторон, гей, гей!
Летить ворон, усідає
Йому очі випиває, гей, гей!
Йому очі випиває.
7. Ходить мати гукаючи, гей, гей!
Ходить мати гукаючи,
Сина свого шукаючи, гей, гей!
Сина свого шукаючи.
8. „Ої я твого сина знаю, гей, гей!
Ої я твого сина знаю,
Бо я з нього пояс маю, гей, гей!
Бо я з нього пояс маю.“

9. „Скажи-ж мені, вороньку, гей, гей!
Скажи-ж мені, вороньку,
Чи жив мій син молоденький, гей, гей!
Чи жив мій син молоденький?“
10. Чи очі його сивенькі, гей, гей!
Чи очі його сивенькі,
А чи уста румянькі, гей, гей?
А чи уста румянькі!“
11. „Уста його вже синенькі, гей, гей!
Уста його вже синенькі
І волосся вже чорненьке, гей, гей!
І волосся вже чорненьке.“
12. На личко му усідаю, гей, гей!
На личко му усідаю,
Йому очі випиваю, гей, гей!
Йому очі випиваю.

285. „Для України живем!“

(Гимн американських Українців.)

Allegro con brio. О. Грицай - Людкевич.

Гей, за мо - рем за ши - ро - ким ра - зом нас судь - ба зве -

ла, Край да - ле - кий на чу - жи - ні нам за віт - чи - ну да -

poco maestoso

ла; А - ле ми, геть - ман - ські ді - ти, тя - мим пред - ків ко - за -

ків! По над мо - ре над ши - ро - ке кли - чем до сво - їх ! бра

Animato.

тів: Як прий - деть ся ста - ти ра - зом, ми в У - кра - ї - ну пі -

дем, Бо для не - і ми на сьві - ті, для У - кра - ї - ни жи - вем!

1. Гей! за морем, за широким
Разом нас судьба звела,
Край далекий на чужині
Нам за вітчину дала.
Але ми — гетьманські діти
Тямим предків козаків!
Понад море, над широке
Кличем до своїх братів:
Як прийдець ся стати разом,
Ми в Україну підемо!
Бо для неї ми на сьвіті,
Для України живем!
2. Хоть за морем, ми далеко,
В нас живе ще рідний дух;
Горду мрію він леліє,
Над козацький ліне луг!
Там престол нам заясніє,
Встануть нам нові князі!
Ще добудемо ми слави,
Як у бій підемо всі.
Як прийдець ся стати разом,
Ми в Україну підемо!
Бо для неї в цілім сьвіті,
Для України живем!

3. Ми Українці до скону
В нас є сила козаків!
Не розлучать нас ні море,
Ні межі чужих країв!
Сонце всюди нам принесе
Подих нашої землі!

Клич її ми все почуєм
І за морем в чужині.
Як прийдець ся стати разом,
Ми в Україну підемо!
Бо для неї в цілім світі,
Для України живемо!

286. Чоботи.

Andantino. *mf* Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Чи сеж ті - і чо - бо - ти, що зять дав, а за ті - і
чо - бо - ти доч - ку взяв? Чо - бо - ти, чо - бо - ти ви мо - і,
чом ді - ла не ро - би - те ви ме - ні?

1. Чи сеж тії чоботи, що зять дав
А за тії чоботи дочку взяв?
Чоботи, чоботи ви мої!
Чом діла не робите ви мені?
2. Я-ж думала, чоботи юхтові,
А тож бачу, чоботи шкапові.
Чоботи, чоботи ви мої! і. т. д.
3. На річку йшли чоботи — рипали,
А з річки йшли чоботи — хлипали.
Чоботи, чоботи ви мої! і. т. д.
4. На річку йшла в чоботях із прахом,
А з річки йшла в чоботях із плачем.
Чоботи, чоботи ви мої! і. т. д.
5. Ой, повішу чоботи на кілок,
Сама піду, молода, у танок.
Чоботи, чоботи ви мої! і. т. д.

287. Як я була молодою.

Andante moderato. *mp* Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Як я бу - ла мо - ло - до - ю, літ п'ят - най - цять ма - ла,
То я бу - ла ща - сли - ва - я, щей го - ря не зна - ла.

1. Як я була молодою
Літ п'ятнайцять мала,
То я була щаслива,
Щей горя не знала.
2. Як минуло літ п'ятнайцять,
Деся жених завзявся,
Розпустили русу — косу,
Тай сьвіт завязав ся.

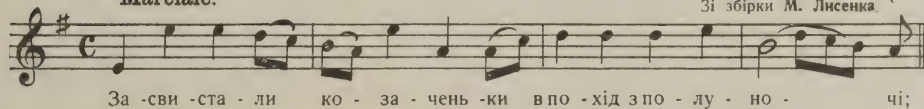
3. Ой, казали мені люде,
Я, було, сьмію ся,
А тепер як пригадаю,
Слезами заллю ся.
4. Запрягайте, хлопці, коні,
Коні воронії,
Поїдемо доганяти
Літа молодії.
5. Як догнала літа мої
На тесовім мості:

- Верніте ся, літа мої,
Хоч до мене в гості!
6. — Не вертуть ся літа твої,
Бо й нема до кого;
Було літа шанувати,
Ще й здоровля свого. —
 7. Верніте ся, літа мої,
Буду шанувати,
А не буду тяжко важко
Проти сили брати!

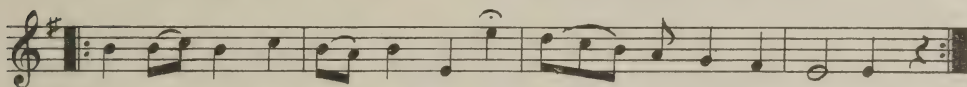
288. Засвістали козаченьки.

Marciale.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка

За - сви - ста - ли ко - за - чень - ки в по - хід з по - лу - но - ці;

За - пла - ка - ла Ма - ру - сень - ка сво - ї чор - ні о - ці.

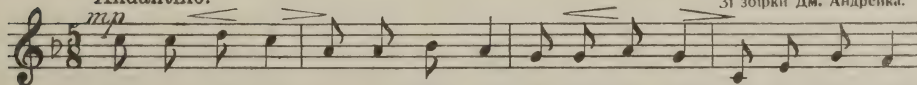
1. Засвістали козаченьки
В похід з полуночі,
Заплакала Марусенька
Свої чорні очі.
2. „Не плач, не плач, Марусенько,
Не плач не жури ся,
А за свого миленького
Богу помоли ся.“
3. Стоїть місяць над горою,
Та сонця не має,
Мати сина в дороженьку
Слезно проважає.
4. „Пращай милий мій синочку
Та не забавляй ся!
За чотири неділеньки
До дому вертай ся!“
5. „„Ой рад би я, матусенько,
Скорійше вернись ся,
Та вже щось мій вороненький
В воротах підткнув ся.
6. Ой, Бог знає, коли вернусь,
В якую годину;
Приймиж мою Марусеньку
За своєю дитину!
7. Прийми її, матусенько,
Всі ми в Божій волі,
Бо хто знає, чи жив вернусь
Чи ляжу на поли?
8. Ой, не плачте, не журить ся
В тугу не вдавайтесь,
Заграв кінв мій вороненький,
Назад сподівайтесь.““

289. Ой, похід гай зелененький

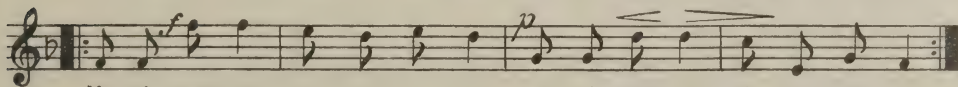
(Про Добуша.)

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, по під гай зе - ле - ньень - кий хо - дить До - буш мо - ло - день - кий,

На ні - жень - ку на - ля - га - є, то - пір - цем ся під - пи - ра - є,
То - пір - цем ся під - пи - ра - є, тай на хлопців на - кли - ка - є:

1. Ой, попід гай зелененький
Ходить Добуш молоденький. (2)
2. На ніженьку налягає,
Топірцем ся підпирає. (2)
3. Ой, ви хлопці, ви молодці,
А сходіть ся разом к' купці. (2)
4. Бо будемо раду мати,
Де підемо розбивати. (2)
5. Щоби Кути не минути,
До Косова повернути. (2)
6. Тепер хлопці, ідім спати,
Бо маємо рано встати. (2)
7. Та вставайте всі раненько,
Убирайте ся борзенько. (2)
8. У постолі шкірянії,
У воловки шовкові. (2)
9. Разом, хлопці, разом бігом,
Западають стежки снігом. (2)
10. Ходіть, хлопці, ба й за мною,
Та і у гору і скалою. (2)
11. Бо заїдемо та до Дзвінки,
До Штефанової жінки. (2)
12. „Ой, Добушу, ти пане наш,
Там пригода буде на нас!“ (2)
13. Ви на мене не вважайте,
По дві кулі набивайте! (2)
14. Станьте хлопці, під ворота,
А я піду під віконце, ци спит
[моє любе серце.
15. Чи спиш, серце, та ци чуєш,
Ци Добуша заночуєш? (2)
16. „Ой, я не спю, та все чую
Бо вечереньку готую.“ (2)
17. Ци спиш, серце, та чи чуєш,
Ой, ци сама ти ночуєш? (2)
18. „Ой, я не спю, та все чую,
Розбійника не зночую. (2)
19. А Штефана нема дома,
Ще вечера не готова. (2)
20. Буде вона дуже пильна,
Всему світу буде дивна.“ (2)
21. Ци будеш ми отворяти,
Чи кажеш сі добувати? (2)
22. „Не кажу сі добувати
І не піду отворяти.“ (2)
23. Пусти, суко, враз до хати,
Щоб дверей не виваляти! (2)
24. „В мене двері тисовії,
В мене замки сталюві.“ (2)
25. Не допоможуть замки твої,
Як підложу плечі свої. (2)
26. „Сім літ сили закохати,
Мої двері вилупати!“ (2)
27. Взяв ся Добуш добувати,
Взяли замки відлітати. (2)
28. Ой лиш двері та підхилив,
А вже Дзвінка з пода стрілив,
Добушеви в серце вицілив!
29. Не так в серце, в праве плече,
А з лівого кровця тече. (2)
30. Ой, ти гицлю, ти Дзвінчуку,
Тось ти мя з'їв через суку! (2)
31. „Треба було не гуляти
Суці правди не казати. (2)
32. Бо у суки тільки віри,
Як на бистрій воді піни.“ (2)
33. „Ой Добушу, Добушуку,
Чомусь не вбив тоту суку?“ (2)
34. Як же я і убити мав,
Коли я і вірне кохав. (2)
35. „Ой Добушу, ти пане наш,
Велика пригода на нас. (2)
36. Ой, куди ми не бували,
Та ми зради не видали. (2)
37. А ту зрада ба й над нами,
Молодими легинями!“ (2)
38. Ой, ви хлопці, ой ви мої,
Возьміть мене в хати тої. (2)
39. Возьміть мене на топори,
Занесіть мя в Чорну Гору. (2)
40. В Чорну Гору занесіть мя,
На дрібний мак посічуть мя. (2)
41. Най ся Ляхи не збиткують,
Моє тіло не чвертують. (2)
42. Сріблом-злотом поділіть ся,
А самі вже розходіть ся. (2)
43. Але не йдіть розбивати,
Людську кровцю проливати. (2)
44. Людська кровця не водиця,
Проливати не годить ся. (2)
45. Впали Ляхи, всіх забрали,
Назад руки повязали,
До коней поприпинали.
46. „Ой Добушу, ти пане наш,
Велика пригода на нас! (2)
47. Деж ми будем зимували,
Тай літечко літувати?“ (2)
48. В Станіславі на риночку,
В тяжких дубах, в зелізочку. (2)
49. Там будете ночувати,
Будуть Німці тіло драги. (2)

290. Повій, вітре, на Україну.

Adagio.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

По - вий, ві - тре, на Кра - і - ну, де по - ки - нув
я дів - чи - ну, Де по - ки - нув ка - рі о - чі,
по - вий, ві - тре, о пів - но - чі.

1. Повій, вітре, на Україну,
Де покинув, я дівчуну,
Де покинув чорні очі
Повій, вітре, о півночі
2. Між горами там долина,
Там біленька хатина,
А в хатні дівчинонька,
Дівчинонька — голубонька.
3. Повій, вітре, до схід сонця,
До схід сонця, край віконця,
Край віконця постіль біла,
Постіль біла, любка мила.
4. Повій, вітре, тишком — нишком.
Над рум'яним, білим личком,
Над тим личком нахили ся
Чи спить мила, — подиви ся,
5. Чи спить мила, чи збудилась,
Спитай її, з ким любилась,
З ким любилась і кохалась
І любити присягалась.
6. Як забеть ся в ній серденько,
Як вітхне вона тяженько,
Як заплачуть карі очі,
Вертай, вітре, о півночі.
7. А як мене позабула,
І другого пригорнула,
То розвій ся край долини —
Не вертай ся з України...
8. Вітер віє, вітер віє,
Серце тужить, серце мліє.
Вітер віє, завіває,
З України не вертає,

291. Ой, ішли наші славні Запорожці.

Marciale.

Народна пісня.
Зі збірки Н. Вахнянина.

Ой, і - шли на - ші слав - ні За - по - рож - ці та по - над Бу - гом рі -
ко - ю, Ой, ши - ро - ко - ю та гли - бо - ко - ю,
гей, та по - над ли - ма - на - ми. Ой, ши - ро - ко - ю
та гли - бо - ко - ю, гей, та по - над ли - ма - на - ми.

1. Ой, ішли наші славні Запорожці
Та понад Бугом рікою,
Ой, широкою та глибокою,
Гей та понад лиманами.
2. Ой, вже наші славні Запорожці
У великому жалю:
Ой, не знали та поклонить ся,
Гей та котрому царю.
3. Ой, уклонили ся тому турецькому,
А що під ним добре жити,
Тільки за одно та неприятно,
Гей, що на свого брата бити.
4. Ой пише Москаль лист до кошового:
„Ой, ідїть до нас жити,
Що оддам землю та по прежньому,
Гей по Дністер, по границю.“
5. Ой, брешеш, брешеш, превражий Мо-
Гей ти хочеш обманити: [скалю,
Ой, як підем у твою землю,
Гей то будеш лоби голити.
6. „Ой, не бійте ся, славні Запорожці,
Та сього нічого,
Щеж я в своєму білому царстві
Гей та не зрадив нікого.
7. Гей ужеж тії славні Запорожці
Та й невеселі стали,
Ой облягли їх, облягли Москалі
Гей всіма сторонами.
8. Вражїї пани, руські генерали,
Сретичїї снни,
Край веселий, степ широкій
Гей, тай занастили.
9. Ой, тече ріка та й невелика,
Та підмиває кручі,
Заплакали Запорожці,
Гей, та в Туреччину йдучи.
10. Летїла бомба з московського поля,
Та посеред Сїчи впала:
Ой, хоч пропало славне Запорожжя,
Гей, та не пропала слава!

292. Оддала мене моя матїнка.

Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Од - да - ла ме - не мо - я ма - тїн - ка та на чу - жу -
ю сто - ро - нонь - ку, Та за - ка - за - ла,
та при - ка - за - ла, щоб сїм лїт не бу - ла.

1. Оддала мене моя матїнка
Та на чужую стороньку,
Та наказала, та приказала,
Щоб сїм лїт не була.
2. Поживу я годок, поживу я другїй,
Стало менї нуднесенько;
Покою я крильця з щирого золотця,
Тай полечу з галочками.
3. Сяду я, впаду у батенька в саду,
На крайній, та на вшненці,
Сяду я, впаду в матїнки саду,
На крайній, та черешенці.
4. Вийшов до мене та мій братїчок,
Тай став галок ізганяти:
Ой, шути в луги, чорні галочки,
Та не сушіте садочку.
5. Вийшов до його та мій батенько,
Тай став брату говорити:
„Не займай, сину, сїї галочки,
Та на чужїй стороньці.“
6. Вийшла до мене моя сестриця,
Стала галок ізганяти:
Ой, шути в луги, чорні галочки,
Та не сушіте садочку.

7. Вийшла до єї моя матінка,
 Стала сестрі говорити:
 „Не займай, доню, сїї галочки,
 Та на чужій сторононці.“

293. Раз на варті я стояв.

Marciale. Народна пісня
 З спів. Січ. Стрільців.

Раз на вар - ті я сто - яв ко - ло ма - га - зи - ну,
 Та - кий ме - не страх зі - брав, що ма - ло не
 зги - нув. Гальт! Вер - да! Ди - влю ся, то мо - я Ма - ру - ся,
 пач - ку ми при - не - сла, а са - ма десь ще - зла.

1. Раз на варті я стояв
 Коло магазину,
 Такий мене страх зібрав,
 Що мало-м не згинув.

2. Гальт-вер-да? дивлюся,
 То моя Маруся,
 Пачку ми принесла,
 А сама десь счезла.

294. Через річеньку, через болото.

Andantino. Народна пісня
 Зі збірки Дм. Андрейка.

Че - рез рі - чень - ку, че рез бо - ло - то по - дай ру -
 чень - ку, мо - є зо - ло - то, По - дай ру - чень - ку, бо ми ся
 згу - биш, ска - жи прав - донь - ку, чи ти мя лю - биш.

1. Через річеньку, через болото,
 Подай рученьку, мов золоту;
 Подай рученьку, бо ми ся згубиш,
 Скажи правдоньку, чи ти мя любиш?

2. „Ручки не подам, правди не скажу,
 Пок ся з тобою на вік не звяжу;
 Аж ручку подам і правду скажу,
 Як ся з тобою на віки звяжу.“

295. Ой, на горі явір зелененький.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Allegretto.
mf

Ой, на го - рі я - вір зе - ле - нь - кий, Під я - во - ром

rall. e dim.

ко - зак мо - ло - день - кий, під я - во - ром ко - зак мо - ло - день - кий.

1. Ой, на горі явір зелененький
Під явором козак молоденький.
2. На долині три стежечки різно,
Ходить козак до дівчини пізно.
3. „Ой, не ходи, козаче до мене:
Буде слава на тебе й на мене.
4. Ще й на твого коня вороного,
Ще й на тебе парня молодого.“
5. — „Ой, я слави, слави не бою ся:
З ким люблю ся, не наговорю ся;
6. З ким люблю ся, не наговорю ся,
З ким кохаюсь, не нарозмовляюсь.

ВАРІАНТ.

1. Темна нічка тай невидненька,
Головонько ти моя бідненька. (2)
2. Деж я буду тую нічку спати?
З ким я буду нині ночувати? (2)
3. Ой, є в лісі явір зелененький,
Під явором козак молоденький. (2)
4. Там я буду тую нічку спати,
Там я буду нині ночувати. (2)

296. Не вольно матусю нелюба любить.

Andante sostenuto.

Зі збірки Дм. Андрейка.

Не воль - но, ма - ту - сю, не - лю - ба лю - бить, бо

mf

тяж - ко на сві - ті з не - лю - бо - ю жить, Во - лі - ла бим, мам - цю,

ritard. dim.

весь вік ді - ву - ва - ти, як то - го не - лю - ба со - ко - лом на - зва - ти.

1. Не вольно, матусю, нелюба любить
Бо тяжко на світі з нелюбою жить.
Воділаб я, мамцю, весь вік дівувати,
Як того нелюба соколом назвати.
2. „Подиви ся, доню, яка я стара!
Мені в домовину лягати пора!
Як я ляжу в гробі, що станеш з тобою?
Тоді ти останеш на вік сиротою.“
3. — „Не плач, моя ненько, не плач, не ридай,
Возьми рушниченьки таї сватам давай;
Нехай я молода марно літа страчу,
Ти будеш щаслива, я гірко заплачу!“
4. В кутку на цвинтарі хрест Божий стоїть,
Там рано і вечер матуся клячить:
„Ой, Боже ж мій, Боже, що я учинила!
На що м свою доню з нелюбом злучила!“

297. Ой ходив чумак сім літ по Дону.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Andante.

Ой, хо - див чу - мак сім літ по До - ну,
Та не бу - ло при - го - донь - ки ні - ко - ли йо - му.

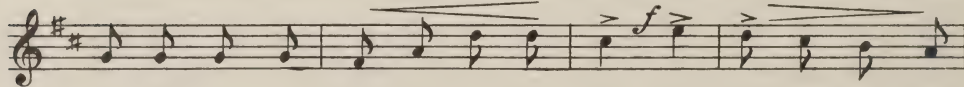
1. Ой, ходив чумак сім літ по Дону,
Та не було пригодоньки ніколи йому.
2. Ой, пішов чумак з Криму до дому,
Сталась йому пригодонька за всю дорогу.
3. Сталась йому пригодонька не в день а в ночі:
Занедужав козаченько в Криму ідучи.
4. Занедужав козаченько в Криму ідучи,
При широкій доріженці воли пасучи.
5. Ой упав чумак, упав та й лежить, —
Ніхто в його не питає, що в його болить.
6. Ой, болить в його серце й голова —
Помирає чумаченько, а роду нема!
7. Прийшов до його отаман його,
Бере його за рученьку, жалує його...
8. „Отамане мій, жалувеш мене:
Скидай кожух в мене та укрій мене!“
9. Вери мої воли, вози, поховай мене,
Вери мое срібло, злото — поминай мене!“
10. Ой, скинув чумак свиту і кожух,
Припадає к сирій землі, теплий зведе дух.
11. Ой, скинув чумак з себе і кафтан:
Воли мої половії, хто вам буде пан!“
12. Та вдарили зразу у великий дзвін:
Се-ж по тому чумакови, що ходив на Дін!
13. Та вдарили зразу в дзвони уво всі:
Се-ж по тому чумакови, що ходив по сіль!
14. Ой, ішли воли та в вісьмерику,
Задзвонили в усі дзвони по тім чумаку!
15. Ревнули воли у новім ярмі;
Поховали чумаченька в чужій стороні.
16. Ревнули воли, степом ідучи,
Поховали чумаченька в Криму ідучи.

298. Ой, вийду я на вулицю.

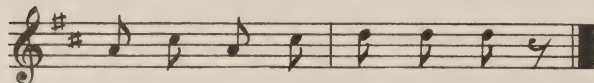
Allegretto giojoso.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, вий - ду я на ву - ли - цю, там му - зи - ки гра - ють,

А дів - ча - та, мо - ло - ди - ці на ме - не мор - га - ють,

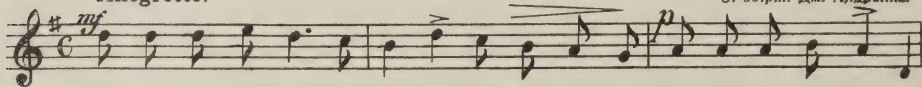

Та - ді. рі - ді, бім, бам, бум!

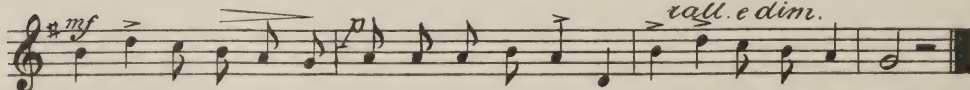
1. Ой, вийду я на вулицю,
Там музички грають,
А дівчата, молодіці
На мене моргають,
Таді, ріді, бім, бам, бум.
2. Молодая молодіца
Моргала на мене
Прійди, прийди, гарний хлопче,
З вечера до мене!
Таді, ріді, бім, бам бум.
3. Як я можу до тя прийти,
Маєш чоловіка;
Як застане мя з тобою,
Скоротить мя віка.
4. „А я свого бородаця
Пішлю по калину,
А ти прийди, гарний хлопче,
Хоч но на годину.“
5. А ви, діти дрібненькі!
Ідїть виглядати
Як буде йшов тато з ліса,
Дайте мені знати.“
6. Вийшли діти на дорогу
Тай стали плескати:
— „Гуляй, гуляй, мамуненько,
Тата не видати.“
7. Іде старий бородатий,
І вже на подвірю.—
- „Деж я тебе гарний хлопче,
Тепер тут подію?
8. Сховаю тя, гарний хлопче,
Під білу перину,
Сама ляжу на постели,
Скажу, що вже гпну.“
9. Прійшов старий бородатий
З калинов до хати;
Як стояла, так упала,
Зачала стогнати:
10. „Іди старий бородатий,
Укопати меду,
Бо я така слабенькая,
Головки не зведу.“
11. Пішов старий бородатий
Меду укопати,
А я хлопця за рученьку
Тай вивела з хати:
12. — „Ввійшов старий бородатий
Вже з медом до хати;
Скажи мені, моя мила,
Хто був коло хати?“—
13. А ти старий бородатий
Не вчи ся брехати,
Якесь видів кого тутка,
Було го злапати.“

299. Ой, в полію керниця.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Є впо - лю кер - ни - ця, в ней во - да бли - шить ся, По - ві - да - ють лю - ди,

жов - няр ля - да шить ся, по - ві - да - ють лю - ди, жов - няр ля - да - шить ся.

1. Ой, в полю керниця
В ній вода блищить ся,
Повідають люди:
Жовнір лядачить ся.

2. Жовнір лядачить ся,
Не хоче робити
Покидає коня,
Іде до коршми пити.

300. Ой, у поли береза стояла.

Andante sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, у по - ли бе - ре - за сто - я - ла, ой, у по - ли
бе - ре - за сто - я - ла, Під бе - ре - зов дів - чи - на пла - ка - ла.

1. Ой, у поли береза стояла,
Під березов дівчина плакала:
2. „Ой, мамунцю, головка мя болить,
Бо мій милий до йиншої ходить.
3. А з вечера до йиншої ходить,
О півночі до мене приходять.
4. Тай на білу постільку лягає
Тай ще мене за негідну має.“
5. „Ой, відсунь ся, негідна, від мене,
Най си ляже красна коло мене.
6. Ходи, мила, до комори спати,
Бо маю ти щось важне сказати.“
7. А з вечера нагайка шуміла,
О півночі миленька зомліла.
8. Прийшов же він з комори до хати;
„Де є мила?“ питає го мати.
9. — „Ой, мамунцю, маю щось сказати:
Лягла мила, тай не хоче встати.
10. Давбим, мамцю, сивую корову
Щоб хто збудив любую розмову.
11. Давбим, мамцю, коня вороного,
Щоб хто збудив приятеля мого.“ —
12. „Шкода, сину, сивої корови,
Вже не збудиш милої розмови.
13. Шкода, сину, коня вороного,
Вже не збудиш приятеля свого!“

301. У поли могила з вітром говорила.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

У по - ли мо - ги - ла з ві - тром го - во - ри - ла:
Не вій, ві тре бвій - не - сень - кий, щоб я не зчор - ні - ла.

1. Ой у поли могила
З вітром говорила:
„Повій, вітре, буйнесенький,
Щоб я не чорніла.“
2. Щоб я не чорніла,
Щоб я не марніла,
Щоб по мині трава росла,
Та цей зеленіла.“

3. І вітер не віє,
І сонце не гріє,
Тільки в степу при дорозі
Трава зеленіє.
4. Ой, у степу річка,
Через річку кладка:
Не покидай, козаченьку,
Рідненького батька.
5. Як батька покинеш,
Сам марно загинеш,

- Річенкою бистою
За Дунай заплинеш.
6. Бодай тая річка
Риби не плодила,
Вона мого товариша
На віки втопила.
7. Бодай тая річка!
Кожуром заросла,
Вона мого товариша
За Дунай занесла.

302. Ой, під вишнею.

Andante
ritoso

Ой, під ви - шне - ю, під че - ре - шне - ю

ritoso *cresc.*

сто - яв ста - рий з мо - ло - до - ю, як і я - го - до ю.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

1. Ой, під вишнею,
Під черешнею,
Стояв старий з молодою,
Як із ягодою.
2. І просила ся,
І молила ся:
„Пусти мене, старий діду,
На улицю погулять.“
3. — „Ой я сам не піду
І тебе не пушу;
Хочеш мене старенького
Покинути на біду.“
4. Ой, не кидай мене,
Серденько моє,
На чужій стороні,
При лихій годині!
5. Куплю тобі хатку
Та ще й сіножатку,
І ставок, і млинок.
І вишневенький садок.“
6. „Не хочу я хатки,
Ні тій сіножатки,
Ні ставка, ні млинка,
Ні вишневого садка!
7. Бо ставок ізбжить,
А млинок ізгорить,
А вишневенький садок
Не уродить ягідок!
8. Ой, ти старий дідуга,
Ізгнув ся, як дуга,
А я молоденька,
Гуляти раденька!
9. Ой, ізгнинь, пропаліть
Ви, старії кости!
Не сушіть, не крушіть
Моєї молодости!“

303. І шумить, і гуде.

Allegretto.

І шу - мить, і гу - де, дріб - ний до - щик і - де,

А хтож ме - не мо - ло - ду - ю до до - монь ку за - ве - де? за - ве - де?

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

1. І шумить, і гуде,
Дрібний дощик іде;
А хто-ж мене молодую
До домоньку поведе?
2. Розпізнав ся козак
На солодкім меду:
„Гуляй, гуляй, чорнобрива,
Я тя домів заведу!”
3. Не веди ти мене,
Ой, прошуж я тебе,
Бо я злого мужа маю,
Буде бити мене.
4. На бік, хлопці, на бік,
Бо чорт мужа несе,
Як побачить мене з вами,
Його трястя затрясе.
5. Най трясе, най трясе,
Як вітер лугами,
А я собі молоденька
Погуляю з вами.
6. І шумить і гуде,
Скрипка грає, бас реве,
Козак мовчить, а все знає,
Він до дому поведе.

ВАРЯНТ.

Ой, прошуж я тебе,
Не ведиж ти мене,
Бо сердиту матір маю,
Буде бити мене.

Буде бити, волочити,
Щоб нікуди не ходити,
Щоб нікуди не ходити,
Чужих хлопців не любити.

ВАРЯНТ.

І шумить, і гуде,
Дрібний дощик іде,
А хто-ж мене молодую
Та до дому доведе?

Не повів він до дому,
Та повів під солому,
А солома, не полова!
Дівці ніжки поколола!

Обізвав ся козак
На солодкім меду:
„Гуляй, гуляй, чорнобрива,
Я до дому доведу.

Очерет, осока,
Чорні брови в козака.
На те мати і вродила!
Щоб дівчинонька любила!

Гуде бубон, скрипка грає,
Уся улица гуде,
Козаченько усе знає,
Він до дому доведе!

— „Ой, козаченьку ти мій,
А я дівчина твоя!
Що-ж тепер мені робити,
Щоб не бита я була?”

„Ой, прошу-ж я тебе,
Не веди-ж ти мене;
Бо сердиту матір маю,
Буде бити мене!”

— „Ой, дівчинонько моя,
Моя перепілко!
Ти вже тепер не мала,
А здорова дівка!

Буде бити, волочити,
Щоб нікуди не ходити,
Щоб нікуди не ходити,
Чужих хлопців не любити!

Скажи матері своїй,
Як що буде бити,
Що уже тобі пора
Козака любити!”

На-бік, хлопці, на-бік,
Сюда матір біс несе,
Як побачить мене з вами,
Її трастя затрясе!

— „Ой, ти, ненько моя,
А я донька твоя!
Тоді було-б бити-вчити,
Як маленька була!

Нехай її трясе трястя,
Як вітер лугами,
А я таки, молодая,
Погуляю з вами!

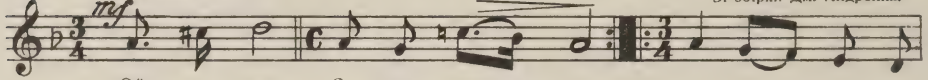
А тепер я велика,
Треба мені чоловіка:
Ні старого ні малого, —
Козаченька молодого!

То не дощик іде,
Не метелиця гуде:
Козаченько дівчиноньку
Та й до дому веде.

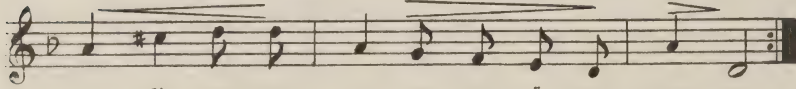
Щоб у полі орав,
І у домі щоб дбав,
А мене молодую
Щоб хазяйкою звав!”

304. Ой, оре Семен, оре.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, о - ре Се - мен о - ре, „Чу - жі жін - ки
Та й на шлях по - гля - да - є:

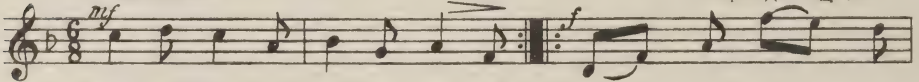

о - бід не - сьть, а мо - є - ї не - ма - є.

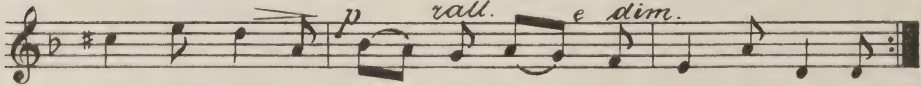
1. Ой, оре Семен, оре,
Та чорними волами,
Єго жінка Катеринка
Гуляє з Москалями.	Єго жінки Катеринки
З обідом немає.
2. Ой, оре Семен, оре
Тай на сонце поглядає,	3. До орав ся-ж той Семен
Та до нового лану,
Пустив воли до діброви
А сам пішов до дому.

305. Там на горі сьніг біленький.

Moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Там на по - лю сьніг бі - лень - кий, Десь по - і - хав,
Десь по - і - хав мій ми - лень - кий;

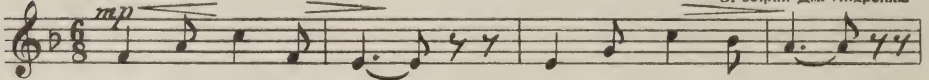

це вер - та - є, сер - це з жа - лю за - вмі - ра - є.

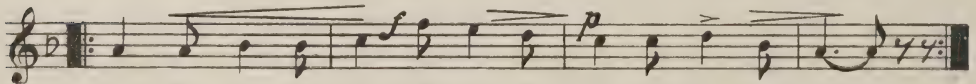
1. Там на горі сьніг біленький,
Там поїхав мій миленький;
Де поїхав, я не знаю,
Серце з болю завмирає. | 2. Поки тебе не зазнала,
Спокійненьком нічку спала,
А тепер я нишком плачу
Поки тебе не побачу. |
|---|--|

306. А звідси гора.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

А з від - си го - ра, з від - си дру - га - я,

Ме - жи ти - ми го - ронь - ка - ми я - сна - я зо - ря.

1. А звіден гора, звідти другага,
Межи тими гороньками ясна зоря.
2. Я собі гадав, що зоря зійшла,
А то моя дівчинонька по воду вийшла.
3. А я за нею, як за зорею,
Сивим, сивим кониченьком понад водою.
4. „Дівчино моя напій ми коня!“ —
„Не напою, серце мое, бом ще не твоя.“
5. Як буду твоя, напою ти й два,
З студеної керниченьки, з нового ведра.”

307. Ой, у лузі, в лузі червона калина.

Andante con moto. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, у лу - зі, в лу - зі чер - во - на ка - ли - на;
А то - ж не ка - ли - на, то мо - я дів - чи - на.

ritard.

1. Ой, у лузі в лузі червона калина;
А тож не калина, то моя дівчина,
Молода дівчина, що вірно любила.
2. Любила, любила, тай причарувала;
Вивела коника, сама осідала. (2)
3. Та винесла рибку, іще хліба скибку:
Оцеж тобі, серденько, вечеря нашвидку! (2)
4. Вечеряй, вечеряй, та їдь у дорогу,
Як же не поїдеш, ночуй із мною. (2)
5. Рад би я, серденько, в тебе ночувати; —
Есть у мене батько і рідная мати; (2)
6. Есть у мене жінка і малії діти, —
Рад би я, серденько, туди полетіти. (2)
7. Та-ж тобі, голубе, туди не літати, —
Тут тобі, серденько, в степу погибати. (2)
8. Русими кудрями степи вистеляти,
Червоною кровю річки наповняти! (2)

308. Ішов тютюн дорогою.

Marciale. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

І - шов тю - тюн до - ро - го - ю, зди - ба - ла го люль - ка,
Че - кай, че - кай, тю - тюн - чи - ку, за - ку - рим си тут - ка,
Че - кай, че - кай, тю - тюн - чи - ку, за - ку - рим си тут - ка.

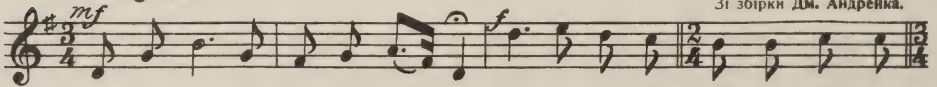
1. Ішов тютюн дорогою
Здибала го люлька:
Чекай, чекай, тютюнчику
Закурим си тутка.
2. Люлька-ж моя черепанка
З вечера курилась,
Положив я на полицю,
Впала та й розбилась!

3. Ухвативсь я за голову,
Став дуже журить ся:
Бідна-ж моя головонько,
Де люльки розжигь ся!
4. Хай би лучче віл забіг,
Собака сказилась,
Чим отсе біда така,
Що люлька розбилась!
5. Лучче-б півень наш іздох,
Або ряба курка,
Лиш би мені вернула ся
Черепяна люлька!
6. Пішов же я по базарю
Люльки купувати,
Найшов люльку пеньковую,
Ні з ким торгувати!
7. На базарі гарна дівка
Пшоно продавала,
Вона-ж мені молодому
Люльку сторгувала!
8. За люлечку коніечку,
За табачок грошик:
„Кури, кури, мій миленький,
Кури, мій хороший!”
9. Як пішов я до дівчини
Люлечку курити,
Зняла вона сірячину
Та й хотіла бити!
10. Як побіг я від дівчини
Через три городи,
Замотав ся в гарбузиння,
Наробив я шкоди!
11. Підійшов я під вікно:
„Добрий вечір, люде!
- Виплутайте з гарбузиння,
Вам шкоди не буде!”
12. Вийшов з хати чоловік,
Став ціпом махати,
Пірвав я те гарбузиння,
Та давай втікати!
13. Як стрибнув я через тин,
Тай не зачепив ся,
Мужик ціпом не понав,
Поточив ся та й упав!
14. Став я бігти по улиці
Темненької ночі,
На дорозі сидить гуска,
Витріщила очи!
15. Я на неї: гиля! гиля!
Вона й полетіла,
Як би палки не було,
Так була-б ізліла!
16. Побіг я відтіль назад,
Дуже поспішав ся,
Та у враже гарбузиння
Опять замотав ся!
17. Ізлякавсь я, став кричать,
Та по землі лазить,
Як уличить мужик ціпом
По спині три рази!
18. Ціпильно з кислиці,
А увязь залізна,
Як попарив мужик ціпом,
Аж шкура облізла!
19. Ой, здаєть ся, не болить,
А не можу встати,
Як би мені підняти ся,
Піду позивати!

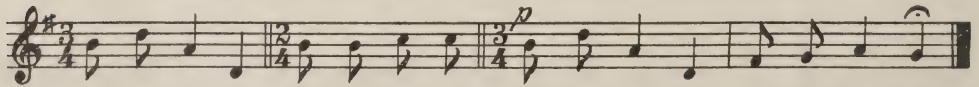
309. Пішли женці в поле жати.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Пі - шли жен - ці в по - ле жа - ти, пі - шли жен - ці в по - ле жа - ти,

тай за - бу - ли сер - пи взя - ти, тай за бу ли сер - пи взя - ти.

1. Пішли женці в поле жати
Тай забули серпи взяти,
2. Серпи взяли, хліб забули,
Таки женці дома були.
3. Ой, Сербане, Сербаночку,
Возьми мене за жіночку.
4. Як я тебе маю взяти
Коли в тебе лиха мати.

310. Ой, було літо, а тепер зима.

Andante sostenuto. Народна пісня. Зі збірки Дм. Андрейна.

Ой, бу - ло лі - то, ой бу - ло лі - то, а те - пер зи - ма,
 Ой, був чу - мак йа в до - ро - зі, а те - пер не - ма.
 2 Ой, ви - і - хав він тай на би - тий шлях, Во - ли йо - го
 по - хро - мі - ли, сам чу - мак за - слаб.

1. Ой, було літо, ой, було літо
А тепер зима,
Ой, був чумак а в дорозі
А тепер нема.
2. Ой, виїхав він
Та на битий шлях
Воли його похроміли
Сам чумак заслаб.
3. Ой, заслаб же він,
Під возом лежить,
Ніхто 'го ся не питає,
Що його болить!
4. „Ой, болить мене
Серце й голова,
Бідна моя головонька,
Чужа й сторона.
5. Чужа сторона,
Чужії люди,
Ой, хтож мене поховає,
Як ми смерть буде.”
6. А в неділю дуже рано
Тай вдарили в дзвін,
З'їзжає ся, сходжає ся
Всёй чумацький двір.
7. Прийшов до нього
Тай його отець:
„Ой, ти сину чумаченьку,
Вже тобі конець.”
8. Прийшла до нього
Тай його мати:
„Ой, ти сину чумаченьку,
Будеш вмирати.”
9. Прийшов до нього
Його рідний брат;
Ой, ти брате чумаченьку,
Я тому не рад”
10. Прийшла до нього
Найстарша сестра;
Ой, ти брате чумаченьку,
Туж тя смерть знайшла.”
11. Прийшла до нього
Наймолодшая:
Відкрила біле личко,
Поцілувала.
12. Поцілувала
Тай так сказала:
„Ой, ти брате чумаченьку,
То'м тя кохала!”
13. „„Ти, сестро моя,
Знаєш дорогу;
Запрягайже сиві воли,
Гони до дому.
14. Гони до дому,
Тай роби ними,
Доробиш ся свого хліба,
Вспірни про мене.””

311. А у нашої вдовиці

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

А у на - шо - ї в до - ви - ці ха - та на по - мо - сті;

При - ї - ха - ли де в до - ви - ці три ко - за - ки в го - сті.

А у нашої вдовиці
Хата на помості;
Приїхали до вдовиці
Три козаки в гості.

312. Піду я, скочу я в поле.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Пі - ду я, скок - ну я в по - ле, в по - ле, в по - ле, в по - ле,

Там мо - я дів - чи - на пше - нич - ку по - ле, по - ле.

Піду я, скокну я
В поле, в поле,
Там моя дівчина
Пшеничку поле.

313. Плили гуси плили.

Poco Andante.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Пли - ли гу - си, пли - ли би - стро - ю во - до - ю, би - стро - ю во -

до - ю. Ох, як ме - ні нуд - но, сер - це, за то - бо - ю

Плили гуси, плили
Бистрою рікою; (2)
Ох! як мені нудно
Миля за тобою.

314. А ти старий калабаю.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

А ти ста - рий ка - ла - ба - ю, ка - ла - ба - ю, Пу - сти
ме - не, най гу - ля - ю, най гу - ля - ю! „А ко - лиж я
ка - ла - бай, си - ди до - ма не гу - лий, не гу - лий!”

Співають і так:

„А ко - лиж я ка - ла - бай, си - ди до - ма не гу - лий!”

1. А ти, старий калабаю
Пусти мене, най гуляю!
„А коли-ж я калабай
Сиди тихо, не гуляй!”
2. А ти, старий бичу, бичу,
Пусти мене на музику!
„А коли-ж я старий бик,
Сиди дома без музик!”
3. Танцювала риба з раком,
А петрушка з пастернаком
А цибуля з часником,
А дівчина з козаком.
Дівчинонька дивується ся,
Як хороше танцюєть ся.

315. Родимий краю.

Andante tranquillo.

Музика із Воробкевича.

Ро - ди - мий кра - ю, се - ло ро - ди - ме, вас я ви -
та - ю мі - сця лю - би - мі, Зе - ле - ні ни - ви,
лі - си, мо - ги - ли, ща - сли - ві з ва - ми дни ми у - гли - ли.

1. Родимий краю, село родиме!
Вас я витаю місця родимі,
Зелені ниви, ліси, могили,
Щасливі з вами дни ми уплили!
2. І ти хатино, стріхо старенька,
Мила родино, нене рідненька,
Вас повітати душа бажає,
Потіхи більшої в світі не має!
3. І ти керничко, свідку любови!
Витай, сестричко, витай ми знову!
Скажи ми правду скажи святійшу,
Чи я ще знайду любов давнійшу?

316. Щаслив, хто знайде.

Adagio.

Зі збірки Дм. Андрейка.

Ща - слив хто знай - де в зем - ной па - до - ли вір - но - го дру - га,
Ті - шить ся в ща - стю, ту - жить в не - до - ли ді - лом і сло - вом

що є - му спри - я - є, є - му спо - ма - га - є. О при - я - те лю

о вір - ний дру - же, як ме - ні бла - го ах, бла - го ду - же, О при - я - те - лю,

о ми - лий дру - же, як ме - ні бла - го ах, бла - го ду - же.

Щаслив, хто знайде в земній падоли
Вірного друга, що йому сприяє,
Тішити ся в щастю, тужить в недоли,

Ділом і словом йому помагає.
О приятелю, о вірний друже,
Як мені благо, ах благо дуже!

317. Рідна мова.

Andante moderate.

Млака - Воробкевич.

Мо - во рід - на, сло - во рід - не. хто вас за - бу - ва - є,
Той у гру - дях не сер - день - ко, а лиш ка - мінь

ма - є. Як ту мо - ву мож за - бу - ти, ко - тро - ю у - чи - ла

Нас всіх нень - ка го - во - ри - ти, нень - ка на - ша ми - ла.

1. Мово рідна, слово рідне
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
А лиш камінь має.
Як ту мову мож забути,
Котрою учила
Нас всіх ненька говорити,
Ненька наша мила?
2. Як ту мову мож забути?
Таж звуками тими
Ми до Бога мольби слали
Ще дітьми малими!
У тій мові ми співали,
В ній казки казали,
У тій мові нам минувшість
Нашу відкривали.
3. Ой, тому плекаймо діти,
Рідну руську мову,
Вчім ся складно говорити
Своїм рідним словом!
Мово рідна, слово рідне,
Хто вас забував,
Той у грудях не серденько,
Але камінь має.

318. Ой, вербо, вербо кучерява.

Adagio. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой вер-бо, вер-бо ку-че-ря-ва, ой деж ти, вер-бо, ку-чер взя-ла.

1. Ой, вербо, вербо кучерява,
Ой, деж ти, вербо, кучер взяла?
2. Ой, дала мені суха лоза,
Що ю підмила бистра вода.

319. В славнім місті Заліщиках.

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

В славнім мі-сті За-лі-щи-ках ви-со-ка мо-ги-ла;

Ой, не од-на ви-гля-да-є ма-ти сво-го си-на.

1. В славнім місті Заліщиках
Висока могила;
Ой, не одна виглядає
Мати свого сина.
2. „Ой, немає-ж мого сина,
Нема-ж мого пана!
А вже-ж його постілонька
Порохом припала.”
3. Чорненькі воронята,
Підносять ся в гору!
Ви молоді новобранці
Верніть ся до дому!
4. „Радіб ми ся в гору взнести
Туман не пускає;
Радіби ми ся вернути,
Король не пускає.

5. Не пускає, не пускає,
Добру здобич має,
Сидить собі на креселку,
На скрипочці грає;

6. А скрипочка з васильочка.
А струни із роти,
Як заграє в Тарнополі
Ма вею Польщу чути."

320. Ой, ти дівчино зарученая.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки А. Кошіпінського.

Ой, ти дів - чи - но за - ру - че - на - я, чо - гож ти
хо - диш за - сму - че - на - я? „Ох, як же ме - ні смут - ній не
бу - ти, ко - го я лю - блю, труд - но за - бу - ти!

1. Ой ти дівчино зарученая,
Чому ти ходиш засмученая?
Ой як я маю весела бути,
Кого я люблю, трудно забути.

2. Ой ти дівчино, чорнії очи,
І в день смутна ти і не спиш в
Чорнії очи приваду дали, [ночі:
Душу і тіло зовсім узяли.

3. Ой ти дівчино мислями блудиш,
Сама не знаєш, кого ти любиш.
Ой знаю, знаю, кого кохаю,
Лишень не знаю, як жити маю.

321. У сусіда хата біла.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки А. Кошіпінського.

У су - сі - да ха - та бі - ла, А у ме - не
У су - сі - да жін - ка ми - ла,
ні ха - тин - ки, не - ма ща - стя, а - ні жін - ки, а - ні жін - ки.

1. У сусіда хата біла,
У сусіда жінка мила;
А у мене ні хатинки,
Нема щастя, ані жінки.

2. За сусідом молодиці,
За сусідом і вдовиці,
І дівчата поглядають,
Бо сусіда всі кохають.

3. А я бідний нещасливий,
Ніхто мені не жичливий,
Хоч з котрою ся спізнаю,
Взаємності не дознаю.

4. Одна мене полюбила
І рученьку заручила,
А після в очи сказала,
Що ніколи не кохала.

5. Чи я кому що зле радив,
Чи я кого з світла звадив?
Ох за що-ж мя Бог карає,
Лиху долю насилає?
6. Чи то, Боже, твоя воля,
Чи нещасна моя доля?
Що я живу як в пустини,
Літа трачу без дружини.
7. Нема щастя, нема долі,
Треба жити як в неволі;
Хіба піду утоплю ся,
Або п камінь розбію ся.
8. Треба, бачу, світ кидати,
Прийде з жалю умирати;
Люде мене не злюбили,
Нікому вже я не милий.
9. Піду межі ліси, гори,
Піду межі темні бори,
Тай там буду смерти ждати,
На недолю нарікати.

322. Не ходи, Грицю, на вечерниці.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Andante.

Не хо - ди, Гри - цю, на ве - чер - ни - ці,
Бо там дів - ча - та всі ча - рив - ни - ці:
Со - ло - мо - ю па - лять і зі - ля ва - рять, те - бе, Гри -
цу - ню, здо - ров - ля по - збав - лять.

1. Не ходи Грицю на вечерниці,
Бо там дівчата всі чарівниці:
Соломою палють і зілля варять,
Тебе, Грицуню, здоровля позбавлять.
2. Там то одна чорнобривая,
То чарівниця справедлива.
В неділю рано зілля копала,
А в понеділок пополоסקала.
3. Прийшов вівторок, зілля варила;
Прийшла середа, Гриця строїла;
Ой прийшов четвер, та вже Гриць помер;
Прийшла п'ятниця, поховали Гриця.
4. Сховали Гриця близько границі,
Плакали за ним всі молодіці,
І дівки руки білі ломали,
Як молодого Гриця ховали;
5. І хлопці всі Гриця жалували,
Чорнобровую всі проклинали;
Нема і не буде другого Гриця,
Що го зігнала з світа чарівниця!
6. „Так би я знала з сіней до хати,
Та як я знала чим чарувати;
Ой! суть у мене чари готові,
Білеє личко, чорні брови.”
7. Прийшла субота, мати дочку біла:
„На щож ти, доню, Гриця естроїла?
Не зналась того, що зілля уміє,
Що Гриць сконає, нім когут запис.”
8. „Ой, мати, мати, жаль ваги не має,
Нехай ся Грицько ві двох не кохас;
Кохав він ще пріч мене другу,
Также дівчину чорнобровую.”
9. Не був він вірний, казалам тобі,
Нехай же він тепер спочиває в гробі;
Нехай же не буде ні їй ні мені,
Нехай ся Гриць на їсть сирової землі.

323. А звідси гора.

Народна пісня.
Зі збірки О. Нижанковського.

Andante.

А з від - си го - ра, з від - си дру - га - я, Ме - жи ти - ми
го - ронь - ка - ми я - сна - я зо - ря.

1. А звідси гора, звідти друга,
Межи тими гороньками ясна зоря.
2. Я собі гадав, що зоря зійшла,
А то моя дівчинонька по воду вийшла,
3. А я за нею, як за зорею,
Сивим, сивим кониченьком по над водою,
4. „Дівчино моя, напій ми коня!“ —
„Не напою, моє серце, бом ще не твоє,
5. Як буду твоя, напою ти й два,
З студеної керниченьки, з нового ведра.”

324. Під білою березою.

Народна пісня
Зі збірки Дм. Андрейна.

Andante.

Під бі - ло - ю бе - ре - зо - ю, під бі - ло - ю
бе - ре - зо - ю, Ой, там си - дить брат з се - стро - ю.

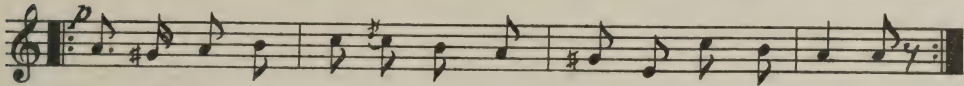
1. Під білою березою (2)
Ой, там сидить брат з сестрою.
2. Брат на дудку вгравав, (2)
Сестра хустку вишивав.
3. Сестра хустку вишивав, (2)
Слезоньками ся в мивав,
4. „Ой чого ти сестро плачеш, (2)
Якої ти плати хочеш?”
5. — „Не хочу я брата плати, (2)
Тільки хочу тебе знати!
6. Бо нас одна мати мала, (2)
Но не одно віно дала.
7. Тобі дала нанованне, (2)
Мені дала бідованне.
8. Тобі дала štири воли, (2)
А всі сиві як соколи.
9. Мені дала дві голочки (2)
Нещасливі зарібочки.”
10. „Ой приїдь сестро в неділю, (2)
Я ся з тобов переділю.”
11. Сестра коні запрягає, (2)
Брат кватиров виглядає.
12. „Ой спряч, жінко, хліб зо стола, (2)
Іде в гості сестра моя.
13. Ой як сестра тото вчула, (2)
Назад коні навернула.
14. „Ой стій, брате, не лякай ся, (2)
З своїм хлібом не ховай ся.
15. Бо я вчера вечеряла, (2)
А нині вже поснідала.
16. Іще маю хліб на возі, (2)
Буде обід на дорозі.

325. Два явори, оден зелененький.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Два я - во - ри, два я - во - ри, о - ден зе - ле - нь - кий,

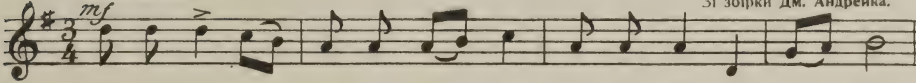
Хо - дить хо - дить до дів - чи - ни ко - зак мо - ло - день - кий.

1. Два явори, два явори
Оден зелененький;
Ходить, ходить до дівчини
Козак молоденький!

2. То раненько, то пізенько
До дому приходить;
Ніхто го ся не спитає,
Де він молод ходить.

326. Ой, чи чули, чи не чули.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, чи чу - ли, чи не чу - ли, о та - кий но - ви - ні:

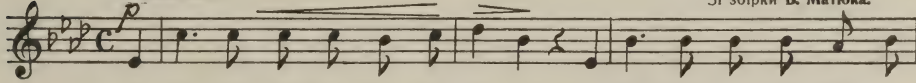
За - би - то Пе - тру - ся в зе - ле - ній лі - ши - ні.

1. Ой, чи чули, чи не чули
О такій новині:
Забито Петруся.
В зеленій ліщині.

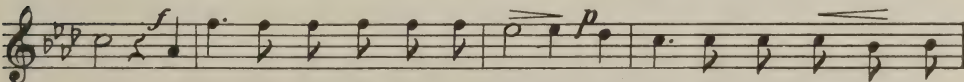
2. Та за що забито?
За вельможну паню:
Пані пана мала,
Петруся кохала.

327. Я щасний руську матір маю.

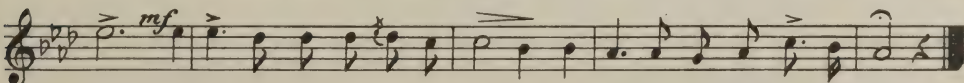
Moderato.

Мелодія народна
Зі збірки В. Матюка.

Я щас - ний русь - ку ма - тер ма - ю, і рев - ний Ру - син мій о -

тець, Я тим над все ся ве - ли - ча - ю, щом ши - ро ру - ський мо - ло -

дець, Я тим над все ся ве - ли - на - ю, щом ши - ро ру ський мо - ло - дець.

1. Я щастний руську матір маю,
І ревний русин мій отець,
Я тим над все ся величаю,
Щом щиро руський молодець.
2. До руської пієні мої груди,
До руської віри серце бе.
До руської дівни мої труди,
Для руської слави все жите.
3. Сли Бог мені дасть небесну віру
Голосити руським дітям.
Серця їх по Христа приміру
Роз'яру милости огнем.
4. Житя дорогу билину
Плекати умом я готов,
За руськую житя годину
З моего серця давбим кров.

328. Пропала надія, забило ся серце.

Adagio. Зі збірки Дм. Андрейка.

Про - па - ла на - ді - я, за - би - ло ся сер - це, за - пла - ка - ли о - чи мо -
ї, Лю - бив я дів - чи - ну, Тай та ся змі - ни - ла, ой,
го - рень - ко в сві - ті ме - ні. Лю - бив я дів - чи - ну, Тай
та ся змі - ни - ла, ой, го - рень - ко в сві - ті ме - ні.

1. Пропала надія забило ся серце,
Заплакали очи мої.
Любив я дівчину, тай та ся змінила,
Ой, горенько в світі мені.
2. Як би-ж вона знала любов мою щирю,
Вона-б не кидала мене,
Любила-б, кохала, як мати дитину,
Ще й серце б віддала своє.
3. А то десь далеко з другим ти жартуєш,
За мене забула зовсім,
А я сиротина сижу та сумую,
Не сплю і нічого не їм.
4. Як би вона знала, що сонце без неї
Не світить мені, як другим,
Вона-б спом'яталась, мене полюбила б,
Щасливі були-б ми зовсім.
5. Як би вона знала, що в світі без неї
Нема чого жити мені,
Вона-б не цуралась мене, бідолахи.
І кинула-б жарти свої.
6. Тепер все пропало, течуть з очей сльози,
І серце щемить, та болить,
Піду утоплю ся в широкій криниці,
Не буду я більше вже жить.
7. Або як повішусь на тій гіллячині,
Що в неї в садочку росте,
Умру я, нещасний, за тебе, дівчино,
І гріх тобі буде за те.

329. З тої гори високої.

Andante.

Зі збірки В. Матюка.

З то - ї го - ри ви - со - ко - ї ві - тер по - ві - ва - є,
 Си - вий го - луб го - лу - бочок го - луб - ки шу -
 ка - є, Я - каж то - та го - лу - боч - ка, я - ка ду - же ми - ла,
 Ні ма - лень ка, ру - мя - нень - ка, са - ма чор - но - бри - ва.

1. З тої гори високої вітер повіває.
 Сивий голуб, голубочок голубки шукає:
 „Якаж тота голубочка, якаж вона мила.”
 „Не маленька, румянька, сама чорнобрива.”
2. „Ой прилітай сивий пташку, ти мій сивий орле,
 Ой хтож мене молоденьку до себе пригорне?
 Ні щирости, ні милости, ні пожалованя,
 Чорним очкам нема спаня, рукам спочиваня.
3. Ой, як маеш говорити, говори сердечно!
 Як не маеш говорити, умирай конечно!
 Ти умирай із вечера, а я із поранку,
 Кажемо ся положити разом в одну ямку.
4. Кажемо ся положити разом головами,
 Тоди буде розмовонька хоч там межі нами.
 Як ся зійде гора з горів, одна із другою,
 Тоди буде розмовонька мій милий з тобою.”

330. Ой, місяцю, місяченьку.

Adagio.

Народна пісня.
Зі збірки В. Матюка.

Ой, мі - ся - цю мі - ся - чень - ку, не сві - ти ні - ко - му,
 Тіль - ко мо - му ми - лень - ко - му, як і - де до до - му.

1. Ой місяцю, місяченьку,
 Не світи нікому!
 Тільки мому миленькому,
 Як іде до дому.
2. Ой місяцю, місяченьку
 І ти зоре ясна!
 Ой світи там на подвірю,
 Де дівчина красна.

3. Ой місяцю, місяченьку,
Зайди за комору!
Нехай же я з своїм милим
Трохи поговорю;
4. Сьвіти йому ранесенько
Тай розганяй мари,
А як же він иншу має
То зайди за хмари.

- 5 Ой місяцю, місяченьку,
Сьвіти, не ховай ся,
Хоч поїдеш мій миленькій,
Хутко повертай ся.
6. Сьвітив місяць, місяченько,
Тай зайшов за тіни,
А я бідна гірко плачу,
Зрадив мене милий.

331. Стоїть явір над водою.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесня.

Сто - їть я - вір над во - до - ю, в во - ду по - хи - лив ся,
На ко - за - ка при - го - донь - ка, ко - зак за - жу - рив ся.

1. Стоїть явір над водою,
В воду похилив ся;
На козака пригодонька,
Козак зажурив ся.
2. Не хили ся, явороньку,
Ти ще зелененький;
Не жури ся, козаченьку,
Ти ще молоденький.
3. Не рад явір хилити ся —
Вода корінь мие;
Не рад козак журити ся —
Та серденько ние.
4. Ой поїхав в московчину,
Тай там десь загинув...
Свою рідну Україну
На віки покинув.
5. Казав собі насипати
Високу могилу,
Казав собі посадити
В головах калину.
6. Будуть пташки прилітати
Калиноньку їсти,
Будуть мені приносити
З України вісти.

332. Де єсть руська вітчизна.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Де єсть русь - ка от - чи - на, де пше - ни - ці, яч - ме - на,
І де жи - та єсть до - сить, ку - да го - лод не го - стить.
Ой на на, ой на на, ой там ру - ська от - чи - на.

1. Де єсть руська вітчизна,
Де пшениці ячмена,
І де жита єсть досить
Куда голод не гостить.
Ой на-на, ой на-на,
Ой там руська вітчизна.
2. Де Сян, Дністер, Буг реве,
Порогами Дніпр трясе,
Де широкі сучь степи
Де гуляли козаки.
Ой на-на, і т. д.
3. Там де народ молодий,
Сильний, кріпкий і мирний,
Отців віри ся держить
Рідним словом богатить.
Ой на-на, і т. д.
4. Де могили з давних літ,
Вспомінають змерлих рід;
Де старих батьків діла
Одягає дум краса.
Ой, на-на, і т. д.

333. Бувай ми здорова.

Larghetto. Народна пісня.
Зі збірки В. Матюка.

Бу - вай ми здо - ро - ва ти дів - чи - но мо - я, Не
за - бу - вай ме - не, ко - ли ла - ска тво - я;
Я в до - ро - гу ви - їз - джа - ю, на сер - день - ку ту - гу ма - ю, З то -
бов роз - ста - ю ся, на Бо - га зда - ю ся.

1. Бувай ми здорова
Ти дівчино моя,
Не забувай мене
Коли ласка твоя:
Я в дорогу виїжджаю,
На серденьку тугу маю,
З тобов розстаю ся,
На Бога здаю ся.
2. Їдь, милий, в дорогу
Дорога щаслива.
Я на кожнім місці
Буду ти жичлива.
Повертай же ти з дороги,
Знаєш добре, що вороги
Нам на перешкодї,
Любити ся годї.
3. Став милий в дорозї,
Коня попасає,
Несуть йому вісти:
Дівча заручають;
- Най вони ю заручають,
То ю прецінь не звінчають,
Вона моя буде,
Не розлучать люде.
4. Жену коня хутко
До нового двору:
Та вийди, дівчино,
Най си поговору;
Стою, стою, не виходить,
Відай вона мною гордить,
Здаєсь відлюблена,
Може й заручена.
5. Булась ми, дівчино,
Як на небї зірка,
Тепер же я звяну,
Як рожева цвітка;
Не раз же ти, не два звянеш,
Як на мене оком глянеш,
Спіймеш мої слова,
Не будеш щаслива!

334. Весною птїчки щебечуть.

Andante. Зі збірки В. Матюка.

Музична партитура для голосу, написана в 3/4 ритмі, з ключем фа-бемоль. Текст пісні розташований під нотами.

Ве - сно - ю птї - ки ше - бе - чуть, цвї ти за - цви - ли до -
 ко - ла, Пі - ду на цвин - тар по - ле - чу
 до мо - го бра - та со - ко - ла.

<p>1. Весною птїчки щебечуть,
 Цвїти зацвіли довкола,
 Піду на цвинтар полечу,
 До мого брата сокола.</p> <p>2. І пісеньку ему зложу,
 О дївчатах і о маю,
 На цвинтарнім ему ложу
 В струни шовковї заграю.</p> | <p>3. Здрастуй мій брате небоже,
 Як ся тобі тутки дїє?
 Ти сумуєш і чого же,
 Що тобі сонце негріє.</p> <p>4. Не сумуй я тя кохаю,
 Менї вільно тя любити.
 Піду що року у маю,
 Буду з тобою тужити.</p> |
|--|--|

335. Там на горі крута вежа.

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки В. Матюка.

Музична партитура для голосу, написана в 6/8 ритмі, з ключем фа-бемоль. Текст пісні розташований під нотами.

Там на го - рі кру - та ве - жа, там би - стра те - че во - да,
 Там дїв - чи - на чор - но - бри - ва, хо - ро - ша - я мо - ло да,
 хо - ро - ша - я мо - ло - да.

<p>1. Там на горі крута вежа
 Там бистра тече вода,
 Там дївчина чорноброва,
 Хорошая молода.</p> <p>2. Як погляне бистрим оком,
 Як ся мило засміє:
 То аж серцю лекше стане
 А в козаку серце бе.</p> <p>3. В нас дївчата всі хороші,
 Коса з довгим волосом:</p> | <p>Очи синї, брови чорні,
 Личко як кров з молоком.</p> <p>4. Дармо єєш дївча цвїти,
 Они тобі не зїйдуть:
 Дармо просиш батька, неньку,
 Тя за мене не дадуть.</p> <p>5. Бо ти єси молодая,
 Батько, мати, ще жие:
 Є богацтво, красна хата
 А в сїй хатї все твоє.</p> |
|---|--|

6. А я бідний сиротина,
Пуца, то мій рідний край:
Бурка, шабля, — то родина,
А кінь сивий, — то мій рай.

7. На що людям тее знати,
Де милої ворота?
На що кому тее знати,
Де кохав ся сирота.

336. Змарнів я, счорнів я.

Adagio. Народна пісня.
Зі збірки В. Матюка.

Змар-нів я, счор-нів я, по го-рах хо-дя-чи,
За то-бо-ю, Ма-ру-сень-ко, та-ля-ри но-ся-чи.

1. Змарнів я, счорнів я
По горах ходячи,
За тобою, Марусенько,
Талари носячи.

2. Не марній не чорній
Не тужи за мною,
Ти не будеш моїм мужем,
Я твоєю женою.

3. Не марній не чорній
Не трать твоїх грошей,
Я за тебе не піду
Бо ти не хороший.

337. Бодай ся когут збудив.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки В. Матюка.

Бо-дай ся ко-гут збу-див що ме-не ра-но збу-див,
cresc. Ма-ла-я ніч-ка, ма-ла, е-щем ся не ви-спа-ла.

1. Бодай ся когут збудив,
Що мене рано збудив,
Малая нічка мала,
Е щем ся не виспала.

2. Причини Боже ночі,
На мої чорні очі,
Причини і другу
На мене молодую.

3. Казала мені мати,
Зелене жито жати,
А я жита не жалала,
В бороздонці лежала.

4. Казала мені мати
З хлопцями погуляти,
Погуляй собі доню,
Я тобі не бороню.

5. А я собі гуляю,
Як рибка по Дунаю,
Як рибка з оконцями,
Я молода з хлопцями.

6. Стояла на колодці
Моргала на молодці,
З гаю молодці, з гаю,
Чорнії очі маю.

7. Бери тя лихо з ними,
Давно ти дуриш ними,
Як би ти не дурила,
Давно бись моя біла.
8. „Стоялам при Дунаю
І так собі думаю:
Чи жити, чи не жити,
Чи старого любити?”
9. Старого не любити —
І так на сьвітї жити?
Вік віків не перебуде,
Старий завше не буде.
10. Чи вдома на порозі,
Чи в далекій дорозі,
Завше собі думаю,
Що тя вірно кохаю.

338. Чом так скрито син сусіда.

Andante. Муз. В. Матюка.

Чом так скри - то син су - сі - да зрить на ме - не все а
Ко - ли пре - цїнь міг би всег - да зрі - ти пря - мо ми вли -

все, *cresc.*
це. Ска - жи, нень - ко, для - чо - го - же він на ме - не все так

зрить? Бо са - мій ми го спи - та - ти то не кра - сно та і встид

Чом так скрито син сусіда,
Зрить на мене все а все,
Коли прецінь міг би всегда
Зріти просто ми в лице.

Скажи, ненько, длячого же
Він на мене все так зрить?
Бо самій ми го спитати
То не красно, та і встид.

339. Ох! я нещасний.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ох! я не - ща - сний, що ма - ю ді - я - ти? лю - блю дів -

чи - ну не мо - гу їй в - зя - ти, Не мо - гу їй в - зя - ти, бо за - ру - че -

на - я, ох! до - леж мо - я, до - ле не - ща - сна - я

1. Ох! я нещасний, що маю діяти:
Люблю дівчину, не могу їй взяти;
Не могу їй взяти, бо заручена.
Ох! долеж моя, доле нещасная!

2. Просивем еї щоб мене кохала,
Щоби иншому серця не давала,
А вона не хоче, бо я не багатий,
Ох! я нещасний, щож маю діяти?

3. Вже місяць ясний сьвітить над водою,
А я нещасний жию сиротою;
Живу заливаюсь гіркими слезами,
Ах! літа-ж мої, пропав же я з вами.

ОТВІТ ДІВЧИНИ:

1. Хлопче молодче, який ти ледащо!
Задумав женитись, сам не знаєш нащо;
Будеш мати жінку, а не буде долі,
А сам почорнієш, як билина в полі.
2. Хлопче, молодче, з чорними очима!
На що тобі жінка, камінь за плечима;
Будеш гірко плакати, долю прокли-
І кулаками сльози утирати. [нати.

340. Над Прутом у лузі.

Adagio. Млака - Воробкевич

Над Пру-том у лу-зі хат-чи-на сто-їть, жи-ве там дів -

чи-на хо-ро-ша як цвіт; В ней о-чи зір-ни-ці, що

сьві-тять в но-чи, як ба-чиш їх, хлоп-че, ми-най ся і

мри, як ба-чиш їх, хлоп-че, ми-най ся і мри!

1. Над Прутом у лузі хатчина стоїть,
Живе там дівчина, хороша як цвіт.
В неї очі зірниці, що сьвітять в ночі,
Як бачиш їх хлопче, минай ся і мри.
2. Над Прутом у лузі, не місяць зійшов,
То хлопець до красної дівчини прийшов.
Солодка розмова із уст їх пливе,
Тихенько дрімучий Прут далі тече.
3. Над Прутом у лузі, барвінок вже рвуть,
До шлюбу зелені віночки плетуть:
В хатині заграли і скрипки і бас,
А гості сьпівають: Веселість у нас

341. Сонце ся сховало за високі гори.

(Вечір.)

Adagio. *dolce* Млака - Воробкевич.

Сон - це ся схо - ва - ло за ви - со - кі го - ри,
ти - хо все дрі - ма - є, луг ду - бро - ва, бо - ри. Зві - но - чок там
чу - ти, чу - ти, лу - на не - бом ся - ся - є, В бай - ра - ці ми -
лень - ко, миленько со - ло - вій спі - ва - є.

1. Сонце ся сховало за високі гори,
Тихо все дримає луг діброва й бори.
Дзвіночок там чути, луна небом сяє,
В байраці миленько соловій співляє.
2. Вітер протягає і потік шепоче,
Сяють мов алмази зорі серед ночі.
Смерека спить твердо, явір вже дримає,
Вівчар на флюярі, сумно виграває.
3. Сьвіт мов церков Божа, мирно тихо всюди,
Від роботи труда спочивають люди,
А місяць мов сторож радо в низ взирає,
Тішить ся сердечний що все спочиває.

342. По дорозі жук, жук.

Allegro moderato. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

По до - ро - зі жук, жук, по до - ро - зі чор ний;
По ди - ви ся, дів - чи - нонь - ко, я - кий я мо - тор - ний, тор - ний.

1. По дорозі жук-жук,
По дорозі чорний;
Подиви ся дівчинонько
Який я моторний.
2. Який я моторний
І в когоч я вдав ся?
Хибаж даси копу грошей
Щоб поженихав ся?

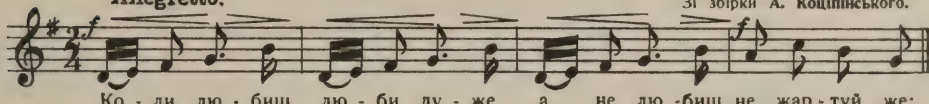
ПІСНЯ ДІВЧИНИ:

1. По дорозі галка
По дорозі чорна;
Подиви ся козаченьку
Якаж я моторна.

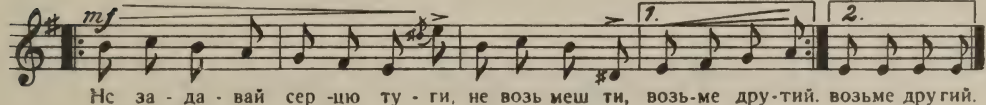
2. Якаж я моторна,
Гнучка чорнобрива!
Як побачиш, аж заплачеш
Що я вередлива!...

343. Коли любиш. люби дуже.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ко - ли лю - биш, лю - би ду - же, а не лю - биш, не жар - туй же;

Не за - да - вай сер - цю ту - ги, не возь меш ти, возь - ме дру - тий. возьме другий.

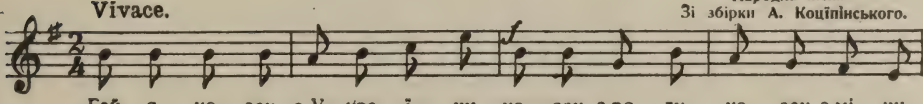
1. Коли любиш, люби дуже,
А не любиш, не жартуйже;
Не задавай серцю туги,
Не возьмеш ти, возьме другий.	А теперки я велика,
Треба мені чоловіка.
2. Або в воді утоплю ся,
Або в камінь розібю ся;
Нехай проте люде знають,
Що з кохання умирають.	5. Вершок древа зеленого,
Штука леду студеного;
Штука леду розтопить ся,
Наша милість розійдеться ся.
3. Мені мати наказала,
Щобим з хлопцем не гадала;
Я гадала і ще буду,
Его нігди не забуду	6. А з вечера не видненько,
Прийди, прийди, ме серденько;
Вже минуло три неділи,
Як ми ся не виділи.
4. Колиж я то була мала,
Мене мати колисала;	7. Ліпше було не знати ся,
Як пізнавши розстати ся,
Ліпше було не кохати,
Як кохавши, перестати.

ВАРЯНТ.

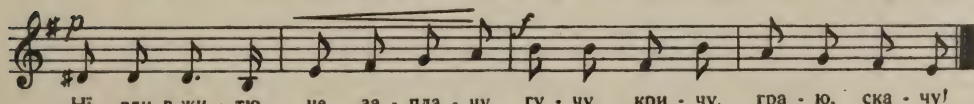
1. Коли любиш, люби дуже,
А не любиш, не жартуйже;
Не задавай серцю туги;
Не візьмеш ти, візьме другий. | 2 А не другий, — візьме третій;
А не третій, — то четвертий;
Не четвертий, — вісьме пятий;
Кращий тебе, ще — й багатий! |
|--|--|

344. Гей, я козак з України.

Vivace. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Гей, я ко - зак з У - кра - і - ни, ко - зак э ро - ду, ко - зак з мі - ни,.

Ні - гди в жи - тю не за - пла - чу, гу - чу, кри - чу, гра - ю, ска - чу!

1. Гей! я козак з України,
Козак з роду, козак з міни!
Нігди в житю не заплачу,
Гучу, кричу, граю, скачу!
2. Тряста тому, що ся бідить,
Що над грішми іно сидить;
Не з роскоші, тільки з біди
Тну голубця йду в присіди.
3. Чогож ти ся зажурила,
Скажи мені, моя мила?
Не велика серцю туга,
Ти не будеш, — буде друга.
4. Бодай наше Запороже!
Хоч нагайка плечі зріже;
Козак на те не заплаче,
Гукне, крикне, грає, скаче,
5. От так у час чабаранки,
Хоч по під стіл, то все в рачки;
То на пальцях, то в присіди,
То до корчми, то в сусіди.

345. Кулик Чайку любив.

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ку - лик Чай - ку лю - бив, тай до Чай - кй хо - див;
Ку - лик Чай - ку пи - та - є: чи ще, Чай - ко, не сви - та - є?
Ой ше, ше, ше, ше! При - сунь - мо ся близ - ше ше!

1. Кулик Чайку любив,
Тай до Чайки ходив;
Кулик Чайку питає:
Чи ще, Чайко, не свитає?
Кулик Чайку питає:
Чи ще, Чайко, не свитає?
Ой! ще, ще, ще, ще!
Присуємо ся близше, ще!
2. Борозенька узенька,
Не уляжемо ся;
В Петрівку ніч маленька,
Не награємо ся;
Суча-куца кожушина,
Не удягнемо ся.
Ой! ще, ще, ще, ще!
Присуємо ся близше, ще!
3. Колиб знала що ти мій,
Далаб тобі кожух свій,
Кожух білий, ковчир чорний,
Славний парень, ще — й моторний,
Славний парень, славно ходить,
Славно його мати водить.
Ой! ще, ще, ще, ще!
Присуємо ся близше, ще!

346. Ой, зійди, зійди ти зіронько.

Andante sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, зій - ди, зій - ди ти зі - ронь - ко
та ве - чір - на - я, Ой, вий - ди, вий - ди дів - чи - нонь - ко
мо - я вір - на - я дів - чи - нонь - ко мо - я вір - на - я!

1. Ой, зійди, зійди ти зіронько та вечірная;
Ой, вийди, вийди дівчинонько моя вірная!
2. Радаб зірка зійти, чорна хмара тай наступає,
Радаб дівка вийти, та матуся їй не пускає.
3. Ой, зірочка зійшла, усе поле тай світила;
А дівчина вийшла, козаченька тай звеселила.
4. Ой ти, козаче, ти хрещатий та барвіночку!
Хтож тобі то стеле у дорозі та постілочку?
5. Ой, стелеть ся мені широкий лист та бурковина,
А під голову голубая та жупанина.
6. Ой, і через межу зелений горошок постелив ся,
Козак до дівчини ворогами та поклонив ся:
7. Ох, і поклоніть ся ви, ой, добрії люде,
Нехай моїй милій там легенько буде;
8. Ох, і поклоніть ся ви дівчині небозі,
А що мені добре в далекій дорозі.
9. Ой, ти козаче, що ти думаєш, — гадаєш?
Чому не жениш ся, собі пари не шукаєш?
10. Ох! і як мені пароньки шукати,
Та не велить мати тебе, дівчино, брати?
11. Та не велить мати тебе, дівчино, брати,
Та велить мені мати, де чотири воли, брати;
12. Де чотири воли і два коника в дишли, —
А як же їй любити, коли не до мисли?

347. Ой, у поли, в поли біл камінь.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, у по - ли, в по - ли біл ка - мінь ле - жить,
А на то - му ка - ме - не - ви сиз о - рел си -
дять. дять.

1. Ой у поли, в поли,
Біл камінь лежить,
А на тому каменеві
Сиз орел сидить.
2. Ой сидить же він сидить,
Думку думає,
Іде козак з України,
Орла питає:
3. Чи був ти, сизий орле,
В моїй стороні,
А чи тужить моя мила
Тепер по мені?
4. Тужить, тужить, тужить,
І в ліжку лежить,
А правою рученькою
За серце ся держить.
5. Полетів сизий орел,
Та сів на тину:
Вийди, вийди, дівчинонько,
Щось тобі скажу:
6. Вийди, дівчинонько,
Скажу тобі вість:
Іде милий, з України,
Буде в тебе гість.
7. Встала дівчинонька,
Як не лежала,
А всі свої вірні слуги
Порозбужала:
8. Вставайте, вірні слуги,
Сьвітіте сьвічі,
Нехайже я подивлю ся
Милому в вічі!
9. Чогож ти, мій миленький,
На личку змарнів?
За тобою, серце моє,
Щом давно видів.
10. Чогож ти моя мила
Так ізмарніла?
За тобою, мій миленький,
Давно виділа.

348. Ой, чиж бо я на сьвітї одна.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, чиж бо я, ой, чиж бо я на сьві -
ті од - на - я, За - шож бо я, за шож бо я
та - ка - я не - ща - сна - я?

pp et ritardando
piu animato *a tempo*

1. Ой, чиж бо я, ой, чиж бо я
На світі одна,
За щож бо я, за щож бо я
Така нещасная?
2. Нещасливам ся вродила,
Нещаслива згину,
Породила мене мати
В лихую годину.
3. Чи ти мене, моя мати,
В церкву не носила,
Що ти мені, моя мати,
Долі не впросила?
4. І в церкву тебе носила,
Богу молила ся,
Така тобі, моя доню,
Доля судила ся.
5. Чи ти мене, моя мати,
В любці не купала,
Що ти мені, моя мати,
Долі не вгадала?
6. Лучше було, моя мати,
В купели залити,
Ніж таку нещасную,
На світі лишити!
7. Ой ти, Боже милостивий!
Чи то твоя воля,
Щоби мене на сім світі
Побила зла доля?
8. Ой ти, Боже милостивий!
Чи то Твоя сила?
Чи єсть же где друга така,
Як я нещаслива?
9. Всеж я бачу на сім світі,
Що все мені горе;
Прийде — ми ся утотити
В глибоке море.
10. Ой ти, Боже милостивий!
Святий Миколаю,
Не розлучайже мене з тим
Котрого кохаю.

349. Біду собі купила.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коципінського.

Бі - ду со - бі ку - пи - ла та за сво - ї гро - ші,
 Ка - жуть бі - ду лю - би - ти, бі - да не хо - ро - ша:
 І кри - вий, і слі - пий, шей до то - го гор - ба - тий,
 Як ся ста - не трі - по - та - ти, тре - ба з ха - ти у - ті - ка - ти.

1. Бібу собі купила
Та за свої гроші;
Кажуть біду любити
Біда не хороший;
І кривий і сліпий
Ще до того горбатий
Як ся стане тріпотати,
Треба з хати утікати.
2. Я в неділю п'яна була,
В понеділок спала,
А в вівторок снопів сорок,
Плисниці нажала;
В середу сушила;
В четвер молотила;
А в п'ятницю продавала;
В суботу пропила.

3. За щож мене мужу беш,
За якії вчинки?
Чи я тобі не напярала,
За рік два починки?
Не самая пряла:
Пряли помічниці,
То за муку, то за тісто,
То за паляниці.

4. Чи я тобі не жінка,
Чи не господиня?
Три дни хати не мела,
Сьміття по коліна.
Хоть і буду я мести,
То не буду го нести;
Купи мужу візочок,
Будем сьміття везти.

5. Купи мужу візочок
І сиву кобилу,
Вивеземо сьміттячко
На попову ниву.
А попова ціла нива
Сім літ не родила;
Як вивезли хвурю сьміття,
Пшениця вродила.

350. На що мене зачіпаєш.

Moderato.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

На що ме - не за - чи - па - єш, ко - ли сво - ю ми - лу ма - єш?

Що день ин - шій при - ся - га - єш, тво - ю ру - ку від - да - ва - єш;

mf più mosso
Я не хо - чу так, як ти, по двох ра - зом лю - би - ти,

f
Я не хо - чу так, як ти, по двох ра - зом лю - би - ти.

1. На що мене зачіпаєш,
Коли свою милу маєш?
Я не хочу так як ти,
По двох разом любити.
2. Що день інший присягаєш,
Твою руку віддаєш
Я не хочу так як ти,
По двох разом любити.
3. Сусіда мені казала
Що від тебе перстень мала,
Я не хочу так як ти, і т. д.
4. Гандзі бинду обіцавеш
Насті вінець відокравеш.
Я не хочу так як ти, і т. д.

5. Люди мені говорили,
Що з тобою в світ ходили.
Я не хочу тая як ти, і т. д.
6. В кождім містечку новая
Виглядає тя милая.
Я не хочу так як ти, і т. д.
7. В коршмі з чужими гуляєш,
А твою милу забуваєш.
Я не хочу так як ти, і т. д.
8. Любці твої, кажуть люде,
Колись з тобою нужда буде.
Я не хочу так як ти, і т. д.

351. Ой, пішов чумак у дорогу.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Andante sostenuto.

Ой, пі - шов чу - мак у до - ро - гу, за ним жін - ка у по -
го - ню: Во - зи за - вер - та - є, тай во - ли ви - пря -
га - є, шей сер - деньком на - зи - ва - є! Во - зи за - вер - та - є,
тай во - ли ви - пря - га - є, шей сер - день - ком на - зи - ва - є!

1. Ой, пішов чумак у дорогу!
За ним жінка у погною:
Вози завертає,
Тай воли випрягає,
Ще й серденьком називає.
2. Верни ся чумаче до дому!
Верни ся чумаче до дому!
Отець, мати лає,
Й тяжко проклинає,
Таки тобі фортуна не служить.
3. Та верни ся, милий до дому!
Та плачуть діти за тобою;
Малі діти плачуть,
Та отець і мати лає,
Тим нам талану не має.
4. Ой, колиб ти добра жона,
То тиб сиділа у дома,
Неділеньку читла,
А пятницю постила,
Щоб нам фортуна послужила.
5. Ой, фортуно-ж, ти небого,
Послужиж мені немого,
Служилає у хозяйстві,
Тай служила у бурлацтві.
Щей послужи у чумацтві.
6. Ой, поздыхали-ж сірі воли
Попесувались нові вози;
Тепер я нещасний
До дому вже не піду,
Бо там жінка на мою біду.
7. Ой, не вернуса-ж із дороги,
Будуть ся сьміяти вороги,
Ще всі чумаченьки
Тільки пють, та гуляють,
А вже мене не призивають.
8. Ой, вийду-ж я на сю долину,
Погляну-ж я в прогалину:
Там всі чумаченьки
Тільки пють, та гуляють, —
Тільки моє безталання!
9. Ой, вийду-ж я на ту, гороньку,
Погляну-ж я по сьтоньку:
Ой, світе-ж мій ясний,
Світе-ж мій красний,
Що-ж вродив ся нещасний.

352. Чи сеж тая криниченька.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Чи сеж та - я кри - ни - чень - ка, що я во - ду пив?

Чи сеж та - я дів - чи - нонь - ка, що лю - блю й лю - бив?

Ой, жаль ме - ні бу - де, возь - муть і - і лю - де, Мо - я

più ritenuto *lento*
вже не бу - де, Не - до - ля мо - я!

1. Чи се тая криниченька, що я воду пив?
Чи се тая дівчинонька, що я і любив?
Ой! жаль серцю буде,
Возьмуть чужі люди,
Моя вже не буде.
Недоле моя.
2. Чи се тая криниченька, що голуб купав ся?
Чи се тая дівчинонька, що я женихав ся?
Ой! жаль серцю буде, і т. д.
3. Ой, сеж тая криниченька і ключ і відро:
А вжеж мене дівчинонька забула давно...
Ой! жаль серцю буде, і т. д.
4. Засипалась криниченька золотим піском:
Злюбила ся дівчинонька з другим козаком.
Ой! жаль серцю буде, і т. д.
5. Вжеж до тої криниченьки стежки заросли:
Та вжеж мою дівчиноньку сватати прийшли!
Ой! жаль серцю буде, і т. д.
6. Уже в тої криниченьки орли воду пють:
Та вжеж мою дівчиноньку до шлюбу ведуть.
Ой! жаль серцю буде, і т. д.
7. Один веде за рученьку, другий за рукав,
Третій стоїть, серце болить, любив та не взяв.
Ой! жаль серцю буде, і т. д.

353. Чи є в світі молодиця.

Allegretto.

Пісня — Танок.
Зі збірки А. Коціпінського.

Чи є в сві - ті мо - ло - ди - ця, як та Ган - дзя бі - ло - ли - ця,
Ой, ска - жись ми до - брі лю - де, що зо мно - ю те - пер бу - де.
Ган - дзя ду - шка, Ган - дзя люб - ка, Ган - дзя ми - ла як го - люб - ка,
Ган - дзя риб - ка, Ган - дзя птич - ка, Ган - дзя ця - ця мо - ло - дич - ка.

1. Чи є світі молодиця,
Як та Гандзя білолиця?
Ой, скажіть ви, добрі люде,
Що зі мною тепер буде?
Гандзя моя, Гандзя любка,
Гандзя, милая голубка,
Гандзя рибка, Гандзя птичка,
Гандзя цяця молодичка!

2. Чи я сходив мало світа,
Чи я бачив мало цвіта?
Чим калина найкраснійша,
Моя Гандзя наймилійша?
Гандзя моя, Гандзя любка...

3. Гандзя, серце, молодичко!
Яке в тебе біле личко!
Очі, бровки, губки, зубки.
Ще й дрібненькі ніжки, ручки!
Гандзя моя, Гандзя любка...

4. Гірка-ж моя тепер доля,
Мабуть Божа на те воля,
Щоб я ніченьки не спав,
За тобою пропадав!
Гандзя моя, Гандзя любка...

5. Як хто хоче Гандзю знати,
Прошу мене запитати,
А я скажу правду щиро.
Тільки, прошу, дайте віру.
Гандзя моя, Гандзя любка...

6. Гандзя гарна, як та рожа,
Як тополя, станом гожа,
А в румянці така сила,
Що всі квіти погасила!
Гандзя моя, Гандзя любка...

7. Там-то брови, там-то очі —
Поцілуеш та й ще схочеш!
Там-то Гандзя, там-то зух,
А щочечки — як пампух!
Гандзя моя, Гандзя любка...

8. Зубки, наче вили, чисті,
Губки рожеві — душисті,
Личко, як папір той, біле:
Усе в Гандзі гарне, миле!
Гандзя моя, Гандзя любка...

9. Очі в Гандзі, як терночок,
Брови тонкі, як шнурочок,
Уста в неї, як калина,
Солодкії, як малина!
Гандзя моя, Гандзя любка...

10. Як я Гандзі не побачу,
Так тужу усе та плачу,
Як на мене Гандзя гляне,
То вся туга перестане!
Гандзя моя, Гандзя любка...

11. Де-ж ти, Гандзю, вродила ся,
Де ти чарів навчила ся?
Що як глянеш ти очима,
Я заплачу, як дитина!
Гандзя моя, Гандзя любка...

12. Гандзю моя, Гандзю мила,
 Чим ти мене напоїла?
 Чи любистком, чи чарами,
 Чи солодкими словами?
 Гандзя моя, Гандзя любка...

13. Гандзя, котко, не цурай ся,
 Та на волю Божу здай ся!
 Пригорнись до серця мого,
 Таї не зважуйсь ні на кого!
 Гандзя моя, Гандзя любка...

14. Коли-ж твоя така воля,
 Що ти мене не злюбила,
 Лучше-ж мені така доля,
 Що взяла мене могла!
 Гандзя моя, Гандзя любка...

354. Ой, дівчино небого.

Moderato. Народна пісня.
 Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, дів - чи - но не - бо - го, лю - биж ме - не го - ло - го:
 Бо я ха - ти не ма - ю, же - ни - ти ся ду - ма - ю.

1. Ой, дівчино небого,
 Любиже мене голого,
 Бо я хати не маю,
 Женити ся думаю!

2. Ой, гультаю, гультаю!
 Та яж тебе питаю:
 На що мене сватаєш,
 Коли хати не маєш?

3. Ходім, серце, в чужую,
 Поки свою збудую:
 Зроблю тобі хатину
 З рожевого цвітину.

4. Збудуй хату з лободи,
 Та в чужую не веди; --
 Чужа хата така,
 Як свекруха лихая.

355. Нема гірше так нікому.

Andante. Народна пісня.
 Зі збірки А. Коціпінського.

Не - ма гір - ше так ні - ко - му, як бур ла - ці мо - ло
 до - му. Гей, гей! як бур - ла - ці мо - ло - до - му.

1. Нема гірше так нікому
 Як бурлаці молодому,
 Гей! Гей!
 Як бурлаці молодому,

2. Заросив ся, забродив ся,
 Де ти бурлак волочив ся
 Гей! Гей!
 Де ти бурлак волочив ся.

3. Яром, яром, за товаром,
А лугами за волами!
Гей! Гей!
А лучами за волами!
4. Прийшов бурлак тай до хати:
Дай хазяйко вечеряти!
Гей! Гей!
Дай хазяйко вечеряти.
5. Ні палила, ні топила,
Вечеряти не варила!
Гей! Гей!
Вечеряти не варила!
6. Лягай бурлак і так спати,
Нема чого вечеряти.
Гей! Гей!
Нема чого вечеряти.
7. Щей бурлака не послав ся,
А хозяїн вже проспав ся.
Гей! Гей!
А хозяїн вже проспав ся.
8. Вставай бурлак, годі спати,
Пора воли у степ гнати!
Гей! Гей!
Пора воли у степ гнати!
9. Встав бурлака зашатав ся;
Чорт, — ма чобіт, не взував ся!
Гей! Гей!
Чорт, — ма чобіт, не взував ся!
10. Нема свити, не вдягав ся,
Зя волами поспішав ся,
Гей! Гей!
За волами поспішав ся.
11. Пішов яром за товаром,
А лугами за волами,
Гей! Гей!
А лугами за волами.

356. Ой, чумаче, чумаче.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, чу - ма - че, чу - ма - че! ой, чу - ма - че, чу - ма - че

жи - те тво - е со - ба - че, жи - те тво - е со - ба - че.

1. Ой, чумаче, чумаче!
Ой! Чумаче чумаче!
Життя твоє собаче,
Життя твоє собаче!
2. Ой, чумаче, чумаче!
Чом не сієш, не ореш?
Чом не рано з Криму їдеш?
Всіх чумаків не ведеш?
3. Ой, я сію і ору,
Ой, я сію і ору,
Ой, я рано з Криму йду.
Всіх чумаків я веду!
4. Тільки нема й одного,
Брата мою рідного;
Він зістав ся у Криму,
Брати соли на вагу.
5. Зробила ся причина,
Сіль головку прибила;
- Шукав єго, не найшов,
Забрав воли, тай пішов!...
6. „Отамане, батьку наш!
Порадь же ти добре нас;
Що ми маєм робити?
Нічим коні кормити!”
7. Косіть, хлопці, лободу,
Привикайте на біду;
Косіть, хлопці, отаву,
Пасіть коні на славу!...
8. Косіть, хлопці, митлицю;
Накривайте пшеницю;
Косіть, хлопці, осоку,
Пасіть коні до смаку!...
9. Косіть, хлопці, та овес,
Та поїдем у Одес;
А в Одесах рідна мати
Не дасть же нам загнати!...

357. Діду, діду та в луг по калину.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ді - ду, ді - ду, та в луг по ка - ли - ну!

ritard.

piu vivo

Лю - бив ко - зак дів - чи - нонь - ку, як ма - ти ди - ти ну.

1. Діду! діду! та в луг по калину!
Любив козак дівчиноньку,
Як мати дитину.
2. Любив, любив, тай схотів узяти,
А старая не схотіла
За его віддати.
3. Старий схотів, стара не схотіла;
Старий стару та кулаком —
Стара й полетіла.
4. Оттак тобі вража баба, щоб не ворко-
А щоб мою головоньку [тіла, —
Тай не стукотіла.

358. Посіялам яру руту.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

По - сі - я - лам я - ру ру - ту ме - жи бе - ре - га - ми,

sffz rit.

Ой, як тяж - ко ме - ні жи - ти ме - жи во ро - га - ми. га - ми.

1. Посіялам яру руту
Межи берегами
Ой! як тяжко мені жити
Межи ворогами
2. Щож я маю тай бідненька
З ними учинити?
Когож бо я вірно люблю,
З тим не дають жити.
3. А вжеж моя яра рута
Береженьки море,
А вжеж мої вороженьки,
По під боки коле.
4. Ой підуж я ярій руті
Верхи позриваю,
Вороженьки спати ляжуть,
Я си погуляю.
5. Не стій, милий, край воротець
Та іди до хати,
Маємо ми сусідоньки,
Що вміють брехати.
6. Колом, колом, над водою,
Там стеженьки вють ся;
Часом душа не винная,
Люди набрешуть ся.
7. Нехай брешуть, нехай брешуть,
Так як розуміють,
Прийде тая годинонька,
Вони поніміють.
8. Скрипливі ворітонька,
Не могу заперти,
Кого люблю, не забуду
До самої смерти.

359. А я тебе прошу мила.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

А я те - бе про - шу ми - ла, що бись ме - не ти лю - би - ла,

Бо я те - бе вір - но люб - лю, як не возь - му, то ся згуб лю.

1. А я тебе, прошу мила,
Щобись мене ти любила;
Бо я тебе вірно люблю,
Як не возьму, то ся згублю.

Дівчина;

2. Відчепи ся, напастнику,
Маєш ти того без ліку,
Котру бачиш, тую любиш,
Не я тебе, сам ся згубиш.

Хлопець:

3. Не псуй, дівча, щастя мого;
Во щож тобі прийде з того?
Хоть не любий — треба жити,
Хоть не милий, тра терпіти!

Дівчина:

4. Надаремне мене нудиш;
Розумієш, що мя здуриш;
Не таких я мудрих знала,
Таким ся звести не дала.

Хлопець:

5. Ти, красото, ти богине!
Скажи щирю правду мені!
Хоть бим гроші мав стратити,
Но тебе хочу дістати.

Дівчина:

6. Баламуте всего світа,
Позбавив бись мені віка;
Хочеш мене розкохати,
Потім в мене ся сьміяти.

Хлопець:

7. Хоть піду я межі други,
Не позбавлю з серця туги;
Хоть бим рад тя не кохати,
Трудно серцю розказати.

360. Летів орел понад море

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки М. Кумановського.

Ле - тів о - рел по - над мо - ре, тай став го - ло - си - ти:

Ой, як тяж - ко у - бо - го - му бо - га - ту лю - би - ти. би - ти.

1. Летів орел понад море,
Тай став голосати:
О як тяжко убогому
Богату любити.

2. Не там щастя не там доля,
Де багаті люде!
Хто ся злучить по милости,
Тому чаразд буде.

3. Ти, дівчино прекрасная,
Скажи, що думаєш?
Не гордь мною я тя люблю,
Ти щастя дізнаєш.
4. Не тіште ся вороженьки
Моїй пригодонці;
Пішли літа марне з світа,
Як лист по водонці.
5. Половина літ минає,
Я щастя не маю;
Так-то мені Бог назначив
Щож чинити маю?
6. Ні я їсти, ні я п'яти,
Ні з ким говорити;
Іде думка за думкою
Як на світі жити.
7. Ходжу — блужу, ходжу нуджу,
Свій вік проклинаю,
Що милого приятного
В своїм роду роду немаю.
8. Есть у мене миленькая,
Вся ми в неї родина;
Ой ко-б прибула до мене
Щаслива година!
9. Есть у мене брат і сестра
Есть у мене мати,
За що же я нещасливий
Маю пропадати!
10. Іду в степи всюди видно
Милої на бачу,
Як згадаю слова єї,
Ревненько заплачу.
11. Ой мій Боже милостивий,
Якаж твоя сила!
Чи є в світі така друга
Як ти мені мила?
12. Нещасливий вродивем ся,
Нещасливий згинув;
Народила мене мати
В нещасну годину.
13. Розступай ся сніе море
В своїй широкости,
Нехай же я життя скінчу
В твоїй глибокости.

361. Як посіяв мужик.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коїтінського.

Allegro moderato.

Як по - сі - яв му - жик тай у по - лі яч - мінь,
Му - жик ка - же: яч - мінь, жін - ка ка - же: греч - ка, греч - ка.
piu vivo
Не мов ме - ні ні сло - веч - ка, не - хай бу - де греч - ка,
molto vivace
Не - хай, не - хай, не - хай, не - хай, не - хай бу - де греч - ка!

1. Як посіяв мужик тай у полі ячмінь;
Мужик каже: ячмінь,
Жінка каже: гречка:
Не мов мені ні словечка,
Нехай буде: гречка!
Нехай, нехай — нехай нехай нехай буде гречка!

2. Тай вже-ж той ячмінь,
Тай у полі зійшов;
Мужик каже: ячмінь,
Жінка каже: гречка; і т. д.
3. Тай вже-ж той ячмінь,
Тай у полі поспів;
Мужик каже: ячмінь,
Жінка каже: гречка; і т. д.
4. Тай вже-ж той ячмінь,
У полі пожали;
Мужик каже: ячмінь,
Жінка каже: гречка; і т. д.
5. Тай вже-ж той ячмінь,
Тай у копи зложили;
Мужик каже: ячмінь,
Жінка каже: гречка; і т. д.
6. Тай вже-ж той ячмінь,
Тай із поля зв'озять,
Мужик каже: ячмінь,
Жінка каже: гречка; і т. д.
7. Тай вже-ж той ячмінь,
І помолотили;
Мужик каже: ячмінь,
Жінка каже: гречка; і т. д.
8. Тай вже-ж той ячмінь,
В солодь поростили;
Мужик каже: ячмінь,
Жінка каже: гречка; і т. д.
9. Тай вже-ж з того солоду,
І пиво зварили;
Мужик каже: ячмінь,
Жінка каже: гречка; і т. д.

362. Чия причина розстання мого.

Andante sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Музична партитура для голосу та фортепіано. Третя частина: *poco a poco stringendo*. Четверта частина: *a tempo* та *sfz*.

Чи - я при - чи - на роз - ста - ня мо - го, най сльо - зи мо - ї
впа - дуть на ньо - го; Щоб не пе - ре - став ні - ко - ли ту - жи - ти,
що - би сам не знав, як на сьві - ті жи - ти.

Чия причина розстання мого,
Най сльози мої впадуть на нього;
Щоб не перестав ніколи тужити
Щоби сам не знав, як на сьвітї жпти.

363. А я люблю Петруся.

Allegro moderato. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Музична партитура для голосу та фортепіано. Друга частина: *sfz*. Третя частина: *sfz*.

А я люб - лю Пе - тру - ся, тай ска - за - ти бо - ю ся,
Ой, ли - хо не ! Пе трусь, бі - ле лич - ко, чор - ний вус, чор - ний вус!

1. А я люблю Петруся.
Та сказати бою ся:
Ой, біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.
2. Мати ся догадала,
Щом Петруся кохала:
Ой, біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.
3. Била мене матуся,
Що я люблю Петруся:
Ой, біда не Петрусь.
Біле личко, чорний вус.
4. Хоч ти мати мене вбий,
Таки буде Петрусь мій:
Ой біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.
5. Як не виджу Петруся,
То від вітру валю ся:
Ой біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.
6. Як побачу Петруся,
То під боки беру ся;
Ой, біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.

364. Час до дому, час.

Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Час до до - му, час, час до до - му час!

Бу - де ме - не муж мій би - ти, не - ма ко - му бо - ро - ни - ти,

час до до - му, час, час, час, час! час до до - му, час!

1. Час до дому, час!
Час до дому, час!
Буде мене муж мій бити,
Нема кому боронити;
Час до дому, час,
Час, час, час,
Час до дому, час!
2. Із коршми іду,
Як бджола гуду,
А за мною молодою
Ідуть хлопці чередою,
В цимбалочки бють
Бють, бють, бють,
В цимбалочки бють.
3. Ой ти, мужу мій!
Відчини свій двір;
Іде твоя милесенька
Із коршмоньки пнясененька,
Чи будеш їй рад,
Рад, рад, рад?
Чи будеш їй рад?
4. Чи я ти не рад
Ти мій виноград!
Лягай з Богом, та проспися,
А повставши, поправися,
То все буде в лад,
В лад, в лад, в лад!
То все буде в лад!
5. Комарі гудуть,
Спати не дають.
Накрию ся з головою,
Ячмінною соломою,
Та най мене тнуть,
Тнуть, тнуть, тнуть!
Та най мене тнуть!

ВАРЯНТ.

1. Час до дому час!
Забарили нас;
Буде мене мати бити
Тай нікому боронити
Час до дому час
Забарили нас!
2. Єще не час, ні!
Забари три дні.
Не стій, не стій на порозі,
Лучше в хаті як на возі.
Єще не час, ні,
Забари три дні.

365. Рають мені, щоб ся вінчати.

Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ра ють ме - ні, щоб ся він - ча - ти, щоб ді - во - чий стан по - ки -

да - ти; Чи ж вам мо - я не - во - ля ми - ла? жи - ла?
Шем ся дів - ко - ю не на -

1. Рають мені, щоб ся вінчати,
Щоб дівочий стан покидати;
Чи ж вам моя неволя мила?
Ще-м ся дівкою не нажила.
2. Я дівкою піду де схочу,
Я ся нічим не заклопочу:
Ані хлібом, ні одежою,
Ані мужем ні дитиною
3. Нехай тая замуж спішить ся,
Та котрою личко морщить ся.
Я молода як ягода, —
Еще мене замуж шкода.
4. Я сьпіваю, я гуляю,
О нічим гадки не маю,
Я щаслива, всім довільна,
Я весела; бом ще вільна.
5. Бачила я такі молодиці,
Як їм тепер полиняли лиці,
Що ся спішили повінчати,
Радіб ся тепер повертати.
Отвіт молодиці:
6. Нехай кожда дівка журить ся;
Я щаслива щом молодиця;
Мила-ж мені така неволя,
Коли-ж в мене дорога доля.
7. По що мені гуди ходити,
По що мені гульків глядіти,
Коли маю мужа вірного,
Я не хочу щастя іншого.
8. А хоть я й трохи змарніла,
Таки ж бо я мужови мила;
А вже дівка як стане марна.
Не скаже їй жених, що гарна.
9. Не думаю нігди ся вертати,
Я Вам жичу в тім стані остати.
Таки дівки на те не вважайте,
Хиба кому серця не давайте!

366. Ой, ду, ду, ду, ду, ду, ду, ду.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой! ду, ду, ду, ду, ду, ду, ду, ду!
Вро - ди - лам ся на бі - ду, на бі - ду:

но - си - ти, Со - ло - мо - ю то - пи - ти, то - пи - ти, то - пи - ти.

1. Ой! ду, ду, ду, ду, ду, ду, ду, ду!
Вродилам ся на біду, на біду;
Горшком воду носити, носити,
Соломою топити, топити, топити,
2. Любив мене попів Гриць, попів Гриць
За коробку печериць, печериць;
Як печериць не стало, не стало,
Тодги лихо пристало, пристало.

3. Любив мене попів син, попів син
Сунув мені відро слив, відро слив;
Дурна була не брала, не брала,
Гуляючи-б смоктала, смоктала.

367. Та не люблю я ні Стецька.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Та не лю - блю я ні Стець - ка, ні Гриць - ка,
ні І - ва - на, ні Сте - па - на, ні Яць - ка, Тіль - ки лю - блю
Ва - си - леч - ка: В Ва - си - леч - ка вся си - леч - ка; В його є...
та шей - бу - де, та ще кто - му роз - до - бу - де, Ва - си - ле - чек
роз - до - бу - де, Ва - си - леч - ка лю - бить бу - ду!

1. Та не люблю я ні Стецька, ні Грицька,
Ні Степана мосці-пана, ні Яцька!
Тільки люблю Василечка,
В Василечка вся силечка,
В його є,
Та ще й буде,
Та ще й к тому
Роздобуде,
Василечко роздобуде,
Василечка любить буду я!
2. Та не люблю я ні Панаса, ні Уласа,
Ні Трохима його дядька-свинопаса!
Тільки люблю Василечка...
3. Та не люблю я ні Мусія, ні Кіндрата,
Ні Корнія, ні Максима його брата!
Тільки люблю Василечка...
4. Та не люблю я ні Давида, ні Демида,
Бо я дівка чорнявая, кругловида!
Тільки люблю Василечка...
5. Та не люблю я ні Івана, ні Романа,
Бо я дівка хорошная, не погана!
Тільки люблю Василечка...
6. Та не люблю я ні Якіма, ні Дмитра,
Ні Дороша-гречкосія, ні Петра.
Тільки люблю Василечка...
7. Та не люблю ні Оверка, ні Деяна,
Ні Микити, ні Хведора, ні Лукяна.
Тільки люблю Василечка...
8. Та не люблю я ні Семена, ні Платона.
Бо я дівка дуже гарна, ще й моторна!
Тільки люблю Василечка...
9. Та не люблю я ні Михайла, ні Наума,
Бо я дівка чорнобрива, свого ума!
Тільки люблю Василечка...
10. Та не люблю я ні Абрама, ні Кирила,
Бо я дівка чорнявая, уродлива!
Тільки люблю Василечка...

368. Був пан Сава в Немирові.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Був пан Са - ва в Не - ми - ро - ві в па - на на о - бі - ді,
Ой, ще не знав тай не чу - вав о свій тяж - кий бі - ді.

1. Був пан Сава в Немирові
В пана на обіді,
Ой, ще не знав тай не чував
О свій тяжкій біді!
2. Сідлай хлопче коня мого,
Сідлай вороного;
Поїдемо до домоньку,
Бо ту нас не много.
3. Стоїть явір над водою,
В воду похилив ся:
Іде Сава до домоньку
Чогось зажурив ся
4. Ой! прїїхав до домоньку,
Тай скрипнув дверима,
Питаєть ся челядоньки,
Що чувати дома?
5. Гаразд, гаразд, пане Саво,
Щаслива година;
Твоя жена, наша нані,
Породила сина.
6. Гей! сїв Сава в кінці стола,
Тяженько думас,
А Савиха молоденька
Дитину купас.
7. Піди хлопче до пивниці,
Наточи горілки,
Нехайже я та напо ся
За здоровля жінки;
8. Піди хлопче до пивниці,
Наточи м'ні вина,
Нехайже я та напо ся
За здоровля сина;
9. Піди хлопче до пивниці,
Наточи м'ні меду,
Щось м'ні тяжко, щось м'ні нудно
Головки не зведу.
10. Гей, сїв Сава в кінці стола,
Дрібні листи пше
А Савиха молоденька
Дитину колише.
11. Люлі, люлі, люлі, люлі,
Вродливий синочку,
Нехай ляжу, та спочину,
Зложу головочку.
12. Гей, ще хлонець, не поспішив
По мед до пивниці,
Обступили козаченьки
Докола свїтлиці;
13. Не встиг хлонець, вернути ся
З пивниці до хати,
Прїїхали козаченьки
Саву грабувати:
14. Помагай-Біг, пане Саво,
Гаразд, нам ся маєш,
Сидвш собі в свїтличеньїї,
Вино випиваєш;
15. Чолом, чолом, пане Саво,
Гаразд нам ся маєш,
Далекїї гостї маєш
Чим же їх приймаєш?
16. Приймав би Вас вином, медом,
Не будете пити,
Тільки мене молодого,
З свїтоньку згубити.
17. Гей, кинув ся та пан Сава
До своєї зброї...,
Почекай же, пане Саво,
То не п чистім полі.
18. Гей, кинув ся та пан Сава
До гострого меча,
Взяли його на три списи
Від правого плеча.
19. А Савиха молодая
Вікном утікала,
До своєї челядоньки
Нишком промовляла:
20. „Челядонько, ластівонько
Годуй ти дитину,
Будеш, будеш панувати,
Колп я не згпну.”

21. А деж твої, пане Саво,
Сукні гайдамацькі,
Що в них ходив по Україні,
Водячи затяжки?
22. А деж твої, пане Саво,
Битії талари,
Що їх набрав по Україні
Водячи затяги?
23. А деж твої, пане Саво,
Китайки, отласи,
Що їх набрав по Україні
Жінці на пояс?
24. А деж твої, пане Саво,
Коштовні домашки,
Що їх набрав по Україні
Жінці на запаски?
25. А деж твоя, пане Саво,
Великая зброя?
Осьде висить на кілочку,
Але вже не твоя. —
26. Гей, вдарив ся та пан Саво
Об поли рукою,
Прийшло-ж мені погибати
З дітьми і жоною.
27. Гей, вдарив ся та пан Саво
По полах руками,
Оглянься назад себе:
Течеть кров ріками.
28. Годі, годі, пане Саво,
Годі воювати,
Ой, не було, пане Саво,
Церков грабувати.
29. Зашуміла шабельочка,
Як з гиса претинка,
Зостала ся тай по Саві
Молодая жінка.
30. Гей, бачили многі люде
Українську совочку,
Що принесла пану Саві
Смертельну сорочку.
31. Прилетіли к'пану Саві
Українські ворони,
Задзвонили пану Саві
Разом в усі дзвони.

369. Поза гаєм брала дівчина льон.

Andante con moto. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

По - за га - ем бра - ла дів - чи - на льон,
всю до - ли - ну із - хо - ди - ла: Не - ма то - го
і по вік не бу - де, ко - го вір - но лю - би - ла.

1. Поза гаєм брала дівчина льон,
Всю долину ізходила
Нема того і по вік не буде
Кого вірно любила.
2. Прибуди, прибуди, молодий козаче,
Хоч в неділю до мене,
Тужить, ние і розбиваєть ся
Моє серце без тебе.
3. „Нікудою, молода дівчино,
Та до тебе прибувати;
Стоїть варта на чотири брами,
Нікудою обіхати.”
4. Поза гаєм, молодий козаче,
Поза гаєм зелененьким,
Поза гаєм, гаєм зелененьким,
Кониченьком вороненьким.
5. „Ой далеко молода дівчино,
Поза гаєм обізджати,
Мушиш, мушиш, моє ти серденько,
Та до осені ждати!
6. Ой, як мені, молодий козаче,
Та до осені ждати!
Хочуть мене отець і матуся,
Та за нелюба дати!

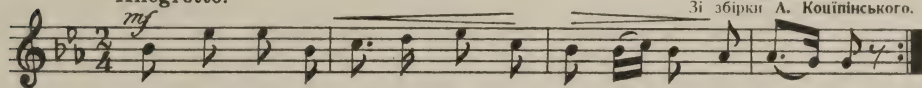
7. Ой, як будеш, молода дівчино,
Нелюбу рушник давати,
Пиши письма на білім папері,
Та давай мені знати."

8. Ой, деж мені, молодій козаче,
Та писарів доставати,
Ой, як звяжуть білії рученьки,
Треба вірно присягати.

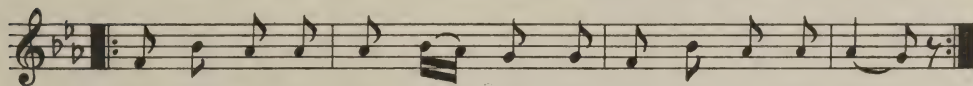
370. Болить мене головонька.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки А. Кошіпінського.

Бо - лить мо - я го - ло - вонь - ка від са - мо - го чо - ла,
Не ба - чи - ла ми - лень - ко - го ні те - пер, ні вчо - ра.

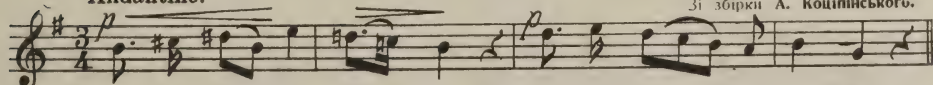
Ой, ба - чить ся, не жу - рю ся, в ту - гу не вда - ю ся,
А як вий - ду за во - ро - та, од ві - тру ва - лю с

1. Болить мене головонька
Від самого чола,
Не бачилам миленького
Ні тепер ні вчора.	5. Немаж мого миленького,
Нема єго тута,
Посходила після дощу
Шалвія і рута.
2. Ой бачить ся, не журю ся,
В тугу не вдаю ся,
А як вийду за ворота
Од вітру валю ся,	6. Я шалвію пересію,
Руту перетичу;
Таки свого миленького
К собі перекличу.
3. Ой бачить ся, що не плачу,
Самі сльози льють ся,
Від милого людей нема,
Від нелюба шлють ся.	7. Барвіночку зелененький,
Стели ся низенько,
А ти милий, чорнобривий,
Присунь ся близенько.
4. Нема мого миленького,
Що карії очі,
Недожду ся єго к собі
До самої ночі	8. Зелененький барвіночку,
Стели ся ще низше!
А ти милий, чорнобривий,
Присунь ся ще близше.

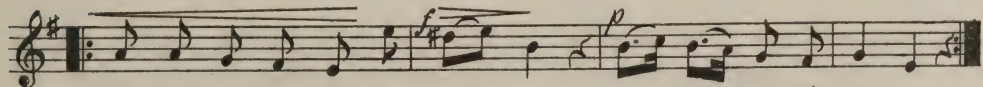
371. Ой, не шуми лу́же

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки А. Кошіпінського.

Ой, не шу - ми, лу - же, з ду - бро - во - ю ду - же,

Не зав - да - вай сер - цю жа - лю, що я вчу - жім кра - ю.

1. Ой не шуми, луже,
З дубровою дуже;
Не завдавай серцю жалю,
Що я в чужім краю.
2. Бо я в чужім краю,
Як на пустини
До кого я притулюся
У лихій годині?
3. Ой, та кажуть люде,
Що я не журюся,
Та як вийду на вулицю,
Від вітру валюся.
4. Ой та кажуть люде,
Що я пю, гуляю;
А прийду я до домоньку,
Та й думку думаю.
5. Тай думку думаю,
Що чинити маю,
Що я з своєю миленькою
Мешканя не маю:
6. Ой, пушу-ж я лодку
Понад береженьки,
Тяжко-ж мені в світі жити
Через вороженьки.
7. Пливе, лодка пливе,
Аж до черодниці,
Чомусь мені з моєї милої
Мешканя пеується.
8. Ой вийду я, вийду
На гору крутую,
Подивлюся я в долину
На воду биструю.
9. Аж там море грас,
Воду розливає,
Ой рад би я втопити ся,
Море не приймає.
10. Ой стій, не топнися,
Бо душу загубиш;
Мушиш з нею в світі жити,
Хоч її не любиш,

ВАРЯНТ.

1. Ой я в чужім краю,
Як на пожарині,
Ніхто мене не пригорне
При лихій годині.
2. Ой роблю я, роблю,
Робота ні за що,
Люде кажуть і говорять;
„Сирота ледащо!”
3. Сирота ледащо,
Не хоче робити;
Ой віддаймо вража сина
У військо служити!
4. Сирота втомився,
На тин похилився;
Люде кажуть і говорять:
„Він, мабуть, упився!”
5. Ой піду я, піду
На гору крутую,
Ой стану-ж я, подивлюся
На річку биструю.
6. Ой річенька бистренькая,
На єї дивлюся;
Такі мене думки беруть:
Піду утоплюся.
7. Не топнися, козаченьку!
Марне душу згубиш:
Треба з нею в світі жити,
Хоч її не любиш.

372. А вже три дні, три неділи.

Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

А вже три дні, три не - ді - лі, як Не - ча - я
в вій - ні вби - ли; Над ним ко - ник за - жу - рив ся, за - жу - рив ся,
ко - пи - та - ми взем - лю вбив ся, ко - пи - та - ми взем - лю вбив ся.

1. А вже три дні, три неділі,
Як Ничая в війні вбили;
Над ним коник зажурив ся; зажурив ся,
Копитами в землю в бив ся, (2 рази)
2. Не стій, коню, надімного,
Бо я виджу вірність твого!
Біжи коню дорогою,
Зеленою дібровою.
3. Як прибіжиш до домоньку,
Під мою рідну хатоньку,
Там удар ти копитами
Пред нашими воротами.
4. Вийде отець, — утішить ся,
Вийде мати засмутить ся.
Деж ти, коню, дів Івана —
Маю сина, твого пана?
5. Нас ляшеньки та догнали,
Твого сина з собою взяли.
Но ти, мати не жури ся:
І вже твій син оженив ся
Взяв він собі дружиноньку
Високою могилоньку.

373. Як гірко в неволи.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського

Та хо - див чен - чик по - над во - до - ю, но - сив со - ло - вей - ка
із со - бо - ю, Та но - сив його у клі - точ - ці,
по - са - див його на ру - чень - ці: Ох, не ле - ти!
ох, не ле - ти! ох, не ле - ти!
Тьох, тьох, тьох, тьох, тьох! Со - ло - вей - чи - ку мій!
Ти го - луб - чи - ку мій!

1. Та ходив ченчик та понад водою,
Носив соловейка із собою,
Та носив его у кліточці,
Посадив его на рученьці:
Ох не лети! ох не лети, ох не лети!
Тьох, тьох, тьох, тьох, тьох!
Соловейчику мій!
Тьох, тьох, тьох, тьох, тьох, голубчику мій!
2. Ох, мій же ти соловейчику,
Ох, мій же ти та голубчику,
Дам тобі сахару солодкого
І водиці холодної.
Ох, полечу, ох полечу ох, полечу!
Тьох, тьох, і т. д.
3. Лучше мені по сьвіті літати,
Ніжелі в тебе сахар кловати;
Лучше мутну воду пити,
Ніжелі в тебе в клітці сидіти
Ох, улетів, ох улетів, ох, улетів!
Тьох, тьох, і т. д.

374. Добре тії Ляхи чинять.

Moderato.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

До - бре ті - і ля - хи чи - нять, що не ку - ма - ють ся,
По - брав - ши ся за ру - чень - ки, та йдуть він - ча -
ють ся. Ой, щож за бі - да, ко - го лю - блю, то й ку - ма!

1. Добре тії Ляхи чинять,
Що не кумають ся.
Побравши ся за рученьки
Та йдуть вінчають ся.
Ой, що-ж за біда
Кого люблю, то кума!
(Приспівки жіночі)
Ой, щож то за ум,
Кого люблю то той кум!
2. Кажуть попи, кажуть дяки,
Кажуть добрі люде;
А хто куму свого любить
Великий гріх буде!
Ох, що-ж за біда,
Кого люблю той кума!
3. Яром, яром, кума моя,
А я за тобою;
Постій, постій, кума моя
Зговорим з тобою.
Ой що-ж за біда, і т. д.
4. Чи се тая кума живе,
Що на горі хата,
Гарненька я, дівчинонька,
Хоч і не богата.
Ой, що-ж за біда, і т. д.
5. А деж тая криниченька,
Що голуб купав ся;
Хорошая кумусенька,
Що я в ній кохав ся.
Ой, що-ж за біда, і т. д.
6. А у теї криниченьки
Золотії ключі
Обіцяла кума вийти,
По воду ідучи!
Ой, що-ж за біда, і т. д.

ВАРЯНТ.

(Приспівки жіночі.)

1. Кажуть старі, кажуть малі
Кажуть і всі люде:
Щоби кума не любити,
Великий гріх буде.
Ой, щож то за ум,
Кого люблю, то то їй кум!
2. А я роду не такого,
Ховай мене, Боже,
А як виїду на вулицю,
Виходи небоже.
Ой щож то за ум,
Кого люблю, то то їй кум!

(З Поділя Галицького.)

1. Лярум! лярум! любцю кумцю,
Та же ми я тобою
Любили ся, кохали ся
Як риба з водою.
Гей дум, тандарум!
Я й забула що ти кум.

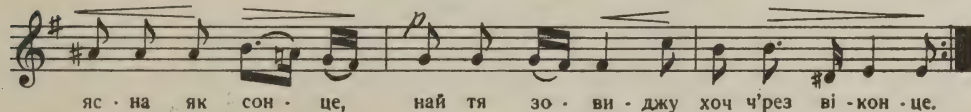
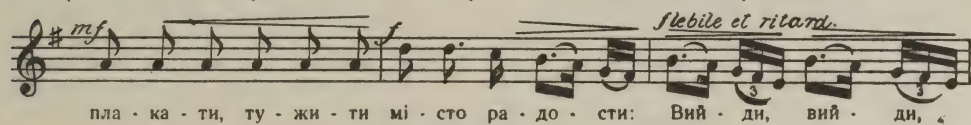
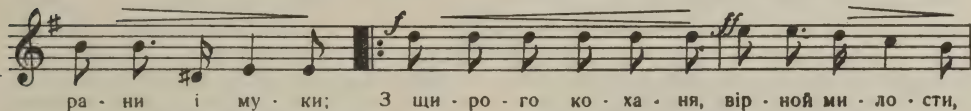
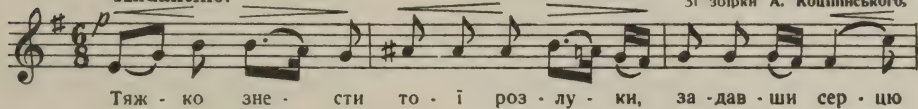
2. Лярум! лярум, любцю кумцю,
Ой десь воду брала
Обіцялась масла дати,
А пепер не дала.
Гей дум тандарум, і т. д.

3. Лярум! лярум! любцю кумцю,
Ти забула ключі;
Обіцялась масла дати
По воду ідучи.
Гей дум тандарум, і т. д.

375. Тяжко знести тої розлуки.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

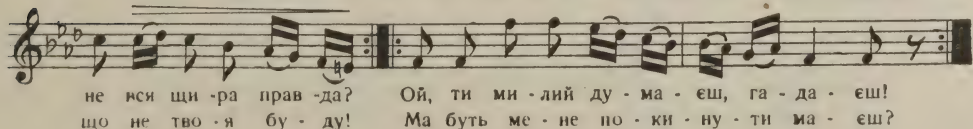
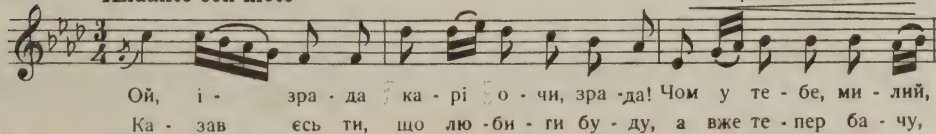
1. Тяжко знести тої розлуки
Задавши серцю рани і муки;
3. Широкого кохання, вірної милости,
Плакати, тужити місто радості:
Вийди, вийди ясна як сонце,
Най тя увиджу хоч через віконце.
2. Ах, ти тяжкая моя недоле,
Не висплай же мене на поле,
Бо марне страчу милую весну,
Як в поле вийду; в рученьки плесну:
Вийди, вийди ясна як сонце,
Най тя увиджу хоч через віконце.

3. Ой сам не знаю, яку раду дати.
Чи тя любити чи перестати?
Бо ся кохання рівняє смерти,
Волю не жити, волю умерти.
Вийди, вийди ясна як сонце,
Най тя увиджу хоч через віконце.
4. Тяжко мені з тобою ся розстати,
А ще тяжче тебе кохати,
Ах ти, дівчино, потіхо моя,
Красная, милая, бувай здорова:
Вийди, вийди ясна як сонце,
Най тя увиджу хоч через віконце.

376. Ой, ізрада карі очи, зрада.

Andante con moto.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

1. Ой ізрада, карі очі, зрада!

Чом у тебе милій не вся щира правда
Казавесь ти: що любити буду;
А вже тепер бачу, що не твоя буду!
Ой, ти, милій, думаєш, гадаєш!
Мабуть мене покинути маєш?

Дівчина:

Покинь милій, коня вороного,
Щоб я поминала тебе молодого;
Покинь милій сній жупаночок,
Щоб я поминала, який твій станочок!

Дівчина:

Зроби, милій, золотії пута,
Щоб я твого коня напувала тута!
Зроби, милій, золотії удила,
Щоб я твого коня до води водила!

Козак:

На що, мила, жупан покидати?
Будеш мене і так поминати!

Козак:

На що, мила, золото збавляти?
Буду коня і сам напувати!

ВАР'ЯНТ.

1. Ой, ізрада, чорні очі маєш:

Десь у тебе, зрада уся щира правда
Козав єсь ти що сватати будеш,
А тепер як бачу, що не твоя буду.
Хоч ти знайдеш з русою косою,
Та не знайдеш з такою красою.

2. Хоч ти знайдеш на личку миленьку.

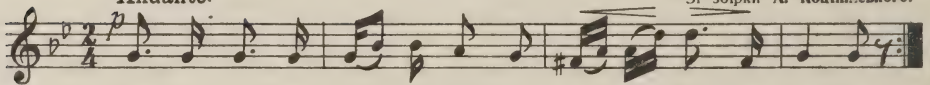
Та не знайдеш по серцю вірненьку;
Хоч ти знайдеш в червонім намисті,
Та не знайдеш такої до мислі;
Хоч ти знайдеш з кіньми, та в волами,
Та не знайдеш з чорними бровами.

3. Покинь, милій, коня вороного.

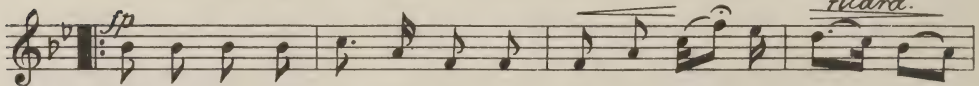
Щоб я не забула тебе молодого;
Покинь милій, золоті удила,
Щоб я твого коня до води водила,
На щож, мила, золото теряти?
Вірно любиш, то й так не забудеш!

377. Ой, як тужить серце моє.

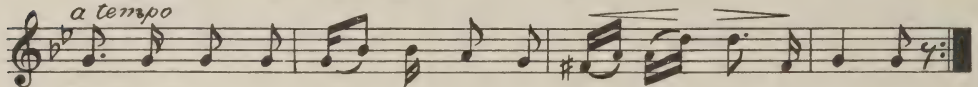
Andante.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коциніського.

Ой, як ту - жить сер - це мо - є за то - бо - ю ми - ла,
Як зга - да - ю, що тя лю - блю і ти мя лю - би - ла;

В но - чи не сплю, а вдень пла - чу, все дум - ка о то - бі,

При - де з то - го за - ко - ха - ня за - сну - ти у гро - бі.

1. Ой як тужить серце моє
За тобою мила!
Як згадаю що тя люблю
І ти мя любила;

2. В ночі не спю, а в день плачу,
Все думка о тобі,
Прийде в того заохання
Заснути у гробі.

3. Скоро личко румянее
Перше раз зоглянув,
Зараз став я те кохати,
Аж серденько вяне;
4. Щоб любила мя одного,
Не сьмів я казати,
Що не можу без тя жити,
Мушу тя кохати.
5. Як не бачу твоей краси,
Роком мні година,
Не розібе мовей туги
Наймильша родина;
6. Куди тільки поверну ся,
Тїнь твоя за мною,
Чи я встаю, чи лягаю,
Не маю спокою.
7. Сьвідком булась, як я плакав,
Аж мні серце мліло.
Як давала білу ручку,
Люблю говорила.
8. Я тя люблю, не забуду,
Поки буду жити,
Глянь на мене, перестану
Годину тужити.
9. Як в дорогу одїзджаю,
Серце zostавляю,
Не полюблю я іншої
Во вік присягаю.
10. Хоч би було тисяч дівчат,
На жадну не гляну,
Бо не хочу ізрадити
Дівчину кохану.
11. Будь здорова і шаслива,
Люби мя одного:
Бо не знайдеш в цілім сьвіті
Над мене вірного;
12. А як трапить ся вірнійший,
Давай мені знати,
Щоб до дому не вертати,
В дорозі вмирати.

378. Ой, під вишнею.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, під ви - шне - ю, під че - ре - шне - ю, там мій
ми - лий ле - жить, Ой, та скар - жить ся на го - ло -
вонь - ку, що во - на в йо - го бо - лить.

1. Ой, під вишнею, під черешнею!
Там мій милий лежить,
Ой, та скаржить ся на головоньку,
Що она в нього болить!
2. Болить в мене моя головонька,
Сам не знаю чоґо;
Виховавем дівчиноньку,
Не знаю та для кого
3. Ой, коби тому товаришу мому,
Як самому мені;
Але як тому превражому сину,
Пожаль ся Боже, єі.
4. Ой, копав я п полі криниченьку,
Води в неї не пити;
Ой, любив я змолоду дівчиноньку,
Та з нею мні не жити.
5. Ой, вжеж мою криниченьку
Журавлі випали;
Ой, вжеж мою дівчиноньку,
Та інші люде взяли.

379. Колиб же я біду знала.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Allegro.

Ко - либ же 'я бі - ду зна - ла, Не йшлаб за - між та гу - ля - ла,
О - го, о - го! го - я, го - я! Го - ло - вонь - ка бід - на мо - я!

riten.

1. Колиб же я біду знала,
Не йшлаб заміж та гуляла,
Ого, ого! го, го!
Головонька бідна моя!
2. А тепер я біду знаю.
Пізно ляжу, рано встаю;
Ого, ого! і т. д.
3. В печі палю, діжу мішу,
Дитя плаче, я колишу;
Ого, ого! і т. д.
4. Покіль дитя накормила,
Свиня двері виставила;
Ого, ого! і т. д.
5. Сіни мести, хату мести,
І до плуга їсти нести;
Ого, ого! і т. д.
6. І до плуга, і до рала,
За хлопцями чала, драла;
Ого, ого! і т. д.
7. А на мене товсту, гладку,
Засідали хлопці в садку;
Ого, ого! і т. д.
8. Засідали, говорили,
Чорта зіла, що зловпили;
Ого, ого! і т. д.
9. На городі квітки вють ся,
А за мене хлопці бють ся;
Ого, ого! і т. д.
10. Не бийте ся, нема за що:
Хоч я гарна, та ледащо;
Ого, ого! і т. д.

380. Ой, Сербихо, Сербиночко.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Andantino. quasi recitativo

Ой, Сер - би - хо, Сер - би - ноч - ко, го - ді сер - бо - ва - ти!

poco accelerando *poco a poco riten.* **Vivace.**

Бе - ри серп, та йди в степ пше - ни - чень - ку жа - ти. Тра - ра,
тра - ра, ра - ра, пше - ни - чень - ку жа - ти, жа - ти.

1. Ой, Сербихо, Сербиночко
Годі сербовати,
Бери серп, та йди в степ
Пшениченьку жати,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Пшениченьку жати.
2. Не жала я у батенька
Не буду й у тебе —
Як ухватить новий серп,
Кинула від себе,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Кинула від себе.

3. Ой, ти знав нащо брав
Мене недорослу,
Годувала мене мати,
Як свиню поросну,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Як свиню поросну.
4. Ой, ти знав, нащо брав
Мене невеличку,
Кохав мене мій батенько
Як перепеличку,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Як порепеличку.
5. Ой, ти знав нащо брав,
Я не вмiла жати,
Напни мені холодок,
Я буду лежати,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Я буду лежати.
6. Мужик воли запрягає,
На віз Сербинку сажає,
Поїдемо, жінко, в поле;
Що за вража доля,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Що за вража доля!
7. Скоро кінець, дожинай,
У віз воли запрягай:
Та поїдемо до дому
Бо я підтомилась,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Бо я підтомилась.
8. Та поїдемо до дому,
Та будем гуляти,
Зварим борщу, галушок,
Полягаєм спати.
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Полягаєм спати.
9. Кудя їдеш, кудя їдеш,
Мій чоловіченьку?
До куми, до куми
Та на всю ніченьку
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Та на всю ніченьку.
10. Боже тобі помагай,
Щасливу дорогу!
Бодай тебе чорт узяв
І куму небогу.
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
І куму небогу.
11. Ото добрий мужик був,
Що не вірив жінці,
Держав собі про запас
В кишені червінці,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
В кишені червінці.
12. А у степу, у степу,
При битій дорозі,
Держав мужик свою жінку
Голу на морозі.
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Голу на морозі.
13. Довело ся бідній жінці
Гоготать — трясти ся,
І дрібненько говорять,
І дуже клясти ся,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
І дуже клясти ся.
14. Чого сидиш, чого дмеш ся,
Чому в кожух не вдягнеш ся?
— Бодай в тебе так дух був,
Як у мене кожух був,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Як у мене кожух був.
15. Чого сидиш, чого дмеш ся,
Дівчино губата?
Зїла пасок з тридцятки,
Тай стала горбата,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Тай стала горбата.
16. Чого сидиш, чого дмеш ся,
Чом в чоботи не вбуєш ся?
— Як же мені не дуги ся,
Чорт ма в віщо обути ся,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Чорт ма в віщо обути ся.
17. Як шарну я попід лаву,
Найшла чобіт без холяви;
Як гайну я босаком
Танцювати з козаком,
Трай, рай, рай, рай, рай, рай,
Танцювати з козаком.

ВАРЯНТ.

1. „Ой, ти знав, нащо брав
Мене невеличку,
Мене батько так кохав,
Як перепеличку!
2. Ой, ти знав, нащо брав
Мене недорослу,
Мене мати годувала,
Як свиню поросну!
3. Ой, ти знав, нащо брав,
Я-ж тобі нерівня,
Бо ти вражий чорнотроп,
А я — бондарівна!
4. Ой, ти знав, нащо брав,
Я не вмiю жати,
Напни мені холодок,
Я буду лежати!
5. Ой, ти знав, нащо брав,
Не вмiю й косити,
Як не стане свого хліба,
Мусим попросити!”
6. — „Годі, жінко, буркотать,
Годі докоряти,
Бери серп та йди в степ
Пшениченьку жати!”

7. — „Ой не жала я у батька,
Не буду й у тебе!”
Ухватила вона серп,
Кинула від себе.
8. Чоловік запряг воли,
Став жінку сажати;
„Поїдемо ми у степ
Пшениченьку жати.”
9. Ой, чи жала, чи не жала,
Та усе казилось:
„Бери воли, запрягай,
Бо дуже втомилась!”
10. Та поїдемо до дому
Та будем гуляти,
Зварим борщу, галушок,
Та ляжемо спати.”
11. Ой, зимою у степу,
При битій дорозі,
Держав жінку чоловік
Голу на морозі.
12. Стоїть, стукає зубами
І уся трясеть ся,
Просить свого чоловіка
І дуже клянець ся.
13. „Чого сидиш, чого дмеш ся,
У кожух чом не вдягнеш ся!”
— „Бодай з тебе вийшов дух,
Як у мене був кожух!”
14. — „Чого сидиш, ізгорилась,
Моя-ж ти губата?
З’їла десять паляниць
Тай стала горбата!”
15. Чого сидиш, надула ся,
Чом в чоботи не вбула ся?”
— „Як же мені не дуги ся,
Чорт-ма в віщо обути ся!”
16. „Куди йдеш, куди йдеш
Чоловіченьку?”
— „До куми, до куми
На всю ніченьку!”
17. Бо не хочу уже я
Жити із тобою...”
— „Бодай же вас чорт узая
У місті з кумою!”
18. „Куди йдеш, куди йдеш,
Куди шкандибаєш?”
— „На зальоти, сліпий чорт,
Нащо ти питаєш?”

381. Ой, дівчина горлиця.

Allegro. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, дів - чи - на гор - ли - ця до ко - за - ка гор - неть ся,
А ко - зак як о - рел, як по - ба - чив, та і вмер, та і вмер.

1. Ой, дівчина-горлиця
До козака горнеть ся,
А козак, як орел,
Як побачив, так і вмер!
2. Як би мені з ранку
Горілочку склянку,
І тютюн та люльку,
Дівчину Ганульку.
3. Горілочку-б пив, пив,
І люлечку-б я курив,
І дівчину Ганулечку
До серденька-б все тулив!
4. Як би мені з ранку
Пива филижанку,
Хліба ще й того
Гриця молодого.
5. То я-б пиво те пила,
І хліб би я їла,
І Гриценька молодого
До серця тулила!
6. Умер батько — байдуже,
Вмерла мати — байдуже;
Умер милий, чорнобривий,
Мені його жаль дуже.
7. І за батьком — байдуже,
За матір'ю — байдуже,
Без милого, чорнявого,
Невесело дуже.
8. Всі бебехи обібу,
Общипаю парші,
А все таки докажу,
Що я тебе старший!

9. Як апостол при́внчані
Нам про_се_толкує:
Жінка мужа шануючи
З'одягне, в'обує.
10. Та й приліпить ся вона
До свого мужа,
Як до вбога-сиротини
Липне всяка нужа!
11. І складають плоть єдину,
Щоб законним ділом,
Із ребра достать дитину,
Назвать Самуїлом.
12. І любити, і кохати
Теє анголятко,
Звісно так, як його люблять
І мати, і батько.
13. Ой, поки я не женив ся,
Поти й не журив ся:
Ложкою та мискою,
Чашкою, колискою.
14. Ой, як оженив ся,
Тоді й зажурив ся:
Отоді вже, як та пташка,
У клітці, забив ся!
15. Треба й качалочки,
Треба й кочережки,
Щоб то жінка не дала
По плечах мережки!

382. В чистім поли при долині

(Про Нечая.)

Andante. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

В чи - стім по - ли при до - ли - ні, при ти - хім Ду - на - ю,

Кри - кнув ко - зак на Не - ча - я: вті - кай - мо, Не - ча - ю!

1. В чистім поли, при долині,
При тихім Дунаю,
Крикнув козак на Нечая:
Втікаймо Нечая!
2. Як я маю, козак Нечай,
Свідси утїкати,
Славу свою козацькою
На вік змарнувати.
3. „А я тебе мій Нечая,
Не обезпечая,
Держи собі кониченька
Для свого звичаю.
4. А я тебе, мій Нечая,
Не обезпечая,
Держи собі шабельочку
Та під опончою.
5. Коли тебе Ляхи будуть,
Нечая, рубати,
Щоб ся мав ти, мій Нечая,
Чим обороняти.
6. Ой, алежбо козак Нечай
На теє не дає,
Тай з кумою, із любовою,
Мед-вино кружляє,
7. Бо поставив козак Нечай
Три сторожі в місті,
А сам пішов до кумоньки
Щуку-рибу їсти.
8. Не поспішив козак Нечай
Щуку-рибу з'їсти,
Як погляне в кватироньку
Повно Ляхів в місті.
9. Ой, погляне козак Нечай
За тихії води,
Їде Ляхів сорок тисяч
Хорошої вроди.
10. А я козак молоденький
Ляхів не бою ся,
Маюж бо я козаченьків,
То й оборону ся.
11. Ой, як крикне козак Нечай
На хлопця малого:
Кульбач хлопче, кульбач малий,
Коня вороного.
12. Кульбач мені вороного,
Собі буланого,
Геть виріжем вражих Ляхів,
Геть, що до одного.

13. Не устигнув козак Нечай
На коника всісти,
Оглянеть ся, поза себе,
А вже Ляхи в місті.
14. Ой, як стисне козак Нечай
Коня острогами,
За ним Ляхів сорок тисяч
З голими шаблями.
15. Ой, як возьме козак Нечай
Від башти до башти
Вражих Ляхів як снопики
По штыри ряди класти.
16. Ой, поверне козак Нечай
На лівоє плече,
За ним, за ним кровавая
Вистра річка тече.
17. Ой, поверне козак Нечай
На правую руку,
Не вискочить Нечаїв кінь
Із Ляцького трупу.
18. Ударив ся козак Нечай
По полах руками,
Куди гляне, куди гляне,
Тече кров ріками.
19. Ударив ся козак Нечай
По полах рукою:
Ой, прийдець ся розлучитись
З дітьми і жоною.
20. Ой, спіткнув ся Нечаїв кінь
На малу тичину,
Пійняв його нан Потоцький
З коня за чуприну.
21. Ой, чи це той же хміль,
Що по тину веть ся,
Ой, чи це то козак Нечай,
Що з Ляхами беть ся?
22. Ой, той-то сам, той же хміль,
Що по тину веть ся,
Ой, той-то сам козак Нечай,
Що з Ляхами беть ся.
23. А деж твої Нечаєньку,
Скарбовії коні?
Ой, в містечку Берестечку
Стоять на припоні.
24. А деж твої, Нечаєньку,
Скарбовії вози?
Ой, в містечку Берестечку
Стоять на залозі.
25. А деж твої, Нечаєньку,
Дітоньки тай жона?
В самім місті Берестечку
Сидять собі в дома.
26. Та которий, козаченьку,
Буде з вас у місті,
Поклоніть ся моїй жоні,
Нещасній невісті.
27. За час, за час, за годинку,
За малу хвилинку
Качасть ся Нечаєва
Головка по ринку,
28. Ой, недбали вражі Ляхи
На козацьку вроду,
Рвали тіло по кавалку,
Пускали на воду.

383. Не буду я женити ся.

Allegretto. *mf* Народна пісня. —
Зі збірки А. Коціпінського.

Не бу - ду я же - ни - ти ся, бо що ме - ні з то - го?
Не ста - є мні де - сять гро - ший до пів зо - ло -

то - го. Гоп, чук, чу - мун - дра, чу - мун - дри - ха мо - ло - да!

1. Не буду я женити ся
Бо що мені з того!
Не стає мні десять грошей
До пів золотого.
Гоп, гук чумундра,
Чумундриха молода!
2. Не давно я оженив ся,
Буде рік в Петрівку,
Ой, заберу діти в торбу,
Піду на мандрівку
Гоп, гук чумундра,
Чумундриха молода!

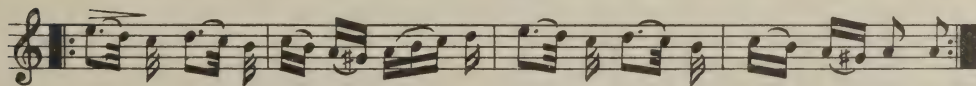
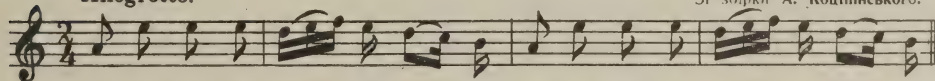
3. Тай вийду я на село
І стану на горбі,
Огляну ся поза себе,
Чи є діти в торбі.
Гоп, гук чумундра,
Чумундриха молода!

ВАРЯНТ.

1. Нашо даром женити ся,
Нашо утрачать ся?
Любить мене сусідонька,
Чорноброва Настя.	9. Добра була стороженька,
Дала мені знати:
„Швидче, швидче гарний хлопче,
Тїкай ти із хати!”
2. Кличе мене молодиця:
„Прийди, серце, прийди!
Нема дома чоловіка,
Не бійсь, серце, кривди!”	10. А я бравний козак був,
Та й сам догадав ся;
Вискочив я мерщій з хати,
Та в лопух зховав ся!
3. Прийди, прийди, мій козаче,
На одну годину,
Буду тебе цілувати,
Як малу дитину!”	11. Прибіг мужик до лопуху,
Став скрізь оглядати,
Та став мої козацькі
Сліди пізнавати!
4. — „Ой, прийшов бл, голубонько,
У твою господу,
Та бою ся спину й ребра
Щоб не ввести в шкоду!”	12. — „Чи не той се козаченько,
Що по ночах ходить?
Що дівчат та молодиць
Із розуму зводить!”
5. Як би в тебе, мое серце,
Не тин-перелази,
То ходив би я до тебе
На день по три рази!	13. Було б мені отам лихо,
Як би попавсь в руки:
І по спині, і по ребрах
Дав би мужик дрюка!
6. Як би не ті, моя душко,
Вражі переулки,
Ходив би що дня до тебе
Запалювать люльки!”	14. Та я хорбрій був козак,
Доброї повадки:
Вискочив я з лопухів,
Подавсь без оглядки!
7. Чужі жінки, чорнобривки, —
То мое здоровя,
Як засяде мужик з ціпом —
Мое безголова!	15. Як став лізти через тин,
Через перелази,
Луснув мене мужик ціпом
Аж чотири рази!
8. Закликала сусідонька
До своєї хати,
Поставила стороженьку —
Мужа виглядати.	16. Ох здаєть ся не болить,
Та ніяк ходити:
Ох буду я тепер знать,
Як чужих любити!

384. Щож я буду бідний діяв.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

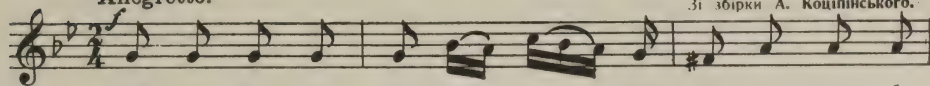
1. Щож я буду бідний діяв,
Що я жита не посіяв?
Гречка ми ся не вродила,
Долеж моя нещаслива.
2. Сусід оре, сусід сіє,
В сусіда вже зеленіє,
А у мене не орано,
Ані жита не сіяно.
3. У сусіда обороги,
У сусіда повні стоги,
А у мене ні то навки,
Ні то сіна стебелинки.
4. А в сусіда хата біла,
А в сусіда жінка мила,
Ніжка біла, невеличка
Як з панського черевичка.
5. Завше встає ранесенько,
Прибереть ся чепурненько,
На снідання та галушки,
І шулячки, та періжки.
6. А на обід борщ в грибах,
А вже миски полевані,
З часником пампушки, кваша,
Гречанна з шкварками каша.
7. А у мене хата чорна,
Жінка брідка не моторна,
Тільки спить, та лежить,
Та не хоче робить.
8. Кажу: Гапко, встань раненько,
Прибери ся чепурненько!
Вона й слухати не хоче,
Та як відьма сокоче.
9. Прийшов з поля змордован ся,
Добре їсти сподівав ся,
Вона борщ з нічим поставить,
Хліб липкий у горлі давить.
10. Кажу: „снідать”, за лоб смиче, —
„Дай обідать”, дулі тиче;
На вечерю кулаки
Насуває під боки.
11. Бодай же той не родив ся,
Щоб так, як я оженив ся!
Бо проплаче цілий вік
Нещасливий чоловік.
12. Сусідонька любя, мила,
Тлуста, біла, чорнобрива,
Ог, як глянеш її в очі,
Мало душа не вискочить.
13. Сусідонька на родинах,
Сусідонька на хрестинах,
Де весіллячко заходить,
Сусідонька верховодить.
14. Сусідочка пожартує,
І моргне, і поцілує,
Звиваєть ся коло мужа
Іще гірше того вужа.
15. Моя сьніда, рудоброва,
Морщки, як кора дубова,
І згорбить ся, як старуха,
Тай сидить от, як макуха.
16. Трудно людям розказати,
Гидко скипками узяти,
Хоч візьми на лопату,
Та її закинь її за хату.

ВАРЯНТ.

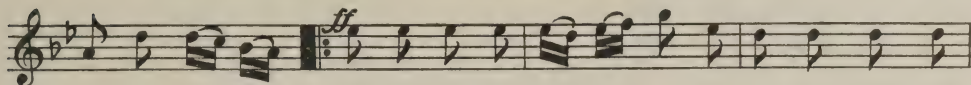
1. Щож я буду бідний діяв
Що я жита не посіяв?
Гречка ми ся не вродила,
Долеж моя нещаслива!
Сусід оре, сусід сіє,
У сусіда зеленіє,
А у мене ні орано,
Ані жита не сіяно.
2. У сусіда обороги,
У сусіда повні стоги,
А у мене ані навки,
Ані сіна стебелинки.
У сусіда пють, гуляють,
І сусіда всі кохають,
Всі кохають і всі люблять,
І до себе всі голублять.
3. А я бідний, нещасливий,
Ніхто мені не жичливий,
За слізми сьвіта не бачу,
То утру ся, то заплачу.
Піду межи ліса гори,
Піду межи темні бори,
Тай там буду смерги ждати,
На недолю нарікати.

385. У Сербина добре жити.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, Сер - би - не чор - но - у сий, чо - го в те - бе

ка - птан ку - ций? Дів - ки, су ки під - по - і - ли. і ка - пта - на

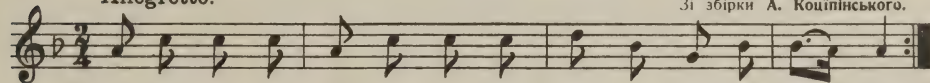
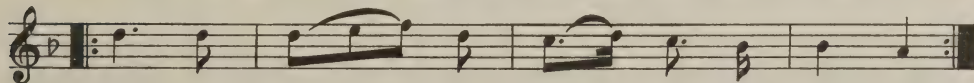

під - кро - і - ли, і ка - пта - на під - кро і - ли!

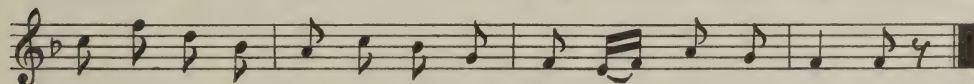
1. Ой, Сербине чорноусий,
Чого в тебе каптан куций?
Дівки, суки, підпоїли
І каптана підкроїли.
2. У Сербина добре жити,
Що ні жати, ні косити,
Бо в Сербина чужа хата
І сам Сербин, як гармата.
3. А в Сербина та вечеря!—
Що дня курка та печена,
Варенички варить в маслі,
Черевички носить красні.
4. Чом Сербина не любити,
В його нічого робити;
Тільки сяє він на коня,
То і вся худобонька моя.

386. На тім боці на толоці.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.На тім бо - ці на то - ло - ці два ка - ме - ні ме - ле;
Пи - та - еть ся ко - зак дів - ки: чи пі - деш за ме не?

„Шож я ма - ю бід - на чи - ни - ти?

А ко - гс я вір - но лю - блю, з тим не ма - ю жи - ти.

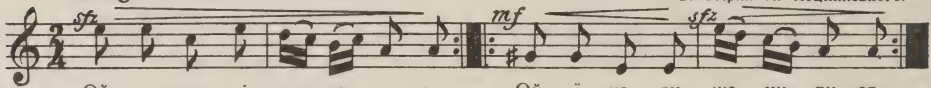
1. На тім боці на толоці
Два камені меле.
Питаєть ся козак дівки:
Чи підеш за мене?
Щож я маю бідна чинити?
А кого я вірне люблю,
З тим не маю жити.
2. Ой, не піду я за тебе,
Піду за Івана;
А в Івана грошей яма,
Буду сита й п'яна.
Щож я маю бідна чинити?
А кого я вірне люблю,
З тим не маю жити.

3. Понад річков, понад бистров
Дівчина гуляє:
Іди, батьку! — кричить дівка,
Козак потопає.
Щож я маю бідна чинити?
А кого я вірне люблю,
З тим не маю жити.
4. На тім боці на толоці
Два камені меле,
Питав Івась Марусеньку:
Чи підеш за мене?
Щож я маю і т. д.
5. Івасеньку, козаченьку,
Коли любиш мене,
Коханечку, мій батеньку,
Піду я за тебе.
Знаю мати що мені чинити.
А кого я вірне люблю
З тим я буду жити.
6. Жито мати, жито мати,
Жито не пшениця,
Чом Івася не любиш,
Коли чепурить ся.
Знаю мати і т. д.
7. Жито мати, жито мати,
Жито не полова,
Чом Івася не любиш,
Коли чорнобровий.
Знаю мати і т. д.

387. Ой, на дворі метелиця.

Allegro vivace.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

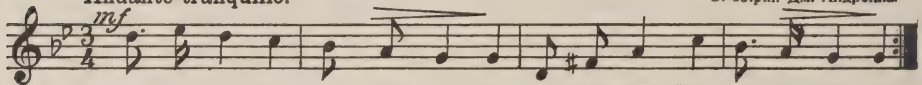
Ой, на дво - рі ме - те - ли - ця, Ой, ні - ко - ли же - ни - ти ся,
 Cho - му ста - рий не же - нить ся? бо ні - ко - му жу - ри - ти ся.

1. Ой на дворі метелиця,
Чому старий не женить ся?
Ой ніколи женити ся,
Бо нікому журити ся.
2. Жаль мені превеликий
Що логаний, та сердитий;
Ой жаль животу,
Що любив сироту.
3. Ой жаль же мені
Що не взяв я єї;
Що не любив, та не взяв,
Тільки сьвіт завязав.

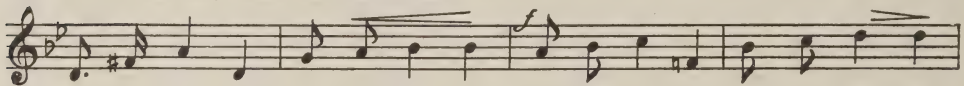
388. Прошу тебе, рідний сину.

Andante tranquillo.

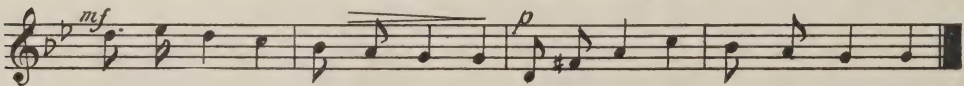
Зі збірки Дм. Андрейка.

Про - шу те - бе, рід - ний си - ну, не йди, не йди на чу - жи - ну,
 Бо в чу - жи - ні, хто там зна - є, я - ка до - ля тя че - ка - є;

Як за кор - дон по - ман - дру - еш, русь - кой дум - ки не по - чу - еш,

як за кор - дон по - ман - дру - еш, ру ської дум - ки не по - чу - еш.

Пропу тебе, рідний сну,
 Не йди, не йди на чужину,
 Бо в чужині, хто там знає,
 Яка доля тя чекає;
 Як за кордон помандруєш, } 2
 Руської думки не почувєш.

389. Красна дівице, вір же мені.

Andante moderato.

Зі збірки Дм. Андрейка.

Кра - сна ді - ви - це, вір - же ме - ні, чув - ствен - ну пі - сню
 по - ю те - бі, В тво - їм ли - чень - ку рос - ко - ші здрій,
 Тись па - ні мо - я, я слу - га твій.

1. Красна дівице, вір же мені,
 Чувственну пісню пою тобі:
 Твоє личенько роскоші здрій,
 Ти мнов владаєш, я слуга твій.
2. Цьвітку солодкий, ти мені світ,
 Де тебе нема, там щастя ніт;
 Без тебе, любко, ні там, ні ту,
 Ніт супокою, ніт в ночі сну.
3. Лише, голубко, я тобі щир,
 Не співакови, но пісні вір:
 Бо тим співаком, свідком мій Бог,
 Ватажко: его сей пісні слог.

390. Зашуміла березонька.

Andante grave.

Народна пісня.
 Зі збірки Дм. Андрейка.

За - шу - мі - ла бе - ре - зонь - ка, за - пла - ка - ла дів - чи - нонь - ка,
 За - пла - ка - ла, за - ту - жи - ла: Не - ма то - го, що лю - би - ла!

1. Зашуміла березонька,
 Заплакала дівчинонька,
 Заплакала, затужила:
 Нема того, щом любила.
2. Нема, нема і не́ буде,
 Розсудили злії люде,
 Розсудили, розлучили,
 Бодай в парі не ходили.

391 Хома п'яний у млині.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Хо - ма п'я - ний у мли - ні хро - пе мов у - би - тий,
А я со - бі по - тан - цю - ю мов не - са - мо - ви - тий.
Гоп, ку - мо, не жу - рись, сю - ди ту - ди по - вер - нись,
от та - кеч - ки ско - ком, бо - ком пе - ред мо - їм яс - ним о - ком, ясним о - ком.

1. Хома п'яний у млині
Хропе, мов убитий,
А я тебе поцілую,
Мов несамовитий!
Гоп, кумо, не журись!
Сюди-туди повернись!
Оттакечки скоком-боком
Перед моїм карим оком!

2. Нехай Хомі у млині
З рогами приєнять ся,
А ми у двох кумко-душко,
Будем веселить ся!
Гоп, кумо, не журись!...

3. Випем, смашно поїмо,
Гарно пожартуєм,
Ну, згадаєм парубоцтво,
Давай потанцюєм!
Гоп, кумо, не журись!...

4. Поки Хома у млині
Нахропеть ся хropaка,
Давай, кумо, на слободі
Вибивати гопака!
Гоп, кумо, не журись!...

392 Мала баба три дочки.

Tempo di marcia.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ма ла ба - ба три доч - ки, А всі бу - ли Ру син - ки,
По - від - да - ва - ла, по - ві - ну - ва - ла за бо - жі слу - ги.

1. Мала баба три дочки,
А всі були Руськи,
Повідала, повинувала,
За божі слуги.
2. Чорнявая пішла за попа,
Русявая пішла за дяка,
А білява бідная, фартушина підлая,
За паламара.
3. Чорнявая їсть си пампушки,
Русявая їсть си пиріжки,
А білява бідная, фартушина підлая,
Глодже кулачки.
4. Чорнявая спить на подушках,
Русявая спить на пернях,
А білява бідная, фартушина підлая
На голах дошках.
5. Чорнявая їздить в колясах
Русявая їздить в каритах,
А білява бідная, фартушина підлая
Їздить на тачках.

393. Ой, там на горі їдуть мазурі.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Andante.

Ой, там на го - рі ї - дуть ма - зу - рі;

Allegretto,

Ї - де, ї - де ма - зу - ро - чок, ве - зе, ве - зе на ві - но - чок

Andante.

ві - нець зо - ло - тий, ві - нець зо - ло - тий.

1. На горі-горі
Їдуть мазурі;
Їдуть, їдуть мазурочки,
Везуть, везуть барвіночки, —
Були на війні.
2. Один мазур став,
Від других одстав;
Їде, їде чистим полем
Їде, їде все роздолом
На сивім коні.
3. Приїхав в ночі,
При ясній свічі;
Стук-бряк в віконечко:
„Вийди, серце, коханечко,
Дай коню води!”
4. — „Я не можу встать,
Коню води дать:
З вечера холодна роса,
Я ходила полем боса, —
Ніженьки щемлять!”
5. — „Візьми чулочки,
Обуй ніжечки;
Вийди, вийди буде гоже,
Бог, коханочко, поможе,
Купим башмачки!”
6. — „Купуй, не купуй, —
Не буду носити!
Мені мати приказала,
Щоб з панами не гуляла, —
Я того боюсь!”
7. „Кохана моя!
Сідай на коня;
Та поїдем в чужий край,
Де мазурський обичай, —
В зелені дома!”
8. Степом їхали,
Пісні співали;
А в долині віддихали,
І барвіночки там рвали,
Кормили коня!
9. Поїхали впять
Мазур доганять;
У діброві їх догнали;
Всі мазури закричали:
Помагай вам Бог!
10. Їде Лях настріч,
Каже таку річ:
„Ну, що-ж за дівчина,
Ну, що-ж за рибчина
Їде з панами?”

11. — „Іде з панами,
Не буде з нами!
Під нею три пари коний,
Ще й фолейтор чорнобровий:
Прощай, бариня!“

394. Ой, під вишнею, під черешнею.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, під ви - шне - ю, під че - ре - шне - ю сто - яв ста - рий
з мо - ло - до - ю, як із я - го - до - ю.

1. Ой, під вишнею,
Під черешнею,
Стояв старий з молодюю,
Як із ягодою.
2. І просила ся,
І молила ся:
— „Пусти мене, старий діду,
На улицю погулять.“
3. — „Ой я сам не піду
І тебе не пущу;
Хочеш мене старенького
Покинути на біду.“
4. Ой, не кидай мене,
Серденьтко моє,
На чужій стороні,
При лихій годині!
5. Куплю тобі хатку
Та ще й сіножатку,
І ставок, і млинок,
І вишневий садок.“
6. — „Не хочу я хатки,
Ні тій сіножатки,
Ні ставка, ні млинка,
Ні вишневого садка!“
7. Бо ставок ізбіжить,
А млинок ізгорить,
А вишневий садок
Не уродить ягідок!“
8. Ой, ти старий дідуга,
Ізгнув ся, як дуга,
А я молоденька,
Гуляти раденька!
9. Ой, ізгиньте, пропадiть
Ви старіі кости!
Не сушіть, не крушіть
Моей молодости!“

395. Ой, орле, орле.

Maestoso. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, ор - ле ор - ле, си - вий со - ко - ле, ой, чи бу - вав ти
в мо - їй сто - ро - ні?

1. Ой, орле, орле, сивий соколе,
Чи не бував ти в моїй стороні?
2. Чи не чував ти о якій новині?
Ой, чи не тужить дівчина к' мині?
3. Ой, тужить, тужить, в ліжечку лежить,
Правою рученьков серденько держить.
4. Коло неї мати, як тиха вода:
Не жури ся, доню, — ти ще молода.
5. Ой, орле, орле, занеси їй вість:
За годину, за дві — буде милий гість!

396. Де Дніпро наш котить хвилі.

(Згадка.)

Andantino. Масляк-Вербицький.

Де Дні - про наш ко - тить хви - лі, рве стрім - кі по - ро - ги,
Там кра - і - на все зе - ле - на, сла - вний край роз -

ло - гий. Там ко - зац - тво ви - ро - ста - ло, сла - ви во - лі

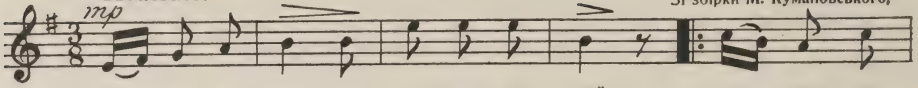
до - бу - ва - ло, У - кра - і - но, У - кра - і - но славний край ко -

за - чий, У - кра - і - но, У - кра - і - но сла - вний край ко - за - чий

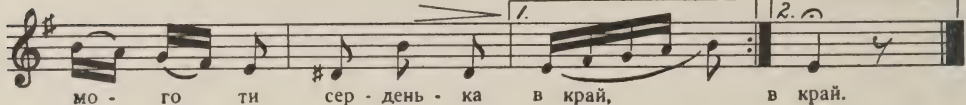
1. Де Дніпро наш котить хвилі,
Рве стрімкі пороги,
Там країна все зелена,
Славний край розлогий.
Там козацтво виростало,
Слави — волі добувало.
Україна, Україна,
Славний край козачий.
2. Там, де Чорне море грає,
Буг, Дністер хвилюють,
Де шляхами, де степами
Чумаки вандрують.
Там за нарід і за віру
Ніс козак жите в офіру.
Україна, Україна,
Славний край козачий!
3. Там була і Січ лицарська,
Там були гетьмани,
Їх затямив Дон і Кубань,
Тямлять їх лимани!
Перед ними у Стамбулі
Крив ся Турок в Едикулі.
Україна, Україна,
Славний край козачий!
4. І не стало Запорожа,
Вже нема гетьманів,
Над степами України
Чути звук кайданів.
І мов сонця цвітка в полі
Воскресеня жде і волі,
Україна, Україна,
Славний край козачий!

397. Помалу-малу, чумаче, грай.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Кумановського,

По - ма - лу, ма - лу чу - ма - че грай, не вра - зи

мо - го ти сер - день - ка в край, в край.

1. Помалу-малу, чумаче, грай,
Не врази мого ти серденька в край.
2. Мене сестриця з світу згубила:
Ніж у серденько тай устромила.

398. Ой, сів пугач на могилі.

Adagio. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, сів пу - гач на мо - ги - лі. тай кри - кнув він: "пу - гу!"

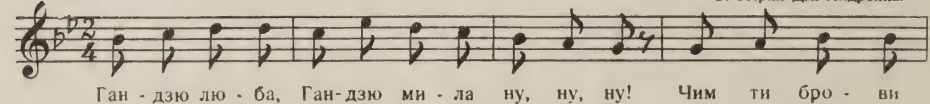

Чи не дасть Бог ко - за - ченькам хоч на час по - ту - гу.

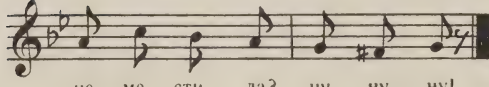
1. Ой сів пугач на могилі,
Тай крикнув він „пугу!”
Чи не дасть Бог козаченькам
Хоч на час потугу.
2. Наші шаблі заржавіли,
Мушкети без курків,
А ще серце козачьке
Не боїть ся Турків.
3. Ой, колись ми панували,
А тепер не будем,
Того щастя, тії долі
По вік не забудем.

399. Гандзю люба, Гандзю мила.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ган - дзю лю - ба, Ган-дзю ми - ла ну, ну, ну! Чим ти бро - ви

на - ма - сти - ла? ну, ну, ну!

1. Гандзю любя, Гандзю мила
Ну, ну, ну!
Чим ти брови намастила?
Ну, ну, ну!
2. Намастила копервасом
Ну, ну, ну!
Щоб любили хлопці часом,
Ну, ну, ну!
3. Намастила троха лойом,
Ну, ну, ну!
Щоб ходили хлопці ройом.
Ну, ну, ну!

400. Піду я в той садочок.

Andante moderato.

Зі збірки Дм. Андрейка.

Музична партитура для пісні "Піду я в той садочок". Вона складається з трьох рядків нот. Перший рядок починається з динамічного позначення *mp* і містить перші дві лінії музики. Другий рядок починається з динамічного позначення *p* і містить третю лінію музики. Третій рядок починається з динамічного позначення *mf* і містить четверту лінію музики. У другому рядку є позначення *cresc.* і *rit...*. У третьому рядку є позначення *mf* і *rit...*.

Пі - ду я в той са - до - чок, де мій ми - лий хо -
ву я той цвві - то - чок, що мій ми - лий са -
див, Зір - див. Лю - бив ме - не, мам - цю, лю - бив ме - не і
ша - ле - ний зво - див ме - не, Лю - ша - ле - ний зво - див ме - не.

1. Піду я в той садочок
Де мій милий ходив,
Зірву я той цвіточок,
Що мій милий садив;
Любив мене, мамцю, любив мене
І шалений зводив мене!
2. Піду я на те поле,
Що мій милий орав
Зіжну я тее житю,
Що мій милий сіяв.
Любив мене, мамцю, і т. д.
3. Дай мені, мамцю, ножа!
Най я ся ним пробую,
Най свого миленького
Вже більше не узру.
Любив мене, мамцю, і т. д.

401. Ой, там на горі малювали малярі.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки М. Кумановського.

Музична партитура для пісні "Ой, там на горі малювали малярі". Вона складається з двох рядків нот. Перший рядок починається з динамічного позначення *mf* і містить першу лінію музики. Другий рядок починається з динамічного позначення *mf* і містить другу лінію музики. У другому рядку є позначення *poco dim. e rit...* і *a tempo*.

Ой, там на го - рі ма - лю - ва - ли ма - ля - рі, Ма - лю - ва - ли
че - ре - вич - ки дів - чи - нон - ці мо - ло - дій, дів - чи - нон - ці мо - ло - дій.

1. Ой, там на горі
Малювали малярі,
Малювали черевички
Дівчиноньці молодії.

2. Ой, мати моя,
Пожич мені таляра,
Най викупю черевички
В молодого маляра.

3. Ой, доню моя,
Було літо не зима,
Було собі заробити
Черевички викупити
В молодого маляра.

402. Набирали некрутиків.

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

На - би - ра - ли не - кру - ти - ки в не - ді - лень - ку в ран - ці,
Гей, Гей, гей, гей! в не - ді - лень - ку в ран - ці.

1. Набирали некрутиків в неділеньку вранці,
Гей, гей, гей, гей! В неділеньку вранці.
2. Записали у салдати вдовиного сина,
Гей, гей, гей, гей! Вдовиного сина.
3. За ним іде дівчинонька, дрібними ридас,
Гей; гей, гей, гей! Дрібними ридас.
4. Поливайте доріженьку, щоб не курилася,
Гей, гей, гей, гей! Щоб не курилася.
5. Розважайте дівчиноньку, щоб не журилася,
Гей, гей, гей, гей! Щоб не журила ся.
6. Поливали доріженьку, тай курить ся курно,
Гей, гей, гей, гей! Тай курить ся курно.
7. Розважали дівчиноньку, тай журить ся журно,
Гей, гей, гей, гей! Тай журить ся журно.

403. Ой, пора, вже пора.

Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, по - ра, вже по - ра, нам хлоп - ці до
до - му, Гей, гей, гей, гей! нам до до - му!

Ой, пора, вже пора нам, хлопці, до дому,
Гей, гей, гей, гей! Нам до дому!

404. Чи сеж тая криниченька.

Molto sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Чи сеж та - я кри - ни - чень - ка, що я во - ду брав?

Гей, гей, гей! що я во - ду брав? брав?

1. Чи сеж тая криниченька, що я воду брав,
Гей, гей, гей, гей! Що я воду брав.
2. Чи сеж тая дівчинонька, що'м вірно кохав,
Гей, гей, гей, гей! Що'м вірно кохав.
3. А вже з тої криниченьки орли воду пють
Гей, гей, гей, гей! Орли воду пють.
4. А вже тую дівчиноньку до шлюбу ведуть,
Гей, гей, гей, гей! До шлюбу ведуть.
5. Один веде за рученьку другий за рукав,
Гей, гей, гей, гей! Другий за рукав.
6. Третій стоїть, серце болить, любив та не взяв,
Гей, гей, гей, гей! Любив та не взяв.

405. Та нема в світі так нікому.

Molto sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Та не - ма в сві - ті так ні - ко - му, як бур - ла - ці мо - ло -

до - му, Гей, гей! як бур - ла - ці мо - ло - до - му.

1. Ой нема то так нікому,
Як бурлаці молодому!
Гей! гей!
Як булаці молодому!
2. Бурлак робить, заробляє,
Піт му очі заливає.
Гей! гей!
Піт му очі заливає.
3. Заросив ся, забродив ся,
Де ти бурлак волочив ся!
Гей! гей!
Де ти бурлак волочив ся!
4. Яром, яром за товаром,
А лугами за волами.
Гей! гей!
А лугами за волами.
5. Прийшов бурлак та до хати:
„Дай, хозяйко, вечеряти!”
Гей! гей!
Дай, хозяйко, вечеряти!
6. Ні палила, ні топила,
Вечеряти не варила;
Гей! гей!
Вечеряти не варила.

7. Лягай бурлак і так спати,
Бо нема що вечеряти.
Гей! гей!
Бо нема що вечеряти.
8. Ще й бурлака не послав ся;
А хазяїн вже проспав ся.
Гей! гей!
А хазяїн вже проспав ся.
9. Вставай бурлак, годі спати;
Пора воли у степ гнати.
Гей! гей!
Пора воли у степ гнати.
10. Нема свити — не вдягав ся,
За волами поспішав ся.
Гей! гей!
За волами поспішав ся.
11. Пішов яром за товаром
А лугами за волами.
Гей! гей!
А лугами за волами.

406. Продав батько сірі воли.

Andante. *mf* *cresc. f*

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Про - дав, бать - ко сі - рі во - ли, а ма - ти те - ли - цю,
Ви - ря - жа - є сво - го си - на тай на ко - си - ви - цю,
тай на ко - си - ви - цю.

1. Продав батько сірі воли
А мати телицю;
Виряжає свого сина
Та й на косовицю.
2. Я-ж думала, що ти, сину,
Та будеш косити,
А ти кинув косу в росу
Та й став голосити.
3. Ой, колиб ти мати знала,
Що то за досада,
То ти-б мене оженила
Щоб була відрада.

407. Орав мужик край дороги.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

О - рав му - жик край до - ро - ги, в ньо - го во - ли кру - то - ро - гі,
Гей! соб! кру - то - ро - гі, в ньо - го во - ли кру - то - ро - гі.

1. Та орав мужик край дороги,
Та орав мужик край дороги.
Гей, цоб, край дороги!
Гей, цоб-цабе! Край дороги!
2. Та воли в його крутороги,
Та воли в його крутороги.
Гей, цоб, крутороги.
Гей, цоб-цабе! Крутороги!
3. А погоничі чорноброві,
А погоничі чорноброві.
Гей, цоб, чорноброві.
Гей, цоб-цабе! Чорноброві!
4. Та положив торбу за дровами,
Та положив торбу за дровами.
Гей, цоб, за дровами.
Гей, цоб-цабе! За дровами!
5. Та з пшенишними пирогами,
Та з пшенишними пирогами.
Гей, цоб, пирогами,
Гей, цоб-цабе! Пирогами!
6. Ой, там дівки гриби брали,
Ой, там дівки гриби брали,
Гей, цоб, гриби брали,
Гей, цоб-цабе! Гриби брали!
7. Та вони-ж тую торбу вкрали!
Та вони-ж тую торбу вкрали!
Гей, цоб, торбу вкрали,
Гей, цоб-цабе! Торбу вкрали!
8. Та не порожню, з пирогами,
Та не порожню, з пирогами.
Гей, цоб, з пирогами,
Гей, цоб-цабе! З пирогами!
9. Та начинені горобцями,
Та начинені горобцями.
Гей, цоб, горобцями,
Гей, цоб-цабе! Горобцями!

408. Ой, в четвер Маруся.

Andante grave. Народна пісня.
Зі збірки Н. Вахнянина.

Ой, в че - твер Ма - ру - ся з Ни - ко - лов гу - ля - ла, А на
то - го Бон - да - рен - ка оч - ком спо - гля - да - ла, А на
то - го Бон - да - рен - ка оч - ком спо - гля - да - ла.

1. Ой, в четвер Маруся
З Николов гуляла,
А на того Бондаренка
Очком споглядала.

2. Ой, Марусенько,
Та що ти думаєш!
Поной же ти, Марусенько,
Поной же ти, ластівонько,
Іншого кохаєш.

3. Ой, любий Николю!
Присягаю Богу,
Не маю я найкращого,
Як тебе, Николу!

409. Ой, гиля, гиля гусоньки на став.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Poco moderato. *mp* *poco cresc.* *f*

Ой, ги - ля, ги - ля гу - сонь - ки на став, гей!

f *dim.* *p*

До - брий ве - чір, дів - чи - но, бо я ще не спав.

1. Ой, гиля, гиля гусоньки на став,
Гей, добрий вечір дівчино, бо я ще не спав.
2. Ой, не спав, не спав, не буду спати,
Гей! дай же мені, дівчино, повечеряти.
3. Я-ж не топила, я-ж не варила,
Гей! на біду постілоньку спати^укладовила.
4. Ой, Боже, Боже, який я удався,
Гей! брів я через річеньку, тай не вмивав ся.
5. Я-ж не вмивав ся, я не втирав ся,
Гей! Чим я тобі, дівчино, ще й сподобав ся?

410. Спи, дитя моє малеє.

(Мати старчиха.)

Мелодія народна
Зі збірки К. Стеценка.

Andante moderato.

Спи, ди - тя мо - є ма - ле - є, без - тур - бот - ним сном,

cresc.

Рос - ка - жу про го - ре зле - є під чу - жим вік - ном.

Із се - ла в се - ло блу - ка - ю, пю гір - ку сво - ю,

dim.

На ру - ках те - бе гой - да - ю, ба - юнь - ки ба - ю!

1. Спи, дитя^тмоє малеє,
Безтурботним сном,
Розкажу про горе злеє
Під чужим вікном.

- Із села в село блукаю,
Пю гірку свою,
На руках тебе гойдаю:
Баюньки, баю!

2. Переносим спеку й голод
Разом, сину мій!
Хати в нас немає й голод
Побратим лихий...

Де прийдець ся, там прихилим
Голову свою,
На ніч горе ми покинем;
Баюньки, баю!

3. Діжду — ти плугатор будеш,
Сину рідний мій!
І мене ти не забудеш,
Орле золотий!

І тоді, в теплі, на волі,
Всю біду свою
Я забуду і недолю:
Баюньки, баю!

411. По діброві вітер віє.

(Тополя.)

Moderato. Слова Т. Шевченка.
Музика К. Стеценка.

По діб - ро - ві ві - тер ви - є, гу - ля - є , по
по - лю, Край до - ро - ги гне то - по - лю до са - мо - го до - лу.

cresc. *rit.*

1. По діброві вітер віє,
Гуляє по полю,
Край дороги гне тополю
До самого долу.

2. Стан високий, лист широкий,
Нащо зеленіє?
Кругом поле, як те море
Широке, синіє.

3. Чумак іде, подивить ся,
Та й голову схилить;
Чабан вранці з сопілкою
Сяде на могилі.

4. Подивить ся — серце ние:
Кругом ні билини!
Одна, одна, як сирота
На чужині гине.

412 Над річкою беріжком.

(Чумак.)

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки К. Стеценка.

Над річ - ко - ю, бе - ріж - ком і - де чу - мак
з ба - тіж - ком, гей, гей! з До - ну до до - му.

mf *f*

1. Над річкою, беріжком
Іде чумак з батіжком,
Гей, гей! з Дону до дому.

2. За плечима торбина
Ще й латана свитина, —
Гей, гей! Дочумакувавсь!

3. Постій, чумак постривай:
Шляху в людей розпитай, —
Гей, гей! Чи не заблудивсь?

4. Мені шляху не питать:
Прямо степом мандрувать, —
Гей, гей! Долю доганять!

413. Сонце заходить, гори чорніють.

(Вечір.)

Andantino tranquillo.

Слова Т. Шевченка.
Музика К. Стеценка.

Сон - це за - хо - дить, го - ри чор - ні - ють, пта - шеч - ка тих - не,
по - ле ні - мі - є. Ра - ді - ють лю - ди, що од - по - чи - нуть,
а я див - лю ся і сер - цем ли - ну в тем - ний са - до - чок
на У - кра - ї - ну! Ли - ну я ли - ну, ду - му га - да - ю,
і ні - би сер - це од - по - чи - ва - є...

rit. *a tempo*

1. Сонце заходить, гори чорніють,
Пташечка тихне, поле німіє.
Радіють люде, що одпочинуть,
І я дивлюся і серцем лину
В темний садочок на Україну!
Лину я лину, думу гадаю,
І ніби серце одпочиває...

414. Горе тій чайці.

Andante tristamente.

Народна пісня.
Зі збірки К. Стеценка.

Го - ре тій чай - ці, го - ре тій не -
бо - зі, що ви - ве - ла ча - ї - ня - ток
при би - тій до - ро - зі.

rit.

1. Горе тій чайці, горе тій небозі,
Що вивела часняток при битій дорозі.
2. Чумаченьки ішли і чаечку знайшли;
Стару чайку ізогнали, діточок забрали.
3. Чаечка літає, к сирій землі бється,
К сирій землі припадає, чумаків прохає:
4. „Ой, же ви, чумаки, чумаченьки гожі,
Верніть мої часнята, стану вам в пригоді.”

415. Червона калина тай у лузі стояла.

Sostenuto, marciale. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Чер - во - на ка - ли - на тай у лу - зі сто

я - ла, А на тій ка - ли ні та за - зу

ля ку - ва - ла.

1. Червона калина тай у лузі стояла,
А на тій калині та зозуля кувала.
2. Вона не кувала, та все правду казала,
Що вже-ж наших хлопців у некрути забрали.
3. Записали мене та парня молодого,
Посадили мене на коника вороного.
4. Посадили мене на коника вороного,
Випроважали мене попереду війська всього.
5. Попереду їдуть тай музиченьки грають,
А позаду їдуть, в барабани вибивають.
6. А позаду їдуть, в барабани вибивають
Парню молодому серцю жалю завдавають,
7. Не завдавайте жалю та парню молодому,
А завдавайте жалю та конику вороному.
8. Іще-ж тому чумаку, що ночує в дорозі,
Ночує в дорозі на лютім морозі.
9. Ночує в дорозі на лютім морозі,
Воли попасає, тяжко-важко здихає.
10. „Воли мої сірі, та сірі, половії,
Проходив я з вами літа свої молодії.
11. Ночував я з вами у дівчини Параски,
Ой, вечеряв же-ж я перепелочку на маслі.
12. Не багацько я зів, тільки крильце та реберце,
Ухватило чумака за живіт ще й за серце.

416. Ой, у саду вишня.

Andante. *mf* Народна пісня.
Зі збірки К. Стешенка.

Ой, у са - ду виш - ня з під ко - рі - ня
вий - шла; Ой, там мо - я ро - ди - нонь - ка пить гу - ля - ти вий - шла.
Ой, там мо - я ро - ди - нонь - ка пить гу - ля - ти вий - шла.

1. Ой, у саду вишня
З під коріня вийшла;
Ой, там моя родинька
Пить гуляти вийшла.
2. Вона не, гуляє
Ї мене споминає;
Деся нашої нещасниці
На світі немає.
3. А чи її вбито,
Чи в полон занято
А чи її світ не милий
Ні в будень, ні в свята.
4. Ой, її не вбито,
Ні в полон занято,
Тільки її світ не милий
Ні в будень, ні в свята.

417. Маширують жовняроньки в поли.

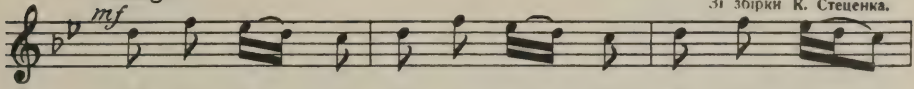
Tempo di marcia. *mf* Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.
cresc.

Ма - ше - ру - ють жов - ня - ронь - ки в по - ли, ма - ше - ру - ють
жов - ня ронь ки в по - ли; Ду - ма - ла ду - ма - ла, ду - ма - ла, ду - ма - ла,
ду ма - ла,
ду - май ду - ма - ла, ду - май дум - ку ду - ма - ла!

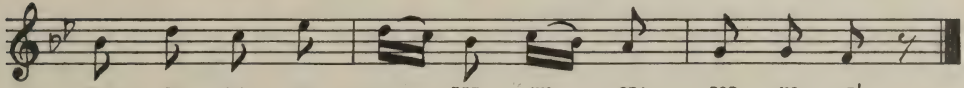
1. Маширують жовняроньки в поли
Машерують жовняроньки в поли;
Думала, думала, думала, думала,
Думала, думала, думай думку думала.
2. А за ними дівчинонька ходить
А за ними дівчинонька ходить;
Думала, думала, і т. д.
3. За миленьким оченками водить,
За миленьким оченками водить;
Думала, думала, і т. д.

418. Ой, вийду я на улицу.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки К. Стеценка.

Ой, вий - ду я на у - ли - цю: гар - на я;

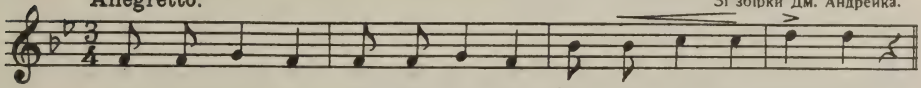

ту - ди сю - ди о - гля - ну ся: гар - на я!

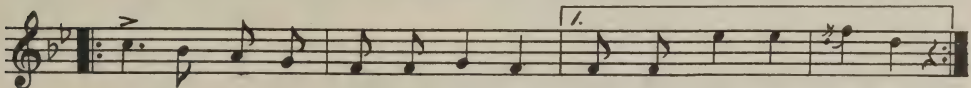
1. Ой, вийду я на улицу: гарна я;
Туди — сюди оглянуся: гарна я!	3. Приїхали із Києва паничі
Та привезли вони міні дукачі.
2. Кругом себе оглянуся: гарна я;
Яка була моя мати, така й я.	4. А я тії дукачики прийняла,
А паничів за ворота вигнала.

419. Катерино, засьвіти но.

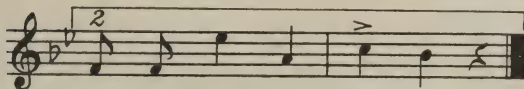
Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ка - те - ри - но за - сьві - ти но, Ка - те - ри - но встань но,

Ка - те - ри - но ї - сти дай но, тож то бу - де фай - но, -

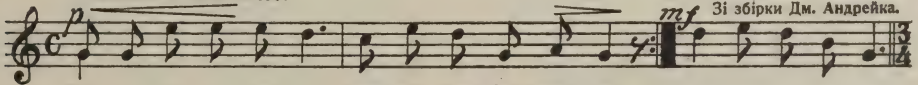
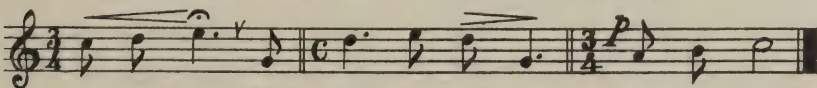

тож то бу - де фай - но.

1. Катерино, засьвіти но,
Катерино встань но,
Катерино їсти дай но,
Тож то буде файно! | 2. Катерина засьвітила,
Катерина встала,
Катерина їсти дала,
Ще й поцілувала. |
|---|--|

420. Сонце западає, вже вечір близенько

Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.Сон - це за - па - да - є, вже ве - чер бли - зень - ко, Ой, вий - ди вий - ди,
Ой, вий - ди вий - ди, мо - є ти сер - день - ко,

роз - мо - во, Про - мов до ме - не хоть сло - во.

1. Сонце западає, вже вечір близенько,
Ой, вийди, вийди, моє ти серденько,
Ой, вийди, вийди, розмово,
Промов до мене хоч слово.
2. Ой, вийди, вийди, бо таки тут згину,
Будуть знали люди, щом кохав дівчину;
Рознесуть тоє по селі,
Щом через тебе в могилі.
3. Не чекай, миленький, не вийду я з хати,
Вже вітрець зименький, не позволить
Домів зазулько ти йди, [мати.
А завтра з людьми приходи!
4. Але якже-ж буде! Я не маю віна,
Не позволять люди богацького сина
З біднов сиротов злучити,
На мене будуть вражити!
5. Але що-ж ти кажеш! А щож ми дорозше?
Таж твого серденька не оцінять гроші,
Як не погордиш ти мною,
Будем жити, любко, з собою!

421. А вже кури запіли.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

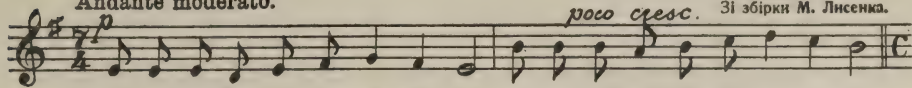
Andantino.

А вже ку - ри за - пі - ли, ка - жуть лю - ди: день бі - лий;
Ой, вий - ди вий - ди, лю - ба - я дів - чи - но,
тай роз - мов ся зі мно - ю.

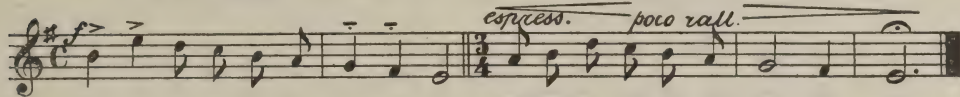
1. А вже кури запіли,
Кажуть люди: день білий.
Ой, вийди, вийди, любая дівчино,
Та розмов ся зі мною
2. Ой, Марусю, Марусю,
Зважай, серце, на душу.
Темная нічка, світло загасає,
Дрібненький сніжок стежки засипає,
Я стою тут мушу.
3. „Зачекайже годину,
Зачекайже другу,
Ой нехай же я своїй старій ненці
Вечероньку зготую.
4. Вечероньку зготую,
Білу постіль постелю,
5. — „Добре тобі казати,
По світлонці топтати,
Але мені, мені молодому
На морозі стояти.
6. На морозі стояти,
Мід-горівку тримати,
Дрібненький сніжок очі затресає,
Солодкий медок до рук прилипає,
А ти кажеш чекати.” —
7. „Ніхто тебе не просив,
Щоб ти з медом приходив;
Ой, єсть у мене медок солоденький,
Ой, єсть у мене хлопець молоденький,
Іще красший від тебе!
8. Ніхто тебе не просив
Щоб ти тутки приходив,
Возьми собі свій мід солоденький
Шукай собі іншої миленької,
Від мене ся відчепи!”

422. Ой, у полі три криниченьки.

Andante moderato.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, у по-ли три кри-ни-чень-ки, любив ко-зак три ді-ви-чень-ки:

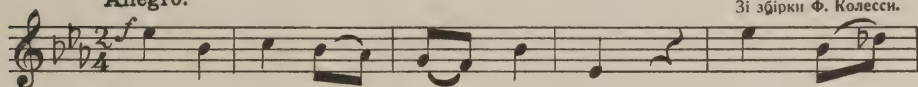

Чор-ня-ву-ю та бі-ля-ву-ю, тре-тю ру-ду та по-га-ну-ю.

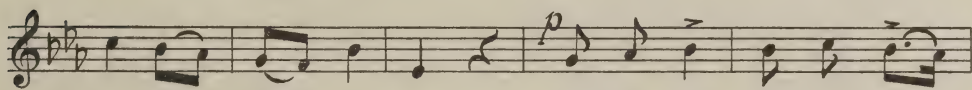
1. Ой у полі три криниченьки,
Любив козак три дівиченьки:
Чорнявую та білявую,
Третю руду та поганую.
2. „Що чорнявую з душі люблю,
На біляву залицяюся,
А з рудою пререпоганю
Хиба піду розпрощаюся.”
3. Чи все-ж тії та сади цвітуть,
Що зарані розвивають ся?
Чи все-ж тії та вінчають ся,
Що люблять ся та кохають ся.
4. Половина тих садів цвите,
Половина розвиваєть ся,
Одна пара та вінчаєть ся,
А другая розлучаєть ся.
5. „„Чи яж тобі тай не казала,
Як стояла під євітлицею,
Не їдь, не їд та у Крим по сіль,
Бо застанеш молодицею.””
6. „Любив я тебе дівичею,
Любити-му молодицею,
Довго, довго та буду ждати,
Покиль станеш удовичею.

423. Дівча в сінях стояло.

Allegro.

Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Дів-ча в сі-нях сто-я-ло, На ко-

за-ка мор-га-ло: „Ти ко-за-че хо-ди,

Ме-не вір-но лю-би, Сер-це мо-є, сер-це мо-є!”

1. Дівча в сінях стояло,
На козака моргало:
— „Ти, козаче, ходи,
Мене вірно люби,
Серце мое, серце мое!”
2. — „Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе батько лихий,
В тебе батько лихий,
Серце мое, серце мое!”
3. — „Батька дома немає,
Батько в шинку гуляє;
Таки, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце мое, серце мое!”
4. — „Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе мати лиха,
В тебе мати лиха,
Серце мое, серце мое!”

5. — „Матір дома немає,
На хрестинах гуляє,
Таки, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє, серце моє!”
6. — „Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе братя лихі,
В тебе братя лихі,
Серце моє, серце моє!”
7. — „Братів дома немає,
В лісу дрова рубають,
Таки, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє, серце моє!”
8. — „Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе сестри лихі,
В тебе сестри лихі,
Серце моє, серце моє!”
9. — „Сестер дома немає,
На улиці гуляють,
Таки, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє, серце моє!”
10. — „Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
І собаки лихі,
І собаки лихі,
Серце моє, серце моє!”
11. — „Я собакам угожу,
Я їм хліба положу,
Таки, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє, серце моє!”
12. — „Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
І ворота скриплять,
І ворота скриплять,
Серце моє, серце моє!”
13. — „Я воротам поражу,
Я їх салом помажу,
Таки, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє, серце моє!”
14. — „Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе коти лихі,
В тебе коти лихі,
Серце моє, серце моє!”
15. — „А я котам угожу,
Кусок сала положу,
Таки, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє, серце моє!”
16. — „Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе миші лихі,
В тебе миші лихі,
Серце моє, серце моє!”
17. — „Коли мишей боїш ся,
На воротах повіш ся!
І згинь, пропади,
А до мене не ходи,
Цур тобі, пек!
Цур тобі, пек!”

424. Ой, послала мене мати.

Allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой по - сла - ла ме - не ма - ти зе - ле - не - є жи - то жа - ти,

Ой, ну - те, ко - са - рі, що не ра - но по - ча - ли,
Хоть не ра - но по - ча - ли, та ба - гаць - ко у - тя - ли!

1. Ой, послала мене мати
Зеленє жито жати.
Гей, нуте, косарі,
Бо нерано почали!
Хоч нерано почали,
Так багато утяли!

2. Ой, я жита та не жала,
В борозенці пролежала!
Гей, нуте, косарі...
3. Наїхали чужі женці,
Найшли мене в борозенці.
Гей, нуте, косарі...
4. Зажурила ся Кулина,
Що не кошена долина.
Гей, нуте, косарі...
5. Через твої русі коси
Викосили всі покоси.
Гей, нуте, косарі...
6. Через твої білі руки
Викосили усї луки.
Гей, нуте, косарі...
7. Через твої чорні брови
Викосили всі діброви.
Гей, нуте, косарі...
8. Через твоє біле личко
Поскладали і в копички.
Гей, нуте, косарі...
9. І долину всю скосили,
І Кулину полюбили.
Гей, нуте, косарі...
10. І зелене жито зжали,
І Кулину покохали!
Гей, нуте, косарі...

425. Ой, горе тій чайці.

Nародна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Andante.
mp

Ой, го - ре тій чай - ці, го - ре, тій не - бо - зі,

cresc. passionato *dim.*

що ви - ве - ла ча - і - ня - ток при би - тій до - ро - зі,

dim.

що ви - ве - ла ча - і - ня - ток при би - тій до - ро - зі.

1. Ой, горе тій чайці,
Горе тій небозі,
Що вивела чаєняток
При битій дорозі.
2. Ой, чавчка, веть ся,
Об дорогу беть ся,
До дороги припадає,
Чумака благає:
3. „Ой, ти чумаченько,
Ще-ж ти й молоденький,
Верни моїх чаєняток,
Діточок маленьких.”
4. Сидить чумака на важниці.
З чавчки сьмієть ся:
„Полети-ж ти, стара чайко,
На зелену балку.
5. Полети-ж ти, стара чайко
На зелену балку,
Що вже твоїх чаєняток
Забрав я у шайку.
6. Полети-ж ти, стара чайко,
На зелену пашу,
Що вже твоїх чаєняток
Покидав я в кашу.
7. Та й не треба тобі чайко
Тутечка літати,
Та й не треба чаєняток
Вільше виглядати.
8. Тай не треба чаєняток
Вільше виглядати...”
„Ой, як мені не літати:
Я їх рідна мати.
9. Буду я літати,
Волів завертати,
Та все буду твою долю
По вік проклинати;
10. Буду волів завертати,
Буду сірих пасти,
І до смерти козацькую
Буду долю клясти.”

426. Ой, Василю, Василю.

Alla marcia. Народна пісня.
Зі збірки О. Кошиця.

Ой, Ва - си - лю, Ва - си - ли - ньо, о - тець ка ди - ти - но, Ї - деш по - лем
си - вим ко - нем, ди - ви - ти ся ми - ло! Ї - деш по - лем ми - ло!

1. Ой, Василю, Василю,
Отецька дитино,
Їдеш полем сивим конем,
Дивити ся мило!
2. Полем їдеш, трава вяне,
Кінь доріжку чує.
Ой, він знає, ой, він чує,
Де мила ночує.
3. Приїжджає Василю
Під гай, під ліщину,
Зустрічає Василю
Молоду дівчину.
4. „Будь здорова, дівчинонько,
Щось маю казати:
Загадаю дві загадки,
Прошу одгадати.
5. Загадаю дві загадки,
Прошу одгадати:
Ой, від чого кудрі вють^{ся},
Від чого сікуть ся.”
6. Хіба-б же я дурна була.
Розуму не мала,
Щоб я цієї загадоньки
Тай не відгадала.

427. Гей, нікому так не горе.

(Пісня наймита.)

Moderato. Народ. мелодія.
Зі збірки О. Нижанковського.

Гей, ні - ко - му так не го - ре, Як най - ми - ту то - му,
як най - ми - ту то - му.

1. Гей, нікому так не горе,
Як наймиту тому,
2. Що виробив свою силу,
Сам не знає кому.
3. Люди ним ся нарobili
А навіть без плати;
4. Де виробив свою силу,
Не знати, не знати.
5. В ріднім селі наробив ся,
Лихо му платили;
6. Хіба тільки одежинов,
Що вже ізнаноси.
7. Та деж твоя, наймиточку,
Та деж твоя сила?
8. „На богацьких нивах-полях
Там мене лишила!”

428. На вулиці сурма грає.

(Січова пісня.)

Marciale.

Слова: К. Обуха і О. Довганюка.
Народ. мельодія. Зі збірки Дм. Андрейка.

На ву - ли - ці сур - ма гра - є, на ву - ли - ці сур - ма гра - є,
Гей, то Січ в по - хід ви - сту - па - є. ви - сту - па - є.

1. На вулиці сурма грає.
Гей, то Січ в похід виступає.
2. Пусту мене, моя мати,
З Січовиками вандрувати.
3. Буду тобі день орати,
День орати, день косити,
Гей, три дні ціпом молотити.
4. Літа орел небесами,
Гей, та над нами козаками.
5. Гей, ти орле, ти соколе,
Гей, поведи нас в чисте поле:
6. Ми за нашу Україну
Гей, мєм боротись до загину.
7. Буйний вітер повіває,
Гей, там „Січ” вправи відбуває.
8. Ворожня мов одуріла,
Гей, як червоні ленти вздріла.
9. Ми ся, братя, не лякаймо,
Гей, в товариство сяєднаймо.
10. В товаристві тая сила,
Що ворогів буде дусила.
11. Не будем їх виганяти,
Гей, самі будуть утікати.
12. Наші хлопці не заспали,
Гей, „Січ” козацьку заснували.
13. Кождий хлопець, як та перла,
Гей, та співає „Ще не вмерла”.

429. Ой, що-ж то за шум учинив ся.

Andante poco mosso.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, щож то за шум у - чи - нив ся,
що ко - мар та на му - сі о - же - нив ся.

1. Ой, що-ж то на шум учинив ся,
Що комар та на мусі оженив ся.
2. Та взяв собі жінку невеличку,
Що не вмє шити-мити, ні варити,
Що не вмє з комариком добре жити.
3. Полетів же комар в чисте поле,
Вчисте поле, в зелену діброву.
4. Ой, сїв же комар на дубочку,
Звісив свої ніженьки к кореньочку
5. Де не взяла ся шура бура,
Вона того комарика здула.
6. Ой упав же комар на помості,
Поламав, потрощив ребра й кості.
7. Зібрали ся генерали,
Вони тому комарику труну збудували.
8. Збудувавши труну, положили,
Червоною китайкою тіло вкрили,
9. Ой, щож то лежить за покойник,
Ой, чи цар, генерал, чи полковник?
10. Ой, не цар, генерал, не полковник,
То-ж старої мушки полюбовник.

ВАРЯНТ.

1. Прилетіла мушка жалкувати:
Деж свого комарика поховати?
2. Поховати його край дороги,
Куди їде цар, князь і полковник.
3. Ой, що-ж це лежить за покойник?
Чи се цар, чи се князь, чи полковник?
4. Ой, цеж бо лежить комарище,
Славного війська козачище.

430. Ой, запив козак, запив.

Andante cantabile.
teneramente *ten. cresc.*

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, за - пив ко - зак, за - пив, ой та за - пив за - гу -
ляв ся, А його кінь во - ро - ний
та на стай - ни за - сто - яв ся.

1. Ой, запив козак, запив,
Ой та запив загуляв ся,
А його кінь вороний
Та на стайни застоював ся.
2. „Ой, та коню-ж мій, коню,
Та ти коню вороненький!
Та коню вороненький,
Товаришу вірненький!
3. Ой, порадь мене, коню,
Де ми будем ніч ночувати.
Де ми будем ніч ночувати
Хтонам буде постіль слати?
4. Переночуем нічку
В вишневому садочку,
Переночуем другу
У темненькому лугу; —
5. Переночуем другу -
У темненькому лугу,
Переночуем третю
В чистім степу, край дороги;
6. Переночуем третю
В чистім степу при дорозі,
Ой, в степу при дорозі,
Та на лютому морозі;
7. Ой, на лютім морозі,
Та при білій березі,
Та при білій березі,
Облили-ж мене сльози.
8. Ой, та біла-ж береза
Усю нічку прошуміла,
Усю ніч прошуміла,
Щоб головка не боліла.
9. І головка не болить,
А сами сльози ллють ся,
Од милого людей нема,
А од нелюба шлють ся.
10. І головка не болить,
Як і перше не боліла,
Ох, та я-ж молоденька
Усю нічку просиділа.
11. Усю ніч просиділа,
Дрібні листи писала,
Дрібні листи писала,
До милого посидала.
12. Ой, прибудь, мій миленький,
Та прибувай до дому,
Та прибувай до дому,
Бо тужу я за тобою.

431. Їхав стрілець на войноньку.

Marciale.

І. Н. — М. Гайворонський.

І - хав стрі - лець на вой - нонь - ку, Про - шав сво - ю дів - чин -
 нонь - ку: Про - щай же, люб - ко, про - щай, го - луб - ко,
 Я йду в чу - жу сто - ро - нонь - ку.

1. Їхав стрілець на войноньку,
Прощав свою дівчиноньку:
Прощай же, любко, прощай голубко,
Я йду в чужу сторононьку.
2. Подай, дівчино, хустину,
Бо як у бою загину,
Накриють очі темної ночі,
Лекше у гробі спочину.
3. Лихії люди на силу
Взяли нещасную милу,
А серед поля гне ся тополя
Та на стрілецьку могилу.

432. Гей, нум, братця, до збрुї.

Marciale.

Народна пісня.
З спів. Січ. Стрільців.

Гей, нум, брат - ця, до збу - ї на герц по - гу - ля - ти. Сла - ви
 до - бу - ва - ти, А чи пан, чи про - пав,
 вдру - ге не вми - ра - ти, Гей! нв - мо до збу - ї!

1. Гей, нум, братця, до збруї, на герц погуляти,
Слави добувати,
А чи пан, чи пропав, вдруге не вмирати,
Гей! нумо до збруї!
2. Нам pomoже святий Юр і Пречиста Мати.
Слави добувати,...
3. Гей, гукнемо з гаківниць! Гукнемо з гармати,
Слави добувати,...

433. Ой, там за Дунаєм.

Moderato. Народна пісня.
3 спів. Січ. Стрільців.

Ой, там за Ду - на - ем, та ой там за Ду -
на - ем, мо - ло - дець гу - ля - є, мо - ло - дець гу - ля - є.

1. Ой, там за Дунаєм]
Та ой, там за Дунаєм
Молодець гуляє,
Молодець гуляє.

2. Подай перевозу]
Тут до верболозу,
За воду дістанусь,
Вкраїні приглянусь;

3. Не так Україні,
Як любій дівчині,
До темної ночі,
У карії очі.

4. Кого вірно люблю,
То не надивлю ся;
Кого я навиджу,
З тим не розмину ся.

434. Ой, сусідко, сусідко.

Marciale. Народна пісня.
3 спів. Січ. Стрільців.

Ой, су - сід - ко, су - сід - ко, су - сід - ко, по - жич
ме - ні ре - шіт - ко. ре - шіт - ко, Най си му - ки під - тря - су,
під - тря - су, зав - тра ра - но при - не - су, при - не - су.

1. Ой, сусідко, сусідко, сусідко,
Пожич мені решітку, решітку,
Най си муку підтрясу підтрясу,
Завтра рано принесу, принесу.

2. Ой, братова, братова, братова,
Пожич мені батога, батога,
Най си воли попасу, попасу,
Завтра зверну завчасу, завчасу.

3. Ой, венгерко, венгерко, венгерко,
Пожич мені люстерко, люстерко,
Най си вуса підкручу, підкручу,
Завтра рано доручу, доручу.

4. Маю жінку молоду, молоду,
Не пущу і по воду, по воду,
Могла би ся втопити, втопити,
Муєв бим ся женити, женити.

5. Ой, дівчино, не вір ми, не вір ми,
Бо я хлопець мандрівний, мандрівний,
Я мандрую тут і там — тут і там,
Подобаюсь дівчатам, дівчатам.

435. Кей ми прийшла карта.

Marciale.

Народна пісня.
З спів. Січ. Стрільців.
слес.

Кей ми прий - шла кар - та на - ро - ку - вать, Став я сво - го
не - ня про - сить і бла - гать: Не - нюж ти мій, не - ню, вво - ли
ме - ні во - лю, Йди за ме - не слу - жить на ту вой - ну.

1. Кей ми прийшла карта нарокувать
Став я свого неня просить і благать:
Ненюж ти мій, неню, вволи мені волю,
Йди за мене служить на ту войну.
2. Гей, одна заплаче, бо я її брат,
А друга заплаче, бо я її сват,
А третя заплаче, бо плакати мусить,
Бо вона від мене перстень носить.

436. Ой, у поли озерце.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, у по - ли о - зер - це, там пла - ва - ло ві - дер - це,
Со - сно - ві кле - пки, а ду - бо - ве ден - це, не цу - рай - мо ся сер - це.

1. Ой, у поли озерце,
Там плавало відерце,
Соснові клепки, а дубове денце,
Не цураймо ся серце.
2. Ой, не раз і не два
Стояв під коморою,
Вийди дівчино, вийди рибчино,
Поговоримо з тобою
3. Ой, рада-б я виходити,
Із тобою говорити,
Та лежить нелюб по правій руці,
Так бою ся розбудити.
4. Ти, козаче молоденький,
В тебе коник вороненький,
Сїдлай коня, та їдь з двора,
Бо ти не мій, я не твоя.
5. Козак коника сїдлає,
З кониченьком розмовляє:
„Біжи коню, біжи ворон,
Аж до тихого Дунаю.
6. Щука-риба візьми тіло,
А янголи візьміть душу,
Ти річенько, ти бистрая,
Викинь кости на сушу.
7. А я піду, а я піду
В темний луг по калину;
Чи не побачу, а чи не зострину
Свою вірну дівчину.
8. Моя вірна дівчина
В темнім лузі заблудила,
Тільки слїдочок з під білих ніжечок,
Де милая походила.
9. Ой, вирвуж я листочок,
Тай прикрию той слїдочок,
Щоб не засипав, та щоб не завівяв
Буйний вітер пісочок.

437. Кину кужіль на полицю.

Allegretto.

Народна пісня
3 спів. Січ. Стрільця.

Ки - ну ку - жіль на по - ли - цю, са - ма: пі - ду на ву - ли - цю;
Не - хай ку - жіль ми - ши тру - блять, ко - ли ме - не хлоп - ці лю - блять.

1. Кину кужіль на полицю,
Сама піду на вулицю;
Нехай кужіль миші трублять,
Коли мене хлопці люблять!
2. Я нікого не любила,
Луше Петра тай Данила,
Грицька, Стецька тай Степана,
Вийшла замуж за Івана.
3. Полюбила панича
Петра Павловича,
Тай не знаю, що робить,
Чи покинуть, чи любить.
4. Полюбила гільтая,
Гірка доля моя;
Я гадала, кучерявий,
В'нього чуба нема!
5. Ти не піп, ані дяк,
Не цілуй мене так,
Нехай мене поцілує
Запорожський козак.
6. „Так, так, моя доню,
І я так робила,
Свого мужа шанувала,
А хлопців любила.”

438. Ой, з-за гори чорна хмара стала.

Tempo di marcia.

Народна пісня.
3 спів. Січ. Стрільця.

Ой, зза го - ри чор - на хма - ра ста - ла.
Тож не хма - ра, мо - ло - ді гу - за - ри.

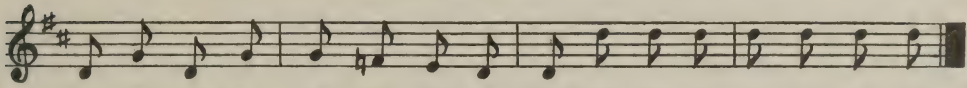
1. Ой, з-за гори чорна хмара встала,
Тож не хмара, молоді гузари.
2. Тож не хмара, молоді гузари,
Попереду їдуть генерали.
3. Попереду їдуть генерали,
А за ними бють у барабани.
4. А за ними бють у барабани:
„Не журить ся, молоді улани!”
5. Ой, як же нам, братя, не журить ся?
Посилає за Дунай цариця.
6. За Дунаєм тяжко-важко жити:
Там не дають ні їсти, ні пити.
7. Там не дають ні їсти, ні пити,
Заставляють роботу робити.
8. Заставляють роботу робити:
Тесаками спру землю бити.
9. Шабельками канали копати...
Ой, тутже нам, братя, помирати!
10. Ой, тутже нам, братя, помирати,
Не знатиме ні батько, ні мати.

439. Ой, їхав я коло млина.

Vivace.

Народна пісня.
З спів. Січ. Стрільців.

Ой, ї - хав я ко - ло мли - на, Вийшла дів - ка як ка - ли - на.

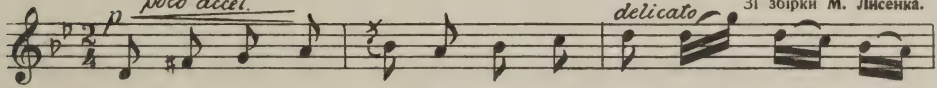

Ум - та, ум - та, ум - тай да - на, Вий - шла дів - ка як ка - ли - на.

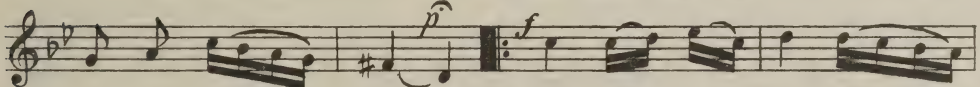
1. Ой, їхав я коло млина,
Вийшла дівка, як калина.
Умта, умта, умтай дана,
Вийшла дівка, як калина.
2. Я на неї задивився,
Візок мені поломився
Умта, умта,...
3. Не жаль мені того воза,
Як бись була дівка гожа.
Умта, умта,...
4. А то руда тай погана
Візок мені поламала.
Умта, умта,...

440. Зелена лїщинько.

Andante.

*poco accel.**delicato*Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Зе - ле - на - я лї - щинь - ко, чом не го - риш

та все ку - риш ся; Гей, мо - ло - да - я

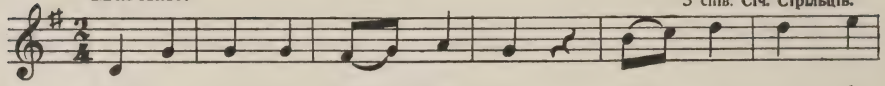

та дів - чи - нень - ко, чо - го пла - чеш, чо - го жу - риш ся!

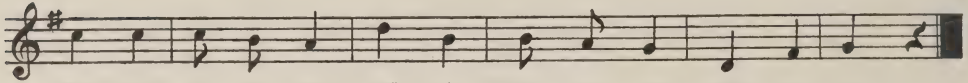
1. Зелена лїщинько
Чом не гориш, та все куриш ся;
Гей, молодая та дівчинько,
Чого плачеш, чого журиш ся.
2. Ой, коли-б я була суха,
То-б горіла, не курила ся,
Гей, коли-б знала, що за ним я буду,
Не плакала-б, не журила ся.
3. Ой, у броду беру воду, —
На тім боці мої карі очі;
Там козаченько коня напуває,
Та на цей бік поглядає.
4. Коли-б мені новий човник,
Та новее ще й веселечко, —
Сїв би, поїхав на той беріжочок,
Де дівчина, моє сердечко,
5. На що тобі новий човник
І новее та веселечко?
Глянь, подиви ся з далеку на мене,
Козаченьку, моє сердечко. —

441. Там у полі коршмина.

Marciale.

Народна пісня.
З спів. Січ. Стрільців.

Там у по - лі корш - ми - на, Там у по - лі

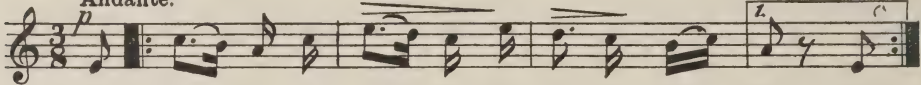
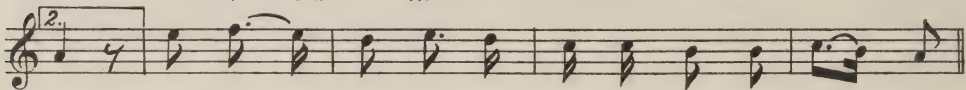
Гей! під я - во - ром, гей, під зе - ле - ним, корш - ми - на.

1. Там у полі коршмина,
Гей, у полі, гей, під явором,
Гей, під зеленим коршмина,	10. Обтяв дівці волосся...
2. В тій коршмині дівчина...	11. А жовняра спіймали...
3. Там ся жовняр напивав. .	12. До вартівні забрали...
4. Дівча собі сподобав...	13. Сидить жовняр один день...
5. „Ти дівчино молода...	14. Сидить жовняр другий день...
6. Чи любиш ти жовняра?...	15. А як третій день настав...
7. „Я жовняра не люблю...	16. До майора лист писав...
8. За жовняра не піду...”	17. За що кару дістає...
9. Вийняв жовняр палаша...	18. Що дівчину кохас...
	19. Студінь шаблев не пробеш...
	20. Серця шаблев не займеш...

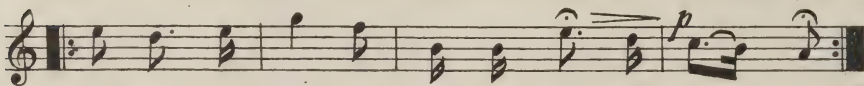
442. Ні, мамо, не можна нелюба любить.

Andante.

Зі збірки В. Заремби.

Ні, ма - мо, не мож - на не - лю - ба лю - бить! Не -
ща - сна я до - ля з не - лю - бом

жить. Ох, тяж - ко, ох, важ - ко з ним річ роз - мов - ля - ти;

Хай луч - ше бу - ду весь вік ді - ву - ва - ти.

1. Ні, мамо, не можна нелюба любить
Нещасная доля з нелюбом жить.
Ох, тяжко, ох важко з ним річ розмовля-
Хай лучше буду весь вік дівувати. [ти,	3. А в світі якеж життя сироти?
І горе і нужду терпіти меш ти,
Я, дочку пустивши, мовляв, на поталу,
Стогнаць під землею як горлиця стану.”
2. „Хиба-ж ти не бачиш, яка я стара?
Мині в домовину лягати пора.
Як очі закрию, що буде з тобою?
Останеш, доню, весь вік сиротою.	4. О, мамо, голубко, не плач, не ридай,
Готуй рушники й хустки вишивай.
Нехай за нелюбом я щастя уграчу,
Ти будеш весела, одна я заплачу!

5. Гень там, на могилі, хрест Божий стоїть,
Під ним рано й вечер матуся квилить:
„Ой, Боже мій милий, що я наробила!
Дочку, як схотіла, із світа згубила!”

443. Пропала надія.

Moderato. Сікорського.

Про - па - ла на - ді - я, за - би - ло ся сер - це, за -
пла - ка - ли о - чі мо - ї, Лю бив я дів - чи - ну і
та із - мі - ни - ла Ой, го - рень - ко в сві - ті ме - ні.

1. Пропала надія забило ся серце,
Заплакали очи мої.
Любив я дівчину, тай та ся змінила,
Ой, горенько в світі мині.
2. Як би-ж вона знала любов мою щирю,
Вона-б не кидала мене,
Любила-б, кохала, як мати дитину,
Ще й серце-б віддала своє.
3. А то десь далеко з другим ти жартуєш,
За мене забула зовсім,
А я сиротина сижу та сумую,
Не сплю і нічого не їм.
4. Як би вона знала, що сонце без неї
Не світить мині, як другим,
Вона-б спам'яталась, мене полюбила-б.
Щасливі були-б ми зовсім.
5. Як би вона знала, що в світі без неї
Нема чого жити мині,
Вона-б не цуралась мене, бідолахи.
І кинула-б жарти свої.
6. Тепер все пропало, течуть з очей|сльози,
І серце щемить, та болить,
Піду утоплю ся в широкій криниці,
Не буду я більше вже жить.
7. Або як повішуєш на тій гиллячині,
Що п неї в садочку росте,
Умру я, нещасний, за тебе, дівчино,
І гріх тобі буде за те.

444. Ой, не шуми луже

Andante non tanto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, не - шу - ми, лу - же. зе - ле - ний бай - ра - че;
Не плач, не жу - ри - ся, мо - ло - дий ко - за - че.

1. Ой, не шуми, луже,
Зелений байраче.
Не плач, не жури ся,
Молодий козаче.
2. Не сам же я плачу,
Плачуть карі очі,
Що нема спокою
Ані в день, ні в ночі:
3. Сусіди близькії,
Вороги тяжкії.
Не дають ходити,
Дівчину любити.
4. Я-ж буду ходити
І буду любити,
Ще й до себе візьму —
Буду з нею жити.
5. Ой умру я, мила,
Як ти будеш жива,
Чи згадаєш, мила,
Де моя могила?
6. А моя могила
Край синього моря,
Де була між нами
Тихая розмова.
7. Зійдеш на могилу,
Та не сумуй дуже;
Спогадають люде,
Що любились дуже;
8. Зійдеш на могилу,
Не труси землею,
Бо сама вважаєш,
Як тяжко під нею,
9. Ой, тим воно тяжко —
Любили ся важко,
Тим воно тяженько —
Любились вірненько.

445. Ой, зійшла зоря вечірова.

Adagio, grave.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, зій - шла зо - ря ве - чі - ро - ва - я, над По - ча - і - вом
ста - ла; Ви - сту - пи - ло ту - рець - ке вій - сько, як та чор - на - я хмара.

1. Ой, зійшла зоря вечірова
Над Почаївом стала;
Виступило турецьке військо,
Як та чорная хмара.
2. Турки з Татарми брами облягли
Манастир воювати;
Матір Божая Почаївська
Буде нас рятувати.
3. Отець Залізо з келії виїшов,
Слізми уміває:
„Ой, рятуй, рятуй, Божая матір,
Манастир загибає.”
4. „Ой, не плач, не плач, отче Залізо,
Манастир, не загине:
Мусимо встати, чуд показати,
Манастир рятувати.”
5. Ой, виїшла, виїшла, Божая Матір,
Ой, та на хресті стала:
Кулі вертала, Турків вбивала,
Манастир рятувала.
6. Турок не вірить, — із лука мірить,
На манастир ціляє:
І тії стріли назад летіли,
Сами їх побивали.
7. Дознались Турки, злі недовірки,
Що то є Божая Матір,
Підписали ся до Почаїва
Що року дань давати.
8. Тії Турки, злі недовірки
Славу учинили:
У славнім місті Вишневеці
Кров з піском змісили.
9. Ми єсть люде і всі Християне,
Усі до Бога вдаряємо,
Матері Божій Почаївській
Усі поклон создаваємо, —
10. Щоб нас боронила, всіх сохранила,
Од злоби рятувала, —
По нашій смерті своїм нахором
Усіх нас покривала.

446. Ой, гаю мій, гаю.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Andante.

Ой, га - ю мій, га - ю, та гу - стий
не про - гля - ну; У - пу - сти - ла та го лу -
бонь - ка, та вжей не пій - ма - ю.

1. Ой, гаю мій, гаю,
Та густий, не прогляну;
Упустила та голубонька,
Та й уже-ж не піймаю
2. Ой, хоч же піймаю,
Та й уже-ж не такого:
Не приляже мое серденько
Ніколи до його.
3. Ой, гаю мій, гаю,
Та густий, зелененький;
Любив мене та козаченько
Хороший, молоденький.
4. Ой, гаю, мій гаю,
Та густий, кучерявий;
Любив мене та козаченько
Хороший, чорнявий.

447. Та куди їдеш, Явтуше.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Andante.
molto voce

Да ку - ди ї - деш, Яв - ту - ше, да ку - ди ї - деш,
мій ду - ше?
Явтух: "Не скажу."
Poco più
Да ко - лиж тво - я та до - бра - я ла - ска, то й ска - жеш.
rall. molto p.
Явтух: "На базар."

1. „Та куди їдеш, Явтуше,
Та куди їдеш, мій душе?“
— „Не скажу!“
— „Та коли-ж твоя та добрая ласка,
То й скажеш!“
— „На базар!“
2. — „Підвези-ж мене, Явтуше,
Підвези мене, тій душе!“
— „Не хочу!“
— „Та коли-ж твоя та добрая ласка,
То й схочеш!“
— „Сідай з краечку!“
3. „Ой, що везеш, Явтуше.
Ой, що везеш, мій душе?“
— „Не скажу!“
— „Та коли-ж твоя та добрая ласка,
То й скажеш!“
— „Груші!“
4. — „Ой, дай мені, Явтуше,
Ой, дай мені, мій душе!“
— „Не дам!“
— „Та коли-ж твоя та добрая ласка,
То й даєш!“
— „Візьми та гниленьку!“

5. — „Обніму-ж тебе, Явтуше,
Обніму-ж тебе, мій душе!”
— „Не хочу!”
— „Та коли-ж твоя та добра ласка,
То й схочеш!”
— „Обніми, та не задуши!”

6. — „Поцілю тебе, Явтуше,
Поцілю тебе, мій душе!”
— „Не хочу!”
— „Та коли-ж твоя та добра ласка,
То й схочеш!”
— „Поцілуй, та некуси!”

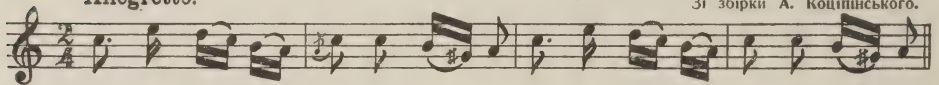
ВАРІАНТ.

1. „Ой куди-ж ти їдеш, Явтуше?
Ой куди-ж ти їдеш, мій друже?”
— „Не скажу!”
— „Та як що-ж твоя добра ласка,
То й скажеш!”
— „На ярмарок!”
2. — „А чи ти візьмеш і мене, Явтуше?
А чи візьмеш і мене, мій друже?”
— „Не хочу!”
— „Та як що-ж твоя добра ласка,
То й схочеш!”
— „Сідай отут скравчку!”
3. — Ой обніму тебе, Явтуше,
Ой обніму тебе, мій друже!”
— „Не хочу!”
— „Та як що-ж твоя добра ласка,
То й схочеш!”
— „Обніми та гляди не задави!”
4. — „Ой, пригорнись до тебе, Явтуше,
Ой пригорнись до тебе, мій друже!”
— „Не хочу!”
— „Та як що-ж твоя добра ласка,
То й схочеш!”
— „Пригорнись та не звали!”

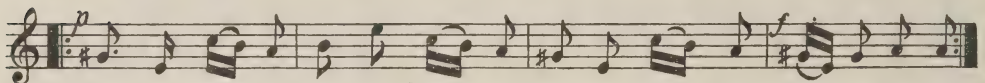
5. — „Ой поцілюю тебе, Явтуше,
Ой поцілюю тебе, мій друже!”
— „Не хочу!”
— „Та як що-ж твоя добра ласка,
То й схочеш!”
— „Поцілуй, та гляди некуси!”
6. — „А що-ж ти купиш, Явтуше?
А що-ж ти купиш, мій друже?”
— „Не скажу!”
— „Та як що-ж твоя добра ласка,
То й скажеш!”
— „Мішок груш!”
7. — „А чи даси і мені, Явтуше?
А чи даси і мені, мій друже?”
— „Та не дам!”
— „Та як що-ж твоя добра ласка,
То й даси!”
— „Дам одну та й ту гнилу!”
8. — „Щур тобі, пек, з твоїми грушми!
А я піду погуляю з друзими!”
— „Тю, дурна! Вернись!
Увесь мішок оддам!”

448. Коли любиш, люби дуже.

Allegretto.

Народня пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ко - ли лю - биш, лю - би ду - же, а не лю - биш, не жар - туй же;

Не за - да - вай сер - цю ту - ги, не возь - меш ти, возь ме дру-гий

1. Коли любиш, люби дуже,
А не любиш, не жартуйже;
Не задавай серцю туги,
Не возьмеш ти, возьме другий.	Я гадала і ще буду,
Єго нігди не забуду.
2. Або в воді утоплю ся,
Або в камінь розібю ся;
Нехай проте люде знають,
Що в коханя умирають.	4. Колпж я то була мала,
Мене мати колисала;
А теперки я велика,
Треба мені чоловіка.
3. Мені мати наказала,
Щобим з хлопцем не гадала;	5. Вершок древа зеленого,
Штука леду студеного;
Штука леду розтопить ся,
Наша милість, розійдеть ся.

6. А з вечера не видненько,
 Прийди, прийди, ме серденько;
 Вже минуло три неділи,
 Як ми ся не виділи.

7. Ліпше було не знати ся,
 Як пізнавши розстати ся,
 Ліпше було не кохати,
 Як кохавши, перестати.

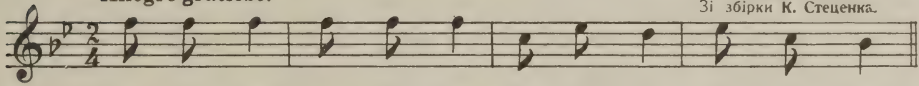
ВАРИАНТ.

1. Коли любиш, люби дуже,
 А не любиш, не жартуйже,
 Не задавай серцю туги;
 Не візьмеш ти, візьме другий.

2. А не другий, — візьме третій;
 А не третій, — то четвертий;
 Не четвертий, — візьме п'ятий;
 Кращий тебе ще — й багатий!

449. Ой, густий очерет.

Allegro gratioso.

Народна пісня.
Зі збірки К. Стеценка.

Ой, гу - стий о - че - рет, тай ле - пе - ху - ва - тий!

Чи тиж ме - не не піз - нав, при - ше - ле - пу - ва - тий? пу - ва - тий?

1. Ой, густий очерет
 Тай лепехуватий!
 Чи тиж мене не пізнав,
 Пришелепуватий?

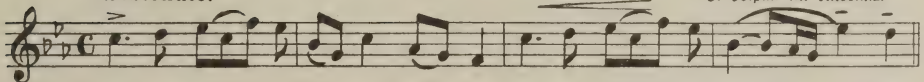
2. Ой, ти дурний давав, давав,
 Я — розумна брала.
 Як ти вийшов за ворота,
 З тебе глузувала.

3. У городі бузина
 Перерубленая,
 Одчепи ся, ти плюгавий!
 Я полюбленая!

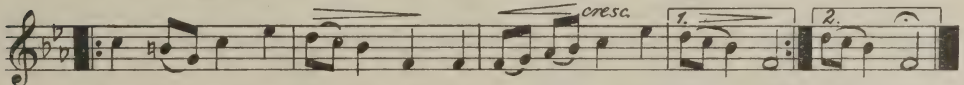
450. Гей, крикнули козаченьки.

(Про Нечая.)

Sostenuto.

Народна пісня
Зі збірки М. Лисенка.

Гей, крик - ну - ли ко - за - чень - ки: „до га - ю, до га - ю!”

На - лі - та - ють во - рі - жень - ки, як ор - ли до па - ю.” па - ю.”

1. Гей, крикнули козаченьки:
 „До гаю, до гаю!
 Налітають воріженьки,
 Як орли до паю.”

2. Гей, крикнули козаченьки
 З полуночі в гаю:
 „Гей, скорійше, та скорійше
 Утікай, Нечая!”

3. — „Гей, як мені, пани-браття,
Утікає до гаю,
Як махає старий Палій
За плечми шаблюю.”

4. Гей, як крикнув козак Нечай:
„Сюди, хлопці — други!
Розлютувавсь старий Палій
Та на мене дуже!”

451. Задумав дідошок.

Allegretto giocoso.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка

Музична партитура для голосу та фортепіано. Третій розділ містить три рядки нот з відповідними текстами під ними.

За - ду - мав ді - до - чок, за - ду - мав же - нить ся,
Ой, сів, — ду - мав, ду - мав, за - ду - мав, же - нить - ся;
Ой, сів, — ду - мав, ду - мав, за - ду - мав же - нить ся.

1. Задумав дідошок,
Задумав жениться,
Ой сів, думав, думав
Задумав женить ся.

2. Старої не хочу,
Молода не піде;
Ой, сів ..
3. А хоч вона піде,
То їй не ляже спати;
Ой, сів...
4. А хоч ляже спати,
То їй не обернеть ся;
Ой, сів...
5. А хоч їй обернеть ся,
То їй не поцілує;
Ой, сів...

6. Ой, хоч поцілує,
Одвернеть ся, силіоне.
Ой, сів...
7. Ой, у тебе, дїду,
Цапиная борода;
Ой, сів...
- 8 Цапиная борода,
Овеча похода;
Ой, сів...
9. А совині очі,
Не добрі до ночі:
Ой, сів...

452. Ой, з-за лїйсу, та ой із-за лїйсу.

(Про Нечая.)

Andantino.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка

Музична партитура для голосу та фортепіано. Другий розділ містить два рядки нот з відповідними текстами під ними.

Ой, зза лїй - су, та ой із за лїй - су зза тем - но - го га - ю,
Ой, крикну - ли та ко - за - чень - ки: “вті - кай - мо, Не - ча - ю!”

Ой, з-за лісу, та ой із-за лісу,
З-за темного гаю,
Ой, крикнули та козаченьки:
„Втікаймо, Нечая!”

453. Гей, з-за лісу, гей, з-за лісу.

(Про Нечая)

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Andante.

Гей, зза лі - су, гей, зза лі - су, зза тем - но - го га - ю,

Ой, крик - ну - ли ко - за - чень - ки: "ті - кай - мо, Не - ча - ю!"

Гей, з-за лісу, гей, з-за лісу,
З-за темного гаю,
Ой, крикнули козаченьки:
„Тікаймо, Нечая!”

454. Ой, попід гай зелененький.

(Про Добуша)

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Andantino.

Ой, по під гай зе - ле - нь - кий, ой, по під гай

зе - ле - нь - кий хо - дить До - буш мо - ло - день - кий.

1. Ой, попід гай зелененький,
Ходить Добуш молоденький. (2)
2. На ніженьку налягає,
Топірцем ся підпірає,
Тай на хлопців накликає:
3. Ой, ви хлопці, ви молоді,
А сходіть ся разом д' купці. (2)
4. Бо будемо раду мати,
Де підемо розбивати, (2)
5. Щоби Кути не минути,
До Косова повернути. (2)
6. Тепер хлопці, ідім спати,
Бо маємо рано стати; (2)
7. Та вставайте всі раненько,
Убирайте ся борзенько. (2)
8. У постолі шкiряні,
У воловки шовкові. (2)
9. Разом, хлопці, разом бігом,
Западають стежки снігом. (2)
10. Ходіть, хлопці, ба й за мною,
Тай у гору і скалою. (2)
11. Бо заїдемо та до Дзвінки,
До Штефанової жінки. (2)
12. „Ой, Добушу, ти пане наш,
Там пригода буде на нас! (2)
13. „Ви на мене не вважайте,
По дві кулі набивайте! (2)
14. Станьте хлопці, під ворота,
А я піду під віконце,
Ци спит моє любе серце.

15. „Чи спиш, серце, та чи чуєш,
Ци Добуша заночуєш?“ (2)
16. „Ой, я не спю, та все чую
Бо вечероньку готую. (2)
17. „Чи спиш, серце, та чи чуєш,
Ой, ци сама ти ночуєш! (2)
18. „Ой, я не спю, та все чую,
Розбійника не зночую. (2)
19. А Стефана нема дома,
Ще вечера не готова; (2)
20. Буде вона дуже пильна,
Всему світу буде дивна.
21. Ци будеш ми отворяти,
Чи кажеш сі добувати? (2)
22. „Не кажу сі добувати
І не піду отворяти.“ (2)
23. Пусти, суко, враз до хати,
Щоб дверей не вивалити! (2)
24. „В мене двері тисовії,
В мене замки сталюві.“ (2)
25. Не допоможуть замки твої,
Як підложу плечі свої. (2)
26. „Сім літ сили закохати,
Мої двері вилупати!“ (2)
27. Взяв ся Добуш добувати,
Взяли замки відлітати. (2)
28. Ой лиш двері та підхилив,
А вже Дзвінка з пода стрілив,
Добушеви в серце вцілив!
29. Не так в серце, в праве плече,
А з лівого кровця тече. (2)
30. Ой, ти гицлю, ти Дзвінчуку,
Тось ти мя з'їв через суку! (2)
31. „Треба було не гуляти
Суцї правди не казати. (2)
32. Бо у суки тільки віри,
Як на бистрій воді піни.“ (2)
33. „Ой Добушу, Добущуку,
Чомусь не вбив тоту суку?“ (2)
34. Як же я і убити мав,
Коли я і вірне кохав. (2)
35. „Ой Добушу, ти пане наш,
Велика пригода на нас. (2)
36. Ой, куди ми не бували,
Та ми зради не видали. (2)
37. А ту зрада ба й над намп,
Молодими легинями!“ (2)
38. Ой, ви хлопці, ой ви мої,
Возьміть мене з хати тої. (2)
39. Возьміть мене на топори,
Занесіть мя в Чорну Гору. (2)
40. В Чорну Гору занесіть мя,
На дрібний мак посічіть мя. (2)
41. Най ся Ляхи не збиткують,
Мос тіло не чвертують. (2)
42. Сріблом-злотом поділіть ся,
А самі вже розходіть ся. (2)
43. Але не йдіть розбивати,
Людську кровцю проливати. (2)
44. Людська кровця не водіця,
Проливати не годить ся. (2)
45. Впали Ляхи, всіх забрали,
Назад руки повязали,
До коней поприпинали.
46. „Ой Добушу, ти пане наш,
Велика пригода на нас! (2)
47. Деж ми будем зимували,
Тай літєчко літували?“ (2)
48. В Станіславі на риночку,
В тяжких дибах, в залізочку. (2)
49. Там будете ночувати,
Будуть Німці тіло драти. (2)

455. Ой, ходить сон коло вікон.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Andante.

Ой, хо-дить сон ко-ло ві-кон, ой, хо-дить сон

ко-ло ві-кон, А дрі-мо-та ко-ло пло-та.

ral. e dim.

1. Ой, ходять сон коло вікон (2)
А дрімота коло плота.	3. Де хатинка тепленькая (2)
Де дитинка маленькая.
2. Питає ся сон дрімоти: (2)
Де ми будем ночувати?	4. Там ми будем ночувати (2)
І дитинку приспляти.

456. Пожурили ся молоді хлопці.

Andante poco moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

По - жу - ри - ли ся мо - ло - ді хлоп - ці, що в не - во - лю за -
бра - ли: "Не жу - рі мо ся, ми - ле - є брат - тя.
бо шей ми не про - па - ли."

1. Пожурили ся молоді хлопці,
Що в неволю забрали:
„Не журимо ся, милее браття,
Бо шей ми не пропали.”	4. Не верну ся я, моя ненечко,
Поїду на Україну,
Ой, кінь вороний і сам молодий,
Гей! здасть ся, не загину.
2. Як сів на коня, то воля моя,
На гривоньку похилю ся,
Гей, кінь вороний і сам молодий,
Гей, з неволі урву ся.”	5. Ой, кінь вороний і сам молодий,
Та шей при всьому наряди,
Біла грива пера вкрила,
Час вже нам рущати.”
3. А за ним його, а за ним ньька,
За ним ньька старенька:
„Ой, не їдь, сину, не їдь, вертай ся.”
— „Прощай, не, zostавай ся!	6. Ой, став же козак, ой став же молод
Коня свого попасати,
А за ним ляшки, вражії діти,
Козака полоняти.
7. „Гей, беріть панки, гей, беріть ляшки,
А коня вороного,
Гей, та не беріть у невольеньку
Козака молодого.”

457. Сивий голубонько.

Allegretto. Народна пісня.
Зап. М. Зазуляк.

Си - вий го - лу - бонь - ко си - дить на ду - бонь - ку;
Кли - че, кли - че ма - ти си - на з кор - шми до до - монь - ку.

1. Сивий голубонько
Сидить на дубоньку;
Кличе, кличе мати, сина
З коршми до домоньку.

2. „Що ти, сину, робиш,
Що по ночах ходиш,
Людські жінки молоденькі
З розуму виводиш.“

3. — І буду ходити,
Буду й виводити,
Було мене молодого
Давно ожентити.

458. Чого мене зачіпаєш.

Allegretto scherzando.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Чо - го ме - не за - чи - па - єш, ко - ли сво - ю ми - лу ма - єш?
Я не хо - чу так, як ти, по двох ра - зом лю - би - ти.

1. Чого мене зачіпаєш,
Коли свою милу маєш?
Я не хочу так, як ти,
По двох разом любити!
2. Що день инший присягаєш,
Твою руку віддаєш,
Я не хочу, і т. д.
3. Сусіда мені казала,
Що від тебе перетнів мала.
Я не хочу, і т. д.
4. Гандзі бинду обіцяєсь,
Насті вінець відокравєсь.
Я не хочу, і т. д.

5. Люди мені говорили
Що з тобою в світ ходили.
Я не хочу, і т. д.
6. В кождім містечку нова
Виглядає тя милая.
Я не хочу, і т. д.
7. В коршмі в чужими гуляєш!
А про милу забуваєш.
Я не хочу, і т. д.
8. Любці твоїй, кажуть люде,
Колись з тобов нужда буде.
Я не хочу, і т. д.

459. Ой, у полі тай у Баришполі.

Andante cantabile.
p dolce con anima

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, у по - лі ой, у по - лі та у Ба - риш
по - лі, Там си - ді - ли три ко - за - чень - ки у не - во - лі.

1. Ой у полі, ой, у полі,
Тай у Варишполі
Там сиділи три козаки
У неволі.

2. Один сидить, один сидить
Та за дівчиноньку;
Ой, грає він, вигравас
В супілоньку.

3. Другий сидить, другий сидить,
Та за удовицю,
За хорошу, чорнявую,
Білолицю.
4. Третий сидить, третій сидить
Та за мужню жону,
Що не здума, не згадає
Об своєму дому.
5. Один каже, один каже:
„Ой, я не бою ся,
А я з тою дівчиною
Звінчаю ся.“
6. Другий каже, другий каже:
„І я не бою ся,
Бо я з тою вдовицею
Розплатю ся.“
7. Третій каже, третій каже:
„Я, братця, бою ся,
Що сам один у неволі
Зостаю ся.“
8. Бодай Ляхи, бодай пани
Та й не панували,
Що вони цю неволеньку
Збудували.
9. Бодай майстри, бодай майстри
Та й не майстрували,
Що такі тісні віконця
Попускали.

460. Ой, на горі та женці жнуть.

Tempo marciale.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

Ой, на го - рі та жень - ці жнуть! Ой, на
го - рі та жень - ці жнуть! А по - під го - ро - ю, до - лом, до - ли
но ю ко - за - ки йдуть! ко - за - ки йдуть!

1. Гей, на горі там женці жнуть!
А попід горою,
Попід зеленою
Козаки йдуть.
2. А по перед Дорошенко:
Веде своє військо,
Військо запорожське
Хорошенько.
3. По середині пан хорунжий:
Під ним кониченько,
Під ним воронький,
Грає дужий.
4. А по заду Сагайдачний;
Що проміняв жінку
На тютюн та люльку,
Необачний!
5. Гей, верни ся Сагайдачний!
Возьми свою жінку,
Віддай тютюн-люльку,
Необачний!
6. Мені в жінков не возить ся
А тютюн і люлька
Козаку в дорозі
Знадобить ся.
7. Гей, хто в лісі, озови ся;
Та викрешем вогню,
Та потягнем люльку,
Не жури ся!

461. Одна гора високая.

Allegro moderato quasi Andante. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

О - дна го - ра ви - со - ка - я, а дру - га - я пизь - ка;
О - дна ми - ла да - ле - ка - я, а дру - га - я близь - ка.

1. Одна гора високая
А другая низька,
Одна мила далекая,
А другая близька.	4. А у сеї близенької
Рушник на кілочку,
А у тої далекої
Брівки на шнурочку.
2. Ой, у сеї близенької
Воли та корови,
А у тої далекої
Та чорнії брови.	5. Ой, я сюю близенькую
Людям подарую,
А до тої далекої
Ой, сам помандрую.
3. А у сеї близенької
Воли поздыхають,
А у тої далекої
Брівки не злиняють.	6. Ой, я сюю близенькую
Мітлами помечу,
А до тої далекої
Соколом полечу.

462. Ой ти, дубе кучерявий.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

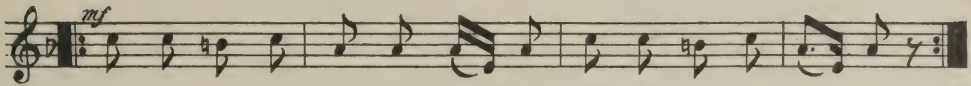
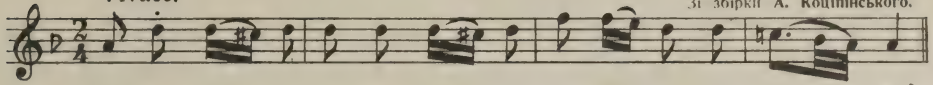
Ой, ти ду - бе ку - че - ря - вий, гил - ля тво - ї ря - сні;
Ти, ко - за - че мо - ло - день - кий, сло - ва тво - ї кра - сні

1. Ой, ти, дубе, кучерявий
Гилля твої рясні,
Ти, коваче, молоденький.
Слова твої красні.	3. Гула-м собі як голубка,
Полинула в поле,
Сіла-м собі на дубочку: —
Горе-ж, мені горе!
2. Слова твої прекрасні,
А чортова думка,
Поки-м тебе не любила,
Гула-м як голубка.	4. Найшла-м собі кубелечко,
Де утка несеть ся, —
Ой, гууж я через людей, —
Вражий син сьмієть ся!
5. Ой, хоч сьмієть ся, хоч не сьмієть ся,
Лихо тобі буде,
Хоріти меш, боліти меш,
А смерти не буде.	

463. Ой ти, горо каменная.

(Коломийка.)

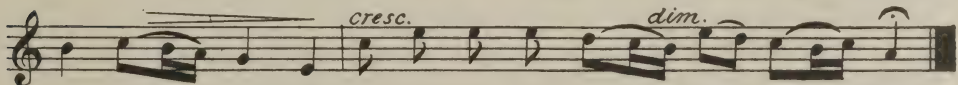
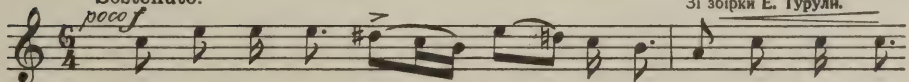
Vivace.

Народна пісня.
Зі збірки А. Коціпінського.

1. Ой, ти горе каменная, чом ся не лупаєш?
Ой, скажи мні, дівча, правду, в кім ти ся кохаєш?
Хиба би я з піску була, щобим ся лупала,
Хиба би я дурна була, щобим ся признала.
2. Ходить волик понад Дунай, сумненько бориче,
Вийди, вийди, дівчинонько, бо тя хлопець кличе.
Ой, не вийшла дівчинонька, тільки її мати:
Кому треба моєї доньки, най іде до хати.
3. Тись мні любя, дівчинонько, тись мні до сподобл,
Не кажуть тя люде брати, не маєш худоби.
Мене люде не годують, не приодівають,
Найже мені худобоньки не випомінають.
4. Порадь же ми, дівчинонько, так як рідна мати,
Чи я маю ся женити, чи тебе чекати?
Поражу ти, мій нелюбе, як рідная мати,
Ой, волиш ся оженити, як мене чекати.
5. Бодай тебе, бодай мене, бодай нас обоє!
На щож ми ся покохали? на нещасте своє;
А на тебе посварили, мене хотять бити,
Щоб з тобою не стояти, та й не говорити.
6. У котрої дівчиноньки брови над очима,
Тотаж мене дівчинонька тай розволочила;
Тотаж мене дівчинонька тай розволочила,
Тай чого я в сьвітї не знав, того научила.

464. Ой, на горі огонь горить.

Sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки Е. Турулі.

1. Ой, на горі огонь горить,
А в долині козак лежить.
2. Накрив очі китайкою,
Заслугою козацькою.
3. Що в головах ворон криче,
А в ніженьках коник плаче.
4. Та біжи, коню, дорогою,
Степовою, широкою.
5. Щоб татари не піймали,
Сіделечка не здіймали.
6. Сіделечка золотого,
З тебе коня вороного.
7. Як прибіжиш під ворота,
Стукни, грюкни біля плота.
8. Вийде сестра рознуздає,
Вийде мати розпитає:
9. „Ой, коню мій вороненький,
А деж мій син молоденький?”
10. Та не плач, мати, не журися,
Та вжеж твій син оженився.
11. Та взяв собі паняночку,
В чистім полі земляночку.

465. Ой, у лузі та і при березі.

Andante maestoso

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

The musical score is written in G major, 3/4 time, and consists of three staves. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one flat (F major), and a 3/4 time signature. The tempo is marked 'Andante maestoso'. The melody is simple and folk-like. The lyrics are written below the notes. The second staff continues the melody and includes a repeat sign. The third staff also includes a repeat sign and ends with a double bar line.

Ой, у лу - зі та і при бе - ре - зі чер - во -
на ка - ли - на, По - ро - ди - ла та у - ді -
вонь - ка хо - ро - шо - го си - на, шо - го си - на.

1. Ой, у лузі та і при березі
Червона калина;
Породила тай удівенька
Хорошого сина.
2. Булож тобі, а ти, моя мати,
Цих брів не давати,
А булож тобі, а ти, моя мати,
Щастя й долю дати.
3. Розвивайся а ти, сухій дубе,
Завтра мороз буде,
Убирайся, молодий козаче,
Завтра поход буде.
4. Я морозу та і не боюся,
Зараз розвіюся,
Я походу та і не боюся,
Зараз уберуся.
5. Ой, розвився та і край дороги
Та дуб зелененький,
Од'їжджає та із України
Козак молоденький.
6. Од'їджаючи тай шапочку знявши,
Низенько вклонився:
7. Прощай, прощай панове громада,
Може з ким сварився.
8. Ой, ви галочки, сизокрилочки,
Підніміть ся в гору,
Ой, ви хлопці, славні запорожці,
Верніть ся до дому.
9. Ой, радіб ми та і підняти ся,
Туман налягає,
Ой, радіб ми та і вертати ся,
Гетьман не пускає.
10. Та не так гетьман, та не так гетьман
Як гетьманська мати,
Хоче нами, нами козаками
Турка звоювати.
11. А миж його та і не звоюем,
Тільки роздрагуем,
Тільки нами, нами козаками
Дунай закардуем.

12. Ой, ви верби, верби суховерхі,
Похиліть ся в воду,
Ой, ви хлопці, славні запорожці,
Верніть ся до дому.

13. Ой, ужеж галочки, сизоперочки
Круту гору вкрили,
Ой, ужеж хлопці, славні запорожці,
З'їлаю наробили.

466. Ой, в городі на ростощі.

Allegro moderato.
cresc. Народна пісня.
Зі збірки Е. Турулі.
dim. *rit.*

Ой, в го - ро - ді на рос - то - щі пють гу - ля - ють за - по - рож - ці,
Лиш міжни - ми о - дин не пе за - по - розь - кий о - та - ман.

1. Ой, в городі на ростощі
Пють, гуляють запорожці,
Лиш між ними один не пе
Запорозький отаман.
2. На коника похилив ся,
За серденько ухопив ся:
„Чогось мені, браття, трудно
І на серденьку нудно...
3. Ой, вбив же я родиноньку,
А братню дитиноньку: —
За кулями гласу не чуть,
А за димом не видно...
4. Ой, сідлайте, милі браття,
Та коники вороненькі,
Та беріте, милі браття,
Та шабельки булатенькі:
5. Та поїдем, милі браття,
Та долом-долиною,
Та там знайдем, милі браття,
Та рожу з калиною...
6. А під тою та рожою
Та козацькеє тіло,
Гей, від сонця почорніло,
А від вітру помарніло.

467. Ой, пе Байда мід-горілочку.

Allegro. Народна пісня.
З спів. Січ. Стрільців.

Ой, пе Бай - да мід - го - рі - лоч - ку, ой, пе Бай - да
мід - го - рі - лоч - ку, Та не день, та не два, та не го - ди - ноч - ку.

1. Ой, пе Байда мід-горілочку,
Та не день, не нічку та й не годиничку.
2. Прийшов до нього цар турецький:
Ой, щож ти робиш, Байдо молодецький?
3. Ой, пю, царю, мід-горілочку,
Та не день, не нічку та й не годиничку.
4. Покинь, Байдо, та байдувати,
Сватай мою дочку, та йди царювати.
5. Твоя дочка поганая,
Гей, твоя віра проклятая!
6. Ой, як крикне цар турецький
Та на свої слуги, слуги молодецькі:

7. Возьміть Байду, та звяжіте,
Та їй за ребро гаком, гаком зачепіте!
8. Взяти Байду та звязали,
Та їй за ребро гаком, гаком зачіпали.
9. Висить Байда на дубочку,
Та не день, не нічку, та їй не годиночку.
10. Прийшов до нього цар турецькаї;
Ой, щож ти бачиш, Байдо молоденькаї?
11. Бачу я, царю, два дубочки,
А на тих дубочках сидять голубочки.
12. Позволь, царю, лучка зняти,
Тобі на вечерю голубочка вбити.
13. Ой, як стрельнув Байда з лука
Та попав царя поміж самі вуха.
14. А царицю в потилицю,
А цареву дочку в саму головочку.
15. „Тобі, царю, в землі гнити,
Байді молодому мід-горілку пити!“

468. Я до леса не підзем.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Я до ле - са, я до ле - са, я до ле - са не пі - дзем,
Древ : ка ру - бац, древ - ка ру - бац, древ - ка ру - бац не бу - дзем.

1. Я до леса, я до леса
Я до леса не підзем,
Древка рубац, древка рубац,
Древка рубац не будзем.
2. Древо би мя, древо би мя,
Древо би мя забило,
А що же би, а що же би
Шварне дівча робило?

469. Малам се милеого фуяреша.

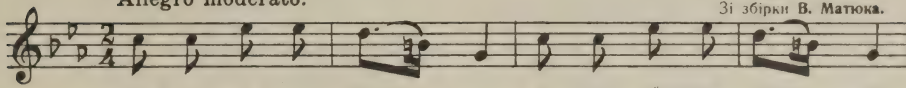
Allegro moderato. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Ма - лам се ми - ле - го фу - я ре - ша, що ро - бив
фу - яр - кі до Ва - ре - ша. На фу - яр - це: ду - ду, ду - ду,
Ма - лам се ми - ле - го, юж не бу - ду.

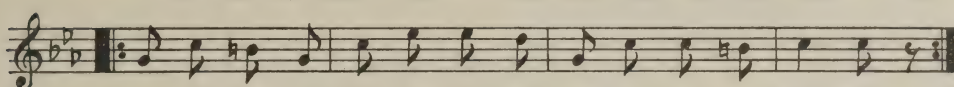
Малам се милеого фуяреша,
Що робив фуяркі до Вареша.
На фуярце дуду, дуду,
Малам се милеого, юж не буду.

470. А в неділю пила.

Allegro moderato.

Народна пісня.
Зі збірки В. Матюка.

А в не - ді - лю пи - ла, в по - не - ді - лок спа - ла,

а вві - вто - рок сно - пів со - рок пше - ни - ці на - жа - ла.

1. А в неділю пила,
В понеділок спала.
А ввівторок снопів сорок
Пшениці нажала.

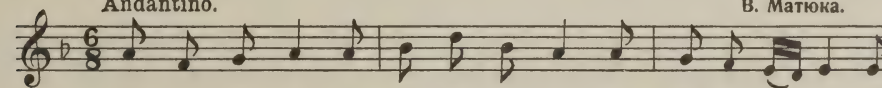
2 В середу звозила,
В четвер молотила,
А в п'ятницю продавала,
В суботу пропила.

471. Цв'ітка дрібная молила неньку.

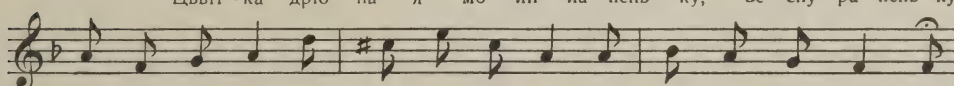
(Веснівка.)

Andantino.

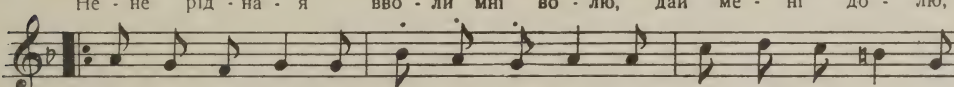
В. Матюка.

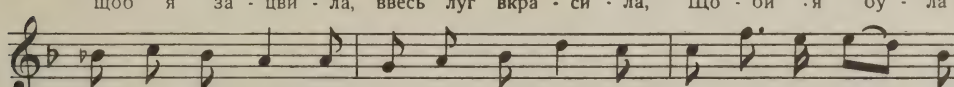
Цв'іт - ка дріб - на - я мо - ли - ла нень - ку, ве - сну ра - нень - ку:

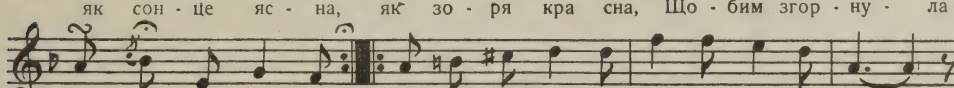
Не - не рід - на - я вво - ли мні во - лю, дай ме - ні до - лю,

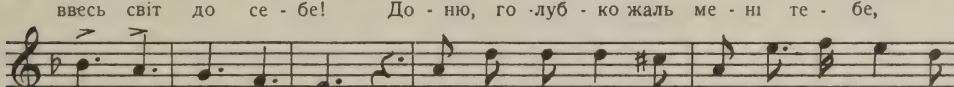
щоб я за - цви - ла, весь лугokra - си - ла, Що - би .я бу - ла

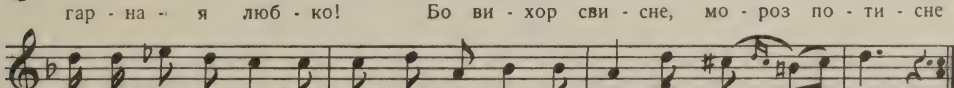
як сон - це яс - на, як зо - ря кра сна, Що - бим згор - ну - ла

весь світ до се - бе! До - ню, го - луб - ко жаль ме - ні те - бе,

гар - на - я люб - ко! Бо ви - хор сви - сне, мо - роз по - ти - сне

го - ло - вонь - ку скло ниш, ли - сточ - ки зро - ниш, жаль сер - цю бу - де.

Цв'ітка дрібная
Молила неньку,

Весну раненьку:
„Нене рідная!

Вволи ми волю,
Дай мені долю,
Щоб я зацвила,
Ввесь луг вкрасила,
Щоби я була
Як сонце ясна,
Як зоря красна,
Щобим згорнула
Ввесь сьвіт до себе!"

— „Доню, голубко
Жаль мені тебе,
Гарная любко!
Бо вихор свисне,
Мороз потисне,
Головоньку склониш,
Листочки зрониш,
Жаль серцю буде!"

472. Шалійте, шалійте.

Marciale.

О. Колесса — Н. Вахнянин.

Ша - лій - те, ша - лій - те, ска - же - ні ка - ти! Го - дуй - те шп
о - нів, бу - дуй - те тюр - ми! До бо - ю сто ти - сяд по - бор - ни - ків
ста - не, Пір - вем, пір - вем, пір - вем ті кай - да - ни! За
прав - ду за во - лю ми ста - не - мо враз, Лан ци ні баг - не - ти не
по - страх на нас, Бо воль - но - го ду - ха не ску - ти в кай -
да - ни. Бі - да, бі - да, бі да вам, ти - ра - ни.

1. Шалійте, шалійте, скажені кати!

Годуйте шпionів, будуйте тюрми!
До бою сто тисяч поборників стане,
Пірвем, пірвем, пірвем ті кайдани!

За правду, за волю, ми станемо враз,
Ланци ні багнети не пострах на нас,
Бо вольного духа не скути в кайдани.
Біда, біда, біда вам, тирани!

2. Робітники духа! робітникам всім
Ми руки подаймо, на бій їх ведім,
Бо спільна усіх нас злучила неволя:
І труд і піт і кров, — кнут, неволя!
За правду, за волю і т. д.

3. Від краю до краю не громі гудут,
Робітників полки злучені ідуть.
І поклик рокоче: вставайте, народи,
Прийшла пора, пора, — день свободи!
За правду, за волю і т. д.

4 Підвалини світа валять ся старі,
Поблідли нероби, дрожать опирі,
Бо зоря свободи вже сходить яскрава!
Для всіх, для всіх, для всіх рівні права:
За правду, за волю і т. д.

5. І вольні народи, як добрі брати
Плинуть до сонця, до щастя мети,
Розкуєсь, двигнеть ся і наша родина:
Одна, сильна, вільна Україна!
За правду, за волю і т. д.

473. Який то вітер шумно грає.

(Гимн руських хлопів радикалів.)

Energico.

З січового співання.

Я - кий то ві - тер шум но гра - е від Ся - ну, Пру та до Кар
пат? Я - ке то ди - во ви - зи - ра - є із тих нуж - ден - них хлопських
хат? із тих нуж - ден - них хлоп - ських хат? Гей же враз гей - же враз гук
не - мо, а - би й слі - пі - і нас пі зна - ли: "Ми є
ті, що вас всіх кор - ми - мо, за всіх вас тер - пи - мо, Ми
ру - ські хло - пи ра - ди - ка - ли, що звер - гли тем - но ти
яр - мо, що звер - гли тем - но - ти яр - мо!"

1. Який то вітер шумно грає
Від Сяну, Прута до Карпат?
Яке то диво визирає
Із тих нужденних хлопських хат?
Гей-же враз, гей-же враз гукнемо
Аби й сліпі нас пізнали:
„Ми є ті, що вас всіх кормимо, —
За всіх вас терпимо, —
Ми руські хлопів радикали,
Що звергли темноти ярмо!”

2. Ми ті, що гнули ся як лози,
Були покірні як вівця,
Котрим неволя, кров і сльози
Ще не доїхали кінця,
Гей-же враз і т. д.

3. Ми ті оферми, ті рекрути,
Гарматне м'ясо на війну,
Ті, що їх кривди й голод лютий
Жене за море з чужину.
Гей-ж враз і т. д.

4. Ми ті, котрим заперті двері,
Запертий до свободи шлях,
Ми маєм права на папері,
А обовязки на плечах.
Гей-же враз і т. д.
5. Та вже не довго тої муки!
Нам час не дати ся на глум:
Здіймуть ся дружні хлопські руки
І просвітліє хлопський ум!
Гей-же враз і т. д.
6. Ми хочем вчитись, поступати,
Бо кривда є сестрою тьми;
Для себе хочем працювати
І бути люди між людьми!
Гей-же враз і т. д.
7. А всіх, що явно або тайно
Нам ладять пута і ярем
Всіх дармоїдів радикально
Ми з свого краю виметим!
Гей-же враз і т. д.

474. Соненько горіло.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки В. Матюка.

Со - нь - ко го - рі - ло, зем - ля ся па - да - ла,
Па - мя - тай, дів - чи - но, бу - деш ся ка - я - ла.

Соненько горіло,
Земля ся падала;
Памятай, дівчино,
Будеш ся каляла.

475. Як умру, то поховайте.

(Заповіт)

Sostenuto. Слова Т. Шевченка.
Зі збірки К. Стеценка.

Як у - мру, то по - хо - вай - те ме - не на мо - ги - лі
Се - ред сте - пу ши - ро - ко - го, на Вкра - ї - ні ми - лій. ми - лій.

1. Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні мплій:
2. Щоб лани широкополі
І Дніпро і кручі
Було видно, — було чути,
Як реве ревучий!
3. Поховайте та вставляйте,
Кайдани порвіть,
І вражою злою кровю
Волю окропіте!
4. І мене в семі великій,
В семі вольній, новій,
Не забудьте помянути
Незлим, тихим словом!

476. Ой, пила та Лемериха на меду.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, пи - ла, пи - ла та Ле - ме - ри - ха на ме - ду,
Тай про - пи - ла сво - ю доч - ку мо - ло - ду.

1. Ой, пила, пила та Лемериха на меду,
Та й пропила свою дочку молоду.
2. Ой, хто купить цебер меду і вина,
Того буде Лемерівна молода.
3. Обізвався та Шкандибенко на меду:
„Ой, аж куплю Лемерівну молоду.”
4. У неділю ранесенько, до сонця,
Та й плакала Лемерівна ввіконця:
5. „Ой, загину, моя матінко, загину,
Во не люблю Шкандибенка, покину.”
6. — „Ой, коли любиш, моя донечко, вінчай
А не любиш, дитя моє, цурайся!” — [ся,
7. Ой, побігла Лемерівна горою,
А за нею Шкандибенко в погоню.
8. Ой, догнав він Лемерівну та й не бє,
Тількиж її словечками картає.
9. „Ой, чогож ти, Лемерівно, пішки йдеш?
Та чи ти в мене вороних коней не маєш?”
10. — „Ой, хоч же є вороні коні, то твої,
Та й сам молод не до мислоньки ти мені.”
11. „Ой, чогож ти, Лемерівно, боса йдеш?
Деся ти в мене черевичків не маєш?”
12. — „Ой, хоч же є черевички, то твої,
Та й сам молод не до мислоньки ти мені.”
13. „Ой, чогож ти, Лемерівно, в світі йдеш?
Та чи в мене дорогих суконь не маєш?”
14. — „Ой, хоч же є дорогі сукні, то твої.
Та й сам молод не до мислоньки ти мені.”
15. Ой, побігла Лемерівна тернами,
А за нею Шкандибенко конями.
16. „Ой, дай мені Шкандибенко гострий ніж
Повиймати чорний терен з білих ніг.
17. Не влучила Лемерівна в ніженьку,
Та влучила Лемерівна в серденько.
18. „Кипи, кипи, моє серденько, на ножі
А ніж в того Шкандибенка на дворі!”
19. — „Ой, одчиняй, моя тещенько, ворота:
Я везу тобі дочку твою п'яньку.”
20. „Ой, од чого, мій зятеньку, впилася?
Ой, од чого дитя моє впила ся?”
21. — „Ой, упилась, моя тещенько, од ножа,
А заснула, моя тещенько, край коня.”

477. Ой, косить хазяїн та на сіножати.

Allegretto. recitando. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, ко - сить ха - зя - їн та на сі - но - жа - ти,
аж крі - ва - вий піт ллеть ся, Ой, ле - жить чу - мак
в хо - лод - ку під во - зом, та з ха - зя - ї - на смі - еть ся.

1. Ой, косить хазяїн та на сіножаті,
Аж кровавий піт ллеть ся;
Ой, лежить чумак в холодку, під возом,
Та з хазяїна сьмієть ся.
2. Ой, хоч же сьміє ся, або й не сьміє ся,
Бо сьміх за сьміх тобі буде, —
Ой, як стане осінь лихая година,
Тобі паші не буде.
3. Ой, ти, чумаче, молодий козаче,
Та йди сіна косити!
Не здужаю, дядьку, не здужаю, батьку,
І коси волочити.
4. Ой, сидить пугач та і на могилі,
Та як пугу, так пугу!
Ой, поспішайтеся, молоді чумаки,
Ви до темного лугу.
5. Ой, которії, що і поспішали,
То ті в лузі зимували;
А которії, що не поспішали,
То ті і у степу пропали.
6. Ой, стала осінь — лихая година,
Нічим волів зимувати,
Ой, бере чумак батіг та налігач
Та йде сіна купувати.
7. Ой, іде чумак шляхом — вулицею,
Та зуб на зуб трясеть ся.
Чорт ма на ньому свити, ні кожуха,
Ще й устїлька волочать ся.
3. Ой, іде чумак шляхом — вулицею
Та зуб на зуб трясеть ся,
А хазяїн сидить в хатї, край віконця,
Та вже з чумака сьмієть ся.
9. Ой, продай, батьку, ой продай, дядьку,
Мені хоч вязку сіна,
Ох, бо вже-ж моя бідна худібонька
В чистому степу засїла.
10. А як же я кликав тебе, вражий сину,
Йди сіна косити!
Ох, то і ти й одказав, що не здужаєш
І коси волочити.
11. Ой, продай, батьку, або так дай, дядьку,
Та хоч вязку соломи,
Та йди до мене, до мойого воза,
Та набереш собі соли.
12. Ой, не хочу я йти до твого воза,
Ані соли у тебе брати;
А заплати мені, то може і стану
Тобі воли зимувати.
13. Ой, сидить пугач та і на могилі.
Та на вітер надув ся, —
Ой, сидить чумак на передньому возі,
Та вже лиха здобув ся.
14. Ой, сидить чумак на передньому возі,
На важницю схилив ся,
Ох, та правою та і рученькою
За серденьку ухопив ся.
15. Ой, котило ся та яснеє сонце
Та понад могилами.
Ой, уже-ж мені не чумакувати
Та із вами, чумаками.
16. Ох, ви, чумаки, молодеє браття,
Та ви люде прегожі,
Ой, побудуйте мені молодому
Домовину з рогожі;
17. Ой, ви, чумаки, молодеє браття,
Та зробіть ви славу, —
Ой, викопайте мені молодому
Та глибокую яму.
18. Ой, як же буде з вас которий, хлопці,
Та у мойї сторонці,
Ох, поклонїть ся старим отцю-нениці,
Та ще й тій дівчинонці!

478. Ой, глибокий володязю.

Molto largo. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

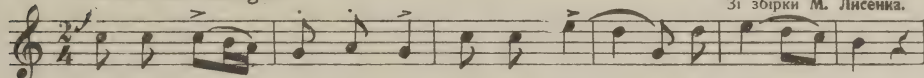
Ой, гли - бо - кий ко - ло - дя - зю,
Зо - ло - ті - і клю - чі, зо - ло - ті - і клю - чі,
зо - ло - ті - і клю - чі

1. Ой, глибокий колодязю,
Золоті ключі; (3)
2. А вже-ж мені докучило
В світі горуючи. (3)
3. Ой, глибокий колодязю,
Боюсь, щоб не впасти, (3)
4. Полюбила пройдисвіта, —
Придєть ся пропати. (3)
5. Ой, глибокий колодязю,
Боюсь, щоб не впала, (3)
6. Полюбила пройдисвіта,
Та й на віки пропала. (3)

479. Ой, чи цвіт, чи не цвіт.

Andantino/energico.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, чи цвіт, чи не цвіт ка-ли-нонь-ку ло-мить,

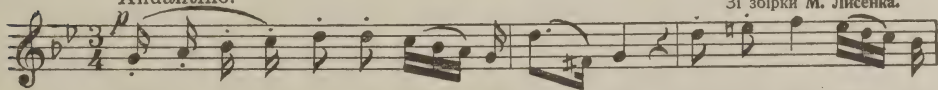
Ой, чи сон, чи не сон го-ло-вонь-ку' кло-нить.

1. Ой, чи цвіт, чи не цвіт
Калиноньку ломить;
Ой, чи сон, чи не сон
Голівоньку клонить.
2. Ой, чи сон, чи не сон
Голівоньку клонить;
Оце-ж тобі, козаченьку,
Своя воленька робить.
3. Оце-ж тобі, козаченьку,
Своя воленька робить,
Ізмерз, як пес,
Під віконечком стоя.
4. Ізмерз, як пес,
Під віконечком стоя,
Ізмок, як вовк,
По вуличеньках ходя.

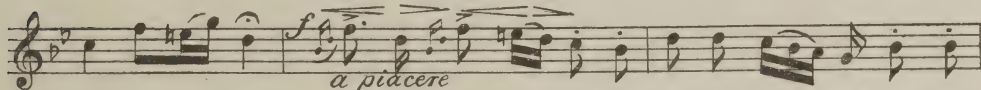
480. Ой і повій, повій, буйний вітре.

Andantino.

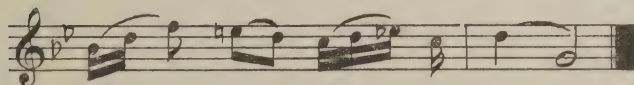
Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ох, і по-вій, по-вій, буй-ний ві-тре, та згли-бо-ко-го

я ру. *a ritardando* Ох, і при-будь, при-будь та ти, мій ми-лень-кий,

та з'да-ле-ко-го кра-ю.

1. Ох, і повій, повій, буйний вітре,
Та з глибокого яру,
Ох, і прибудь, прибудь та ти, мій милень-
Та з далекого краю. [кий,
2. Ох, і рад би я повівати,
Так глибокій яри:
Ох, і рад би я, серце, к тобі прибувати,
Так далекій краї.

3. Ох, і рад би я повівати
Так лютії морізенки;
Ох, рад би я, серце, к тобі прибувати,
Так лютії воріженки.
4. Ох, і прибудь, прибудь, мій миленький,
Та я з тебе рада буду;
Сю нічку не спала, ще й другу не буду,
За тобою, серце, як голубка гуду.
5. Та замочила хустиночку
Дрібні слези витираючи,
Ой, і видивила свої карі очі.
Тебе, серце, виглядаючи.
6. Не повіває буйний вітер
Із глибокого яру,
Ой, і не прибуває козак молоденький
Із далекого краю.
7. Та не повіє буйний вітер
Та із степу широкого;
Ой, і не жди, не жди, молода дівчино,
Козаченька чорноокого.
8. Ой, не повіває буйний вітер
Та із чистого поля;
Ой, і не жди, не жди того козаченька,
Видно, твоя така доля.

481. Та бодай тая степовая.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Allegretto, quasi Andantino.

Та бо - дай та - я сте - по - ва - я мо - ги - ла за -
па - ла, Де я вчо - ра жи - то жа -
ла, вчо - ра ве - чір у - те - ря - ла.

1. Та бодай тая степовая
Могила запала,
Де я вчора жито жала,
Вчора й вечір утерjala.
2. Ой, утерjala вчора вечір,
Втеряю й тепера;
Чогось моя женишина
Та смутная й невесела.
3. Ой, утерjala вчора вечір,
Втеряю й сьогодні;
Чогось моя женишина
Та до мене й не говоре.
4. Ой, не говори-ж ні до кого,
Говори зо мною;
Як не будеш, серце, говорити,
Умру, серце, за тобою.
5. Ой, я умру із-вечора,
А ти умреш вранці,
Та нехай же нас поховають
З тобою, серце, в одній ямці.
6. Та нехай же нас поховають
І хрест укопають,
Щоб всі люде здивувались,
Як ми вірненько кохались.
7. Ой, широкая-ж домовина,
А глибока яма;
Лежить моя женишина,
Як рибочка вяла.

482. Та бодай тая степовая.

Allegretto mosso-

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Та бо дай та я сте - по - ва - я мо - ги - ла за
па - ла, Гей, Де я вчо ра жи - то жа .
ла. вчо - ра й ве - чір у - те - ря - ла.

poco ritard

Слова як ч. 481.

483. Розвивай ся ти, дубочку.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Роз - ви - вай - ся ти, ду - боч - ку, на чо - ти - ри - ли - сти,
Лю - бив ко - зак три дів - чи - ни, та й не - мав ко - ри - сти.

poco cresc

1. Розвивай ся ти, дубочку,
На чотири ласті —
Любив козак три дівчини,
Та й не мав користи.
2. Одна в літку заміж пішла,
А друга в мясниці,
А третя, чорнявал
Пішла у чорниці.
3. Ой, коли-б я молодая,
Та крилечка мала,
То я-б свою Україну
Кругом облітала.
4. То я-б свою Україну
Кругом облітала,
То я-б свого миленького
По шапці пізнала.
5. Хоч по шапці, не по шапці,
Так по голосочку,
Які в його, такі в мене
Брови на шнурочку.
6. Не наступай, селезеню,
На крилечко вутці, —
Не розлучай, милий Боже,
Де парочка в купці;
7. Як наступиш на крилечко,
Буде препетать ся, —
Як розлучиш де парочку, —
Буде побивать ся.

484. Ой, крикнула лебедонька.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Poco andante.
a tempo rubato *cresc.*

Ой, кри - кну - ла ле - бе - донь - ка із за хви - лі ви - ри - на -

dim. *espressivo*

ю - чи, За - пла - ка - ли ко - за - чень - ки

p

тай у по - хід - ви - сту - па - ю - чи.

1. Ой, крикнула лебедонька
Із-за хвилі виринаючи,
Заспівали козаченьки
З-за лиману виступаючи.
2. „Чи-ж нам браття на Січ іти,
Ой, чи тута зимувати ся;
Навчили ся батьки наші
Та і без нас пробувати ся.”
3. Іде козак дорогою,
Копією упираєть ся,
За ним іде дівчинька,¹
Слізюньками умиваєть ся.
4. Ой, у полі могилонька, —
Нї обійти, нї обіхати,
Молись Богу, дівчинько,
Щоб у війську не загинути.

485. Ох, і вийду я за ворітєчка.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Andante. *cresc.*

Ох, і вий - ду я за во - рі - теч - ка да ри - не во - да,

con disperaxione *mf* *f*

ри - не, Ой, не си - луй - те ме - не за не - лю - ба,

dim.

да не - хай же він зги - не.

1. Ох, і вийду я за ворітєчка,
Та рине вода, рине, —
Ой, не силуйте мене за нелюба,
Та нехай же він згине.
2. А колиж мене ви силуете,
То ви мене й дайте,
А колиж мені та горе йметь ся,
То на мене й дбайте.
3. Ой, хожу, блужу я по улонці,
Як приблудная овця,
Та нї до кого мені промовити
Вірненького словця.
4. А туман, туман та по дорозі
А туман качаєть ся, —
Ох, і десь мене при лихій годвіні
Увесь рід цураєть ся.

5. Ой, не цурай ся мене, родинонько,
Не цурай ся ти мене,
А при лихий та годинонці
Пригортай ся до мене.
6. А нема цвіту найповнішого
Над ту маківочку,
Та нема-ж роду найвірнішого
Над ту матіночку.
7. А нема цвіту найсвітнішого
Над ту ожиноньку,
А нема слова найвірнішого
Над ту дружиноньку.
8. А туман, туман та по дорозі
Туман по облозі,
Та нема ні в кому вірної правди, —
Тільки в однім Бозі.

486. Не хили ся сосно.

Molto moderato.
con espressione

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Не хи - ли ся, со - сно, бо й так ме - ні то - шно

cresc. Не хи - лись, я - во - ре, бо й так ме - ні го - ре. *dim.*

Не хили ся сосно, бо й так мені тошно,
Не хили ся вільхо, бо й так мені гірко,
Не хили ся дубе, бо й так мені буде,
Не хились яворе, бо й так мені горе;
Не хиліть ся низько, — нема милого близько,
Не будіть в ночі, — вийміть мені очі.

487. Ой, на рину, на риночку.

(Про козака Байду.)

Andante.
tr.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, на ри - ну, на ри - ноч - ку ой, пе Бай - да,

Бай - да го - рі - лоч - ку, ой, пе Бай - да, Бай - да го - рі - лоч - ку. *cresc.*

- Ой пе Байда мід-горілочку,
Та не день, не нічку та й не годиночку.
- Прийшов до нього цар турецький:
Ой, щож ти робиш, Байдо молодецький?
- Ой, пю, царю, мід-горілочку,
Та не день, не нічку та й не годиночку.
- Покинь, Байдо, та байдувати.
Сватай мою дочку, та йди царювати.
- Твоя дочка поганая,
Гей, твоя віра проклятая!
- Ой, як крикне цар турецький
Та на свої слуги молодецькі:

7. Возьміть Байду, та звяжіте,
Та й за ребро гаком, гаком зачепіте!
8. Взяли Байду та звязали,
Та й за ребро гаком, гаком зачіпали.
9. Впав Байда на дубочку,
Та не день, не нічку, та й не годиничку.
10. Првійшов до нього цар турецький;
Ой, що ж ти бачиш, Байдо молодецький?
11. Бачу я, царю, два дубочки,
А на тих дубочках сидять голубочки.
12. Позволь, царю, лучка зняти,
Тобі на вечерю голубочка вбити.
13. Ой, як стрельнув Байда з лука
Та попав царя поміж самі вуха.
14. А царицю в потилицю,
А цареву дочку в саму головочку.
15. „Тобі, царю, в землі гнити,
Байді молодому мід-горілку пити!”

ВАРЯНТ.

1. Ой на рину, на риночку
Ой, не Байда, Байда горілочку.
2. „Годі Байдо байдувати,
Сватай мою дочку, будеш царювати.”
3. Ой, як крикне цар турецький
А на своє військо, військо молодецьке:
4. „Візьміть Байду, ізвяжіте,
За лівее ребро гаком зачепіте!”

488. Вилітали орли.

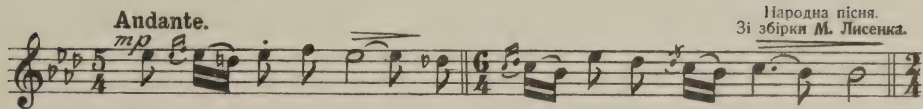
Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ви - лі - та - ли ор - ли зза кру - то - ї
го - ри, Ви - лі - та - ли, бур - ко - та - ли,
ро - ско - ші шу - ка - ли.

1. Вилітали орли
З-за крутої гори,
Вилітали, буркотали
Ровкоші шукали.
2. Ох, і скільки не літати
Треба в низ спуститись;
Ой, у полі, в полі три дороги —
Треба розрізнитись.
3. „Запрягайте, хлопці,
Коні воронії,
Доганяйте літа мої,
Літа молодії.
4. „Ой, догнали літа мої
В калиновім мості:
Верніте ся, літа мої
Хоч до мене в гості.”
5. — „Не вернемось, не вернемось,
Не будем вертатъ ся;
Було-ж тобі молодому,
Було шанувать ся.
6. „Не вернемось, не вернемось,
Не маєм для чого,
Не вмів же ти шанувати
Здоровячка свого.” —

489. Що молода жінка.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Що мо - ло - да жін - ка а ста - рим му - дру - ва - ла,

Че - рез річ - ку по ка - ли - ну у луг по - си - ла - ла.

1. Що молода жінка з старим мудрувала,
Через річку по калину у луг посилала.
2. „Бреди, бреди діду у луг по калину,
Не побредеш по калину, я молода згину.“
3. Ой, водиця бистра коліна минає,
Вона стоїть на беріжку та все посилає:
4. „Бреди, бреди діду та в луг по калину,
Не побредеш по калину, я молода згину.“
5. А водиця бистра вже її пояс минає,
Вона стоїть на беріжку та все посилає:
6. „Бреди, бреди діду та в луг по калину,
Не побредеш по калину, я молода згину.“
7. Вже її водиця бистра її бороду минає:
Вона стоїть на беріжку та вже посилає,
8. „Бреди, бреди діду у луг по калину,
Не побредеш по калину, я молода згину.“
9. Уже-ж тому діду її чуприна майнула,
Вона стоїть на беріжку її ручками сплеснула:
10. „Оттепер же, діду, тебе не бою ся,
Змолодими козаками горілки наплю ся.“

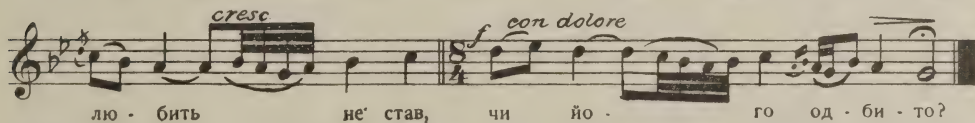
490. Чи я вплила, чи я вбрела.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Чи я впли - ла, чи я - вбре - ла,

чи ме - ні під - ли - то? Чи сам ко - зак

лю - бить не' став, чи його - го од - би - то?

1. Чи я вплила, чи я вбрела,
Чи мені підлиго?
Чи сам козак любить не став,
Чи його одбито?
2. Ой, одбила шука — риба
Від берега ряску, —
Одібрала дівчинонька
Від козака ласку.
3. Ой, я-ж тую дрібну ряску
Заберу в запаску,
Таки-ж своїму козаченьку
Підійду під ласку.

4. „Дівчинонько, сіра вутко,
Чи сватати хутко?”
Козаченьку — барвіночку
Хоч у неділочку.

5. „Дівчинонько, повна рожо,
В неділю не гоже,
Як діждемо до осені,
То її Бог нам pomoже.

491. На що було старому женить ся.

Allegro. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

На що бу - ло, на що бу - ло ста - ро - му же - нить ся,

poco dim.

На що бу - ло, на що бу - ло мо - ло - ду - ю жін - ку брять,

crescen. do

На що бу - ло, на що бу - ло мо - ло - ду - ю жін - ку брять.

1. На що було, на що було
Старому женить ся,
На що було, на що-ж було
Молодую жінку брять?

2. На що було, на що було
Молодую жінку брять,
Що не вміє, що не вміє
Білої постелі слать.

3. Я-ж старому, я-ж старому
Постіль білу постелю;
У три ряди, у три ряди
Каміннячка наложу.

4. У три ряди, у три ряди
Каміннячка наложу
А в чотири, а в чотири
Та колючої шипшини.

5. Старий не спить, старий не спить,
Та все Богу молить ся: —
Що шипшина, що шипшина
В боки колеть ся.

6. Ой, дай Боже, ой, дай Боже
Сю маненькую ніч:
Пішов би я, пішов би я
Д молодой жінки пріч.

492. Гей! По синьому морю.

Molto sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Гей! По си - ньо - му мо - рю хви - ля

гра - є, Гей! ту - рецький ка - ра - бли - чок

роз - би - ва є.

1. Гей! По синьому морю хвиля грас,
Гей! турецький карабличок розбиває.
2. Гей! турецький карабличок розбиває,
Гей! сорок тисяч війська витопляє.
3. Гей! сорок тисяч війська щей чотари,
Гей! виїздили козаченьки з України.
4. Гей! вони посідали на могилі,
Гей! викресали вогнику, закурили.
5. Гей! викресали вогнику, закурили,
Гей! розпустили пужар по долині.
6. Гей! розпустили пужар по долині,
Гей! попалили дїточка соловіні.
7. Гей! котрії старшенькі, полетіли,
Гей! а котрої меньшенькі, погоріли.
8. Гей! прилетіла матінка соловіна,
Гей! біднаж моя головонько, нещаслива!

493. Ой, наварили а Ляхи пива.

Andante moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.
cresc.

Ой, на - ва - ри - ли а Ля - хи пи - ва, тай ні - ко - му

пи - ти: Взя - ли со - бі У - кра - ї - ну, тай ні - де про жи - ти.

1. Ой, наварили а Ляхи пива,
Та й нікому пити:
Взяли собі Україну,
Та й ніде прожити.
2. Ой, наварили а Ляхи пива
Тай не шумували:
Взяли собі Україну,
Тай не панували.
3. Ой, ви Ляшки та недовірки,
Годі-ж панувати:
Недалеко іде Гонта,
Дасть ся він вам знати.

494. Ой, і пє козак, пє.

Andante espressivo. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, і пє ко - зак, пє, бо вко - за - ка гро - ші є;

Гей, за ним за ним - нень - ка ста - рень - ка

дріб ні сльо - зи лле. лле.

1. Ой, і не козак, пс,
Бо в козака гроші є;
Гей! за ним, за ним ненька старенька
Дрібні сльози лле.
2. Ой, ти, сину мій,
Ти датино моя,
Гей! не пий, не пий та горілочки,
Бо зведе з ума.
3. Я горілки напюсь,
Та й ума наберусь,
Гей! в невірною та дружиною
По вік не поймаюсь.
4. На вгороді верба,
Під вербою вода,
Гей! там дівчина воду брала
Сама молода.
5. Що козак до води,
А дівчина од води;
Гей! постій, постій серце, дівчино,
Дай коню води.
6. „Не можу я подождать,
Щей коневі води дати.”
Ой, зима роса, а дівчина боса,
Ніженьки щемлять.
7. Ой, скину я опанчу,
Дівці ноги оберчу,
Гей! зажди, зажди до суботи,
Чоботи куплю.
8. „Не купуй ти мені,
А купи ти собі,
Гей! є у мене отець, рідна мати,
То й куплять мені.”

495. Та шука риба в морі.

Andante moderato.
non forte *ten.*

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Та шу - ка ри - ба в мо рі гу - ля - є до - во - лі,
А у - до - вин син хо - ро - ший.
та не - ма йо - му во - лі. А у - до - вин
сип хо - ро - ший. та не - ма йо - му во - лі.

1. Та шука риба в морі
Гуляє до волі,
А удовин син хороший,
Та нема йому волі.
2. Та тільки-ж йому волі,
Що в чистому полі;
Кінь вороний, сам молодий,
Та гуляє до волі.
3. Ой, вийшла стара мати
На рундук гуляти,
Летить орел сизокрилий,
Вона стала питати:
4. Ой, і ти, орле сизий,
Високо літаєш,
Чи не бачив мого сина,
Як у полі гуляє!
5. „Ой, твій син молоденький
В полі не гуляє;
Лежить же він край доріжки
Та лежить, спочиває.
6. Ой, лежить край доріжки,
Лежить, спочиває,
Чорний ворон, найчорніший
У головонці ськає.

496. Ой, та спив ся козак, спив ся.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Andante marciale.
mezza voce

Ой, та спив ся ко - зак, спив ся, Гей! та із ро - зу - му збив ся;

meno f. *dimin.*

Во - ро - но - му ко - ню, гей! та на гри - ву схи - лив ся.

1. Ой, та спив ся козак, спив ся;
Гей! та із розуму збив ся;
Вороному коню
Гей! та на гриву схилив ся.
2. Ой, поїхав козаченько,
Гей! а й у чистее поле
Де бідна сирота
Гей! та пшениченку поле.
3. Та пшениченку поле
Гей! а кукіль вибирає,
Кукіль вибирає,
Гей! та на межу кидає.
4. Годі-ж тобі, дівчинонько,
Гей! та кукіль вибирати:
Ходім до домоньку,
Гей! та вари вечеряти.
5. Наварила вечеряти,
Гей! ой, вечеряй зо мною,
Стели білу постіль,
Гей! та лягай спати зо мною.
6. Не веліла-ж мені мати,
Гей! та білу постіль слати,
Білу постіль слати,
Гей! з козаком спати лягати...
7. Лягла спати дівчинонька,
Гей! Лягла та й заснула,
Виїхав козак з двору,
Гей! а дівчина й не чула.
8. Ой, виїхав козаченько,
Гей! за новії ворота,
Оглянься назад себе,
Гей! аж стоїть бідна сирота.
9. Ой, на-ж тобі, дівчинонько,
Гей! та сто рублів на пиво,
Сто рублів на пиво,
Гей! а червінця на мило.
10. Бодай тебе, козаченьку,
Гей! лихая година побила:
Через тебе, вражий сину,
Гей! мене мати біла.

497. Ой, на горі василечки сходять.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Andante.
mf

Ой, на го - рі ва - си - леч - ки схо - дять,

Moderato. *dimin.* *2da volta*

під го - ро - ю бар - ві - нок по - слав ся.

1. Ой на горі василечки сходять,
Під горою барвінок послав ся.
2. Під горою барвінок послав ся,
Молод козак розпивсь, розгуляв ся.
3. Молод козак розпивсь, розгуляв ся,
А його кінч в стайні застоїв ся.
4. Мати сина на глум оженила,
Невісточку та і не злюбила.

5. Купи, сину, нагайку дротянку,
Та бий жінку з вечора до ранку.

6. Пішов милий під нову хату,
Чи єсть мати порадиця в хаті.

9. „Не так, мати, як жінку ховати,
Треба, мати, громаду збирати.

7. „Порадила, чим жінку скарати,
Порадь мати, де жінку сховати?”

8. — „Бери, сину, вороного коня,
Вези жінку до синього моря.” —

498. Ой, тихая вуличенька, тиха.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, ти - ха - я ву - ли - чень - ка, ти - ха, Не - ма мо - го
ми - ло - го же - ни - ха, не - ма мо - го ми - ло - го же - ни - ха.

1. Ой, тихая вуличенька, тиха,
Нема мого милого жениха.
2. Ой, ще-ж вона тихіша буде.
Як мій милий з дороги прибуде.
3. Ой, прийхав мій миленький пізно,
Розійшла ся улченька різно.
4. Сідай, милий, сідай на порозі,
Та розкажи, як було в дорозі.

5. „Ой, ти мила, що то за причина,
Що на руках малая дитина?”
6. Ой, у мене циганочка була,
Вона в мене дитину забула.
7. „Ой ти, мила, що то за причина,
Що на руках малая дитина?”
8. Ой, то, милий, винувата мати,
Що пускала сваволю до хати.

499. Ох! Та не люби двох!

Sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ох! Та не лю - би двох! З риб - ко - ю борщ, їж ко - ли
хоч, А не хоч, ви - ба - чай і ло жеч - ки не ма чай.
ох! Ох! та не лю - би двох!

Ох! Та не люби двох!
З рибкою борщ,
Їж, коли хоч,
А не хоч, вибачай,
І ложечки не вмочай, ох!
Ох! та не люби двох!

500. Ой, гай, мати, гай зелененький.

Andante sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, гай ма ти, ой. гай, ма - ти, ой, гай зе - - ле -
 нень кий, Ой, по - і - хав з У - кра ї - ни
 ко зак мо - ло - день - кий.

1. Ой, гай, мати, ой, гай, мати,
Ой, гай зелененький,
Ой, поїхав з України
Козак молоденький.
2. Виїжджавши, шапку знявши,
Низенько вклонив ся:
„Ой, прощайте, слобіжане,
Може з ким сварив ся.”
3. Хоч сварив ся, не сварив ся.
Аби помирился,
А як виїхав на битий шлях
Слізюньками вмив ся.
4. Приливайте ляхи шляхи,
Що курять ся курно;
Розважайте дівчиноньку,
Що журить ся дурно.
5. Не жаль мені доріженьки,
Що пллом припала,
А жаль мені дівчиноньки,
Що дурно пропала!

501. Та туман яром, мороз долиною.

Sostenuto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Та ту - ман я - ром, та ту - ман я - ром,
 мо - роз до - ли - но - ю, та мо - роз до - ли - но - ю.

1. Та туман яром, та туман яром
Мороз долиною, та мороз долиною.
2. Та не по правді та козаченьку
Живеш з дівчиною, та живеш з дівчиною.
3. Що пізно ходиш, рано виходиш,
Важиш на другу, та важиш на другу.
4. Та понад річку, понад бистрою
Цигани стояли, та цигани стояли.
5. Та поміж тими, та циганами
Циганка воріжка, та циганка воріжка.
6. Та до тієї та циганочки
Втоптана доріжка, та втоптана доріжка.
7. Та по тієї та доріженці
Дівчина ходила, та дівчина ходила,
8. Та до тієї та циганочки
Зіллячко носила, та зіллячко носила.

502. Пішла Оляна до броду.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Moderato.

Пі - шла О - ля - на до бро - ду; гей! гей! до бро - ду,
По хо - лод - ну - ю во - ду; гей! гей! по во - ду.

1. Пішла Оляна до броду,
Гей, гей! до броду,
По холодную воду,
Гей, гей! по воду.
2. Стала вона води брать,
Гей, гей! води брать,
Став карабчик підпливать,
Гей, гей! підпливать.
3. А на тому карабці,
Гей, гей! карабці,
Півтора ста молодців,
Гей, гей! молодців.
4. Межи ними отаман,
Гей, гей! отаман,
Запорожець Іван,
Гей, гей, гей! Іван.
5. Ой, вийняв він гострий меч.
Гей, гей! гострий меч,
Здійняв Оляні голову з пліч,
Гей, гей, гей! із пліч.
6. Покотилась голова,
Гей, гей! голова,
Аж до синього моря,
Гей, гей! до моря.
7. А там ішли чумаки,
Гей, гей! чумаки,
Олянині, родаки,
Гей, гей! родаки.
8. Взялиж її в світлицю,
Гей, гей! в світлицю,
А Івана в темницю,
Гей, гей! в темницю.
9. Ой, продай, брате, сірі воли,
Гей, гей! сірі воли,
Визволь мене з неволі,
Гей, гей! з неволі.

503. Та тече вода з під города.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Andante.
mp

Та те - че во - да з під - го - ро - да,
Ой, при - гор - ну ся до дів - чи - ни,
кінь не хо - че пи - ти;
не хо - че лю - би - ти.

1. Та тече вода з під города,
Кінь не хоче пити;
Ой пригорну ся до дівчини,
Не хоче любити.
2. Та тихий же я голос маю,
Пущу по Дунаю;
Як я тебе одну любив,
То я десять маю.

3. Перва мила коня веде,
Друга напуває,
А третая сідло несе,
Четверта сїдлає.
4. А пята обїд варить,
Шоста подаває,
А сьомая постїль стеле,
А восьма питає.
5. „Ой, куди їдеш, одїздаєш,
Сизокрилий орле?
Ой, хтож мене молодую
Сей вечір пригорне?”
6. Ой, пригортай ся, дівчинонько,
Другому такому,
Та не кажи тїї правди,
Що менї самому.
7. „Та, ой, як менї, серденятко,
Правди не казати:
Вечір стою, сьвітом нужу,
Тебе не видати ”

504. Куди вітер віє.

Andantino.
mp

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка

Ку - ди ві - тер ві - е, ту - ди я й хи - лю ся;
Що лю - де го - во - рять, то я й не бо - ю ся.

1. Куди вітер віє,
Туди я й хилю ся;
Що люде говорять,
То я й не бою ся.
2. Тим я й не бою ся,
Що я не женю ся;
Тим не женю ся:
Нема мені пари.
3. Тільки-ж мені пари,
Що десь у Варшаві,
Хиба що в Варшаві
Одна королївна.
4. А та королївна,
Тож мені не рівна;
Тільки мені рівна
Дівчинонька вірна.
5. Пішла у садочок
Рвати ягідочок...
Ягід не нарвала,
Грушок назбирала.
6. Назбирала грушок
Повненький хвартушок,
Та й сама не знаю,
Що робити маю.
7. Чи сїсти поїсти,
Чи милому нести...
Як милому нести,
Через річку брести.
8. Через річку брела,
Не замочила ся,
На свого милого
Не надивила ся.
9. Як би я возуля,
Тоб крилечка мала,
Я-б той городочок
Кругом облітала.
10. Я-б той городочок
Кругом облітала,
Я-б свого милого
По шапці впізнала.
11. Ой, хоч не по шапці,
То по козирочку,
Бо в мого милого
Брови на шнурочку.

505. Ой, по, горі вівчар вівці ганяє.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, по го - рі, по го - рі, ой, по го - рі, по го - рі

вів - чар вів - ці га - ня - є, на мо - лод - ці гу - ка - є,

1. Ой, по горі, по горі (2)
Вівчар вівці ганяє
На молодці гукає:
2. „Ой, ви хлопці молодці (2)
Накажіте дівонці,
Що в червоній плахтонці.
3. Нехай вона не гуля (2)
І літ своїх не теря.” (2)
4. Та дівчина зачула, (2)
Та й з вулиці махнула. (2)
5. Прибігає до воріт (2)
Хапаєть ся за живіт (2)
6. — „Щож я буду робити, (2)
Що не хоче любити. (2)
7. Ой, Боже мій, Боже мій! (2)
Що хороший, та не мій!” — (2)
8. „Біжи, дівко, до гаю, (2)
Та накопай розмаю.” (2)
9. — „Ой, розмаю не знаю, (2)
Хиба людей спитаю.” (2)
10. Накопала коріння (2)
З під білого каміння. (2)
11. Наставляла до печі, (2)
Примовляла три речі: (2)
12. — „Кипи, кипи корінець, (2)
Поки прийде молодець.” — (2)
13. Ще й корінець не вкпів, (2)
Вже й молодець прилетів. (2)
14. — „Ой, чогож ти прилетів, (2)
Що ти любить не схотів?” (2)
15. „Як до тебе не літати, (2)
Що ти вмєш чарувати.” (2)
16. — „Які в мене чароньки, (2)
Що чорні бровоньки.” — (2)

506. Нехай же нас Бог ратує.

(Про Куперяна)

Andante. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Не - хай же нас Бог ра - ту - є, що наш бать - ко не стат - ку - є:

Be - ре Іва - на і Де - мя - на, Ма - кси - ма, Се - ме - на, шей Те - реш - ка.
Пе - тра, Гри - ця, і Сте - па - на,

1. Нехай же нас Бог ратує,
Що наш батько не статкує:
Бере Івана і Демяна,
Петра, Гриця і Степана,
Максима, Семена
Ще й Терешка.
2. Зібрала ся кумпанія,
Невеличка, але чесна;
Ідні сіли по один бік,
Другі сіли по другий бік,
Куперя найстарший
По середині!

3. Зібрали ся ми та всі тутечки,
Не простії люде, все ремеснички:
То писарі, то малярі,
То ковалі, то слюсарі,
То музики, то дзвонарі,
То шевчики, то крамарі,
Виноварі й пивоварі,
Куперян цехмейтер
Над соломою.

4. Ой, дайже нам Господи, що ми зібрались,
Що ми собі трошечки понापивались,
Хто маючий, хто багатий,
Хто покірний, хто завзятий,
Хто вродливий, хто хороший,
Кому течуть в річок гроші,

А Куперян каже:
Я весь у злоті:

5. Віжить Ганна щей Титяна,
Страшать батька Куперяна;
Віжить Ганна ще й Данплко:
Тікай татку, куди видко,
Ось мамуня йде,
Всім біда буде.

6. Одні кажуть: іскриймо ся,
Другі кажуть: признаймося,
Один каже: сидім тихо!
Другий каже: буде лихо!
А Куперян каже:
Якось то буде!

507. Кому воля, а кому неволя.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ко - му во - ля, а ко - му не - во - ля,
Гей, ні - хтож не зна - є мо - го го ря.

1. Кому воля, а кому неволя,
Гей! ніхто-ж не знає мого горя.
2. Мое горе, горе не якес,
Гей! мое горе великеє.
3. Білі ручки нічого не роблять,
А білії ніжки далеко не ходять.
4. Тільки ходять у сад у садочок,
Гей! Щипать ягід ягідочок.

5. Вони ягід, ягід не нарвали,
Тільки соловейка розпитали.
6. Соловейку, ой ти малесенький,
Гей! скажи правду, де мій миленький,
7. Ой, твій милий у дальніх сторонах,
Ходить, заробляє усе по заводах.
8. Ой, твій милий не буде до хати,
Во його погнали уже у салдати.

508. Славне було Запороже.

Molto sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Славне бу - ло За - по - ро - же всі ма сто - ро - на - ми,
А те - пер не мож - на про - жить та й за Мо - ска ля - ми.

<p>1. Славне було Запороже
Всіма сторонами,
А тепер не можна прожити
Та й за Москалями.</p> <p>2. Стережи ся Кальнишевський
Од чистого ставу,
Бо втеряєш Запороже,
Ще й козацьку славу.</p> <p>3. Не встеріг ся пан Кошовий
Од синього моря,</p> | <p>А вже-ж йому в Петербурзі
Шостий год неволя.</p> <p>4. Ой, забрали Запороже,
Дорогі клейноди,
Наробили козаченькам
Великі скорботи.</p> <p>5. Підписало сорок тисяч
Під Турчином жити,
Присягали Турчинові
Ще й Москаля бити.</p> |
|--|--|

509. Ой, у полі билиночка коливаєть ся.

Andante moderato.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенки.

Ой, у по - ті би - ли - ноч - ка ко - ли - ва
еть ся: гей! А, в ши - ноч - ку вдо вин си - ну на - пи - ва
еть ся: гей! еть ся.

1. Ой, у полі билиночка коливаєть ся,
Гей! а в шиночку вдовин сину напиваєть ся.
2. Годіж тобі, билиночко, колівати ся,
Гей! годіж тобі, мій синочку, напивати ся.
3. Ой, як мені, моя мати, горілки не пиги,
Гей! як не хоче мене, мати, дівчинонька любити.
4. Ой, умру я, моя мати, ой умру, ой умру,
Зроби-ж мені, моя мати, із кедриньки труну.
5. „Ой, деж тобі, мій синочку, кедриньки узяти?
Будеш же ти, мій синочку, і в дубовій лежати.”
6. Нехай мене не ховають ні попи, ні дяки,
Нехай мене поховають запорозькі козаки.

510. Ой, попід гай зеленський.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейна.

Ой, по - під гай зе - ле - нень - кий хо - дить До - буш
мо - ло - день - кий, хо - дить До - буш мо - ло - день - кий.

1. Ой, поїд гай зелененький
Ходить Добуш молоденький (2)
2. На ніженьку налягас,
Топірцем ся підпірає.
Тай на хлопців накликає:
3. Ой, ви хлопці, ви молодці,
А сходіть ся разом д' купці. (2)
4. Бо будемо раду мати,
Де підемо розбивати. (2)
5. Щоби Кути не минути,
До Косова повернути. (2)
6. Тепер хлопці, ідм спати,
Бо маємо рано встати. (2)
7. Та вставляйте всі раненько,
Убирайте ся борзенько. (2)
8. У постолі шкiряній,
У воловки шовковій. (2)
9. Разом, хлопці, разом бігом,
Западають стежки снігом. (2)
10. Ходіть, хлопці, ба й за мною,
Та й у гору і скалою. (2)
11. Бо заїдемо та до Дзвінки,
До Штефанової жінки. (2)
12. „Ой, Добушу, ти пане наш,
Там пригода буде на нас!“ (2)
13. Ви на мене не вважайте,
По дві кулі набивайте! (2)
14. Станьте хлопці, під ворота,
А я піду під віконце,
Ци спить мое любе серце.
15. „Чи спиш, серце, та ци чуєш,
Ци Добуша заночуєш?“ (2)
16. „Ой, я не спю, та все чую
Бо вечероньку готую. (2)
17. „Ци спиш, серце, та чи чуєш,
Ой, ци сама ти ночуєш! (2)
18. „Ой, я не спю, та все чую,
Розбійника не зночую. (2)
19. А Штефана нема дома,
Ще вечера не готова; (2)
20. Буде вона дуже пильна,
Всему світу буде дивна.
21. Ци будеш ми отворяти,
Чи кажеш сі добувати? (2)
22. „Не кажу сі добувати
І не піду отворяти.“ (2)
23. Пусти, суко, враз до хати,
Щоб дверей не вицалати! (2)
24. „В мене двері тисові,
В мене замки сталюві.“ (2)
25. Не допоможуть замки твої,
Як підложу плечі свої. (2)
26. „Сім літ сили закохати,
Мої двері вилупати!“ (2)
27. Взяв ся Добуш добувати,
Взяли замки відлітати. (2)
28. Ой лиш двері та підхилив,
А вже Дзвінка з пода стрілив,
Добушеви в серце вцілив!
29. Не так в серце, в праве плече,
А в лівого кровця тече. (2)
30. Ой, ти гицлю, ти Дзвінчуку,
Тось ти мя з'ів через суку! (2)
31. „Треба було не гуляти
Суці правди не казати. (2)
32. Бо у суки тільки віри,
Як на бистрій воді піни.“ (2)
33. „Ой Добушу, Добушуку,
Чомусь не вбив тогу суку?“ (2)
34. Як же я і убити мав,
Коли я і вірне кохав. (2)
35. „Ой Добушу, ти пане наш,
Велика пригода на нас. (2)
36. Ой, куди ми не бували,
Та ми зради не видали. (2)
37. А ту зрада ба й над нами,
Молодами легинями!“ (2)
38. Ой, ви хлопці, ой ви мої,
Возьміть мене в хати тої. (2)
39. Возьміть мене на топори,
Занесіть мя в Чорну Гору. (2)
40. В Чорну Гору занесіть мя,
На дрібний мак посічіть мя (2)
41. Най ся Ляхи не збиткують,
Моє тіло не чвертують. (2)
42. Сріблом-золотом поділіть ся,
А самі вже розходіть ся. (2)
43. Але не йдіть розбивати,
Людську кровцю проливати. (2)
44. Людська кровця не водиця,
Проливати не годить ся. (2)
45. Впали Ляхи, всіх забрали,
Назад руки повязали,
До коней попріпинали.
46. „Ой Добушу, ти пане наш,
Велика пригода на нас! (2)
47. Деж ми будем зимували,
Тай літечко літували?“ (2)
48. В Станіславі на риночку,
В тяжких дубах, в зелізочку. (2)
49. Там будете ночувати,
Будуть Німці тіло драти. (2)

511. І учора горох.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

І у - чо - ра го - рох. і сьо - го - дня го - рох,
прий - ди прий - ди, сер - де - нят - ко, по - го - во - рим у двох.

<p>1. І учора горох,
І сьогодні горох:
Прийди, прийди, серденятко,
Поговорим у двох!</p> <p>2. І учора куліш,
І сьогодні куліш:
Прийди, прийди, серденятко,
Мою душу потіш!</p> | <p>3. І учора паляниці
І сьогодні паляниці:
Прийди, прийди, моє серце,
Дай на себе надивить ся?</p> <p>4. І учора кисіль
І сьогодні кисіль:
Ой, як же я тепер рада,
Біля мене Василь!</p> |
|---|---|

512. Із чужого краю.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Із чу - жо - го кра - ю. ой. із се - ла Дуб - на. Грицько з Ма - ру - хо - ю
Ма - ши - ру - є па - ра зо - бо - ю не - слюб - на:
чор - ня - во - ю чор - ню - хо - ю Шу - ка - ю - чи ща - стя, шу - ка - ю - чи ща - стя

<p>1. Із чужого краю
Ой, із села Дубна,
Маширує пара
З собою неслюбна:
Грицько з Марухою,
Чорнявою чорнюхою
Шукаючи щастя,
Шукаючи щастя.</p> <p>2. Ой, став він на службу
Та й під паном диким,
Знайшов собі щасте,
Та щасте велике:
Грицько в гору іде,
Шумить, гудить, куда іде,
Бо велике щасте,
Бо велике щасте,</p> | <p>3. Поставили Грицька
Старшим на уряді,
Старшим комісаром
При свинячім стаді;
Грицько в гору іде,
Шумить, гудить, куда іде
Бо велике щасте,
Бо велике щасте.</p> <p>4. Також і Маруха
При раді зістала,
Псам їсти варила,
З свинарами спала;
Грицько в гору іде,
Шумить, гудить, куда іде,
Бо велике щасте,
Бо велике щасте.</p> |
|---|--|

513. Гуралю, з чорними очима.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Гу - ра - лю, гу ра - лю з чор - ни - ми о - чи - ма,
За то - бов, гу - ра - лю, в во - ду бим ско - чи - ла, ско - чи - ла.

1. Гуралю, гуралю
З чорними очима,
За тобов, гуралю,
В воду бим скочила.

2. В воду бим скочила,
В Дунай утонула.
З тобою, гуралю,
В сьвіт бим полинула.

514. Чорні очі як терен.

Allegretto non tanto. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Чор - ні о - чи, як те - рен, Ко - лиж ми ся по - бе - рем?

1. Чорні очі як терен,
Коли-ж ми ся поберем?

2. Маю в Бозі надію,
Поберем ся в неділю.

515. Гусар гуси зганяє.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Гу - сар гу - си зга - ня - є, У - ха - ха! На мо - лод - ців мор - га - є, ух!

1. Гусар гуси зганяє,
У — ха — ха!
На молодці моргає,
Ух!

2. Гей, ви хлопці, молодці
У — ха — ха!
Перекажіть дівонці,
Ух!

3. Най вона мене не жде,
Най за другого іде.

4. Тес дівка почула,
Та й з вулиці махнула.

5. Не дійшла ще до двора, —
Заболіла голова.

6. Не дійшла ще до воріт, —
Схватила ся за живіт:

7. „Ой, Боже-ж мій, Боже мій,
Гарний милий, та не мій!

8. Ой, що-ж мені робити,
Що покинув любити?”

9.

10. — „Іди доню до гаю,
Та накопай розмаю.” —
11. „Я розмаю не знаю,
Хиба людей питаю.”
12. Пішла дівка до гаю,
Накопати розмаю.
13. Ой, ходила цілий день,
Викопала но оден.
14. Сполоскала корінець,
Накришила у горнець.
15. Приставила до жару,
Кіпить корінь помалу.
16. Ой, ще корінь не вкпів,
А вже гусар прилетів.
17. „Ой, чого-ж ти прилетів,
Колісь мене не хотів?”
18. — „Ой, чи хтів я, чи не хтів,
А до тебе прилетів.
19. Бо у тебе чароньки:
Твої чорні бровоньки.

516. Ой, посіяв я конопель.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Andante quasi Allegretto.

Ой, по - сі - яв я, ой, по - сі - яв я, ой, по - сі - яв я,
ой, по - сі - яв я ко - но - пель ко - но - пель.

1. Ой, посіяв я, ой посіяв я
Ой, посіяв я, ой посіяв я
Конопель, конопель,
2. Ой, занадив ся, ой занадив ся,
Ой, занадив ся, ой занадив ся
Журавель, журавель.
3. Ой, а я тому (4)
Журавлю. (2)
4. Ой, бучком ноги (4)
Поломлю! (2)
5. Ой, най не ходить (4)
Журавель, (2)
6. Най не толочить (4)
Конопель! (2)

517. Кувай же ми, кувай.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Andantino.

Ку - вай же ми, ку - вай. си - ва за - зу - лень - ко; Де ми
за - ку - ва - еш на дру - ге лі - тень - ко? Де ми тень - ко?

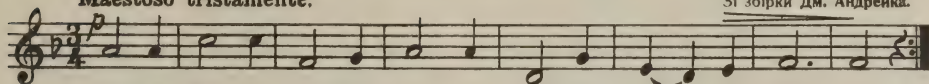
1. „Кувай-же ми, кувай, сива зазуленько,
Де ми закуваєш на друге літенько?”
2. „Де я закуваю, щей сама не знаю,
Бо я по всім світі доріженьку знаю.

3. Закуваю тобі при червонім вині,
При хатці старенькій, при милій дівчині.
4. Но ти тільки скажу, що иншого має,
Тебе вірно любить, за другим конає.”
5. Ходила дівчина в той гай по калину,
Блукала дівчина сім день щей годину.
5. „Чого ти, дівчино, по тім гаю блудиш?
Либонь ти, дівчино, мого сина любиш.”
7. — „Як бим не любила, то бим не ходила,
Я за твоім сином, бистру річку плила.” —
8. Ой плили гусоньки бистрою водою,
Ой вийди, дівчино, розмов ся зо мною.
9. — „Ой не раз я не два з тобов розмовляла
А щем ти ніколи правди не сказала.”
10. Ой коби я мала, як той сокіл, крила,
То бим полетіла, куди бим хотіла.
11. Полетіла би я у гай зелененький,
У гай зелененький, де є мій миленький.

518. Всюда темно як в могилі.

Maestoso tristamente.

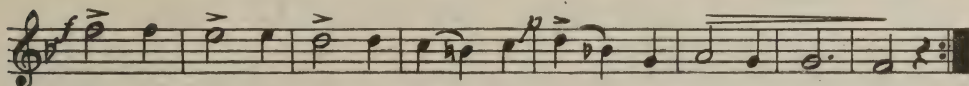
Зі збірки Дм. Андрейка.

Всю - да тем - но як в мо - ги - лі, лиш ніч пре - до мно - ю,
Дни ша - сли - ві пер - ше ми - лі, по - кри - ли - ся тьмо - ю;

І чо - муж лиш мні о - дно - му на світ не ди - ви - тись?

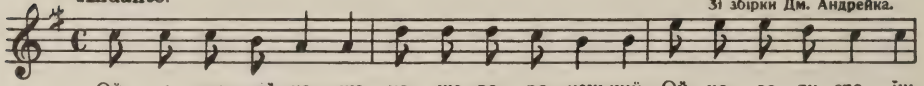

Всім єсть дім свій лиш слі - по - му ні - кв - да по - ді - тись.

1. Всюда темно як в могилі.
Лиш ніч предо мною,
Дни щасливі, перше млілі
Покрили ся тьмою;
І чомуж лиш мні одному
На світ не дивитись?
Всім єсть дім свій лиш сліпому
Нікуда подітись.
2. Хто в родині тут найдець ся
Руку мні подати,
Чиє серце відозвець ся
Мене повитати?
Нема перед ким розкрити
Мойого желання:
Щоби мені вже узрити
Раз конець страдання.
3. „Чи ми тебе не любили
Так, як твої рідні
Чи-ж ми тобі не сприяли,
Хоть самисьмо бідні?
Не сумуй же так тяженько,
День нічку розжене,
Серцю стане відрадненько,
Щастє ся поверне.“
4. Но, чи мож мні надіятись,
Я погреб надію!
Білим світом утїшатись
Коли-ж я успію?
Мої очі, темні очі,
Хоть раз отворіть ся,
На мою зьвізду сред ночі,
А потім замкніть ся!

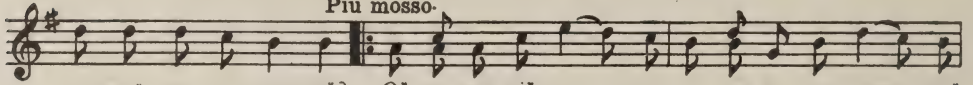
519. Ой, коню мій, коню.

Andante.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

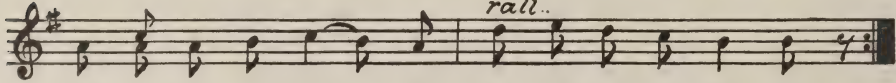
Ой, ко - ню мій, ко - ню, ко - ню во - ро - ненький, Ой, чо - го ти сто - іш

Piu mosso.

на стай - ни сум - ненький? Ой, ко - ню мій, ко - ню, ко - ню во - ро - нень - кий,

rall..

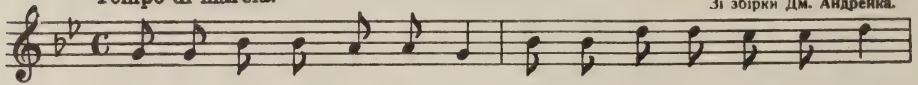

Ой, чо - го ти сто - іш на стай - ни сум - нень - кий?

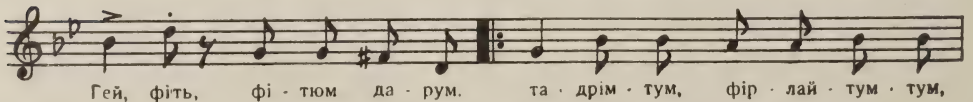
1. Ой, коню мій, коню,
Коню вороненький,
Ой, чого ти стоїш
На стайни сумненький?
2. „Тому я сумненький,
Що ти молоденький
Що ти рано встаєш,
Мене напуваєш!“
Мене напуваєш,
Возьмеш осідлаєш,
Куди лиш поглянеш,
Туди поганяєш.
3. Нігде того шинку,
Нігде не минаєш,
Мене вороного
К'стовпу припинаєш.
4. Ой, дай мені сїна
По самі колїна,
Ой, дай мені води
По самі поводи;
Ой, дай мені сили;
Вївса, конюшини, —
Тогда гуляй, пане,
Поки не загину.

520. Сьвітить місяць і зора.

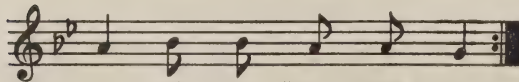
Tempo di marcia.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Сві - тить мі - сяць і зо - ра. Кли - чуть ві - та до дво - ра!

Гей, фіть, фі - тьом да - рум. та - дрім - тум, фір - лай - тум - тум,

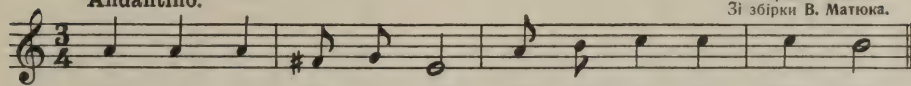

та - дрім - тум. фір - лай - тум.

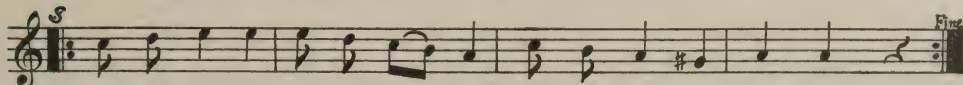
Сьвітить місяць і зора,
Кличуть віта до двора.
Гей, фіть, фітьом дарум,
Тадрімтум, філайтумтум,
Тадрімтум, філайтум.

521. Де-ж ти мя поведеш.

Andantino.

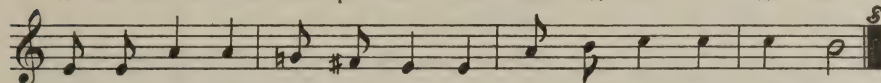
Народна пісня.
Зі збірки В. Матюка.

Де-ж ти мя по - ве - деш та - ку не - ве - лич - ку?

Ме - не ма - ти го - ду - ва - ла як пе - ре - пе - лич - ку.

2. За бо - га - ча ви - ря - жа - ла, за бід - но - го да - ла.

2. Ме - не ма - ти го - ду - ва - ла, в пі - ре за - ви - ва - ла,

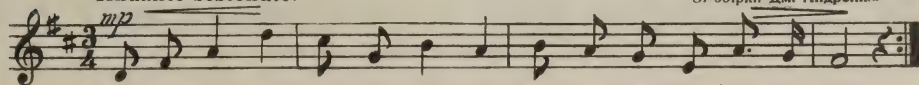
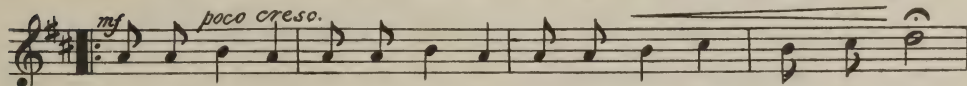
1. Де-ж ти мя поведеш
Таку невеличку?
Мене мати годувала
Як перепеличку.

2. Мене мати годувала,
В піре завивала,
За богача виряжала,
За бідного дала.

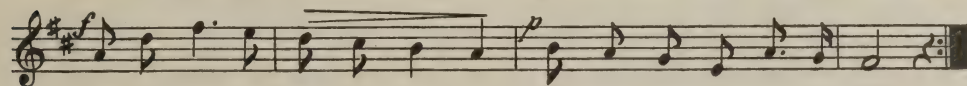
522. Колись Русин з під Бескида.

Andante sostenuto.

Зі збірки Дм. Андрейка.

Ко - лись Ру - син з під Бе - ски - да так тя - жень ко не ду - мав,
Бо ся в луч - шім ша - стю ви - дів, зло - і до - лі він не знав;

А - ле то - го ща - стя ма - ти дав - но в тем - нім гро - бі спить;

Не хо - чу ей спо - ми - на - ти, бо жаль сер - це роз - ра - нить.

1. Колись Русин з під Бескида
Так тяженько не думав,
Бо ся в лучшій щастю видів,
Злої долі він не знав;
Але того щастя мати
Давно в темній гробі спить;
Не хочу ей споминати,
Бо жаль серце розрانیть.

2. Сонце скрило ясні лучі,
Що галицький гріли край,
А нещастя рясні тучі
Злили ся на руський край;
Як з обхаків чорні хмари
Шлють на землю град і грім,
Так на руський рід Татаре
Смерть і згубу несли всім.

3. Видів Русин, як з городів
Дим ся в обхак підносив,
Як з побитих многих родів
Чорний потік крови плив;
Видів, як міста богаті;
Красні села рабував,
Вранців з отцівської хати
Поганин в неволю гнав:

4. А старенький отець рідний
В гірких слезах ся купав,
Потрачених дітей — бідний
Із неволі виглядав;
Стара мати в день і в ночі
Ізливала слезний здрій,
Не могла по сину — дочі
Утулити жаль тяжкий;

5. Жена вірна свого друга,
Муж дружини виглядав,
Дітям тяжка серцю туга:
Отця мати ворог взяв!
І вкладав на них окови
Гонив в степи, в пущі, в Крим:
„Рідний краю, будь здоровий,
Вже тя більше не узрим!“

6. Дармо Русин із чужини
До домоньку воздыхав,
Дармо з вітром до родини
Жаль тяженький посилав.
В його землі все спустіло,
Лиш плач чути по лісах,
Поле труном ся покрито,
Всюди сумно, плач і страх!...

523. Там де Чорногора шумно.

Lento tristamente. Зі збірки Дм. Андрейка.

Там де Чор - но - го - ра шум - но У - грів край ви - та - є;
Там де бі - ла Ти - са кру - та Чор - ну до - га - ня - є;

mf espress.

Там ти, ан - гел мій ми - лень - кий як цвіт про - цви - та - ла.

Там ти лі - та мо - ло - день - кі вша - стю про - жи - ва - ла.

1. Там де Чорногора шумно
Угрів край витає,
Там де біла Тиса крута
Чорну доганяє,
Там ти, ангел мій миленький,
Як цвіт процвітала,
Там ти літа молоденькі
В щастю проживала.

2. І я щастя шукаючи
В той край завитав,
Долі собі глядаючи
Тебе я избрав.
Бог получив мя з тобою,
Щастє долю дав;
Ах! чомуж так молоденьку
Тебе мені взяв.

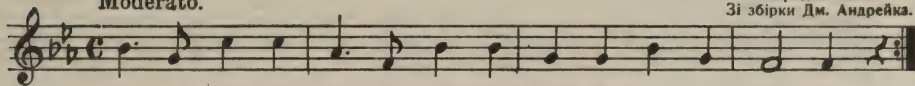
3. Ти мя вірно полюбила
І я тя любив,
Ти щаслива з мною біла,
І я щаслив бил:
Де-ж, ах, де-ж ти ся поділа
Вірний друже мій,
Чом так скоро улетілася
В вічний сунокій?

4. Зри на мої сумні очі
Як слези ся ллють,
Діти твої дрібненькі
Матір свою ждуть:
Прийди, мила, к'мужу своєму,
Слези утоли,
Прийди, мати, к'дому твоєму,
Діти накорми!

5. Діти отця ся питають,
Де ім матір дів,
З плачем мені докучають,
Чом ти не привів?
Вставай, мила, з гроба твого,
Дім твій посіти,
Або мене ти з собою
До гроба прийми.

524. Мізерія на тім сьвітї.

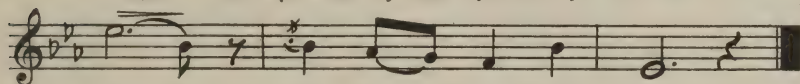
Moderato.

Народна пісня
Зі збірки Дм. Андрейка.

Мі - зе - рі - я на тім сві - ті ме - ні мо - ло - до - му,
По - лю - бив я дів - чи - нонь ку, сам не зна - ю чо - му.

Ме - ні мо - ло - до - му як в день, так в но - ці, Та за то - бо -
Без пе - ре - стан - ку пла - чуть ка - рі о - ці

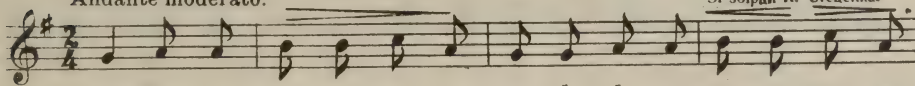

ю, за мо ло - до - ю!

<p>1. Мізерія на тім сьвітї
Менї молодому:
Полюбив я дівчиноньку,
Сам не знаю чому.
Менї молодому
Як в день так в ночі
Без перестанку
Плачуть карі очі
Та за тобою,
За молодою</p> | <p>2. Кажуть менї жени ся
Тай посагу мало,
Коли-ж менї тоє дівча
До серця припало.
А посаг в мене,
То значить, фрашка,
Возьму си дівча
З Божої ласки,
Тай ся дороблю,
Тай ся дороблю.</p> |
|--|---|

525. Спить жінка тай не чує.

Andante moderato.

Народна пісня.
Зі збірки К. Стеценка.

Спить жін - ка тай не чу є, що і - ї му - жик ман - дру є:

А ти, жін - ко, спи! Спи, жін - ко, спи!

<p>1. Спить жінка тай не чує,
Що мужик її мандрує,
Спи, жінко, спи!</p> <p>2. Я тим часом одягну ся,
Та на вольну заберу ся.
А ти, жінко, спи!</p> <p>3. Хоч немає ні алтина,
Відвічати-ме свитина,
А ти, жінко, спи!</p> | <p>4. Як заставлю я свитину,
То і виплю четвертину,
А ти, жінко, спи!</p> <p>5. О, та мудра-ж і сивуха!
А ти, жіночко псяюхо,
Спи, кріпко спи!</p> <p>6. Як у волю я наплю ся,
Чорта й жінки не бою ся;
Нехай вона спить!</p> |
|---|---|

526. Журавель.

Allegretto scherzando.

Народна пісня.
Зі збірки К. Стеценка.

За - на див ся жу - ра - вель, жу - ра - вель, Ся - кий та - кий
 До ба - би - них ко - но - пель, ко - но - пель...

жу - ра - вель, ся - кий та - кий дов - го - но - сий, ся - кий та - кий
 ся - кий та - кий дов - го - но - гий,

ви - сту - па - є, ко - но - пель - ку все щі - па - є

1. Занадив ся журавель, журавель
 До бабиних конопель, конопель...
 Сякий-такий журавель,
 Сякий-такий довгоносий,¹
 Сякий-такий довгоногий,
 Сякий-такий виступає
 Конопельку все щіпає.

2. Оце-ж тобі, журавель, журавель,
 Не літай до конопель, конопель!
 Сякий-такий...

3. Щоб ти більше не літав, не літав,
 Конопельки не щіпав, не щіпав!
 Сякий-такий...

527. Гей, там при долині.

Andante.

Купчинський — Гайворонський.

Гей, там при до - ли - ні, гра - на - та - ми зри - тій, Ле -
 жить не від ни - ні сі - чо - вик у - би - тий.

1. Гей, там при долині,
 Гранатами зритель,
 Лежить не від ніні
 Січовик убитий.

2. Його тіло біле
 Від вітру счорніло,
 А личко розцвіле
 Зівяло, змарніло.

3. Не заплаче мати
 Тай над головою,
 Не посадить мятя
 На могилу твою.

4. Береза не зронить
 Листків на могилу
 І дзвін не задзвонить,
 Не сповістить милу.

5. Не викує, брате,
 Твоїх літ зазуля,
 Закує з гармати
 Ворожая куля.

6. Один бір заплаче
 Нишком серед ночі
 І ворон заграє,
 Виймаючи очі.

7. Одні рано вранці
Вітри заголосять,
Вовки сіроманці
Кістки порозносять.

8. І кров по долині
Накриє мурава,
Но слава не згине —
Стрілецькая слава.

528. Ой, жаль і туга.

Andante quasi allegretto.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, жаль і ту - га! Не - ма мо - го по - дру - га,
не - ма мо - го со - ко - ла, не бу - дуж я ве - се - ла

1. Ой, жаль і туга!
Нема мого подруга,
Нема мого сокола, —
Не буду-ж я весела.
2. Він поїхав в чужий край,
Казав: мила споминай! —
А я тебе спомяну
Сім раз в одну годину.
3. Соловію маленький,
В тебе голос тоненький,
Не щибечи раненько,
Не рань мое серденько,

4. Ти по лісі літаєш,
Пари собі шукаєш,
А я бідна думаю,
Що ще пари не маю.
5. Через лісок стеженька,
Нема мого серденька;
А я кличу — не чує,
Нехай здоров ночує.
6. Повій, повій вітроньку,
Із Поділя в чужоньку,
Занеси вість милому,
Що я тужу по ньому!

529. Чи я-ж тобі не казала.

Allegretto mosso.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Чи я-ж то - бі не ка - за - ла: не лю - би ти ме - не,
Бо я з ро - ду гу - ля - що - го, не бе - ри ти ме - не!

Чи я-ж тобі не казала:
Не люби, ти, мене,
Бо я з роду гулящого,
Не бери, ти, мене!

530. Ой, журавлю, журавлю.

Poco andante. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, жу - рав - лю, жу - рав - лю, ой, жу - рав - лю,
poco cresc.
 жу - рав - лю, Ска - жи ме - ні всю прав - ду.

1. Ой, журавлю, журавлю,
Скажи мені всю правду.
2. Котра нива лучшая,
Чи першая, чи другая?
3. „Лучша нива першая,
А не тая другая:
4. Бо на першій жито жав,
А на другій воли пас.“
5. Ой, журавлю, журавлю,
Скажи мені всю правду:
6. Котра жінка лучшая,
Чи першая, чи другая?
7. „Лучша жінка першая,
А не тая другая:
8. Бо з першою діти мав,
А з другою розігнав.
9. Один пішов до попа,
Другий пішов до дяка,
10. Третий пішов до пана,
Щоб мачуха пропала.“
11. Щось у полі гукає,
Батько дітей екликає:
12. „Ідїть, діти, до дому,
Не буде вам розгону!“
13. — „Живи, тату, як сам знав,
Коли нас порозганяв!“ —

531. Ой, лугом іду, голосок веду.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, лу - гом і - ду, го - ло - сок ве - ду. А ти лу - же
cresc.
 роз - ля - гай ся. а ти лу - же роз - ля - гай ся.

1. Ой, лугом іду, голосок веду,
А ти дуже розлягай ся;
2. А в дівчиноньки чорні бровоньки,
Ти, козаченьку, не важ ся.
3. Бо як будеш ти, а козаченьку,
На чорні брови вповати,
4. То не будеш ти, а козаченьку,
Свою смертю вмірати.
5. Ой, умер, умер а козаченько
У неділеньку в ранці,
6. Положили а козаченька
У світлонці на лавці.
7. Козака несуть і коня ведуть,
Кінь голівоньку клонить,
8. А за їм іде та дівчинонька,
Білі рученьки ломить.
9. Ой, ламни, ламни білі рученьки
До єдиного пальця,
10. Бо хоч світ сходиш, то вжеж не
Над козака коханця. [знайдеш

11. Ой, любив козак а дівчиноньку
Так як мати дитину,
12. А тепер її та покидаєш,
Як на полі билину.

13. Ой, любив козак а дівчиноньку,
Так як батько дитячко.
14. А тепер її та й покидаєш,
Як на морі вутятко.

532. Кукала зазуля од калиночки.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Poco allegretto.

Ку - ва - ла за - зу - ля під ка - ли - но - ю
І - ха - ли ко - за - ки У - кра - і - но - ю

То в бі - лих, то в чор - них, то - в ко - ро - тень - ких,
А то всі на ко - нях, на во - ро - нень - ких.

1. Кукала зазуля од калиночки,
Їхали жовніри з Україночки;
То в білих, в чорних, то в коротеньких,
А то все на конях, на вороненьких.
2. В неділю раненько стало свитати,
Стали ся жовніри кватирувати.
Господар із хати, жовнір до хати,
Став жовнір госпоєю ревідувати.
3. „Чом в тебе, госпоєю, уста солодкі?“
— „Ой, то від медочки, мій жовнірочку.“ —
„Чом в тебе, госпоєю, очка чорненькі?“
— „Ой, то від ноченьки, мій ти миленький.“ —
4. Дивить ся господар тай щелиною,
Що робить та жовнір з господинею.
Дивить ся, дивить ся, та все карбує,
На свою жіночку, дручок готує.
5. „Мужу мій мужу мій, невірниченьку,
Чом же ти не віриш мому серденьку?
Чом же то не можна пожартувати,
Чужого личенька поцілувати?“
6. Мужу мій, йди купи ключ, колодочку,
Та замкни ти мене у комірочку;
А як же я схочу хлопців любити,
То будуть ся твої замки ломити,
7. А як же я схочу, вікном височу,
А як я наважу, двері виважу;
Насмарую ся я солониною,
Тай витисну ся я і щелиною.
8. Ой, купи, мужу мій, срібний дзвіночок,
Та повісь ми його за поясочок,
Де тільки рушу ся, дзвонити мушу;
Вам, бім, бам, дзень, дзе-лень, за твою душу.“

533. Прощайте, гори.

Народна пісня.
З спів. Січ. Стрільців.

Andante poco sostenuto.

Пра - шай - те, го - ри, на - став вже час, Пра - шай, дів - чи - но,
в по - слід - дний раз, пра - шай, дів - чи - но в по - слід - ний раз.

1. Прощайте, гори, настав вже час,
Прощай, дівчино, в останній раз.
2. Прощай, дівчино, бо я вже йду,
Благослови мя на сю війну.
3. Ударить куля, грудь пробє,
Згадай мене, дівча моє.
4. Прощай мені, прощай, прощай,
Йду у бій за рідний край.

534. Добри-вечір тобі.

Andante con moto.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Do - bri - ve - чір то - бі, зе - ле - на ді - бро - во,
 Пе - ре - но - чуй хоч ні - чень - ку ме - не мо - ло - до - го.

poco rubato *cresc.* *ten.* *ad lib.*

1. Добри-вечір тобі,
Зелена діброво!
Переночуй хоч ніченьку
Мене молодого!
2. „Не переночую,
Бо славо́ньку чую
А про твою, козаченьку,
Головку буйную.“
3. Добри-вечір тобі,
Ти, темний байраче!
Переночуй хоч ніченьку
Ти волю козачу.
4. „Не переночую,
Бо жаль мені буде,
Щось у лузі сизий голуб
Жалібненько гуде.“
5. Вже-ж про тебе, козаченьку,
Й вороги питають,
Що-дня й ночі в темнім лузі
Все тебе шукають.“
6. Гей, як крикне козаченько
До гаю, до гаю:
„Наїзджайте, вороженьки,
Сам вас накликаю.“

535. Казав мені старий Драла.

Moderato cantabile.

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ка - зав ме - ні ста - рий Дра - ла, щоб я йо
 го по - ко - ха - ла, А я йо му від - по - ві -
 ла, що я ма - ю вже Да - ни - ла. А ла.

tr *cresc.*

Казав мені старий Драла,
Щоб я його покохала;
А я йому відповіла,
Що я маю вже Данила.

536. У діброві чорна галка.

Allegretto. Народна пісня. *cresc.*

У ді - бро - ві чор - на гал - ка лі - та - ю - чи
 кра - че, Чор - но - бро - ва дів - чи - нонь - ка
 хо - дить га - ем, пла - че.

1. У діброві чорна галка
 Літаючи краче;
 Чорноброва дівчинонька
 Ходить гаєм, плаче.

2. Не пускає мене мати
 Рано до керниці,
 Ні у поле жито жати,
 Ні на вечерниці.
 3. Ой учора, із вечора,
 Як мати заснула —
 Вийшла слухать соловейка,
 Мов з роду не чула.

4. Слухаючи соловейка —
 Задивилась в воду...
 „Яку мати красу дала
 Та пишную вроду.” —
 5. „Було тобі, моя мати, —
 Цих брів не давати,
 Було тобі, моя мати, —
 Щастя-долю дати.“

537. Ой, Дністрі мій.

Andante. Сл. і муз. А. Монастирського. *Vivo.*

Ой, Дні - стре мій. Дні - стре, рі - ко рі - дна ми - ла, Ку
 да ти так сум - но пли - веш? „Я пли - ву у мо - ре,
 щоб там сво - є го - ре за - бу - ти, вто - пи - ти на дні!”

1. Ой, Дністрі мій, Дністрі,
 Ріко рідна, мила,
 Куди ти так сумно пливеш?
 „Я пливу у море,
 Щоб там своє горе
 Забути, втопити на дні!”

2. І що то за гори,
 Що пішли у мори,
 Ти, братчику, фалев-струйов?
 „Ой, сумний я, марний,
 Що мій нарід гарний
 Ще спить, до життя не прийшов.“

3. Бач, він не дрімає,
Вже пісня лунає,
По берегах скалах гудить.
„Нарід мій співає,
Легко забуває
Недолю, на нїм що тяжить.“

4. Ти друже, Дунаю,
Пливи в ріднім краю,
Де нарід тв рідний пестить.
„Темнота най щезне,
Нарід най воскресне,
Тодї ваш Дністер зашумить.“

5. Вже ранок свитає,
Народ воскресає
З давного так довгого сну.
„Фалев тра зіграти,
Сьвіту се сказати,
За море сю вість занесу.“

538. Ой, пігнала дівчинонька.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, пі - гна - ла дів - чи - нонь - ка я - гня - тонь - ка в по - ле,
За гу - би - ла я - гня - тонь - ко, не - ша - сна - я до - ле,
я - гнят ка в по - ле; „Ой, пі - ду я гу - ка - ю - чи,
не - ша - сна до - ле!
за я - гнят - ком шу - ка - ю - чи, Як його знай - ду, до до - му вер - ну!“

1. Ой, пігнала дівчинонька
Ягнятонька в поле,
Ягнятка в поле.
2. Загубила ягнятонько,
Нещасная доле,
Нещасная доле!
3. „Ой, піду я гукаючи
За ягнятком шукаючи,
Як його знайду,
До дому верну!“

539. Ой, дубинко зелененька.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, ду - бин - ко зе - ле - нень - ка. ду - бин - ко, ду - бин - ко!
Як ти ма - ю за - спі - ва - ти, мо - я ле - бе - дин - ко.

1. Ой, дубинко зелененька,
Дубинко, дубинко!
Як ти маю засьпівати,
Моя лебединко?
2. Чи ти мила така ладна,
Чи мені здає ся,
Що мя, мила, через тебе
Спанє не бере ся.
3. Ой, у тебе таке личко,
Як та ягідонька,
А оченька такі сиві,
Як у соколонька.
4. Ой, у тебе тонкі губки,
Тоненькі, тоненькі,
А хоть медом не мащені,
Та все солоденькі.
5. Ой, убита доріженька
В город під калину;
Так я тебе любко люблю,
Що мало не згину.
6. Не дай же ся, моя любко,
Нікому зводити:
Поки мене, поки тебе —
Будем ся любити.
7. „Не жури ся, мій миленький,
Якось воно буде,
Хоть який мя поцілує,
Ще і тобі буде.

540. Сповнилась міра.

Animato. Карманський — Левицький.

Спов - ни - лась мі - ра: Кров бра - тів, не - люд-ські зло - чи - ни ка - тів і
згань - бле - на на ро - дна честь зро - ди - ли месь, крі - ва - ву месь. Най
гро - ми гря - нуть в на - шу скрань, не хай зай - меть ся в гру - дях грань, На
став нам час, прий - шла по - ра, Ур - ра у бій! Ур - ра! Ур - ра!

Сповнилась міра, кров братів,
Нелюдські злочини катів
І зганьблена народна честь
Зродили месь,
Криваву месь.

Най громи грянуть в нашу скрань,
Нехай займеть ся в грудях грань,
Настав нам час, прийшла пора,
Урра у бій!
Урра! Урра!

541. Не плакати нам.

Vivo. Іван Д*** — Кишакевич.

Не пла - ка - ти нам і сльо - зи не лить, не нам ко - за -
 кам те ді - ло ро - бить. Най пла - чуть Ля - хи, най пла - че Мо -
 скаль! Здій - май - мось в го - ру! ле - ті - мо у даль! Здій - май - мось в го -
 ру! ле - ті - мо у даль!

1. Не плакати нам і сльози не лить,
 Не нам козакам те діло робить.
 Най плачуть Ляхи, най плаче Москаль!
 Здіймаймось в гору! летімо у даль!
2. Не нам вже просить, не є ми раби,
 Не нам вже тужить, ми вільні сини!
 Гей! скоро у бій! гей! скоро ідім!
 Україну вільну ми знову здвигнім!
3. Гей! скоро вперед! за народ-сію,
 Завяте і злука розібють тюрму!
 До бою! Стрільці, до бою епішим!
 Україну вільну ми знову здвигнім!

542. Минуло літо Боже.

(Піснь в осени.)

Andante. Сл. і муз. Із Воробкевича.

Ми - ну - ло лі - то Бо - же. мов гро - бом світ ці -
 лий, Су - му - є тяж - ко, важ - ко ве - ли - кий і ма
 лий; З тон - ко - ї там бе - ре - зи . на зем - лю лист па - де; Від
 спі - ву луг ае - ле - ний у - тих, вже не гу - де.

1. Мануло літо Боже,
Мов гробом сьвіт цілий,
Сумує тяжко, важко
Великий і малий;
З тонкої там берези
На землю лист паде,
Від сьпіву луг зеленій
Утих, вже не гуде.
2. У мраку ся убрали
І поле і чагар,
По них вже не блукають
Ні хлопці, ні товар;
Не чути вже флюяри
Чудесний, милий звук,
Полями, байраками
Лиш краче ворон, крук.
3. Дрімає сном тихеньким
Смерека на горі,
Сумують сїножати
По зниклій тій красі;
Дібровою там вують
Сказані лиш вихри,
Утіха, радість зникли,
Сумні настали дні.
4. Сумненько доокола,
Весь сьвіт мерцем мов став,
Листком зів'ялим мовби
До смерти ся прибрав;
Посмертну му сьпівають
Ворони і вітри,
Утіха, радість зникли,
Сумні настали дні.

543. Заграли тамбори.

Moderato, energico.

Курцеба — Ярославенко.

За - гра - ли там - бо - ри. роз - ви - лись пра - по - ри, си -
са - ми, ла - на - ми бе пі - сня гро - ма - ми: У
ні - ють, як мо - ре, со - кіль ські стя - ги, Лі - га - ми, ко
бій зво - ро -
заць - кі си - ни! У - кра - і - ни во - ля і сла - ва і
до - ля до бо - ю нас зо - ве, до бо - ю нас зо - ве! У - ве.

1. Заграли тамбори,
Розвилися прапори,
Синіють, як море,
Сокільські стяги;
Лісами, ланами
Бе пісня громами;
У бій з ворогами,
Козацькі сини!
України воля
І слова і доля,
До бою нас зове!
До бою нас зове!
2. Де око лиш гляне,
Знимають ся фани,
На фанах гетьмани
Й соколи-вірли:
За тими вірлами.
Гетьманів шляхами
До бою рядами:
Підемо всі ми!
України воля і...
3. І львина в нас сила,
Соколині крила,
Тюрма ні могила
Не здержить наш лет:
Ніхто нас не зломить,
Ніхто нас не спинить,
Бо клич нас єдинить!
Всі враз, все вперед!
України воля і...

4. Заграли тамбори,
Розвилися прапори,
Козацтво, як море
Стягами пливе:
Де око лиш гляне,
Прапори і фани,
Лісами, ланами
Сьпів громом гуде.
України воля і...

544. Бють літаври гучні.

Moderato, risoluto. Пачовський — Ярославенко.

Бють лі - тав - ри гуч - ні, я - сні сур - ми гре - млять, і - де
Січ, гра - ють пол - ки, як мо - ре, Бун - чу - ки під - ня - лись, хо - ру
decrease. гви ша - мо - тять че - рез го - ри і до - ли і бо - ри. Січ і -
mf
де, Січ і - де, Січ і - де, стяг не - се, У - кра - ї - на вста - є, У - кра
cresc.
ї - на - гу - де, У - кра - ї - на кле - ко - че, як мо - ре! Січ і - мо - ре!

- Бють літаври гучні, ясні сурми гремлять,
Іде Січ, грають полки, як море,
Бунчуки піднялись, хоругви шамотять
Через гори і доли і бори!
Січ іде, Січ іде, Січ іде, стяг несе,
Україна встає, Україна гуде,
Україна клекоче, як море!
- Довбуш трубить з верхів: зруйнував цар нам Січ,
Ми втекли в сині гори з трубою ..
Двіста літ спали ми, — стрепенула ся ніч,
Ми зірвались і трубим: до бою!
Січ іде, Січ іде, Січ іде, стяг несе...
- В нашій Січі давні Запорожці встають,
Голос труб кличе: в лави ставати!
Ми стаєм, в бій ідем. перші стріли гудуть,
Заревуть в Україні гармати!
Січ іде, Січ іде, Січ іде, стяг несе...

4. На нас дивлять ся всі: наш Хмельницький Богдан,
Дорошенко, Мазепа, Виговський,
Всі гетьмани за нас, всі криваві від ран,
Гей, Ляхи, і ти, царю московський!
Січ іде, Січ іде, Січ іде, стяг несе...

545. Як гарно спочати.

■ ■ (На волі.)

Andantino. Лебелова — Січинський.

Як гар - но спо - ча - ти взе - ле - ній тра - ві, Під
бла - ки - том не - ба. при зву - ках пташ - ні; У
со - ніш - них лу - чач ко - ма - хи гу - дуть. З піль
во - ню ду - ши - сту цві - точ - ки нам шлють! У шлють!

- 1 Як гарно спочати в зеленій траві,
Під блакитом неба, при звуках пташні;
У сонішних лучах комахи гудуть,
З піль воно душисту цвіточки нам шлють.
2. Верхівя колише холодний вітрець,
А туга і смутки втікають з серцець;
І радість у душу спливає як мід,
І радбиє згорнути в обійми весь світ.

546. Було літо, а тепер зима.

Adagio. *meno mosso* Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейки.

Бу - ло лі - то. бу - ло лі - то, а те - пер зи - ма,
Бу - ло ко - лись га - разд у нас, а те - пер не - ма.

1. Було літо, було літо,
А тепер зима;
Було колись гаразд у нас,
А тепер нема.

2. В інших краях мир і згода,
І все іде в лад;
У нас оден тягне вперед,
А другий назад.

547. Без роси травиця вяне.

Poco andante, marciale. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Без ро - си тра - ви - ця вя - не, без ро -
си цві - то - чок схне, І я вя - ну у - си -
ха - ю. ти, дів - ча, лю - би ме - не!

Без роси травиця вяне,
Без роси цвіточок схне;
І я вяну, усихаю, —
Ти, дівча, люби мене!

548. На добраніч, мила, чуєш.

Andante. *Piu mosso.* Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

На до - бра - ніч ми - ла чу - єш, А з ким жеж ти,
2. Прий - ди, прий - ди.
мо - я ми - ла, в до - ма но - чу - єш. 2. З Бо - гом свя - тим,
Tempo I.
мій ми - лень - кий, бу - ду з то - бо - ю.
са - ма з со - бо - ю, З Бо - гом свя - тим, са - ма з со - бо - ю.

1. На добраніч, мила, чуєш!
А з ким жеж ти, моя мила,
В дома ночуєш?

2. „З Богом св'ятим, сама з собою!
Прийди, прийди, мій миленький,
Буду з тобою!

3. Прийди, прийди хоть на годину,
Бо я таку тугу маю,
Мало не згину.

549. Люблю! у-гу!*)

Moderato. Зі збірки Дм. Андрейка.

mf Лю - блю, у - гу!* зга - дай ко - го, я лиш са - ма
Лю - блю, у - гу! тай не ска - жу

зна - ю йо - го; *2. poco f* ко - го я вір - но так лю - блю. *dim.*

mf *cresc.* Хто хо - це зна ти, то - му от - віт: *f* Ко - го я лю - блю

2. f espress. то - го тут ніт *dim. e rall.* Ко - го я лю - блю. то - го тут ніт,

Люблю! у-гу! Згадай кого?
Я лиш одна знаю його!
Люблю! у-гу! Тай не скажу
Кого я вірно так люблю.
Хто хоче знати,
Тому отвіт:
Кого я люблю, —
Його тут ніт.

550. Ой, тужила дівчинонька.

Largo. Народна пісня.
Зі збірки Н. Вахнянина.

Ой, ту - жи - ла дів - чи - нонь - ка у са - доч - ку,
При - хи - лив - ши го - ло - вонь - ку ік ли - сточ - ку.

1. Ой, тужила дівчинонька
У садочку,
Прихиливши головоньку
Ік листочку.
2. Чого, чого дівчинонька
Затужила?
За миленьким, що го вірно
Полюбила.
3. Не плач, не плач дівчинонько:
По зимі — весна;
Найдеш щастя, найдеш долю —
Ти ще молода.

*) У-гу! — вимовляти замкненими устами.

551. Да туман яром.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Да ту - ман я - ром, да ту - ман я - ром,
espress. poco cresc. да ту - ма - ноч - *con duolo* ку тро - шки, да ту - ма - ноч - ку тро - шки.

1. Да туман яром, да туман яром,
Да туманочку трошки.
2. А у дівчини чорнії брови
Як у тії волошки.
3. А туман яром, а туман яром
А туман туманить ся,
4. А у дівчини чорнії брови
Що й любо подивить ся.
5. А по тім боці, та на толоці
Там цигане стояли,
6. Ох, межі тими та циганами
Та циганка ворожека.
7. Ой, туди-ж бігла та дівчинонька
До схід-сонечка боса.
8. Ой, циганочко-ж, та ворожечко,
Ой, уволі-ж мою волю:
9. „Ой, причаруй та козаченька,
Що гуляє зо мною.
10. Ой, циганочка-ж, та ворожечка
Мою волю вволила;
Ой, урізала русої коси,
Та козака й накурила

552. Горіла сосна, горіла.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки В. Матюка.

Го - рі - ла со - сна, го - рі - ла, го - рі - ла,
mf Під нев дів - чи - на си - ді - ла, си - ді - ла,
 Під нев дів - чи - на си - ді - ла.

1. Горіла сосна, горіла, горіла,
Під нев дівчина сиділа, сиділа,
Під нев дівчина сиділа.
2. На ню іскроньки падали, падали,
За нею хлопці плакали, плакали,
За нею хлопці плакали.

553. У місточку на риночку.

Andante.

Народна пісня.
Зіб'їрки Дм. Андрейка.

У мі - сточ - ку на ри - ноч - ку ка - пе - лі - я гра - ла,
Мо - ло - да - я Бо - дна - рів на ці - лу ніч гу ля - ла.

1. У місточку на риночку
Капелія грала,
Молодая Боднарівна
Цілу ніч гуляла.
2. Ой як прийшов пан Каньовський
Сто дукатів вийняв
Молодую Боднарівну
Зараз і обійняв.
3. „Ой не маєш пан Каньовський
Мене обнімати,
Ой но маєш пан Каньовський
Жінку цюлювати”
4. Ой як взяли Боднарівну
До замку до замку
Там гуляла Боднарівна
З вечера до ранку.
5. Як зачали говорити
Усі з тиха люде:
„Тікай тікай Боднарівно,
Віда-ж тобі буде.”
6. Ой тікала Боднарівна
Тай через городи,
Жаль ся Боже, Боднарівно,
Твоїй слічної вроди.
7. Ой тікала Боднарівна
Тай меже домами,
А за нею два козаки
З голими шаблями.
8. Оден злапав Боднарівну,
До себе ю тудить,
Ой не тікай, Боднарівно,
Тебе наш пан любить.
9. Ой як стрілив, зара забив
Від першого слова,
Бувай бувай Боднарівно
На віки здорова.
10. Ой на нашій Боднарівні
Фартушок з мережки,
Куда вели Боднарівну,
То кроваві стежки.
11. А на нашій Боднарівні
Жовті черевички,
Куда вели Боднарівну,
То кроваві річки
12. Ой привели Боднарівну
На нове подвірє,
Вийшла ік ній стара мати
Тай очам не вірить.
13. Ой як вдарить обі поли
Обома руками:
„То-с ся доною догуляла
З тими двораками!”
14. Ой приїхав пан Каньовський
На нове подвірє,
Спитав же він своїх слугів:
„Чи ту Боднарівна?”
15. Ой прийшов же пан Каньовський
До нової хати,
Заломив біленькі ручки,
Став ревно плакати.
16. „Ой то твоє Боднарівно
Вічнеє накриттє,
Збавла ти мене панцтва,
А я тебе життя.”
17. Ой казав (же) пан Каньовський
Столярів наймати,
Молодії Боднарівні
Трумну змайструвати.
18. Ой казав (же) пан Каньовський
Малярів наймати,
Молодії Боднарівні
Трумну змалювати.
19. Ой і казав пан Каньовський
Музики наймати,
Молодії Боднарівні
Аж до гробу грати.
20. Бож то була Боднарівна,
Бож то була гожа,
Як зацвила у городі
Як найкрасша рожа.

554. Атамане, батьку наш.

Allegro moderato. Народна пісня.
Зі збірки О. Нижанковського.

А - та - ма - не бать - ку наш по - радь те - пер ти хоч нас.
Що ма - ти мєм ро - би - ти, чим во - ли - ки кор - ми - ти?

1. Атамане, батьку наш,
Порадь тепер ти хоч нас,
Що мати мєм робити,
Чим волики кормити?
2. „Ой, ще, хлопці, не біда:
Є там в полі лобода.
Ломіть, косіть лободу,
Забувайте на біду!
3. Косіть, хлопці, очерет,
Кладіть волам на перед;
Косіть, хлопці, ще спориш,
Корміть волів на бариш!
4. Косіть, хлопці, отаву,
Корміть волів на славу;
Косіть, хлопці, комишу,
Наваримо кулешу!”

555. Ой, там на горі коршмонька стоїть.

Andantino. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, там на го - рі коршмонь ка сто - їть. Гей, гей!
бум. бум! та - дрі - ді. бум, бум! Кор - шмонь - ка сто - їть.

1. Ой, там на горі коршмонька стоїть.
Гей, гей! бум, бум! та-дрі-ді, бум, бум!
Коршмонька стоїть.
2. А в тій коршмоньці Хаюня сидить.
Гей, гей! бум, бум! та-дрі-ді, бум, бум!
Хаюня сидить.
3. До тої коршмоньки Івасьо ходить
Гей, гей! . . .
Івасьо ходить.
4. „Івасю Тарновський, чи любиш мене?
Гей, гей! . . .
Чи любиш мене?
5. Івасю Тарновський, приїдь по мене!
Гей, гей! . . .
Приїдь по мене!
6. Татуньо з мамуньов підуть до школи,
Гей, гей! . . .
Підуть до школи.
7. А мені лишуть ключ від комори.
Гей, гей! . . .
Ключ від комори.
8. Приїдь по мене трома бричками
Гей, гей! . . .
Трома бричками.”
9. На єдній бричці самеє злото,
Гей, гей! . . .
Самеє злото.
10. На другій бричці самеє срібло.
Гей, гей! . . .
Самеє срібло.
11. На третій бричці сама Хаюня.
Гей, гей! . . .
Сама Хаюня.
12. — „Не будеш, Хаюню, в коршмі робити,
Гей, гей! . . .
В коршмі робити.

13. Но будеш, Хаюню, в палаті жити.
Гей, гей! . . .
В палаті жити!"
14. Їхали вони гори-долами,
Гей, гей! . . .
Гори-долами,
15. А ночували поміж лісами.
Гей, гей! . . .
Поміж лісами.
16. „Івасю Тарновський, де твої двори?
Гей, гей! . . .
Де твої двори?"
17. — „А мої двори — місячі нори.
Гей, гей! . . .
Місячі нори.” —
18. „Івасю Тарновський, де твої замки?
Гей, гей! . . .
Де твої замки?"
19. — „А мої замки — місячі ямки.
Гей, гей! . . .
Місячі ямки.
20. Не хтілась, Хаюню, бубликів їсти,
Гей, гей! . . .
Бубликів їсти.
21. Їди тепер, Ханюню, в Дунай поплисти.
Гей, гей! . . .
В Дунай поплисти.

556. Ой, тисячу сімсот.

(Про Чепигу та Головатого.)

Alla marziale. Народна пісня.
Зі збірки О. Кошиця.

Ой, ти - ся - чу сім - сот де - я - но - сто пер - шо - го ро - ку

Гей, вий - шов у - каз від то - ї ца - ри - ці з Пе - тер - бур - гу
Гей, ви - сту - па - ли аж на Ку - бан рі - ку на віч - но - е

го - ро - да. Гей! Гей, вий - шов у - каз
вре - мя все. Гей! Гей, ви - сту - па - ли

від то - ї ца - ри - ці з Пе - тер - бур - гу. го - ро - да.
аж на Ку - бан рі - ку на віч - но - е вре - мя все.

2. | А щоб пан Че - пі - га, та пан Го - ло - ва - тий зі - брав - ши все

вій - сько за - по - ро - ж - ське,

1. Ой, тисячу сімсот
Дев'яносто першого року
Гей, вийшов указ від тої цариці
З Петербургу города.
2. А щоб пан Чепіга та пан Головатий
Зібравши все військо запорозьке,
Гей, виступали аж на Кубань ріку
На вічнею время все.

3. Бувай же здорова, Дніпр, ріко мутная,
Підем в Кубань чистої напить ся;
Бувайте здорові, всі курні наші,
Тут вам без нас розвалить ся.
4. Там будемо пити, там будем гуляти
І рибу ловити,
А вражого Черкеса та як того зайця
Будем по горах гонити.

557. Ой, в полю садок.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки О. Нижанковського.

Ой, в по - лю са - док, чи - сто ме - та - ний;
Зе - ле - но - ю ру - тонь - ко - ю гу - сто пле - тя - ний,
зе - ле - но - ю ру - тонь - ко - ю гу - сто пле - тя - ний.

1. Ой, в полю садок,
Чисто метаний,
Зеленою ругонькою
Густо плетаний.
2. А в тім садочку
Ніхто не бував,
Іно молод козаченько
Коня попасав.
3. Коня попасав,
Дрібний лист писав,
Найвірнійшим товаришам
На Україну слав.

558. Геї, братя опришки.

Poco andante, marciale. Зі збірки Дм. Андрейка.

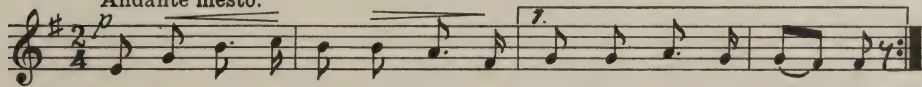
Геї, бра - тя о - при - шки, до - лій - те ми чар - ки,
до ва - три при - кинь - те ше дров, На - стрій - те ми
гор - ло го - ло - сом со - ціл - ки, а я вам спі -
ва - ти го - тов!

Гей, братя опришки,
Долійте ми чарки,
До ватри докиньте дров;

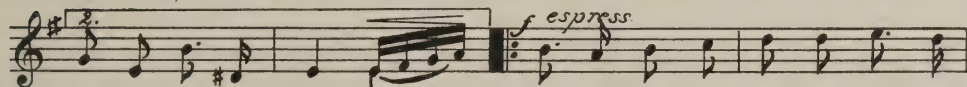
Настрійте ми горло
Голосом сопілки,
А я вам співати готов.

559. Літа мої молодії.

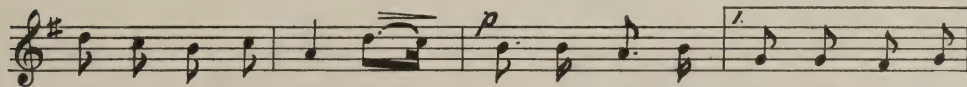
Andante mesto.

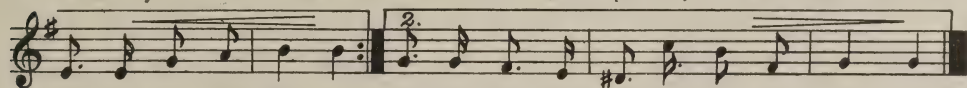
Лі - та мо - ї мо - ло - ді - ї, де-ж ви ся по - ді - ли?
Ой, за ва - ми тай лю - бі - ї

гад - ки у - ле - ті - ли. Ой, пі - шов - бим вас гля - да - ти, ,

лиш ку - ди не зна - ю. А до - ро - гу ми вка - за - ти

ні - ко - го не ма - ю. ми вка - за - ти ні - ко - го не ма - ю.

Літа мої молодії
Деж ви ся поділи?
Ой, за вами тай любії
Гадки улетіли!

Ой, пішов бим вас глядати,
Лиш куда не знаю,
А дорогу ми вказати
Нікого не маю.

560. Ой, на горі та женці жнуть.

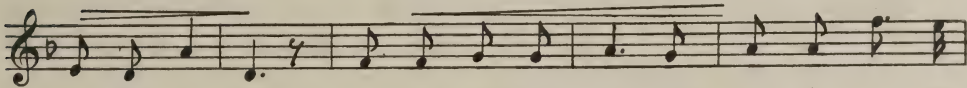
(Про Дорошенка.)

Marciale.

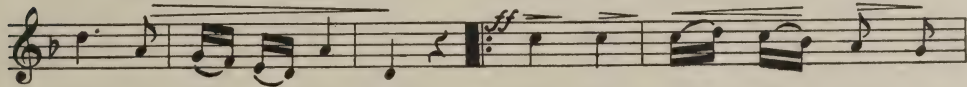
Народна пісня.
Зі збірки О. Кошиця.

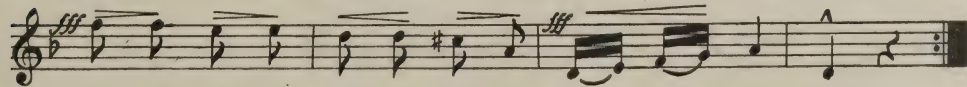
Ой на го - рі та жен - ці жнуть. Ой, на го - рі

та жен - ці жнуть. А по - під го - ро - ю, по - під зе - ле -

но - ю ко - за - ки йдуть. Ой, гой, до - ли - но - ю,

ой, тай, гой, гой, ши - ро - ко - ю ко - за - ки йдуть.

Ой, на горі та женці жнуть, (2)
 А поїд горою,
 Попід зеленою
 Козаки йдуть.

Присьпів:

Ой, гой, долиною,
 Ой, тай, гой, гой широкою
 Козаки йдуть.

561. Чорне моє поле.

(Думка хлібороба.)

Andante.

Народна пісня.
 Зі збірки О. Нижанковського.

Чор - не мо - є по - ле. ни - во мо - я ми - ла,
 Ой. ко - би ти, ни - во чор - на, зо - ло - то ро - ди - ла.

<p>1. Чорне моє поле,
 Ниво моя мила,
 Ой, коби ти, ниво чорна,
 Золото родила.</p> <p>2. Золото родила,
 Шовки дорогії —
 Може би ти прокормила
 Діточки дрібнії.</p> <p>3. Діточки дрібнії,
 Та як ластівята,
 За ошпиком простягають
 Худі рученята.</p> <p>4. Худі рученята,
 Личко западає, —
 Як погляну на вас, діти,
 Серце ми ся крає.</p> | <p>5. Серце ми ся крає,
 В сльозах мої очи, —
 Чи я на вас не гарую
 Від рана до ночі?</p> <p>6. Від рана до ночі
 Мокрий я від поту, —
 Ой, маюж я заплатоньку
 За тяжку роботу.</p> <p>7. За тяжку роботу
 Не маю сорочки...
 Ой, чомуж ти, ниво, родиш
 Лише колосочки?</p> <p>8. Одним колосочком
 Діток годувати,
 А з другого колосочка
 Податки давати.</p> |
|---|--|

562. Вже більше літ двісті.

Adagio.

Народна пісня.
 Зі збірки Дм. Андрейна.

Вже биль - ше літ дві - сті як ко - зак в не - во - лі, По -
 над Дні - пром хо - дить, ви - кли - ку - є
 во - лю: Гей, вий - ди, вий - ди, із во - ди, ви - зволь ме - не,
 сер - день - ко, із бі - дні! ди!

1. Вже більше літ двісті,
Як козак в неволі,
Понад Дніпром ходить,
Викликає волю:
Гей, вийди, вийди із води,
Визволь мене, серденько із біди!
2. Не вийду козаче,
Не вийду соболо!
Хоч радаб я вийти,
Та сама в неволі.
Гей, у неволі, у тюрмі,
Під московським калавуром у ярмі.
3. У ярмі, в кайданах
Од часів Богдана,
Од його самого
В неволю оддана
Гей, ти Богдане, гетьмане,
Занаптаєв Україну і мене!
4. Із ратиц козацьких
Серпи поробили,
А гострії списи
На леміш зломали.
Деж наші коні-соколи,
І самії козаченьки, як орли?!
5. Ваші коні в плузі,
А козак за плугом,
А вітер сумує,
Та говорить з лугом:
„Кинь плуг, козаче, бери ніж,
Та де здиблеш вороженька там і ріж.”
6. Тоді всі янголи,
Сам Бог святий з неба,
Вернуть твою волю
З неволі до тебе.
Гей, ти Богдане, гетьмане,
Запродав ти Україну і мене!

563. Ой, полети, галко.

(Про Кальнишевського.)

Andante, molto moderato.
mf vibrato

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, по - ле - ти гал - ко, ой, по - ле - ти чор - на
та й на Січ ри - би ї сти; Ой, при - не - си гал - ко,
ой, при - не - си чор - на від ко - шо - во - го ві сти.

1. Ой, полети галко, ой, полети чорна
Да й на Січ риби їсти:
Ой, принеси галко, ой, принеси чорна
Від кошового вісти.
2. Ой, да уже-ж галці, ой, да уже-ж чорнії
Да на Січ не літати,
Ой, да уже-ж галці, ой, да уже-ж чорнії
Вістей не слухати.
3. Гей, ви, запорожці, гей ви молодії
Да деж ваші жупани?
Ой, наші жупани поносили пани,
Сами ми пропали.
4. Гей, ви запорожці, гей, ви молодії
Ой, та деж ваші списи?
Ох, і наші списи у пана у стрісі,
Сами ми у лісі.
5. Гей, ви запорожці, гей, ви молодії
Та деж ваші рушниці?
Ой, наші рушниці в пана у світлиці,
Сами ми в темниці.
6. Ой, полети галко, ой, полети чорна
Да й на Січ риби їсти;
Ой, принеси галко, ой, принеси чорна
Від кошового вісти.
7. Ой, да уже-ж галці, ой, да уже-ж чорнії
Да на Січ не літати,
Ой, да уже-ж галці, ой, да уже-ж чорнії
Вістей не слухати.

564. Що в Києві на риночку.

(Про Бондарівну.)

Andante.
p tranquillo

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Що в Ки - і ві на ри - ноч - ку там та - но - чок
во - дять, Мо - ло - да - я Бон - да - рів - на пе - ре - до - чок во - дить.

cresc. *f* *dim.*

1. Що в Києві на риночку
Там таночок водять,
Молодая Бондарівна
Передочок водить.
2. Де не взяв ся Бондаренко
Із правого боку,
Всім дівочкам, подружечкам
І шапочки не зняв.
3. Всім дівочкам, подужечкам
І шапочки не зняв,
Молодую Бондарівну
Обняв, поцілував.
4. Ой, як прийшов старий Бондар:
„Що-ж ти, доню, робиш?
Ти-ж за своїх подружечок
Головку положиш.”
5. Як побігла-ж Бондарівна
З Києва втікати ..
Ой, нагнали Бондарівну
В калиновім мості;
6. Ой, нагнали Бондарівну
В калиновім мості,
Ой, одвели Бондарівну
К гомолюю (?) в гості.
7. Посадили Бондарівну
На новій скамниці,
Засадили Бондарівну
У темній темниці.
8. Ой, як прийшов старий Бондар
До дочки в темницю,
Як ударивсь старий Бондар
Об нову скамницю.
9. Оце-ж тобі, моя доню.
Подруги зробили,
Вони-ж твою головоньку
Та й занапалили.

565. Ох, і бачить ся лісок.

Sostenuto.
poco p

Народна пісня. Зі збірки М. Лисенка.
poco accel. *Poco andante.*

Ох. і ба - чить ся лі сок не ви - сок,
Я там по - хо - ди - ла, за - блу - ди - ла бу - ла.
Яж там по - хо - ди - ла, за - блу - ди - ла бу - ла.

cresc. *rallent.*

1. Ох, бачить ся лісок не висок, —
Я-ж там походила, заблудила була.
2. Ох, і бачить ся лісок не висок,
Не доходить до батька жалібний голосок.
3. Ох, і бачить ся лісок не висок,
Не доходить до матери жалібний голосок.

566. Не сьпівайте, півні.

Andante mesto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Не спі - вай - те пів - ні, ще-ж бо я не спа - ла.
ще сво - йо - му ро - ду прав - ди не ска - за - ла.

dim. rall.

1. Не сьпівайте, півні,
Ще-ж бо я не спала,
Ще своїму роду
Правди не сказала.	4. І вітер не віє,
Листу не колише...
Що брат до сестриці
Та листоньки пише.
2. Ввійду за ворота,
Стану як сирота,
Хто йде, той минає,
Бо роду не маю.	5. Сестро-ж наша мила
Чи привикла сама? —
Ой, хоч не привикла,
Треба-ж привикати.
3. Ой, повій, вітроньку,
З гори на долину,
Ой, принеси, Боже,
Здалека родину.	6. Ой, хоч не привикла,
Треба-ж привикати,
Коли породила
Нещасною мати.

567. Тихо, тихо Дунай воду несе.

Lento. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ти - - хо, ти - хо Ду - най во - ду не - се;
а ще тих - ше дів - ка ко - су че - ше

poco rinforzando

ти - хо, ти - хо Ду - най во - ду не - се,

- Тихо, тихо Дунай воду несе, (2)
А ще тихше дівка косу чеше. (2)
Чеше, чеше, та на Дунай несе: (2)
„Пливи, косо, тихо за водою, (2)
А я піду у слід за тобою. (2)
Припливу, косо, к зеленому лугу, (2)

Скажу тобі всю свою притугу." —
 Нема краю тихому Дунаю, (2)
 Нема впину вдовиному сину, (2)
 Що звів з ума дівку спротину. (2)
 Ох, ізвівши, на коника сівши: (2)
 „Оставайся, слави набирайся! (2)
 А я молод слави не боюся, (2)
 Вийду в села, зараз ожоноюся. (2)
 Мені, дівко, та пришиють квітку, (2)
 Тебе-ж дівко, завертять в намітку." —

568. Ой, хвалив ся та козак Швачка.

(Про Швачку.)

Andante moderato.
energico

Народна пісня.
 Зі збірки М. Лисенка.

Гей, хва - лив ся та ко - зак Швач - ка під Бі - лу - ю - цер - кву і
 ду - чи; Гей, бу - дем бра - ти, та ки - тай - ку дра - ти
 та во - ну - чях топ - та - ти.

1. Ой, хвалив ся та козак Швачка
 під Білуцеркву ідучи:
 Гей, будем брати, та китайку драти,
 та в онучах топтати,
2. Гей, казав еси козак Бондаренко,
 а що славонька буде,
 Гей, будем брати, та поли драти,
 та плечі латати.
3. Гей, на козаченьків, гей, на молоденьких
 та пригодонька стала,
 Гей, що в середу та ввечері та усіх
 москва побрала.
4. Ой, побрали, тай попарували усіх
 по два до купочки;
 Заглядають один на другого,
 як сизі голубочки.
5. Ой, побрали, тай попарували,
 тай повезли возами;
 Ой, оглянем ся на ту Україну,
 тай обіллям ся сльозами.
6. Ой, забрали, тай попарували,
 як голубоньків у парі,
 Гей, засмутилась уся Україна,
 та як сонечко в хмарі.

569. Горе мені на чужині.

Andante sostenuto.
tr a tempo rubato

Народна пісня.
 Зі збірки М. Лисенка.

Го - ре ме - ні на чу - жи - ні, зо - вуть ме - не за - во - ло - ко - ю,
 Ка - жуть ме - ні Ду - пай бре - сти, Ду - най річ ку шей гли - бо - ку - ю.

1. Горе мені на чужині,
Зовуть мене заволокою,
Кажуть мені дунай брести,
Дунай річку ще її глибокою.
2. А чи мені брести-пидести,
А чи мені утопити ся,
Відна-ж моя головка, —
Ні до кого прихилити ся.
3. Ой, я-ж тую дунай-річку
Очеретом перетикаю,
Таки-ж свою родиноньку
Та до себе переключкаю.
4. Сеть у мене родинонька,
Там живуть три дівчиноньки:
Чорнявая та білявая,
Щей рудая та й не гарная.
5. Чорнявую з душі люблюю,
З білявою женихаю ся,
А з рудою та й негарною
Піду завтра попрощаю ся. —
6. „Чи я-ж тобі не казала,
Та й стоявши під повіткою:
Не їдь, не їдь у Крим по сіль,
Бо застанеш під наміткою.
7. Чи я-ж тобі не казала
Та й стоявши над криницею:
Не їдь, не їдь у Крим по сіль,
Бо застанеш молодичею.”
8. Любив тебе дівчиною,
Любитиму й молодичею,
А ще-ж буду сім лїт ждати,
Поки станеш удовичею.
9. Не всі-ж тії сади цвітуть,
Що весною розвивають ся, —
Не всі-ж тії вінчають ся,
Що люблять ся ще й кохають ся.
10. Половина садів цвіте,
Половина осипаєть ся, —
Одна пара вінчаєть ся,
А другая розлучаєть ся.

570. Ой, по горах, по долинах.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, по го - рах, по до - ли - нах пта шеч - ки лі - та - ють,

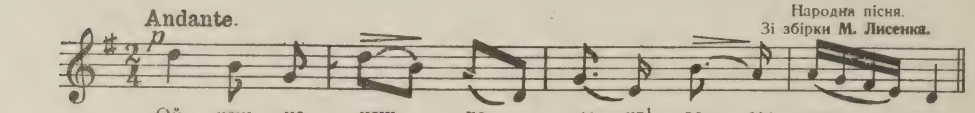
Lamentabile. *cresc.* *dim.*

Не за - зна - ла я рос - ко - ші, вже лі - та ми - на - ють.

1. Ой по горах, по долинах
Пташечки літають,
Не зазнала я розкоші, —
Вже літа минають.
2. Чи я спила чи я з'їла
Чи гарно сходила,
Тільки мої всі розкоші, —
Що гірко робила.
3. Ой, вирву я з рожі квітку
Та пуцу на воду:
Пливи, пливи з рожі квітко,
Аж до мого роду.
4. Плила, плила з рожі квітка,
На березі стала;
Вийшла мати води брати,
Квіточку піймала.
5. Вийшла мати води брати
Квіточку піймала:
Десь ти, моя дитинонько,
Три літа лежала.
6. Десь ти, моя дитинонько,
Три літа лежала,
Ой, що твоя з рожі квітка
На воді зівяла.
7. Не лежала моя мати,
Ні дня, ні години, —
Попала ся в лихі руки
Невірній дружині.
8. Тече вода із города
Край кореня дуба, —
Нема-ж мені одрадонок
Од мого нелюба.
9. Тече вода із города
Край синьої мятки, —
Сухать мене, вялять мене
Мої неостатки.
10. Ізсушили, ізвялили,
Як тую билину,
Ніхто мене не жалусь,
Відну сиротину.

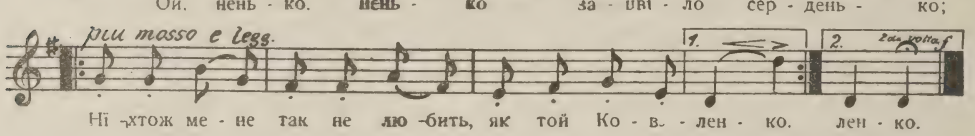
571. Ой, ненько, зацьвіло серденько.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, нень - ко, нень - ко за - ці - ло сер - день - ко;

piu mosso e legg.

Ні - хтож ме - не так не лю - бить, як той Ко - в - лен - ко. лен - ко.

1. Ой, ненько, ненько;
Зацьвіло серденько;
Ніхто-ж мене так не любить,
Як той Коваленко.
2. Коваленко грає,
Дівчина гуляє,
Ніхто-ж моєї дівчиноньки
Нехай не займає.
3. Бо хто її займе,
Віду собі знайде:
Руки, ноги перебію, бач,
До дому не зайде.
4. Наїхали ковалі
Та з чужої сторони,
Що старого коваля
Посадили на вола.
5. А старую ковалицю
Посадили на телицю,
А маленьких ковалят
Посадили на телять.
6. Кує коваль бричку,
Заглядає в пічку,
Чи єсть борщ, чи єсть каша,
Чи єсть в борщі штука мяса.

572. Була собі Гандзя.

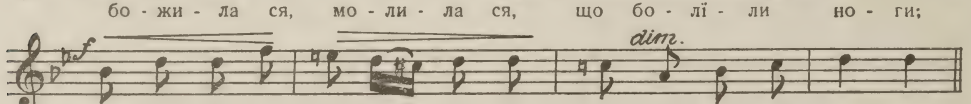
Andantino quasi Allegretto. Шевченко-Лисенко.

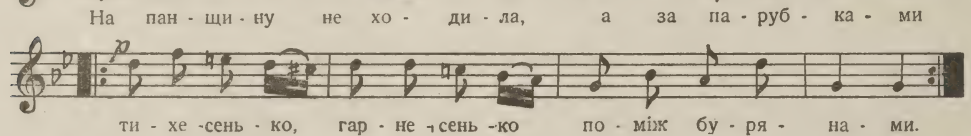
Бу - ла со - бі Ган - дзя ка - лі - ка не - бо - га,

бо - жи - ла ся, мо - ли - ла ся, що бо - лі - ли но - ги;

На пан - щи - ну не хо - ди - ла, а за па - руб - ка - ми

ти - хе - сень - ко, гар - не - сень - ко по - між бу - ря - на - ми.

Була собі Гандзя
Каліка небога
Божила ся, молила ся,
Що боліли ноги.
На панщину не ходила,
А за парубками
Тихесенько, гарнесенько
Поміж бурянами.

573. Пасіте ся, сірі воли

Moderato.
pp

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Па - сі - те ся. сі - рі во - ли, де кру - ті - ї го - ри,
А я пі - лу до дів - чи - ни, що чор - ні - ї бро - ви.

cresc.

1. Пасіте ся, сірі воли,
Де круті гори,
А я піду до дівчини,
Що чорнії брови.
2. Пасіте ся, сірі воли,
Не бійте ся вовка,
3. Ой, хоч змита, хоч не змита,
Аби не набита,
Хоч гладенька, не гладенька,
Аби веселенька.
4. А я піду до дівчини,
Чи змита головка.

574. Привертали вільні чумаченьки.

Andante sostenuto.
mf

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

При - вер - та - ли віль - ні чу - ма - чень - ки
та все к Ду на - еч - ку, Та роз - пря - га - ли
та сі - рі - ї во - ли тай на бе - ре - жеч - ку.

1. Привертали вільні чумаченьки
Та все к Дунаечку,
Та розпрятали та сірі воли
Тай на бережечку.
2. Ой, сів чумак та на віечку
В соплочку грає,
Як обернеть ся та чумак назад,
Аж волів немає!
3. Та сідлай, хлопку, та сідлай малій,
Коня вороного,
Та паняй, хлопку, та паняй малій,
Та все слободами.
4. Та давай, хлопку, та давай малій,
Усім панам знати,
Та нехай вони та дозволять
Та громаду збирати,
Та нехай вони та дозволять
Волів пошукати.
5. Ой, та в городі та у Самарі
Та всі дзвони дзвонять:
Як обернеть ся та чумак назад,
Аж усіх волів гонять.
6. Та гонять воли, та гонять воли
Сірі й половії,
Ой, а за їми та йдуть чумаченьки,
Та все молодії.
7. Та гонять воли, та гонять воли,
Та все круторогі,
Ой, а за їми та йдуть чумаченьки,
Та все чорноброві.
8. Та гонять воли, та гонять воли,
Травицю толочуть,
Ой, а за їми та йдуть чумаченьки,
Батоги волочуть.

575. Котила ся та зоря з неба.

Andante.
a ripieno voce.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ко - ти - ла ся та зо - ря з не - ба, та не впа - ла до
до - лу. та не впа - ла до до - лу.

1. Котила ся та зоря з неба
Та не впала до долу.
2. „Ой, хто мене та молодую
Та одведе до дому?“
3. Обізвав ся та молод козак
Та на воронім коні:
4. — „Гуляй, гуляй, та дівчинонько,
Я одведу до дому.“ —
5. „Веди, веди, та козаченьку,
Та веди-ж, не бари ся,
6. Бо за мною та молодую
Увесь рід зажурив ся.
7. Не так рід увесь, та не так рід
А як батько та мати; [увесь,
8. Хочуть мене та молодую
Та за другого оддати.
9. Голуб, мати, та голуб, мати,
Та високо літас...”
10. — „Донько моя, став принадоньку,
Та нехай привикає.“ —
11. „Ой, якої, та моя мати,
Та принадоньки дати?“
12. — „Насип води по колінця,
Пшениці під крильця.
13. Він пшенички наклюсть ся,
А водиці напеть ся;
14. Він до тебе та молодой,
Та на віки прибсьть ся.“ —

576. Ой, не цвіти буйним цвітом.

Moderato.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, не цві - ти буй - ним цві том. зе ле - ний ка .
тра - не; Тяж - ко, важ ко га на сер - день - ку,
як ве - чір на ста не

1. Ой, не цвіти буйним цвітом,
Зелений катране;
Тяжко, важко та на серденьку,
Як вечір настане.
2. Ступай коню, ступай ворон
З гори камяної,
Та до тої дівчиноньки,
Що чорні брови.
3. Ой, не видно-ж мого села
Тільки видно хрести,
Туди-ж мені люба — мило
Оченькамп звести.
4. Ой, не видно-ж того села
Тільки видно грушу,
Туди-ж мою пориває
Рано й вечір душу.

5. Як не схочеш, дівчинонько,
Дружиною бути,
Подай мені таке зілля
Щоб тебе забути.

6. „Ой, є в мене таке зілля
Коло перелазу,
Як дам тобі напити ся,
Забудеш відразу.

7. Хоч я тобі зілля не дам,
Подасть моя мати,
Будеш мене, ворожий сину,
Весь вік, пам'ятати.

8. Хоч я тобі зілля не дам,
То дасть моя тітка,
І зісохнеш, і зовянеш,
Як рутяна квітка.

577. Орав би я

Poco allegretto. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейна.

О - рав би я, сі - яв би я, ко - би ми - ла по - га - ня - ла,
ро - бив би я, ко - би ми - ла по - га - ня - ла, ро - бив би я.

Орав би я, с'яв би я,
Коби мила поганяла,—
Робив би я!

578. Ой, ізійду я на могилу.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, і - зій - ду я на мо - ги - лу, та ста - ну, гля - ну
на до - ли - ну: До - ли - на гли - бо - ка,
ка - ли - на ви - со - ка, аж до до - лу
гиль - ля гнеть ся.

1. Ой, ізійду я на могилу,
Та стану, гляну на долину:
Долина глибока, калина висока,
Аж до долу гилля гнеть ся.

2. А під тією калиною
Та стояв козак з дівчиною;
Дівчинонька плаче, дрібними ридає,
Свою долю проклинає.

3. Ой коли-б же я була знала,
Та не йшла за-між та гуляла,
Гулялаб я в батька своєї матусі
Дівчиною молодою.

4. А тепер мені треба знати,
Та пізно лягти, рано встати;
Ой було в мене личко, щей чорнії брови,
Достали ся гіркій долі!

5. Ой як піду я у садочок,
Та зірву із рожі цвіточок:
Ой цвіте мій ясний, мій цвіте прекрасний.
Який мій талани безщасний!

579. Ой, під лісом Лебедином.

Molto sostenuto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, під лі - сом. та під Ле - бе - ди - ном. ой, під - лі - сом
та під Ле - бе - ди - ном ку - ри - ла ся до - рі - жень - ка ді - мом.

1. Ой, під лісом та під Лебедином
Курила ся доріженька димом.

2. Ой там молод козаченько нудить.
Під ним сивий кониченько блудить.

3. „Чи я-ж тобі, мій коню, та важкий,
Чи я-ж тобі, мій сивий, та тяжкий?”

4. А чи моя та ясная зброя.
Чи тяжкая здобиченька моя?

5. — „Ой, ти мені, мій пане, не важкий,
Ой, ти мені, мій пане, не тяжкий;

6. А те мені тяжко буде, брате,
Як я буду на слоті стояти.”

580. Коло млина, коло броду.

Poco andante, marciale. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ко - ло мли - на, ко - ло бро - ду, дік - тум, дік - тум, дік - тум дік - тум,
Два го - лу - би пи - ли во - ду, дік - тум, дік - тум, дік - тум, дік - тум.
На - пи - ли ся по - ле - ті - ли, дік - тум, дік - тум, дік - тум, дік - тум,
Кри лонь - ка - ми зло - по - ті - ли, дік - тум, дік - тум, дік - тум, дік - тум.

1. Коло млина, коло броду,
Діктум, діктум, діктум, діктум,
Два голуби пили воду,
Діктум, діктум, діктум, діктум,
Напили ся, полетіли,
Діктум, діктум, діктум, діктум,
Крилоньками злопотіли.

2. Там дівчина воду брала,
Діктум, діктум, діктум, діктум,
Серце мое розкохала,
Діктум, діктум, діктум, діктум,
Ой, цїсарє, цїсароньку,
Діктум, діктум, діктум, діктум,
Пусти мене до домоньку,
Діктум, діктум, діктум, діктум.

581. У суботу рано-пораненьку.

Poco sostenuto. Народна пісня,
Зі збірки М. Лисенка.
stacc.

У су - бо - ту ра - но - по - ра - нь - ку у су - бо - ту
dim.
ра - но - по - ранень - ку ви - га - ня - в а син сво - ю нь - ку.

1. У суботу рано-пораненьку
Виганяє а син свою ньеньку.
2. „Іди, нене, тепера од мене,
Бо то будуть гості в мене.
3. Будуть гості та все багатирі,
А ти, ньенько, у сірій свитині.
4. А ти, ньенько, у сірій свитині,
Буде стидно моїй господині.”
5. — „Ой, є в тебе, сину друга хата,
То ти скажи, що то твоя пряжа.
6. Я там буду куколку чесати,
Мале дитя буду колахати.” —
7. „На що, ньенько, куколку зривати,
Мале дитя буде й само спати.”
8. Вийшла мати за нові ворота,
Стала собі як сирота.
9. А вийшов син з рубленої хати:
„Чого стоїш, моя стара мати?”
10. Чого стоїш, чого думаєш?
Чом ти собі хати не шукаєш?”
11. Пішла мати густми лозами,
Вмилась дрібними сльовами.
12. Пішла ньенька лугом, стежечкою,
Зустріла ся з рідною дочкою.
13. „Чого, ньенько, чого тут блукаєш?
Чи ти в себе господи не маєш?”
14. — „Ой, як би я господоньку мала
То я-б, дочко, тута не блукала.”
15. „Іди, нене тепера до мене,
Будеш, ньенько, ти гостя у мене.”
16. — „Ой, що-ж, дочко, ти будеш робити
Буде тебе лиха доля бити.” —
17. „А як буде лиха доля бити,
То не кидайсь, ньенько, боронити.
18. А як буде лиха доля ворчати,
То ми будем обидві мовчати.”
19. У неділю рано-пораненьку
Одигтує а син свою ньеньку:
20. „Іди, нене, тепера до мене:
Сталась мені пригода без тебе.
21. Сталась мені без тебе причина:
Жінка вмерла, зосталась дитина.”
22. — „Хоч би-ж в брата і хата горіла,
Я-б матусі гаспть не звеліла.” —

582. Ой, у неділеньку рано-пораненьку.

Moderato. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, у не - ді - лень - ку, ра - но - по - ра - ньень - ку,
ви - ря - жа - ла ма - ти доч - ку в чу - жу сто - ро - ноч - ку

dim.

1. Ой, у неділеньку, рано-пораненьку,
Вирждала мати дочку в чужу стороночку.
2. Чужа стороночка, ще й чужії люде...
„Ой, хто-ж тебе, моя доню, жалувати буде?“
3. — ”Ой, буду робити, ще й людям годити,
Тоді будуть мене, мамо, чужії любити.
4. Ой, буду-ж я, буду неділеньки ждати,
Чи не прийде, не прийде ньенька одвідати.
5. Неділя минає, матінки немає,
Мабуть же їй не жаль мене, що й не одвідає.
6. Уже-ж я їй робила, ще й людям годила,
Та не знайшла тії ньеньки, що мене зродила.
7. Ой, піду-ж я з горя до синього моря:
Прийми мене, моє море, тепер мені горе.”
8. — „Раде-б я приймати, так земля не прийме,
Проклинала тебе ньенька, як була ти маленька.
9. Тоді проклинала, як пшеницю жала,
На гору йшла, тебе несла, ще й води набрала.” —
10. „Було-б тобі, мати, водиці не брати,
Ані-ж тобі свою доньку тяжко проклинати.
11. Було-б тобі, мати, і мене не брати,
Ані-ж тобі свою доньку тяжко проклинати.”

583. Ой, давно, давно я в батька була.

Andante mesto. *a ripieno voce* Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, дав - но, дав - но я в бать - ка бу - ла.
вже й та - я сте - жеч - ка тер - ном за - ро - сла.

dim.

1. Ой, давно, давно я в батька була,
Вже й тая стежечка терном заросла.
2. Ой, терном-терном ще й шипшиною .
Я в батька була ще дівчиною.

3. Я в батька була, як рожа цвіла,
А тепер стала, як трава вяла.
4. Куди летіла, трава шуміла,
А де впала, там річка стала.
5. Текла річенька через батьків двір,
Через батьків двір та й на поговір...
6. Через батьків двір та й на поговір...
Ой, побив, побив та й пішов на мир.
7. Та ще й хвалить ся — вихваляється:
„Ой, добре, добре чуже дитя бить, —
8. Не пручається і не лається,
До білих ніжок приклоняється.”

584. Ой, у полі три доріжки різно.

Poco moderato. Народна пісня,
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, у по - лі три до - ріж - ки різ - но,
Хо - дить ко - зак до - дів - чи - ни піз - но.

1. Ой, у полі три доріжки різно, —
Ходить козак до дівчини пізно.
2. „Ой, не ходи, козаче, до мене:
Буде слава на тебе й на мене!”
3. Ще й на твого коня вороного,
Ще й на тебе парня молодого.”
4. — „Ой, я слави, слави не боюся: —
З кам люблю ся, не наговорю ся:
5. З ким люблю ся, не наговорю ся,
З ким кохаюсь, не нарозмовляюсь.

585. Ой, кумо, кумо, добра горілка.

Moderato. Народна пісня,
Зі збірки М. Лисенка.

Ой, ку - мо, ку мо, до - бра го - ріл - ка: Ви - пий - мо,
ку - мо. ще з по - не - діл - ка, ви - пий - мо. ку - мо. ще з по - не - діл - ка.

1. Ой, кумо, кумо, добра горілка:
Випиймо, кумо, ще з понеділка.
2. Складімося, кумо, шагів по сорок, —
Випиймо, кумо, ще й у вівторок.
3. Добра горілка, краща від меду, —
Випиймо, кумо, ще й у середу.
4. Продаймо, кумо, ложки й тарілки, —
Випиймо, кумо, в четвер горілки.
5. Продаймо, кумо, рябу телицю, —
Випем горілки ще й у п'ятницю.
6. Облишмо, кумо, усю роботу, —
Випем горілки вже й у суботу.
7. Покиньмо, кумо, усяке діло, —
Випиймо, кумо, вже й у неділю.

586. Під горою деркач дере.

Allegretto. Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка.

Під го - ро - ю дер - кач де - ре, а мс - не, ма - мо. аж жаль бе - ре.

1. Під горою деркач дере,
А мене, мамо, аж жаль бере.
2. Дери, дери, деркаченьку, —
Та сватай мене, козаченьку!
3. Деркач дере під горою, —
А у мене жінщина під полою.
4. Деркач дере маленький, —
А у мене жінщина гарнесенький.

587. Чи я кому виновата.

Allegretto. Зі збірки Дм. Андрейка.

Чи я ко - му ви - но - ва - та, за що по - ги - ба - ю?
Ні - где од злих чо - ло вік по ко - ю не ма - ю:
Не - на - ви - дять, го - нять, бють, жив - цем по - жи - ра - ють,
Як я - стру - би на бід - ну - ю пташ - ку на - па да ють.

1. Чи я кому виновата,
За що погибаю?
Нігде од злих чоловік
Покою не маю:
Ненавидять, гонять, бють,
Живцем пожирають,
Як яструби на бідную
Пташку нападають.
2. Нема кому боронити,
Ніхто не ратує;
Кличу, плачу і ридаю,
Та ніхто не чує.
За що гонять, за що бють,
Якая причина? —
За то гонять, за то бють,
Що я сиротина.

588. Тиха ніч налягла сьвіт.

Andante tranquillo. Зі збірки Дм. Андрейка.

Ти - ха ніч на - ля - гла сьвіт, сном глу - бо - ким мир спо - чив,
Тіль - ко в га - ю со - ло вій, туж - ну пі - сню го - ло - сив.

Тиха ніч налягла сьвіт,
Сном глибоким мир спочив,
Тільки в гаю соловей,
Тужну пісню голосив.

589. Не жури ся, мій хазяю.

Moderato.

Зі збірки Ф. Колесси.

Не жу - ри - ся мій ха - зя - ю, не за - дат - ком я і - ду,
От так ся - ду, за - спі - ва - ю, від - спі - ва - ю тай пі - ду.

Не жури ся, мій хазяю,
Не за датком я їду,
От там сяду, засьпіваю,
Відсьпіваю тай піду.

590. Щасть нам, Боже.

Allegretto.

Зі збірки Д. Січинського.

Щасть нам Бо - же, щасть нам, щасть роз - ви - ва - ти русь - кий цвіт;
Бог нам з не - ба си - ли дасть і со - тво - рим но - вий сьвіт!
Ну - же бра - тят! нуж ді - ла - ти, по - ки путь ще
пе - ред на - ми, Що - би сьві - ту по - ка - за - ти,
що ми ще є Ру - си - на - ми. Ру - си - на - ми.

1. Щасть нам, Боже, щасть нам, щасть
Розвивати руський цвіт;
Бог нам з неба сили дасть
І сотворим новий сьвіт!

Нуже братя! нуж ділати,
Поки путь ще перед нами,
Щоби сьвіту показати,
Що ми ще є Русинами.

2. Щасть нам, Боже, щасть нам, щасть
Зачинати в добрий час,
Та-ж за нами Божа власть;
Та-ж і нарід наш не згас;
Славу нашу повитаєм
Руським серцем, руським словом
І весело засьпіваєм
Надбескидським гуком, громом!

591. Орле мій, куда летиш.

Largo.
mp

Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ор - ле мій, ку - да ле - тиш. . се ме - ні ска - жи!
Та же жи - ли ми в дру - жбі. си - зо - кри - лий ти.

1. Орле мій, куда летиш?
Се мені скажи!
Таже жили ми в дружбі,
Сизокрилий ти,
2. „Я лечу в далекий край,
Сумно тут мені:
- Задусили орлицю
У моїх гнізді.”
3. Прошу-ж, друже, ах, возьми
Мій біль із собов,
Бо судилась доля злая,
Щоб звінчавсь з тугов.

592. Гей, поїхав князь Ревуха.

Poco andante, marciale.

Народна пісня.
Запис. А. Цетвінський.

Гей, по - ї - хав князь Ре - ву - ха на мо - ре гу - ля - ти,
пе - ре - ві сив че - рез пле - чі са - гай - дак бо - га - тий.
Грай, мо - ре. бі - ле мо - ре, чор - не мо - ре! Га - ла - гі - гі,
гей! Га - ла, га - ла, га - ла - гі - гі га - ла - гі - гі,
га - ла - гі - гі, га - ла - гі - гі, гей! га - ла - гі - гі, гей!

1. Гей, поїхав князь Ревуха
На море гуляти,
Перевісив через плечі
Сагайдак богатий.
Граї море, біле море,
Чорне море! Галагірі, гей!
Гала, гала, галагірі,
Галагірі, галагірі,
Галагірі, гей!

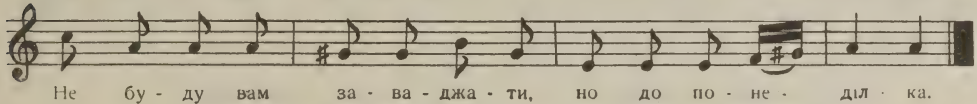
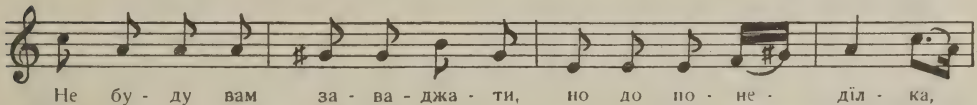
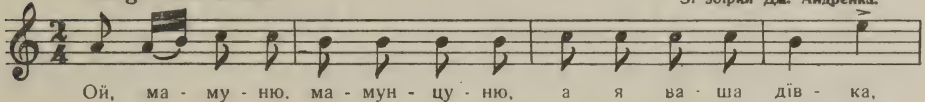
2. Жадна птиця на воздусі
Не докаже того,
Що наш батько князь Ревуха
Доказує багато.
Граї море, і т. д.

3. Ой, ти Гульго, моя любка,
Як сяду на тебе,
То поїду до Аллага,
До самого неба.
Граї море, і т. д.

593. Ой, мамуню, мамунцюню.

Allegro moderato.

Народна пісня,
Зі збірки Дм. Андрейка.

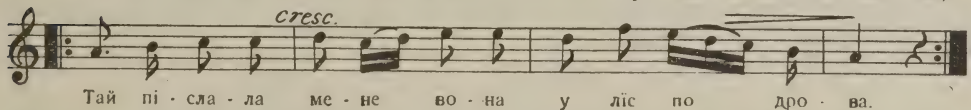
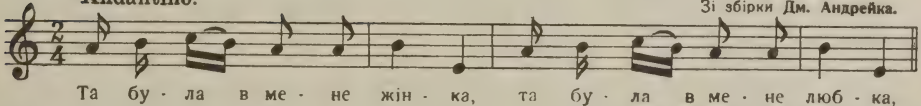

1. Ой, мамуню, мамунцюню, а я ваша дівка,
Не буду вам заваджати, но до понеділка.
2. А в суботу весіле, в неділю до слюбу,
В понеділок до виводу, тай ваша не буду.

594. Та була в мене жінка.

Andantino.

Народна пісня,
Зі збірки Дм. Андрейка.

1. Та була в мене жінка,
Та була в мене любка,
Тай післала вона мене
У ліс по дрова.
2. Та дала-ж мені сокиру,
Та дала-ж мені тупую,
Щоб я утомив ся,
В лісі забарив ся.
3. Мені-ж рік підгодив,
Чорт сокиру вхопив;
Тим я не втомив ся,
В лісі не барив ся.
4. Та була в мене жінка,
Та була в мене любка,
Та й післала вона мене
У поле орати.

5. Тай дала-ж мені кобилу,
Тай дала-ж мені погану,
Щоб я утомив ся,
В полі забарив ся.
6. Мені-ж рік підгодовив,
Вор кобилу вхопив;
Тим я не втомив ся,
В полі не барив ся.
7. Та була в мене жінка,
Та була в мене любка,
Тай післала вона мене
Молоти муку.
8. Та дала вона мені хліба,
Та дала вона глевкого,
Щоб я подавив ся,
Тай не воротив ся.

595. Ой, там за гороньков.

Marciale. Народна пісня.
Зі збірки Дм. Андрейка.

Ой, там за го - ронь - ков па - сла Ган - дзя па - ви,
Над - і - ха - ли мо - ло - ді жов - ня - рі: Ван - друй, Ган - дзю з на - ми.

1. Ой, там за гороньков
Пасла Гандзя пави,
Надїхали молоді жовнярі:
„Вандруй, Гандзю, з нами.”
- 2 — „Як я повандрую?
Кому лишу пави.” —
„Пусти пави гори-долинами,
Вандруй, Гандзю з нами.”

596. Ой мовив же єсь з бука листочку.

Andante. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесса.

„Ой, мо - вив же єсь з бу - ка ли - сточ - ку,
що не бу - деш па - да - ти; Ой, мо - вив же єсь
ти мій ба - тень - ку, що мя не даш від ха - ти.”

1. „Ой мовив же єсь з бука листочку,
Що не будеш падати;
2. Ой мовив же єсь ти мій батеньку,
Що мя не даш від хати.
3. Ой, тепер даєш, та сам не знаєш,
Що за доленька буде...”
4. „„Всього ти даю, що дома маю,
Долі ти не вгадаю...”

5. Ой даю я ти штьри волоньки,
З широкої обори,

6. Ой даю я ти нову скриньоньку,
Ї-а з нової комори.

7. Всього ти даю, що дома маю,
Долї ти не вгадаю..."

597. Благослови, Боже.

Народна пісня.
Зі збірки Ів. Біликовського.

Andante.

Ой, бла - го - сло - ви Бо - же, ой, бла - го - сло - ви

Бо - же і пре - чи - ста - я Ма - ти.

1. Ой благослови, Боже
І пречистая Мати,
2. І пречистая Мати
Весіля зачинати.

598. Ой і не гаразд.

Народна пісня.
Зі збірки М. Лисенка

Sostenuto.

Ой, і не га - разд, За - по - рож - ці, не га - разд вчи -

ни - ли: Степ ши - ро - кий, край ве - се - лий

тай за - на - па - сти - ли, степ ши - ро - кий,

край ве - се - лий тай за - на - па - сти - ли.

1. Ой і не гаразд Запорожці,
Не гаразд вчинили,
Степ широкий, край веселії } 2
Тай занапали.	2. Наступає чорна хмара
І дощик із неба,
Зруйнували Запороже } 2
Буде колись треба.
3. Ой і хоч гаразд, хоч і не гаразд,
Нічого робити,
Буде добре Запорожцям } 2
І під Турком жити.	

599. Ой летіли гусоньки.

Allegretto scherzando. Народна пісня.
Зі збірки Ів. Біликівського.

Ой, ле - ті - ли гу - сень - ки че - рез сад,
 Ой, кли - кну - ли Ма - ру - сень - ку на по - сад.

1. Ой летіли гусоньки через сад,
 Ой кликнули Марусеньку на посад.
2. „Ой що-ж бо вам, гусоньки, до того,
 До мого посадонька пишного.”

600. Благослови батеньку!

Maestoso. Народна пісня.
Зі збірки Ф. Колесси.

Бла - го - сло - ви ба - тень - ку! Бла - го - сло -
 ви ба - тень - ку, ві - но - чок й у - ви - ва - ти.

1. Благослови батеньку!
Благослови батеньку
Віночок й увпати.	3. Ой тай Божая Мати,
Ой тай Божая Мати,
Віночок й увпати.
2. Ой а батенько мовить,
Ой а батенько мовить:
„Най Господь благословить!	4. З хрещатого барвіночку,
З хрещатого барвіночку
Любому дитяточку!”

Важніші помилки друкарські.

Пісня	Зворотка	Стрічка	На друковано	Має бути
12	5	4	Та без віття, та без мати.	Та межі чужії люде.
„	7	4	від його	від ньої
17	1	8	Буду	Буде
21	1	2	наша,	мила,
26	1	4	ся	ся
29	1	2	спзому	спвому
54	1	3	бо за	бо то за
76	8	2	вружу	вражу
105	6	1	свою	сюю
114	1	2	нею	него
122	1	3	воротя	ворота
„	6	4	мутять	нудять
134	4	2	на нашім	на моїм
159	1	2	гуде,	броде,
161	5	3	гулять.	гулять.
166	2	3	голубці,	любці,
175	3	3	вона	в'на
197	2	1	Ушли	Ішли
198	10	4	Килимами.	Килпами двір.
208	7	2	лиснеться;	лиснеться;
217	2	3	вирисядки	вприсядки
241	1	4	Карими	Та каримп
251	1	2	селезена	селезена
269	5	2	комарика здула.	комарика з дуба здула.
281	2	1	в пасї	в полі
282			Музика і слова Лепкого.	{ Слова: Б. Лепкого. { Музика: Л. Лепкого.
298	1	5	Тадї	Тадї
319	6	4	Ма	На
324	2	1	вграває,	виграває,
340	1	3	В неї	В ней
349	2	4	Плисниці	Пшениці
350	2	2	віддаєш	віддаваєш
354	1	2	Любиже	Любиж
356	4	2	мою	мого
358	3	2	Береженьки море,	Береженьки поре,
360	2	4	чаразд	гаразд
367	1	10	буду я!	буду!
372	2	1	надімного	надімною
„	2	2	твого	твою
„	4	4	Маю	Мого
373	1	8	голубчику	Ти голубчику
375	1	6	через	ч'рез
379	6	2	чала	гала
383	1	5	гук	чук

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

3 0112 064234302